CHUCK HOGAN

ÎNCERCUIREA

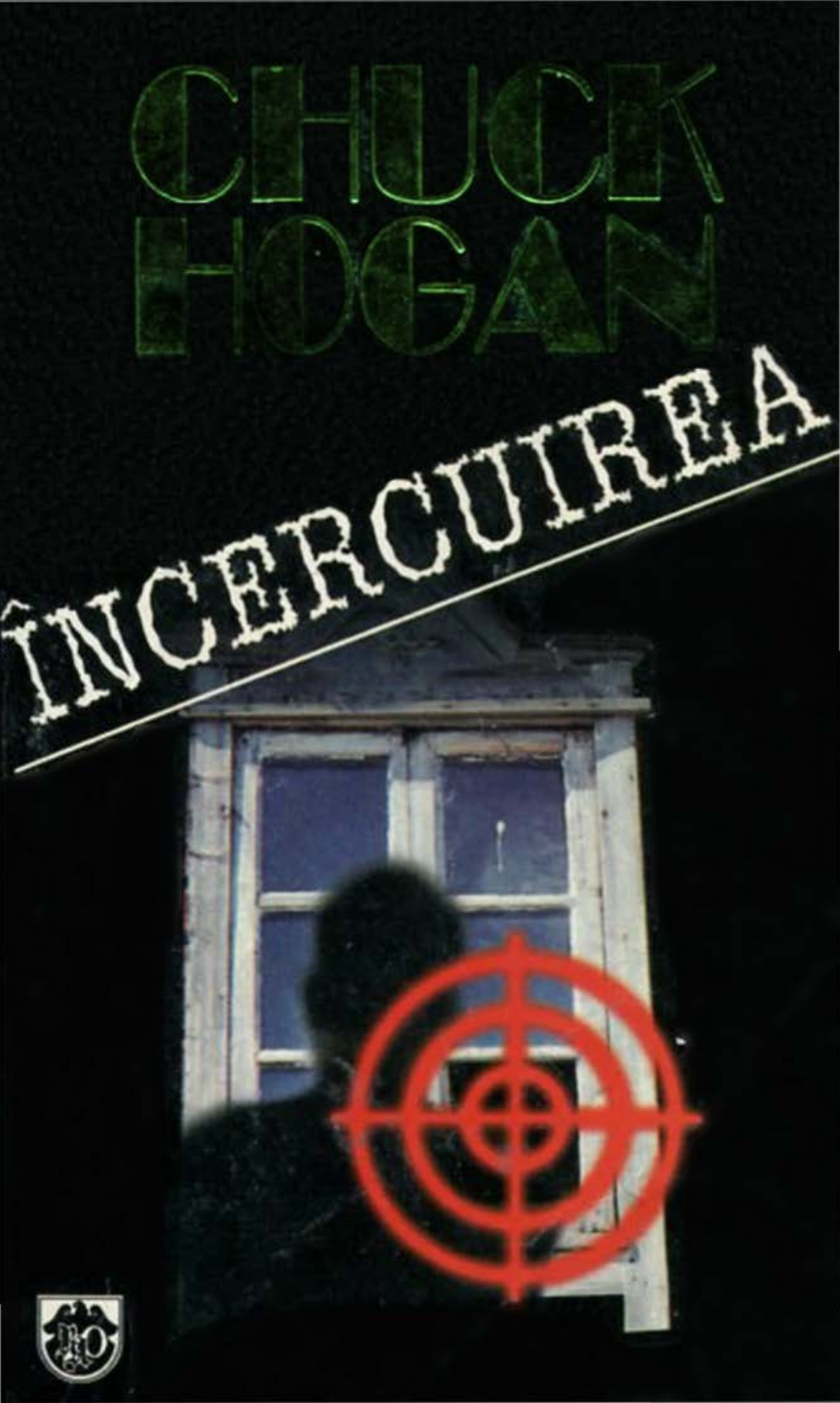

Oameni prinși într-un război al nervilor
ce poartă un singur nume:

ÎNCERCUIREA

Într-un loc izolat din Montana a izbucnit un conflict care amenință să ia proporții de neînchipuit. Cînd un șerif local primește din greșeală ordinul de a-l evacua pe unul din locuitorii zonei, acesta răspunde într-un mod cu totul neașteptat: împușcă doi polițiști și se baricadează împreună cu familia în cabana sa de pe vîrful lui Paradise Ridge.

ISBN 973-98760-1-3

9789739876018

Editura RAO

Editura RAO Bucureşti
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

CHUCK HOGAN
The Standoff
© Chuck Hogan 1995

Traducere din limba engleză
IULIAN COMANESCU

Coperta
DONE STAN

Ediţia I

© Editura RAO Bucureşti 1998
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Septembrie 1998

Pentru
CHARLOTTE BRIGHT

Mulțumiri

Mulțumesc lui Charlotte, mamei și tatei, lui Mary și Julie, familiei lui Charlotte, întregii noastre familii și prietenilor – cei mai buni prieteni pe care i-a avut vreodată cineva care a încercat să scrie un roman; de asemenea, grupului de la Chef Chow: Jon Blake, Sara Foster, Monica Gambino, Mary Ellen Schloss și mai ales lui Peter Kneisel; lui Deborah Futter și David Gernert de la Doubleday; lui Irene Webb de la Hollywood; și mai ales, Amandei Urban.

Prolog
Joi, 13 iunie 1991

Sanatoriul

Există un secret pe care-l ştiu aproape toţi membrii serviciilor de informaţii americane şi toţi cei care trebuie să aplice legea şi anume că Biroul Federal de Investigaţii achită cheltuielile de întreţinere ale unei aripi private, situate într-o clinică de boli mintale din oraşul Chapel Hill, Carolina de Nord.

Sanatoriul, cum i se spune, supravieţuieşte în fiecare an tîrguielilor crîncene legate de buget, datorită planului general de sănătate al FBI care garantează funcţionarilor federali şase luni de tratament, la cerere, în cazuri de boli mintale şi abuz de alcool. În aceste situaţii, angajaţii pot opta pentru: demisie, trecere timpurie în rezervă sau aşa-zisul „concediu din motive umanitare".

Agentul special John T. Banish a ales concediul din motive umanitare. După şase luni petrecute la Sanatoriu a fost declarat sănătos şi urma să fie externat. Alcoolismul i se părea singura boală în care „terapia" în grup ar putea avea succes.

Stătea pe unul din cele patru scaune pliante, de metal, plasate într-un semicerc în faţa doctoriţei Julie Reed, şefa secţiei de psihiatrie a clinicii. Ceilalţi trei pacienţi, cu toţii bărbaţi şi mai tineri decît Banish, erau îmbrăcaţi în halate de spital albastre, din bumbac. Banish purta sacou şi cravată şi-şi pusese valiza lîngă scaun. Doctoriţa Reed purta, ca de obicei, pantofi cu tocuri joase şi o fustă lungă de in. Avea un aer profesional, exigent, dar arbora un zîmbet încurajator.

Deşi Banish o plăcea pe doctoriţa Reed, ar fi preferat să n-o mai vadă niciodată.

În afara lor nu mai era nimeni la ora la care avea loc în fiecare zi întîlnirea de dimineaţă. Un televizor, cu ecranul acoperit de o reţea de sîrmă, pîlpîia în fundal. Gresia mirosea de la antisepticele de peste noapte, iar o viespe dintr-o specie des întîlnită prin acele locuri zumzăia şi se lovea de ferestrele înalte cu geamuri groase, căutînd o ieşire.

Doctoriţa Reed făcu o însemnare preliminară în notes-ul ei, apoi începu jovial:

– Ştim cu toţii că este ultima zi în care John mai este cu noi. Nimeni nu răspunse. Nimic nu era prea evident pentru nişte oameni blazaţi. Banish auzea cum ticăie ceasul de la încheietura doctoriţei. John se întoarce la FBI fără să-şi piardă continuitatea în muncă şi va fi reîncadrat cu acelaşi salariu. Asta ar trebui să fie o încurajare pentru voi, ceilalţi, pentru că îmi dau seama că vă îngrijorează faptul...

– E un paria, rosti sec Nettles. Toţi sîntem nişte paria.

Doctoriţa îşi mai notă ceva în notes.

Nettles fusese specialist în medicină legală la secţia Ştiinţe Comportamentale şi îşi cîştigase existenţa vînînd ucigaşi în serie. Ceva se petrecuse cu el în timpul unui caz zguduitor din Miami. Poziţia lui de comandă îi permisese însă să evite controlul obligatoriu după fiecare misiune, pentru depistarea unor eventuale traume. Alţi doi agenţi, care lucraseră cu el, trecuseră cu bine de verificare. Lucrurile începuseră, ca întotdeauna, cu băutura. Apoi cîinii din vecinătatea locuinţei sale au început să dispară în circumstanţe misterioase. În cele din urmă, un paznic a găsit două schelete mutilate ale unor pui de doberman, într-un Dumpster din garajul aflat la subsolul clădirii J. Edgar Hoover. Se vorbise chiar de deviaţie sexuală.

– Am mai discutat despre asta de multe ori, reluă doctoriţa Reed. Nu avem nici un motiv să credem că lui John sau altuia dintre voi nu i se va permite să reintre în serviciul activ...

– Au să-l exileze, o întrerupse Rice.

Doctoriţa tăcu. Îşi aşeză mîinile pe notes-ul din poală.

– „Exil" e un cuvînt tare, Daniel.

Rice își desfăcu mîinile pe care pînă atunci și le ținuse încrucișate.

– Întreg FBI-ul știe unde sîntem și de ce sîntem aici. Cine și-ar mai pune viața în mîinile astea? Din chiștocul care-i tremura în degete se desprinseră cîteva fire de scrum. Din cauza sedativelor era epuizat. Nimeni nu va spune o vorbă, dar va urma transferul la un Birou Teritorial al Grupului 4 sau la vreo Agenție de Coordonare, undeva, prin Midwest – în Dakota de Nord sau în Oregon, undeva, la periferie. Într-un loc de unde se va auzi zăngănitul lanțurilor.

Rice anchetase cazul de jaf al unei bănci din Minneapolis. Era implicată și o tînără casieriță despre care se credea că furnizase prietenului ei, un fost pușcăriaș, date asupra sistemului de alarmă și codurile de acces la seif. Rice a făcut două greșeli majore. Prima că s-a îndrăgostit de casieriță. A doua, că a tras sforile pentru a o scoate din toată povestea, încercînd să facă din prietenul ei singurul vinovat. Violarea și uciderea fetei de către fostul ei prieten l-au scos pe Rice din circulație.

– Dar n-avem nimic împotriva mutării, răspunse doctorița Reed. Și nici împotriva unei perioade mai liniștite. Doar nu ne așteptăm ca John să se apuce din nou, imediat, să negocieze ostatici.

– Prostii, izbucni Nettles, foindu-se pe scaun. Prostii. Eu m-am confesat și m-am răsconfesat aici în ședințe, pînă mi s-a acrit. Știți cu toții ce am văzut în casa aceea din Miami, nu? Dar Banish și-a ținut gura. Despre ceea ce s-a întîmplat la World Financial Center nu știm mai mult decît s-a spus prin ziare.

– Nici unul dintre voi nu poate să susțină că e vindecat, rosti doctorița Reed. Că și-a revenit în totalitate. Planul de sănătate prevede șase luni de internare la psihiatrie pentru fiecare pacient, iar John a beneficiat de această perioadă. Atît. În viitor, va continua cu terapia scrisului, pe cont propriu, și va lua parte la întîlnirile antialcoolicilor de trei ori pe săptămînă.

Lumina soarelui se răspîndea în cameră. Ventilatoarele de sus porniră, iar tavanul începu să trepideze acoperind ticăitul ceasului doctoriței Reed și zgomotul viespii care se lovea de

geam. Banish, care stătuse pînă atunci răbdător, ca un om care așteaptă trenul, se uită la valiză.

– Ce știți despre soția și fiica mea? întrebă.

Doctorița Reed se întoarse mai mult înspre el.

– Am vorbit destul despre obsesia ta în legătură cu ele, John.

– Toate scrisorile mi-au fost returnate, răspunse Banish. Mi-ai promis că ai să iei legătura cu amîndouă înainte de ieșirea mea.

Doctorița încuviință clătinînd ușor din cap, cu ochii ațintiți asupra lui. Pur și simplu din curiozitate profesională.

– Știi foarte bine să restricția de a le vedea nu a fost ridicată.

– Nu vreau decît să știu unde se află. Vreau să știu dacă le e bine.

Doctorița îl privi cercetător. Treaba ei era să pătrundă în mintea oamenilor, să le înțeleagă experiența fără s-o fi trăit ea însăși. Banish o urmărea. Doctorița avea cam treizeci și cinci de ani. El, cincizeci și doi. Ea era psihiatru. El, veteran al Biroului Federal de Investigații, cu o vechime de douăzeci și șase de ani.

Banish bănuia doar că ea nu s-a tîrguit niciodată pentru viața cuiva și nici n-a avut sub comanda sa peste o sută de oameni ai legii de a căror singurătate să fie direct răspunzătoare. De un lucru, însă, era absolut sigur: ea nu a fost alături de el în acea noapte, la World Financial Center.

– Îmi pare rău, John, spuse doctorița. Au plecat. S-au mutat din New York. Am vorbit cu soacra ta azi-dimineață. Mi-a spus că, dacă încerci să le găsești, vor avea grijă să fii arestat.

Banish rămase cu ochii mari, privind în gol, fără să se poată concentra la ceva anume. Vru să dea din cap, apoi renunță. După un răstimp, fixă cu privirea podeaua de gresie lustruită.

– Atunci, cum dracu' ies de-aici? Simți cum pereții încep să se ridice. Apoi, povara tuturor zilelor trăite îl împinse în jos. Viespea bîzîia undeva, în apropierea lui. Își ridică privirea și o urmări cum zbura către partea opusă a camerei, ieșind apoi prin ușa care se deschise.

Sora de serviciu se apropie.

– Iertați-mă, doamnă doctor. A venit o femeie, care îl caută pe agentul Banish.

Banish se uită la doctorița Reed și se ridică. Contrariată, aceasta se ridică și ea, dar mai încet, aplecîndu-se să-și lase notes-ul pe scaun. Plin de speranță, Banish era încremenit, cu respirația oprită.

Sora făcu loc unei femei tinere scundă, subțire, caucaziană albă, în jur de douăzeci și cinci de ani, cu păr șaten și ochi albaștri. Avea fața obosită, ca și cum condusese sau se gîndise la ceva multă vreme. Era îmbrăcată simplu, dar cu o poșetă scumpă, de piele maro, care îi atîrna de umăr.

Speranțele lui Banish se năruiră. Femeia nu era nici soția, nici fiica lui. Aceasta păși către el, surîzînd nesigur, și totuși ușurată. Se opri la vreo doi metri.

– Sînteți agentul Banish? întrebă. Mă numesc Lucy Ames.

Banish dădu din cap. Tot nu știa cine era.

– De la World Financial Center. Am fost printre ostatici, spuse femeia scotocind în geantă. Voiam numai să vă mulțumesc pentru că mi-ați salvat viața.

Scoase un pistol și trase. Arma fulgeră și Banish simți o arsură în adîncul stomacului. O izbucnire de durere îi inundă tot corpul. În clipa următoare, era pe podea.

Urmară confuzia, gălăgia, zgomotul scaunelor răsturnate. Doctorița îngenunche lîngă el, țipînd după soră. Pe mîinile ei era sînge.

Banish privi peste umărul ei la tavanul din scînduri din lemn de plută. Buzele i se mișcau. Încerca să spună ceva. Nu-i venea să creadă că avea să moară astfel.

Huddleston, Montana

Era o clădire oficială, mică, cu acoperişul plat, înconjurată de o alee de ciment; arbuşti uscaţi mărgineau aleea de la intrare, iar parcarea din faţă era acoperită cu pietriş. Dincolo de colinele arcuite, în depărtare, se conturau munţi enormi, verzi-albaştri, impunători în liniştea lor, iar ceaţa se învolbura în giulgiuri şi se răsucea deasupra piscurilor acoperite de zăpadă, ca aburul care iese de la duş. Cerul era vast, de un albastru rece, şi pătat de nori.

Era o dimineaţă de luni. Singurul vehicul de care dispunea Departamentul Şerifului Ţinutului de Frontieră, un Ford Bronco din 1991, ieşi de pe autostrada cu două benzi şi făcu o curbă în parcarea circulară, cu pietricelele pocnindu-i sub cauciucurile antiderapante. Şeriful Leonard M. Blood coborî din maşină, îndreptîndu-se, cu umbletul uşor al unui fermier, cu cizmele de cowboy, din piele de şarpe, scîrţîind pe prundiş, către zona acoperită de iarbă a parcării care se învecina cu aleea de ciment. Aici erau ţintuite de nişte stîlpi două pancarde de lemn. Pe una scria ŞEFUL POLIŢIEI. Imaculată, bara de protecţie a maşinii şefului se odihnea la mai puţin de cincisprezece centimetri de indicator. Pe cealaltă placă scria ŞERIFUL ŢINUTULUI. În dreptul acesteia era parcată o maşină de teren a poliţiei, cu bara plină de semne şi masca de protecţie a radiatorului jupuită.

Şeriful Blood evaluă situaţia. Ca întotdeauna, încerca să privească lucrurile dintr-o anumită perspectivă. O maşină de teren a poliţiei parcase pe locul lui. Faptul putea fi considerat de alţii banal, se gîndi. Punînd însă cap la cap toate aceste afronturi,

ajungeai să-ţi dai seama de diferenţa dintre o împunsătură şi un brînci.

Şeriful se întoarse şi o porni în pas săltat pe aleea de ciment către intrare. Purta o pălărie de cowboy cu calota unsuroasă şi borurile tari – dar nu avea nici unul din celelalte ticuri ale şerifului din Hinterland, ca mestecatul tutunului, scuipatul, sau greutatea mult peste limita normală. Blood avea o înfăţişare îngrijită, era destul de vînjos, şi pe umerii laţi ai bărbatului de patruzeci de ani se revărsa părul des, negru ca pana corbului, lins şi curat.

Era unul dintre indienii Blackfoot din tribul Blood. Numele îi provenea probabil dintr-un certificat de naştere încropit în urmă cu cîteva generaţii. Indienii Blackfoot împînzeau pămînturile cunoscute în zilele noastre sub numele de Montana; se războiseră cu tribul Shoshoni din Idaho-ul învecinat. Fuseseră călăreţi desăvîrşiţi şi se mîndreau cu măiestria lor de a-şi scalpa curat duşmanii. Acum, Leonard Blood purta o stea de şerif al Statelor Unite, avînd în răspunderea sa nord-vest-ul extrem al statului Montana. Uneori, cînd făcea duş sau cînd tundea gazonul, sau cînd se trîntea pe canapea, ca să se uite la „Pericol!" se simţea pătruns de importanţa funcţiei sale.

Mersul lui aparte, zgomotul cizmelor pe holul îngust al clădirii în care se afla şi Departamentul de Poliţie o făcură pe secretara sa, Marylene, să ridice ochii şi să zîmbească din spatele biroului. Marylene era mai în vîrstă decît şeriful şi purta o pereche de cercei de argint în formă de inel, ce spînzurau de lobii cărnoşi ai urechilor ei, de chelneriţă bătrînă. Marylene îşi lua, uşor orgolioasă, libertatea de a-l dădăci.

– 'Mneaţa, Marylene, spuse şeriful.

– 'Mneaţa. Cafeaua e gata.

Primul act oficial pe care-l săvîrşise Blood după ce-şi depusese jurămîntul ca şerif cu doi ani în urmă fusese să o aducă pe Marylene de la Mug'n'Dunk în centrul oraşului Huddleston. A fost o lovitură îndrăzneaţă, prin care Blood începea să se desprindă de imaginea sa de indian rustic şi de magazinul de ustensile de pescuit pe care îl ţinuse pînă atunci. Localnicii au comentat multă vreme după aceea abilitatea dovedită a noului şerif. Marylene era înzestrată cu acel inefabil al şaselea simţ, al

secretului preparării unei cafele bune. Era o vrăjitoare domestică în epoca roboților, a filtrelor și a rîșnițelor de tot felul. Șeriful Blood deschise ușa biroului său și văzu pe masa de lucru cana care aburea mărеț. Își aruncă pălăria și se lăsă să cadă în scaunul de lemn. Aburul făcea rotocoale în lumina soarelui, ridicîndu-se în spirală, ca un ciclon în miniatură, apoi dispărînd. Îi plăcea cafeaua fierbinte și neagră. Marylene o pregătea în așa fel, încît căpăta, parcă, o dulceață specială, fără a mai fi nevoie de zahăr sau frișcă. Blood mîngîie toarta cănii, apoi se concentră asupra harababurii de pe biroul său.

În fața lui, chiar în mijlocul sugativei pătate de funduri de cană, se afla un ordin al tribunalului regional, pe o singură pagină. O dispoziție de la judecătorie, care începea cu ORDIN DE EVACUARE, bătut la mașină, cu litere mari și negre. Ochii lui Blood coborîră pe foaie, către locul unde se aflau semnătura, parafa și data înscrisă de judecătorul Jonas D. Leary în vinerea dinaintea week-end-ului.

Blood își luă degetul de pe toarta cănii. Se ridică în picioare. Își roti ochii de la masă la scaunele din încăpere, apoi la înscrisurile pe care și le adresase sieși și le țintuise în pereți, în fine, la cutiile de carton clădite în colț. Toate păreau a fi la locul lor. Se duse la fișier și începu să tragă fiecare sertar, căutînd eventualele zgîrieturi de pe ornamentele din lemn de migdal ale broaștelor încuiate. Apoi luă ordinul și pălăria. Lăsă cafeaua să-l aștepte.

Cizmele lui bocăniră pe holul scurt care ducea spre ușile de sticlă ale Secției de Poliție din Huddleston. Intră, trecînd, fără a rosti o vorbă, de biroul la care stătea un om în uniformă, și se îndreptă spre ușa de lemn închisă, din fund, a biroului șefului Poliției.

Șeful Poliției, Gale C. Moody, era tolănit în scaunul său larg, capitonat, cu fața spre fereastră. Privea munții și soarele care se ivea din spatele lor, și își bea și el cafeaua. Se răsuci încet și se uită la Blood, cu înțeles. Singurul lucru care-i depășea dezinteresul era plictiseala. Spre deosebire de șerif, Moody avea multe dintre stereotipurile caracteristice profesiei lui. Pe un șervețel unsuros aflat pe masa sa de lucru se găsea un corn cu miere ce

părea să fi fost devorat pe jumătate de un urs. Cureaua cu pistolul, crestată într-un fel care amintea de alfabetul Morse, spînzura alături de pălărie într-un cuier din apropierea uşii.

– Nu ştii să baţi la uşă? întrebă.

Blood înaintă şi aşeză ordinul pe birou, în faţa şefului.

– Ce caută asta la mine?

Moody îl examină cu privirea, fără să-şi schimbe poziţia sau să-şi lase cana jos.

– Nu-i un ordin de evacuare? Ca şerif al Ţinutului de Frontieră, una dintre îndatoririle tale este să răspunzi...

– Ştiu care-mi sînt îndatoririle. Te-am întrebat ce caută pe biroul meu.

Moody îl măsură din ochi, apoi clătină din cap ca şi cum şi-ar fi amintit în sfîrşit.

– A venit vineri, tîrziu. L-am pus pe unul din băieţi să-l ducă dincolo, ca să nu se rătăcească în week-end. Unul dintre avantajele noastre este că avem sediile în aceeaşi clădire...

– Eu ţin uşa aceea încuiată.

Buza de jos a lui Moody – o buză moale – se înălţă.

– Bineînţeles.

– O cheie e la mine, iar cealaltă, la Marylene.

Moody încuviinţă din cap.

– Mi se pare corect.

– Ce ştii despre maşina de teren de-afară, care e parcată pe locul meu? întrebă Blood.

Moody îl privi.

– Ce maşină?

Blood dădu din cap şi se îmbăţoşă.

– Ce crezi că am? Crezi că am ceva? Şi dacă-aş avea, l-aş ţine la birou?

Ochii lui Moody luciră o clipă.

– Eşti şerif, dacă-mi amintesc bine, de vreo doi ani. Eu sînt şeful poliţiei din Huddleston de vreo şaisprezece. Dacă ai ceva de spus, spune. Dacă nu, stînga-mprejur şi pleacă.

Blood încuviinţă din cap şi schimbă vorba.

– Am nevoie de doi oameni şi de o maşină de teren.

Moody se încruntă, privind printre gene.

– Ce 'dracu să faci cu ei?

– Știi foarte bine să sînt singur în birou. Sau n-ați citit asta, tu și samaritenii tăi? Arătă către ordinul de evacuare.

Moody se încruntă din nou, obligat acum să lase cana cu cafea și să ia ordinul. Detesta să-i facă pe plac lui Blood. Citi numele. Apoi gura, închisă pînă atunci, i se căscă.

– Să fiu al dracului...

– Deci n-ai anunțat Serviciul Șerifilor Federali? spuse Blood, încercînd să-l ia prin surprindere.

Moody etală un rînjet larg și fericit.

– Glenn Allen Ables, rosti, cu atîta plăcere, încît aproape că înghiți ordinul. Evaziune fiscală.

– Nu știu ce-și închipuie judecătorul Leary, rosti Blood. Se fac doi ani de cînd Ables a fugit de sub cauțiune și acum, brusc, își dau seama că nu și-a plătit impozitele.

– Judecătorul Leary e senil, răspunse Moody, revenind dintr-o dată la atitudinea dezgustată dinainte. Apoi se lăsă pe spate în scaunul său, atît cît putea să se lase un om de dimensiunile lui. Își împreună degetele teatral la ceafă, cu fața strălucind de veselie. Și cam cum te-ai gîndit să procedezi ca să-l evacuezi pe unul care a fugit din alt stat? întrebă.

La volan se găsea bobocul Brian Kearney. Sergentul Carl Haley stătea în spate, cu brațele încrucișate, cu borul pălăriei tras peste ochi și bărbia lăsată în piept. Șeriful Blood era în față. Motorul mașinii de teren ambală, puternic. Copacii ce mărgineau șoseaua interstatală începură să fugă prin dreptul ferestrei. Munții o porniră și ei înapoi, mai încet.

Bobocul Kearney era tînăr și nerăbdător.

– Tot felul de elicoptere și avioane bîzîie întruna pe deasupra muntelui. Prin oraș trec mașini ale Guvernului. Uneori se aude și la radio cum comunică între ele.

Blood se bătu ușurel pe coapsă cu ordinul de evacuare. Pe podeaua mașinii, acoperită cu un preș albastru, erau împrăștiate coji de alune.

– Șerifii ăștia federali sînt grozavi, continuă Kearney. Tipul are ceva curaj să se ascundă acolo, sus, printre ei.

– De doi ani e în vîrful muntelui, răspunse Blood.

– Se zice că se strecoară cîteodată în oraş. Oamenii spun că l-au văzut la tîrgurile de vechituri şi alte asemenea locuri, dar eu nu prea cred. Deşi are vecini care ţin cu el. Ştiai că-i aduc mîncarea şi poşta?

Trecură de un semn pe care scria: CERBI WAPITI. Un altul le indica distanţele pînă la graniţă, în mile şi kilometri. Blood văzu în depărtare Paradise Ridge, scund, viguros şi uşor de depistat datorită vîrfului plat, turtit ca al unui muşuroi de furnici.

– Atîta pîndă şi fîţîială, spuse Kearney. Cum de le e frică atîtor şerifi federali de un singur om?

Blood privea înainte, prin parbriz.

– Are şi familia acolo, sus, cu el. Dacă federalii dau buzna peste el şi iese rău, gîndeşte-te ce-au să zică ziarele a doua zi. Ar vrea ei ca Ables să iasă la lumină de bună voie. Nu prea cred eu că federalii se dau în vînt după copii.

Mai parcurseră o porţiune de drum. Maşina înghiţea benzile albe de marcaj. Kearney îl privi piezîş.

– Şi-atunci, noi ce căutăm acolo?

– Cum adică?

– Adică, de ce mergem noi şi nu federalii? Ce-am putea face noi?

– Să remitem un ordin de evacuare. Nu contează cine-a încurcat lucrurile sau cum a ajuns toată povestea asta pe agenda judecătorului Leary. Am încercat să sun la Serviciul Şerifilor Federali din Arlington, Virginia, înainte de plecare. O doamnă foarte drăguţă m-a pus în temă.

– Crezi că are să încerce ceva? întrebă Kearney.

Blood scutură din cap.

– Batem la uşă, ei se prefac că nu sunt acasă şi lipim ordinul pe uşă. Facem ce avem de făcut, dar nu ne apucăm să-l provocăm.

– Atunci ducem şi corespondenţa, rosti Kearney cu dezamăgire în glas. După care se luminăm la faţă. Mă întreb dacă federalii au încercat vreodată să facă asta, Adică, să bată la uşă şi să-l invite politicos să iasă afară. Chiar nu putem face un pic de gălăgie? Mie-mi lipseşte grozav aşa ceva. Sînt sătul pînă peste

cap de tichete şi hîrţogăraie.. Am ajuns să bat la maşină patruzeci de cuvinte pe minut.

Şeriful Blood îl cercetă cu privirea. Kearney se uita fix la drum, imaginîndu-şi cine ştie ce act de bravură prin care să se remarce. Visuri de oameni tineri, gata să se ia la trîntă cu lumea-ntreagă.

– Şterge-ţi caşul de la gură, mai întîi, rosti Blood. Kearney încuviinţă din cap, zîmbind cu docilitate şi fără aerul că i-ar părea rău. Blood ţinea la el. Ce mai face Leslie? întrebă. Cum o mai duce?

Lui Kearney îi dispăru zîmbetul.

– E-n luna a şaptea acum.

– Are probleme cu nervii, din cîte-mi dau eu seama.

– Mai mult de atîta. Toată povestea asta e un coşmar. Ai crede că în şapte luni ai tot timpul să te obişnuieşti. Dar, una peste alta, pe mine mă depăşeşte. Mi se pare din ce în ce mai mult c-am făcut o prostie cît mine de mare.

Şeriful Blood reflectă o clipă.

– Ţi-am spus eu că ai caş la gură, reluă. În orice caz, eşti grozav. Zîmbeşti în faţa puştii dar nu ştii unde să te ascunzi de nevastă-ta. De două ori boboc.

Kearney încuviinţă din nou, ca şi cum ar fi înţeles despre ce era vorba. Tocmai ieşeau de pe şoseaua internaţională, cotind-o pe drumul cu un singur sens, mărginit de copaci, ce ducea la Paradise Ridge, hîţînîndu-se în scaune în ritmul suspensiei maşinii.

– Şerifule, începu Kearney, de astă-dată cu o undă de curiozitate în glas, deci ceva mai politicos. Vreau să te întreb şi eu ceva. Acum încerca chiar să se uite la Blood; ochii îi fugeau mereu de la drumul îngust, năpădit de iarbă. Ce-aveţi tu şi şeful?

Blood îl privi. Părea o întrebare sinceră.

– Îi urăşte pe indieni, răspunse. S-ar putea ca asta să fie toată povestea. Unii oameni nu pot să ne-nghită. În orice caz, colegul tău mai mare precis ia notiţe acolo, în spate.

Nu veni nici un fel de replică din partea lui Haley. Ieşiră de pe drumul de ţară, trecînd de un indicator de fundătură ciuruit de gloanţe şi intrară pe un pod de fier care gemea sub greutatea maşinii lor, pictat într-un portocaliu aproapiat de nuanţa sîngelui,

parcă pentru a se asorta cu petele de rugină. Paradise Creek, atît cît era, şerpuia printre malurile cafenii, argiloase.

Drumul urca în serpentine printre stejarii şi pinii înalţi ce întunecau şoseaua. Pîrîul curgea alături, malurile argiloase se îndepărtau unul de altul şi între ele apăreau bolovani uzi, şlefuiţi de apă; probabil că undeva, în aval, se afla un baraj. Făgaşurile de roţi de pe drum erau adînci şi de un galben icteric.

În cele din urmă, drumul părăsi cursul apei şi şerpui în sus, sub săgeţile ascuţite ale soarelui, apoi urmă o pantă mai abruptă, după care fură cu toţii scăldaţi în lumina strălucitoare care inunda un luminiş mărginit de arbori. Era un platou, situat exact la treimea drumului, lung de peste şaptezeci şi cinci de metri şi aproape oval ca formă. Terenul era destul de neted şi plin de buruieni uscate.

La jumătatea platoului, Kearney opri motorul şi se aşternu o linişte profundă, neîntreruptă de zgomotul traficului sau de şuierături de tren, de absolut nimic.

În cele din urmă, Haley se foi în spate.

– Da' drumul unde e? mormăi el.

Blood coborî primul din maşină. Se îndreptă şi căută din ochi cărarea îngustă care urca spre vîrful muntelui, dar vegetaţia, abundentă, parcă împiedica intenţionat trecerea.

Haley, sergent cu capul ţuguiat, din ale cărui urechi ascuţite ieşeau smocuri de păr, cărunt, coborî din maşină şi constată acelaşi lucru.

– Se pare că vom merge pe jos, spuse el.

Blood încercă să-şi dea seama ce se întîmplase de fapt. Adulmecă aerul, dar nu simţi nimic familiar.

– Mergeam la vînătoare prin locurile astea. Veverite, capre, ratoni. Pămîntul era reavăn, îşi aminti, scormonind solul crăpat cu vîrful cizmei. Nu mai e aşa. Haley descuie portbagajul şi desfăcu din legături puşca aflată acolo. Ştii ce, stai puţin! rosti Blood.

Haley îşi văzu de treabă, armînd Remington-ul şi verificîndu-l.

– S-a baricadat acolo, sus, răspunse.

– Un motiv în plus ca să fim precauţi.

Haley își ațintì privirea asupra lui Blood.

– Atunci, cred că te-ai gîndit la un plan.

Haley îi adresase un început de provocare, dar lui Blood nu-i ardea de așa ceva. Haley care avea vreo cincizeci de ani, se prefăcuse că doarme pe bancheta din spate, pentru a înlesni o discuție confidențială. Șeful îl considera un fraier. Blood se gîndi din nou la ce aveau de făcut, uitîndu-se la Kearney, care măsura din ochi ceea ce mai rămăsese de parcurs din munte. Aveau de urcat pieptiș, pe jos, aproape doi kilometri, printre copacii înalți.

– Poate o să-mi vină vreo idee pe drum, conchise.

Haley încuviință din cap și închise portbagajul. Luă arma de calibru doisprezece cu el și toți trei dădură ocol mașinii, pornind-o către liziera, cînd un glas rosti:

– Stați pe loc.

La început, Blood nici nu fu sigur de ce auzise. Glasul părea să vină din direcția copacilor aflați la poalele muntelui, în stînga lor. Fură atît de surprinși încît se opriră. Tonul nu era neapărat poruncitor, ci mai degrabă ciudat. Iar dincolo de razele de lumină care străbăteau printre rîndurile de stejari era întuneric, ca într-o gură deschisă în spatele unor dinți lungi și cafenii.

– Ables? întrebă tare Blood.

Urmă o scurtă pauză, după care același glas. Energic, intens:

– Rămîneți unde sînteți.

– Cine-i acolo? Cine ești? întrebă Blood.

Atunci se auzi o a doua voce, din dreapta:

– Faceți stînga-mprejur, urcați-vă-n mașină și plecați.

Două voci. Blood nu vedea pe nimeni. Se întoarse pe jumătate și aruncă o privire în spate. Haley avea în mîini pușca, nu țintea cu ea, o ținea cam la înălțimea pieptului. Kearney se uita în stînga și-n dreapta, pipăind ușor cu mîna mînerul pistolului aflat încă în toc. În afara mașinii nu aveau altă acoperire în tot luminișul.

Blood se întoarse din nou în direcția pomilor.

– Ascultați-mă puțin. Sînt șeriful Leonard M. Blood. Mă aflu aici într-o misiune oficială, despre care putem vorbi și civilizat. Cine-i acolo? Vorbesc cu Glenn Ables?

– Urcați-vă în mașină și plecați, rosti primul glas.

Blood făcu un pas mic înainte, nu pentru că ar fi fost curajos sau inconştient, ci doar iritat, pentru că nu era obişnuit să i se comande. Despături ordinul şi îl ridică, ţinîndu-l la vedere.

– Ascultaţi-mă, repetă. Sînt şeriful, şi am doi agenţi de poliţie cu mine. Putem să ne facem treaba în două feluri. Există o cale mai puţin plăcută, dar există şi...

Prima împuşcătură veni de nicăieri şi aproape îi rupse-n două ordinul pe care îl ţinea în mîini. A doua despică aerul din preajma lui, iar Haley ţipă şi se prăbuşi.

Blood se întoarse repede. Genunchiul stîng al lui Haley era sfărîmat. Sergentul căzuse grămadă la pămînt şi sîngera. A treia împuşcătură lovi radioul de la coapsa lui Kearney.

Blood se furişă anevoie pe lîngă capotă, spre spatele maşinii, lăsîndu-se să cadă pe pămîntul tare. Se îndreptă spre bara de protecţie din faţă lîngă care se afla Kearney, care nu ştia încă dacă fusese rănit, îl apucă de umăr şi-l trase înapoi. Kearney se pipăia frenetic peste tot. Apoi îşi văzu cureaua şi radioul făcut bucăţi şi rosti:

– Drăcia dracului!

Haley se tîra în coate către spatele maşinii, cu faţa în sus, Figura îi era albă de disperare, iar bărbia îi sclipea, udă de salivă.

– Dumnezeule-Doamne! Dumnezeule...

Se opri în spatele roţii şi îşi împreună mîinile în jurul genunchiului, fără a-l atinge. Sîngele ţîşnea cu putere şi intra repede în pămîntul uscat ca apa dintr-un bidon întors cu fundu-n sus. Nu mai avea puşca. Se contorsiona prea tare pentru ca Blood să-i poată lua radioul de la centură.

În pădure era din nou linişte acum cu excepţia tînguielilor lui Haley. Blood avu o fracţiune de secundă impresia că va fi înconjurat şi că va primi un glonţ în spate, în timp ce se întindea să deschidă portiera. O deschise între el şi Kearney, intră în maşină, lipindu-se cît putea de vinilinul scaunului, se întinse după aparatul de emisie-recepţie şi îl luă, lăsîndu-se să alunece iarăşi afară.

Începuse tocmai să răcnească în aparat cînd explodară parbrizul, apoi cauciucurile. Bucăţele de sticlă căzdeau ca o ploaie, iar capota gemea sub gloanţe. Blood se lipi de pămînt cît putu

de tare, îl trase şi pe Kearney după el, şi apoi închise ochii şi îşi ascunse capul în mîini. Rafalele îi pîrîiau în urechi. Maşina îi izbea, legănîndu-se şi clătinîndu-se ca un animal rănit. Praful se ridica şi plutea deasupra capetelor lor ca fumul. Dintr-o dată, împuşcăturile încetară. Haley se opri şi el din înjurat, dar ecourile canonadei stăruiau încă pe culme, stingîndu-se în depărtare. Apoi tăcerea se lăsă din nou.

Platoul

În Bronco-ul său, Blood urcă pe drumul de munte, trecînd de porţiunea abruptă şi ajungînd pe platoul cel larg. Soarele era acum mai palid şi apunea, iar umbrele copacilor porneau tîrîş pe sol.

Întreaga forţă motorizată a Poliţiei din Huddleston se adunase aici; maşinile erau parcate oblic, cu girofarurile albastre în funcţiune. Veniseră şi întăriri din oraşele învecinate, aşa că efectivele de pe munte se ridicau la aproximativ treizeci de persoane. Blood văzu că portbagajele maşinilor erau deschise iar oamenii în uniformă se plimbau în sus şi-n jos cu armele la şold. În mijlocul acestei învălmăşeli, maşina de teren, ciuruită groaznic, fu urcată cu greu într-o autoutilitară.

Moody, şeful Poliţiei, se afla la oarecare distanţă de maşinile risipite, între ele şi cele două limuzine Ford cu plăci de înmatriculare albastre, guvernamentale. În faţa lui se afla un bărbat cu părul de culoarea nisipului, purtînd un costum maro, cravată şi pantofi de oraş, iar la un pas în spate erau alţi trei bărbaţi, îmbrăcaţi la fel. Totul părea o scenă în care antrenorul unei echipe de base-ball s-a luat la harţă cu arbitrul principal.

Blood opri maşina, coborî împreună cu Kearney şi se apropiară.

– Oho, spuse Kearney, dezlipindu-şi plasturele portocaliu care-i fusese pus la spital. Şeful e negru de supărare. Îi examină cu interes pe necunoscuţii în costume. Cine-s aştia?

– Tu cine crezi? spuse Blood rece.

Kearney zîmbi larg, plin de zel. Se zori de-a lungul platoului, pentru a ajunge lîngă ceilalţi.

Mai reținut ca de obicei, Blood se apropie de locul disputei cu pași mărunți, din nou stăpîn pe sine, acum, după ce-și recîștigase calmul la spital. El și Kearney fuseseră obligați să intre, pentru a fi examinați, și rămăseseră pînă cînd Kearney donase sînge pentru Haley. Sergentul se afla în sala de operații, dar, altfel, se simțea destul de bine.

Blood urmărea desfășurarea evenimentelor. Cînd nu gesticula, Moody își ținea degetele mari înfipte în centura cu pistolul. Între cei patru era o distanță jurisdicțională.

– Cred că tu și băieții tăi ați greșit muntele, zise Moody. Ce se întîmplă aici este o problemă locală.

Agentul federal principal, cel cu părul de culoarea nisipului, părea prea puțin impresionat, ca un adevărat profesionist.

– Am un mandat FLEUP de la procurorul Statelor Unite din Butte. Adică Fugă Ilegală pentru Evitarea Urmăririi Penale.

Moody încuviință din cap.

– Aha, înțeleg. Unul dintre fugarii voștri dă lovitura, trage în doi dintre oamenii mei, iar voi trebuie să preluați problema.

– Nu e al nostru, răspunse agentul federal. Cei de la Serviciul Șerifilor Federali sînt însărcinați cu arestarea fugarilor din alt stat. Noi asigurăm doar susținerea operațiunii.

– Ei bine – Moody se îndreptă puțin – pe aici ne purtăm singuri de grijă.

Federalul încuviință din cap.

– De asta și sîntem aici. Privi către polițiștii care așteptau. Ordonă-le oamenilor tăi pe loc repaus.

Cîteva țevi de pușcă se lăsară în jos, în spatele lui Moody, iar cei mai mulți dintre polițiștii străini își băgară pistoalele în tocuri. Cei din Poliția din Hudeleston nu le urmară exemplul, ci se îmbățoșară în spatele șefului lor, ceea ce-l făcu pe Moody să se umfle în pene.

– Ce ziceți? întrebă Moody, cu un zîmbet ciudat, voi sînteți numai patru. Federalul își ascunse furia sub un rînjet abia schițat, clătinînd încet din cap, cu ochii în pămînt.

– Numai tolomaci în fundătura asta, spuse unul dintre polițiștii din spatele lui, dar agentul federal principal ridică mîna, neplăcut surprins de epitet, dar nu și de idee.

Moody spumega.

– Ce dracu' mai căutați aici? Nu-i nici al vostru, cum nu-i nici al meu.

– Am primit un telefon.

Moody îl fixă cu privirea.

– Un telefon?

– Un tip care ne-a chemat. Zicea că reprezintă autoritățile locale.

Moody se sumeți, suspicios. Degetele mari i se înfipseră din nou în centură.

– Nu v-a chemat nimeni, rosti, privind în jur. Cine dracu' să vă cheme? Privi către oamenii lui, pentru a se încredința, apoi ochii îi căzură pe Blood. Acesta făcu un pas înainte.

– Eu v-am chemat.

Agentul se întoarse către el, remarcîndu-i uniforma.

– Șeriful?

– Leonard M. Blood.

Agentul federal înclină din cap.

– Reginald Perkins, FBI. Agent special coordonator în Butte, Montana. Biroul local de campanie pentru această regiune.

– Ce dracu-nseamnă asta? interveni Moody, zgomotos. Se uita la Blood. Avea ochii mari și umezi de mînie. Blood se întoarse către el.

– Sînt copii acolo sus, Moody. Mai multe familii. Uită-te puțin la oamenii tăi. Umblă de colo-colo cu piedica trasă, nerăbdători. În treaba asta e nevoie de disciplină.

Moody se apropie de el și rosti cu voce joasă:

– Indian nenorocit. Mai întîi îmi aranjezi unul din oameni, apoi mă aranjezi și pe mine.

Blood se mulțumi să clatine din cap. Se întoarse din nou către Perkins.

– Eu v-am chemat, de la spital. Are vecini fideli acolo sus.

– Bun, răspunse Perkins, încuviințînd din cap. O să-ți luăm depoziția mai tîrziu.

Blood fu concediat atît de repede, încît nici nu apucă să-și dea seama. Încă se uita nedumerit la Perkins, care era atent acum

la huruitul ce se auzea din ce în ce mai tare pe drumul din spatele lui. Blood se întoarse.

Pe placa aflată deasupra parbrizului scria ÎNCHIRIAT, cu litere mari, galbene. Autobuzul, argintiu şi albastru, de felul celor de la aeroporturi, urcă anevoie panta, apoi se opri în centrul platoului, cu un oftat sonor. Era plin de bărbaţi în uniforme.

Uşa se deschise şi coborî un bărbat negru. Purta costum albastru, de paraşutist, cu vestă neagră de camuflaj deasupra, cizme negre, o şapcă neagră cu o stea galbenă. În tocul de la şold îi atîrna un pistol.

Se opri o clipă, rotindu-şi privirea de la copaci la munţii verzi din depărtare. Avea o expresie nerăbdător sceptică. Apoi porni spre grup, conştient că este privit, păşind încet, mîndru, pe pămîntul uscat, acoperit de paie. De aproape, pielea lui părea şi mai neagră, avea nările largi, iar buzele şi le rotunjise într-o grimasă care părea să spună „fără prostii". Literele din jurul stelei de aur de pe şapcă şi de la baza insignei din piept compuneau cuvintele: ŞERIF FEDERAL AL STATELOR UNITE.

Îşi plimbă ochii pe chipurile tuturor, apoi se concentră asupra lui Perkins.

– FBI?

– Perkins, agent special coordonator, Butte, răspunse acesta, păşind înainte.

– Fagin, şerif adjunct, Los Angeles.

Înclinară din cap amîndoi rapid, apoi Fagin făcu un pas înapoi şi cercetă din nou platoul, ca şi cînd ar fi căutat un loc în care să scuipe în voie.

– Unde dracu' mă aflu?

– Eşti în Montana, răspunse Perkins. Partea de nord-vest, la o bătaie de puşcă de frontiera canadiană. Acesta este Paradise Ridge.

Fagin privi cu coada ochiului spre munte.

– Nenorocitul ăla ne-a forţat mîna pînă la urmă.

– Zona înconjurată, spuse Moody, ieşind la iveală.

Fagin îi privi uniforma, apoi îl văzu pe Blood.

– Şeful Poliţiei, spuse. Şi un şerif adevărat, în carne şi oase. Măi-măi! Măsură cu privirea toate uniformele albastre din

spatele lor, apoi pe albii care le purtau, rotindu-şi ochii de la un chip la altul, în timp ce glasul aspru îi creştea în intensitate. Ar fi bine ca unul din cei prezenţi să mi-l arate pe deşteptul care a făcut tîmpenia să bată la nenorocita de uşă a fugarului.

Blood înghiţi în sec. Îşi linse buzele, conştient de arsura pe care o simţea în fundul gîtului

– Eu sînt.

Fagin se întoarse din nou către el, privindu-l fix, destul de aproape pentru ca Blood să-i miroasă tutunul ultimei ţigări de foi.

– Ai idee unde mi-am petrecut ultimele două săptămîni? întrebă, apropiindu-se cu încă un pas. Mi-am petrecut ultimele paisprezece nenorocite de zile în White Mountains din New Hampshire, cu Grupul meu de Operaţiuni Speciale, cheltuind banii contribuabililor şi congelîndu-mi fundul, pregătindu-mă pentru o operaţie tactică de capturare, care trebuia să se desfăşoare aici, pe dealurile din Montana – o afurisită de OPERAŢIE ratată. Urma să-l scoatem din cabană pe nenorocitul ăla.

– Aveam un ordin de evacuare, o ţinu Blood pe-a lui. E tot ce ştiam.

Fagin clătină din cap, cu buzele ţuguiate.

– Ei bine, Kemo Sabe – vocea îi era joasă, condescendentă – cred că elementul-surpriză s-a cam dus dracului.

Atunci, Perkins păşi între ei, ca un arbitru.

– Şi ce dosar are tipul ăsta, Ables? Noi am auzit de o poveste cu arme.

Fagin se îndepărtă încet de Blood, păşind cu spatele.

– Trafic de arme, neprezentare la cererea Curţii. A învîrtit ceva cu explozibili. În plus, violarea drepturilor civile. Nu există acuzaţii formale, dar sînt în dosarul lui. Arian verde. Adept cunoscut al supremaţiei albilor.

Poliţiştii nu se arătară nici şocaţi, nici surprinşi la auzul acestor cuvinte. Fagin îşi aţinti ochii asupra pîlcului de uniforme cu un surîs batjocoritor ca un rînjet.

– Şi nimeni nu suflă o vorbuliţă, spuse.

Privi peste umăr la autobuz şi făcu un semn circular, în aer, cu degetul arătător. Cei din autobuz îşi luară puştile-n spinare şi coborîră.

– Bun. Rămînem chiar aici în noaptea asta, cu rulote şi corturi. Goliţi peisajul şi începeţi să evacuaţi localnicii. Îşi mută privirea asupra lui Perkins.

– Nenorocitul ăla are toată familia cu el. Tu eşti negociatorul teritorial?

Perkins cercetă precaut cu privirea platoul.

– Poate ar fi mai bine să vorbesc cu Biroul în problema asta, răspunse.

Paradise Point

Răsăritul soarelui. Dimineața se lasă repede peste vîrful unui munte, ca și cum cineva ar lustrui cerul negru, necuprins al nopții și i-ar scoate la iveală culoarea albastră. Aburul respirației șerifului adjunct Bascombe se risipea în lumina crescîndă a dimineții. Lenjeria termo-izolatoare pe care o purta era cu o jumătate de număr prea mică și îl strîngea pest tot, iar stomacul începuse din nou să-i ghiorăie.

Bascombe intrase în cea de-a treia gardă de mai bine de patru ore. Urcaseră muntele cîte doi, acoperindu-se reciproc, pînă la albia unui torent, sau ce-o fi fost, cu malurile netede, aflat la treizeci și cinci de metri sub cabană. În locul în care se afla șeriful, albia semăna mai mult a tranșee. Parcurgea o curbă de nivel, după care se înfunda între copaci și dispărea. Ar fi putut fi orice, numai opera omului nu.

Bascombe stătea în genunchi, bine ascuns, într-un punct de unde putea să vadă cabana printre copaci. Își trecu degetul mare și pe cel arătător peste buza de sus, netezindu-și mustața. Plictiseala inerentă oricărei gărzi. Se uită în jur după păsări. Era ceva în aceste păduri, o împietrire, o mortificare care semăna mai curînd cu decembrie decît cu august, și ar fi trebuit să fie păsări. În orașul unde se născuse și crescuse, în provincialul Maryland, trecea prin pădure în fiecare zi în drum spre școală. În Maryland pădurile erau mai cafenii decît aceasta – și pline de păsări cîntătoare care zburau bezmetic prin aer, printre copaci, ca niște mici proiectile cu aripi. Și, dacă rămînea nemișcat un răstimp suficient în acele păduri, se învîrtea și în jurul lui cîte o păsărică

rătăcită, luîndu-l drept copac, repezindu-se spre el, plutind între un curent de aer şi altul. El închidea ochii şi simţea pasărea despicînd aerul în preajma lui, îi auzea aripile, iuţi ca ale unei insecte, bătînd aerul într-o întoarcere bruscă şi precisă. Apoi îi deschidea din nou, privind-o cum se roteşte în jurul trunchiurilor şi dispare.

Aşa că ar fi trebuit să fie aici păsări şi animale, să fie şi altceva în afară de şerifi adjuncţi care să foşnească prin tufişuri. Veveriţe, prin copaci, sau poate broaşte cafenii, săltăreţe, sau chiar coioţi. Şi, mai ales, păsări. Fie şi numai pentru a mînca o parte din afurisitele astea de gîze.

Era începutul celei de-a doua zile petrecute în întregime pe munte. Cu toţii dormeau în ţarcuri pe saltele subţiri de un deget şi mîncau „mîncarea" de la Crucea Roşie. Făceau duş cîte opt o dată, un minut de apă călduţă şi două de apă rece. Pe ultrascurte îţi suceai mîna rotind butonul de la bla-bla-ul în franceză la Psalmi şi predici despre Judecata de Apoi. Iadul e un loc în care nu există semipreparate şi nici rock clasic. Acolo caznele se desfăşoară în linişte, mai puţin ghiorăitul propriilor maţe şi binecunoscutul pîrîit electrostatic al căştii din ureche.

Nu era treaba lui să se întrebe ce căutau ei acolo. Supravegheau o cabană, în pădure, în vîrful unui munte. În cabană era un om, un fugar pe capul căruia se punea mare preţ. Iar ei îl aşteptau să iasă. Pădurea era plină de şerifi înarmaţi, care se ascundeau în spatele copacilor. Erau obosiţi şi morţi de foame. Cînd nu făceau de gardă, munceau, acolo, jos, pentru a-şi amenaja tabăra, ridicînd corturi, asamblînd mese de picnic, săpînd puţuri pentru toalete. Petrecuseră două săptămîni de „O-Ce-Te" în nordul New Hampshire-ului, săpînd gropi în solul asemănător cu cel de aici. În plus trecuseră printr-o mulţime de probe pentru a fi admişi în Grupul pentru Operaţiuni Speciale, unitatea tactică de elită a Serviciului de Şerifi ai Statelor Unite: antrenamente, examene scrise, teste psihologice, nesfîrşite verificări procedurale. Erau experţi în manipularea mulţimilor şi stingerea revoltelor, mînuirea armelor automate, în jaf, orientare în teren, pătrundere în maşini străine. Erau experţi în capturarea fugarilor federali, inclusiv a celor fugiţi peste graniţă. Aşa s-a

întîmplat în cazul Noriega, după care s-au dus pînă-n Panama. Acela a fost război – împuşcături în depărtare, rachete explodînd deasupra capului, lumini licărind puternic pe cerul nopţii. Acum aveau de-a face cu un bărbat aflat într-o cabană, în pădure.

Gărzile de rutină aminteau de antrenamentul recruţilor din Tabăra Beauregard în bălţile Pineville-ului, şi de insectele de acolo. Mlaştinile erau însufleţite zi şi noapte de urletele animalelor şi de ţipetele păsărilor. Trebuia să-şi şteargă sudoarea de pe frunte cu toată palma şi să-şi facă vînt cu propriul tricou, în timp ce sâpa. Frunzele din mlaştină îi gîdilau faţa şi din copaci se auzea muzica liniştită şi dulce din Louisiana.

Totul trimitea cu gîndul la peştele-spadă, făcut la grătar de la Samo's. Iar stomacul. Mîncase la Samo's doar de două ori, dar suficient ca să nu uite niciodată. *Maître d'hôtel*-ul cel gras, decorul marin, mesele de culoare închisă, luminate de becuri roşii, peştele-spadă pe care îl mîncase acolo – grătar de mare, cum îi spunea chelnerul. Dumnezeule, delicios. Gura lui Bascombe începu să secrete un lichid care era mai mult sudoare decît salivă. Pentru prima dată în timpul schimbului respectiv, se încălzi puţin.

Bascombe plecă de la locul său. Lobach se afla undeva în dreapta lui, chircit lîngă nişte rădăcini moarte de copaci răspîndite în dezordine pe buza tare a terenului. Bascombe se strecură spre el, adus de spate, şi se opri. Se recunoscu în Lobach, un bărbat îngheţat, ghemuit, într-un costum de paraşutist cu pete de camuflaj, cu vestă prinsă cu bretele de umeri şi în jurul coastelor, cu cască neagră pe cap, centură cu tocul revolverului prins de coapsă, apărători de genunchi şi coate, mănuşi negre şi cu sîrma albă a radioului pornind de la umăr şi ajungînd la ureche.

Erau puţine oglinzi jos, în tabără, aşa că înaintea fiecărui schimb oamenii se grupau cîte doi şi îşi mîzgăleau cu unsoare unul altuia feţele, în tonuri de camuflaj măsliniu, verde vegetal şi maro. Bascombe pictase cuvîntul *bagaboantă* pe fruntea lui Lobach fără ca acesta să ştie. Asta era gluma lor. Numai Dumnezeu ştia cum arăta el însuşi.

– Cred că pot să urc puţin, rosti Bascombe.

Lobach era un texan cu ochii apropiați. Cu excepția acestui amănunt și a faptului că avea vreo cinci centimetri mai mult decît Bascombe în înălțime, cei doi ar fi putut fi frați. Cu echipamentul tactic pe ei, toți șerifii arătau la fel.

– Și ce-ai să vezi? E toată căptușită cu scînduri.

– E un copac gros tocmai bun pentru mine, mai sus, la vreo cincisprezece metri de noi.

Lobach se sprijinea de malul înclinat al albiei torentului.

– Avem niște ordine, răspunse.

– Știu. Dar simt că-mnebunesc, trebuie să fac ceva.

Lobach dădu din mînă a lehamite.

– Nu e nimic de văzut acolo, sus.

– Pe dracu'! Poate c-am să sun la ușă și-am să fug.

Ochii lui Lobach licăriră.

– Dacă suni, îți dau rația mea de la Crucea Roșie diseară.

Bascombe era luat în balon.

– Du-te dracului.

– Ce, preferi un masaj pe spate?

– Du-te dracului. Texan tîmpit.

– Bagaboantă de Baltimore.

– Tu vorbești?

Bascombe trebui să se uite-n lături ca să nu rîdă. Își ațintì privirea asupra ramurilor înalte și a cerului albastru, ce se făcea tot mai strălucitor. Îi plăcea să fie șerif al Statelor Unite. Iubea tradiția de două sute de ani a Serviciului și imaginile pe care această tradiție le crea în mintea oamenilor – Gary Cooper, Vestul Sălbatic – și iubea în egală măsură respectul oamenilor față de steaua de aur pe care o purta. Dar ceva îi spunea că el este diferit de toți ceilalți. Acel ceva l-a făcut să se ofere voluntar în echipa de la Operațiuni Speciale, împotriva dorinței soției sale, Laura. Dorința de a fi *de-al lor*. Era, poate, un tip mai meditativ; dar cu siguranță era croit pe cu totul alt calapod decît ceilalți. Invidia la aceștia ușurința cu care se împrieteneau.

– Hei, spuse, întorcîndu-se, mai ții minte, la Samo's? Lobach îl privi piezîș, nelămurit. Peștele-spadă. Cina aia specială, șase dolari și nouăzeci și cinci de cenți.

Lobach se mulțumi să-l privească amuzat. Bascombe arătă cu degetul.

– Copacul ăla de acolo. Unde panta începe să se domolească. Poate că am o vedere mai bună.

– Lua-le-ar dracu' de gînganii, spuse Lobach apărîndu-se cu mîinile.

Bascombe se ridică într-o rînă.

– Eu mă duc. Se ridică, încovoiat, își sprijini palma de pistolul calibru 9, se asigură că drumul e liber, apoi trecu de partea cealaltă a parapetului de lut.

– Ascultă, spus, ăsta-i canal sau albie?

– Canal, răspunse Lobach, într-o albie plutește și-o barcă.

Bascombe încuviință din cap, satisfăcut. Își trase mai tare mănușile și încălecă din nou parapetul.

Se îndreptă de șale la primul copac, oprind din balans o ramură pe care o făcuse să se clatine, și își scoase arma, cu țeava în jos și arătătorul înmănușat lipit de-a lungul ei. Lobach nu-i arătă nimic, așa că Bascombe se răsuci și o porni pieziș, către al doilea copac, apoi, în diagonală, pînă la ridicătura de pămînt la care intenționase să ajungă.

Nici un semn din partea lui Lobach. Bascombe era sigur de asta. Trase adînc aer în piept, încălzit de alergătură, și brusc percepu mirosul de pin. Apoi simți scoarța copacului zgîriindu-l pe umeri.

Cu brațele întinse și pistolul ațintit se răsuci și privi de după trunchiul gros. Era mai aproape de cabană decît se așteptase. Aceasta măsura aproximativ șapte metri pe șapte și era construită dintr-un amestec de esențe lemnoase, mai ales placaj. Acoperișul era așezat în unghi obtuz, șidrilă, ferestrele începeau imediat sub el, și o verandă strîmbă, cu trei trepte, se întindea pe toată lungimea fațadei. În spate, locul cobora; partea din mijloc și cea din dos a cabanei erau susținute de stîlpi de lemn de lungimi potrivite astfel încît podeaua să fie orizontală. Vîrfurile arborilor se iteau din spatele acoperișului. Se știa că acolo se află o dependință; între acestea și casă se aflau niște acareturi mici de lemn. Singurul semn de viață era o dîră leneșă de fum ce ieșea din coșul de piatră.

Bascombe se ascunse din nou după copac. Își coborî puțin mîinile și privi în jur, bătînd din picioare. Își dădu seama că aici, sus, amorțea la fel de repede, îi era tot atît de frig, de foame și se plictisea în aceeași măsură ca și la fostul lui post de observație. Privi o frunză veștedă care cădea, apoi își aruncă ochii în josul muntelui, către locul unde trunchiurile copacilor, din ce în ce mai groase, se uneau într-un zid negru prin care privirea nu mai putea pătrunde.

În spatele lui se auzi un zgomot. Ceva asemănător cu un clămpănit sau cu un pocnet, iar Bascombe își imagină o pasăre sau o veveriță mișcîndu-se pe o creangă subțire. Se întoarse și se uită iar de după trunchi.

Ușa cabanei era deschisă. Doi bărbați ieșeau cu automate, iar unul din ei corespundea precis, ca semnalmente, cu fotografia de tăntălău a lui Ables. În spatele lor apăru o fată de doisprezece-treisprezece ani, una din fiicele lui Ables. De umăr îi atîrna o pușcă prea grea pentru ea, poate un AR 15, și în pumn strîngea niște sfori de care erau legați trei cîini supli, cenușii.

Bascombe se ascunse din nou după trunchi, fără zgomot, cu brațele încordate. Sunetele pe care le auzea se amestecau cu sîngele care îi pulsa acum în tîmple, însă pe frecvența radio a șerifilor nu se auzea nici o voce. Privi în jos, către albia torentului, dar nu văzu pe nimeni.

Se aplecă și scoase capul pe partea cealaltă a trunchiului. Printre copaci văzu un om apropiindu-se singur de cabană. Era mai bătrîn, părea un vecin, deși toți locuitorii muntelui fuseseră deja evacuați.

Ables, fiică-sa și cel de-al treilea bărbat înarmat – înalt, voinic, bărbos – porniră în întîmpinarea mai vîrstnicului necunoscut cu armele atîrnîndu-le slobode; ajunseră lîngă el aproape de colțul din dreapta al fațadei cabanei. Începuseră să se ciondănească. Bascombe era prea departe pentru a auzi ceva. Cîinii se învîrteau în jurul lor, scurmînd înfometați pămîntul, bucuroși că se găseau în aer liber.

Bascombe se îndreptă din nou și luă o poziție defensivă, răsucindu-se cu fața către sud. Indiferent ce urma să se întîmple, el era prins acolo, însă cu siguranță la adăpost de pericolul de a

fi văzut. Dădu din cap şi încercă să se relaxeze, iscodind albia torentului.

Acolo, Lobach o pornise lateral, către dreapta, iar acum se stabilea pe o nouă poziţie. Asta îl mulţumi. Clătină din nou din cap, pentru sine.

Mai întîi lătră doar unul din cîini, aproape în joacă. Apoi, se porniră toţi trei, în cor, lătrînd şi mormăind. Erau nişte monştri care rîd şi blestemă în acelaşi timp, cu urletele sugrumate de zgârzi. Urmară mişcări, tropăit de cizme ezitant şi zgomotul labelor zgîriind pămîntul şi ramurile. Apoi, voci care chemau.

Bascombe înlemni. Îşi lipi degetul de trăgaci.

Se auziră alte lătrături, deformate de fugă, cîinii fuseseră lăsaţi liberi. Lucrurile se petreceau cu repeziciune. Cîinii erau din ce în ce mai aproape. Un mîrîit furios, apoi zgomotul labelor lovindu-se de pămîntul tare de parcă ar fi fost nişte copite, acum aproape în dreptul lui. Îşi lipi spinarea de trunchiul copacului. Tremura de aşteptare, cu pistolul pregătit.

Cîinele din frunte trecu fulgerător pe lîngă el. Labele i se împleticeau, iar capul i se bălăbănea în sus şi-n jos. Neobservat, Bascombe îl privi cum se îndepărtează. Apoi îşi dădu seama că se repezise către albia torentului, către Lobach.

Mintea lui Bascombe începu să lucreze cu repeziciune. Se bătu uşor în piept. Gloanţele de calibru mare nu s-ar fi oprit în vestă, ştia asta. Îşi găsi legitimaţia de şerif şi o scoase repede. Cu sîngele pulsîndu-i în urechi se răsuci, ieşind brusc la lumină, cu postolul îndreptat către pămînt, legitimaţia ţinută la vedere, exact ca la antrenamente.

– Bascombe, şerif al Statelor Unite! Staţi pe loc!

Îşi dădu seama, chiar în timp ce făcea toate acestea, că nu-l putea auzi nimeni de lătratul cîinilor. Urechile îi bubuiau cu atîta putere, încît nu era sigur nici măcar că scosese vreun cuvînt. Nici acum nu se auzea nimic la radio. Ables se oprise la douăzeci de metri de el, în sus, pe deal.

– Şerif federal, strigă Bascombe. Nu mişca!

Al doilea cîine se repezi la el. Bascombe ochi şi trase o singură dată, iar cîinele ţipă şi se prăbuşi mort.

Bascombe își ridică din nou ochii și ținti. În urechi auzea acum zornăituri și huruieli. Indivizii trecuseră pe poziții defensive, dar și cel de-al treilea câine se repezi la el, arătîndu-și colții ascuțiți. Atunci, Bascombe își dădu seama de crăpăturile care se deschideau în pereții cabanei, și din care apăreau țevi de pușcă de diferite dimensiuni. Se întrebă în treacăt ce făcea Lobach în spatele lui. Dar pe față o văzu prea tîrziu.

Aceasta se afla în spatele unui buștean uscat, cu țeava AR 15-ului sprijinită de el. Fruntea copilăroasă îi era brăzdată de mînie și de concentrare. Țeava sălta rapid, de cîteva ori. Lovit în gît, Bascombe se împletici și căzu.

Alunecă în josul pantei vreun metru și ceva apoi rămase întins, nemișcat. Strîngea în pumnii acum goi țărîna și funzele uscate de sub el. Își răsuci capul în stînga și-n dreapta, dar nu se putu ridica. În apropierea lui nu se afla nimeni, iar el era amețit. Avea nevoie de ajutor. Acum niște voci îi răsunară în ureche. Urmă răpăitul unei arme automate de departe. Un gust dulce în gură. Cerul dimineții, deasupra lui. Și o pasăre, un corb, ridicîndu-se de pe crengile negre de sus, speriate de toată gălăgia.

Skull Valley, Montana

Raport, agent special Coyle către (funcția și numele șterse): PARASIEGE

Domnule,

Ca răspuns la cererea dvs. din 22 octombrie 1993, s-a întocmit prezentul raport pe baza declarațiilor culese de mine în legătură cu operațiunea PARASIEGE și cu ancheta aflată în curs de desfășurare. Nici FBI, nici subsemnata nu au intenția de a face recomandări sau de a trage o concluzie. Discuțiile s-au reconstituit din memorie și din acest motiv nu trebuie luate *ad literam*.

La data de 4 zugust 1993, în jurul orei 14.00, ora statului Montana, agentul special MARY GRACE COYLE și agentul special DOUGLAS TAYLOR de la Biroul Teritorial Butte au sosit la Agenția de Coordonare

din Skull Valley, Montana, a F.B.I. Agenția de Coordonare funcționează într-o clădire izolată, cu un singur nivel, deținută de Biroul Federal la periferia orașului. Are ca personal un singur agent și singura indicație că aparține F.B.I.-ului este emblema oficială a biroului de pe cutia poștală.

Agenția din Skull Valley a fost înființată în 1971, pentru a urmări și investiga actele clandestine și jaful la scară mare privind tăierile ilegale de copaci din vecinătatea Rezervației Indiene Fort Belknap și ale Rezervației Naturale Charles M. Russel. De pe dealurile masive despădurite, pe acri întregi, plecaseră de mult chiar și cherestegiii cu acte în regulă, așa încît rostul înființării acestei agenții nu este suficient de clar.

Biroul Teritorial din Butte pierduse legătura cu Agenția din Skull Valley de cel puțin douăzeci și patru de ore (ultima comunicare fiind consemnată la 23 martie). Aflați în misiune, agenții Coyle și Taylor s-au deplasat în zonă cu un elicopter. Ajunși pe strada pe care se află Agenția, am constatat că firele telefonice susținute de stîlpii aflați pe trotuar păreau intacte, și totul părea la locul lui.

Agentul Taylor a sunat de două ori. Neprimind răspuns, agentul Coyle a părăsit veranda și a găsit o fereastră prin care a privit în interior. Totul părea în regulă. Agentul Taylor a încercat clanța și a văzut că ușa nu esta încuiată. Cei doi agenți și-au scos armamentul din dotare și au intrat.

Prima încăpere era ordonată și sobră; nu văzură nici un indiciu al vreunei lupte. După aerul proaspăt din încăpere, se vedea că ventilația fusese folosită și, deci, Agenția fusese ocupată pînă nu de mult. După o examinare rapidă, agentul Coyle observă că firele telefonice și ale teleimprimatorului fuseseră scoase din prizele aflate în perete. Au mers mai departe.

Din cele două uși ale încăperii care duceau spre interiorul clădirii, una, aflată imediat în dreapta, era deschisă.

Agenții s-au aproapiat cu prudență și au pătruns într-o mică bucătărie, în care nu se afla nimeni și în care toate erau în ordine. În timp ce examinau orarele detaliate de masă, somn și lucru lipite pe dulapurile din bucătărie pe care figura inclusiv data zilei precedente, agenților li s-a ordonat, de către o voce din camera principală, să arunce armele imediat. Li s-a cerut să-și pună mîinile la ceafă și să se întoarcă. Agenții Coyle și Taylor nu au putut decît să se conformeze.

Individul era înarmat cu un revolver de calibru mare. Era un bărbat alb, puțin trecut de cincizeci de ani, cam de un metru nouăzeci, bine făcut, cu părul cărunt și ochii albaștri, îmbrăcat în pantaloni kaki și cu o cămașă ecosez ușoară, cu ciorapi albi, fără pantofi. Purta o pereche de ochelari cu rame subțiri și avea barbă scurtă, cărunță. Intrase pe ușa din partea opusă camerei din spatele celor doi agenți. Părea agitat, dezorientat și potențial periculos.

A luat legitimațiile de FBI ale ambilor agenți, le-a citit și le-a aruncat înapoi. A vrut să știe care este motivul prezenței lor acolo. Agentul Coyle a subliniat faptul că sînt agenți federali și că individul viola o proprietate federală. Agentul Coyle a mai spus că ea și agentul Taylor investigau aparenta dezactivare a Agenției și posibila dispariție a agentului rezident, John Banish. Apoi, agentul Coyle i-a propus să lase arma jos, fără violență.

În loc să se conformeze, necunoscutul a început să-i critice într-o manieră înjositoare. S-a referit în special la regulile FBI privind intrarea prin forță într-o clădire, în cazul unei operațiuni speciale și anume că trebuiau să verifice toate ușile și să se asigure înainte de a-și continua cercetarea, și că toți agenții au datoria de a-și declina identitatea cu voce tare și clar imediat după intrarea în clădire.

Agentul Taylor a întrebat dacă nu cumva necunoscutul este însuși agentul special Banish, la care acesta a răspuns: „Sîntem cu toții speciali. Biroul nu face discriminări". Agentul special JOHN BANISH și-a coborît

apoi arma şi s-a întors în încăperea din faţă. Agenţii Coyle şi Taylor l-au urmat.

Agentul Banish s-a aşezat lîngă uşa deschisă de la intrare. Părea neliniştit şi stînjenit. Susţinea că alarma declanşată de Biroul din Butte nu are temei şi i-a invitat să plece. Nu a explicat în nici un fel deconectarea telefonului şi teleimprimatorului, nici de ce nu părea să fi auzit elicopterul, şi nici motivul pentru care nu a răspuns cînd am sunat la uşă.

Fiind informat că agenţii Coyle şi Taylor au ordin să-l ia cu ei şi că va primi alte însărcinări, agentul Banish a devenit agitat şi, în mod evident, derutat. A pus la îndoială valabilitatea şi corectitudinea ordinului.

AGENTUL COYLE: Ştiţi ce se întîmplă la Paradise Ridge, domnule?

AGENTUL BANISH: E la nord de noi. A fost rănit un om din poliţia locală.

AGENTUL COYLE: Azi dimineaţă, într-o confruntare armată, a fost ucis un şerif federal. Un altul este izolat undeva, pe coasta muntelui. Grupul pentru Operaţiuni Speciale al Serviciului Şerifilor Federali a iniţiat o acţiune de salvare.

AGENTUL BANISH: Cîţi ani avea?

AGENTUL COYLE: Poftim?

AGENTUL BANISH: Şeriful care a murit. Cîţi ani avea?

AGENTUL COYLE: Nu ştim.

După cîteva momente de tăcere, agentul Banish a întrebat ce legătură are el cu problema respectivă.

AGENTUL COYLE: Suspectul se află în urmărirea autorităţilor federale. Chestiunea este complicată şi de prezenţa celorlalte persoane baricadate în cabană cu el, domnule. Cinci dintre ele sînt de o vîrstă foarte fragedă,

copiii suspectului. Situația este abordată ca și cînd ar fi vorba de ostatici.

AGENTUL BANISH; Trebuie să fie o greșeală la mijloc.

AGENTUL COYLE: Nu, domnule. Am ordinul dumneavoastră de transfer chiar aici. Misiunea v-a fost dată în concordanță cu abilitățile-tip: vîrstă, situare în teritoriu, dosar de excepție.

AGENTUL BANISH: E o greșeală.

AGENTUL COYLE: Nu cred, domnule. Și chiar dacă ar fi, ordinul a fost dat. Cazul a fost trecut în categoria „Speciale" și vă revine dumneavoastră. Trebuie să vă ocupați de el.

TAYLOR: V-am putea ajuta să vă faceți bagajul în timp ce vă bărbieriți.

AGENTUL BANISH: N-ați înțeles. Locul meu este aici.

AGENTUL COYLE: Sînteți negociator federal de ostatici în cadrul Secțiunii de Operațiuni și Intervenții Speciale, domnule. Locul dumneavoastră este acum în Montana.

AGENTUL BANISH: Cine mai conduce acum Divizia?

AGENTUL COYLE: Care divizie?

AGENTUL BANISH: A șaptea. Răpiri.

AGENTUL COYLE: Nu știu. Însă operațiunea de față este condusă de Secțiunea de Operațiuni și Intervenții Speciale.

AGENTUL BANISH: Și cine este șeful de la Operațiuni și Intervenții?

AGENTUL COYLE: Carlson.

AGENTUL BANISH: Dar șeful departamentului? Mai este Richardsen director-adjunct?

AGENTUL COYLE: Cred că da, domnule.

AGENTUL BANISJ: Am să iau legătura cu el.

AGENTUL COYLE: Puteți să-l sunați din elicopter.

AGENTUL BANISH! N-ați înțeles. Nu mă urc în elicopter.

Agentul Banish devenea tot mai agitat în ton și gesturi. Concluzia trasă de agentul Coyle în acel moment a fost că agentul Banish nu mai judeca rațional situația. Continua să-și exprime neîncrederea cu privire la ordin și să refuze executarea lui, cu obstinație și într-o evidentă stare de tulburare. Se retrăseseră pînă lîngă ușa închisă din spatele lui și părea că vrea să distragă atenția sau să interzică accesul în camera respectivă.

Agentul Coyle i-a repetat că poate să-l contacteze pe domnul director adjunct Richardsen pe drum. Cînd Banish a refuzat, agentul Coyle a insistat să-l ajute la împachetat și a intrat în camera respectivă.

Spre deosebire de încăperea din față, dormitorul agentului Banish era într-o dezordine totală. Cearșafurile de pe pat erau șifonate, din sertarele pe jumătate deschise ale șifonierului atîrnau o serie de articole de îmbrăcăminte mototolite și în încăpere se simțea un miros închis, pătrunzător.

Într-un colț al camerei, sub un corp de bibliotecă cu rafturi încovoiate de greutatea cărților, se aflau un birou plin de foi de hîrtie împrăștiate, rupte și acoperite de un scris cu numeroase corecturi și reveniri. Pe birou se mai afla un dicționar german-englez foarte mare și un caiet cu cotor dintr-o spirală de sîrmă, cu versuri într-o limbă străină.

Agentul Banish a urmat-o repede pe Coyle înăuntru. Părea furios și exagerat de secretos, dar după o clipă a renunțat brusc să se mai opună și s-a declarat de acord să-și împacheteze cele necesare, cu singura condiție de a fi lăsat să o facă singur.

Agentul Coyle a încuviințat și s-a retras. Ea și agentul Taylor și-au recuperat armamentul din dotare și legitimațiile din bucătărie, privind încă o dată neobișnuitele liste cu cantități de hrană, ore exacte de culcare și de

trezire etc. Apoi s-au întors în camera din față, așteptîndu-l pe agentul Banish să iasă.

Washington, D.C.

Salvatore Richardsen, director adjunct al Departamentului General de Investigații al FBI, ieșise din ascensor și se afla la jumătatea drumului către mașina proprie – parcată la subsolul Clădirii J. Edgar Hoover – cînd o voce de femeie venind dintr-un difuzor montat undeva, sus, îl chemă înapoi în biroul său pentru o convorbire telefonică urgentă.

Revenind, Richardsen își puse servieta jos, pe covorul de culoarea ardeziei, și, fără a-și scoate impermeabilul, apăsă pe butonul pîlpîitor al aparatului cu difuzor.

– Jack, începu, jucîndu-se cu bilețelul lăsat de secretară pe biroul lui. Un scris foarte sexy. Pînă acum, nu făcuse decît să viseze la ea, dar era foarte hotărît să treacă la fapte. Îi admiră caligrafia, încercînd să-și imagineze trăsăturile nete și buclele ascendente cu care ar scrie ea cuvîntul *p...ă*.

– N-am mai vorbit de o groază de vreme, Jack. Chiar de prea multă. Ești în avion?

Vocea lui Banish se auzea slabă, îndepărtată, din cutia aparatului.

– Sal, rosti acesta, cu ce ți-am greșit?

– E o treabă urîtă, Jack. Avem nevoie acolo de cineva de calibrul tău.

– Sal, sînt într-un elicopter, nu pot vorbi. Ascultă. Nu cred că sînt în stare.

Richardsen își umezi cu limba buzele fierbinți. Se încruntă. Era imposibil să-ți dai seama de starea sufletească a celuilalt cînd legătura se face prin casca dintr-un elicopter și telefonul cu difuzor, între un capăt și altul al țării. Era ca și cum ai vorbi la un telefon celular cu cineva aflat într-o mașină pe ultima sută de metri în turul final al cursei Indianapolis 500.

– Jack, *trebuie* să poți. E groasă rău. Povestea este foarte importantă pentru mine, și pentru Operațiile și Investigațiile Speciale. Știi că nenorocitul ăla ne-a omorît un om.

Tăcere. Se auzea doar tînguitul ritmic al palelor.

– Dar Raleigh? îl auzi pe Banish.

Richardsen dădu încetișor din cap. Distrat, ridică bilețelul roz în lumina strălucitoare ce venea din tavan.

– E prins în povestea aceea cu autoritățile portuare din Los Angeles.

Felul în care îl făcea pe B îndrăzneț, lat, cu trăsături decise, dovedea tărie de caracter și încredere în sine. Genul de femeie cu simțul datoriei. Avea multă experiență dar și un mod delicat de a o pune în evidență. Chiar și felul în care mergea, exprima aceleași trăsături. Rochia aceea albastră, mulată, pe care o purta astăzi. Avu o iluminare. Să trimită o mostră din scrisul ei jos, la Grafologie, pentru o analiză completă. Pentru a-i descoperi laturile ascunse ale personalității. Va găsi ceva pe biroul ei, poate.

Puse din nou jos bilețelul și făcu cîțiva pași.

– Uite, Jack. Ai la dispoziție tot ce-ți trebuie. Ia legătura cu Specialele. Cazul e al tău, dacă îl vrei. Tu știi cum să rezolvi problema cel mai repede. El e-n vîrful muntelui, așa că ai tot timpul, poți să acționezi.

– Șal, de doi ani nu mai...

– Toată lumea știe asta. Adică, nu toată lumea. Dar ești acolo, la dracu-n praznic, și stai degeaba. Zău, Jack. Un om cu talentul tău. Am încredere absolută în tine. Ești cel mai bun, sînt sigur de asta. În plus, e vorba și de copii, nu știu dacă știi. Asta-i partea a doua. Copii înarmați și știu să tragă, după cum scrie-n raport. El i-a învățat – și de asta îți ziceam că e groasă. Ai priceput cum stau lucrurile? Dacă îi consideră ostatici, toată treaba intră-n parohia Operațiunilor și Investigațiilor Speciale. Nu putem să-i lăsăm pe șerifi de capul lor. Problema e mult prea importantă. Cei de la Externe știu ce coșmar e acolo. Asta e extrem de important. Dacă se va trage, ai grijă să o facă șerifii. Nu vreau să ne lăsăm implicați într-o luptă cu niște mucoși.

Deci... îi tratăm ca ostatici. E clar? Asta e prioritatea numărul unu.

– Sal, răspunse Banish, îmi spui că pot să cer tot ce vreau, după care mă legi de mîini și de picioare. Ar trebui să am mînă liberă.

Richardsen lua mingea de fotbal american de pe un raft.

– De parcă te-aș arunca în groapa cu lei, Jack. E meseria ta, pe care ai făcut-o mai bine ca oricine la New York, vreme de unsprezece ani. Deci, intri din nou în rîndurile combatanților. Ai ocazia să arăți ce știi, să culegi laurii, da?

– Sal. Dumnezeule!

– Du-l cu zăhărelul, Jack. Fă-l să iasă din cabana aceea nenorocită, arestează-l. Adu-l pe mizerabil în fața unui complet de judecată. Pe bune. Nu-mi pasă cum o faci. Și, știi ce, dacă deturnarea aceea se rezolvă repede, poate că o să-l avem și pe Raleigh. Doar tu l-ai învățat tot ce știe, nu? Trebuie să plec, Jack.

– Sal. Un singur lucru mai am. Nu cumva bați șaua să priceapă iapa? Vreți să-mi dau demisia?

Richardsen încremeni. Cu tot zgomotul de pe linie, de astă dată auzi. Banish era disperat. Se încruntă aspru.

– Jack, rosti, avem nevoie de experiența ta în povestea asta. De toată lista de șmecherii pe care le ai în cap. Doamne, Jack, un om a murit și copiii sînt și ei în pericol de moarte, acolo, sus. Auzi? Jack, auzi? Up-up, zgomotul ritmic al palelor. Ești cel mai bun, Jack, cel mai bun. Lasă-l naibii de New York. Dă-l la spate. Ia-o de la-nceput. Adjunctul meu vine mai tîrziu, așa că poți să-l suni pentru hîrțogăraie. Agentul însărcinat cu cazul este Perkins, de la Butte. E-n regulă? E-n regulă? Ținem legătura, Jack.

Richardsen apăsă pe buton și lumina roșie se stinse. Rămase cu ochii pe aparat o clipă, apoi făcu un pas. Răsuci în mîini mingea de fotbal pe care-o avea din facultate. Pielea mingii pîrîia deasupra camerei aproape dezumflate. Își aminti de orele petrecute sprijinit de patul de fier din cămăruța lui de la Fordham, gîndindu-se la următorul meci. Și de mîinile cu care prindea mingea, mîini cu pielea groasă, cu încheieturile sănătoase, cu degete fără inele, mîini care o apucau, o răsuceau, o apăsau. De

atunci nu-şi amintea să mai fi făcut cu plăcere ceea ce trebuia să facă.

Oricine altcineva ar fi protestat sau ar fi refuzat o misiune ar fi fost terminat. Alegerea se oprise însă asupra vechiului său prieten Jack Banish, iar acesta, tocmai din cauza concediului din motive umanitare petrecut la sanatoriu, i-ar fi putut da în judecată. Sal Richardsen îşi îndesă mingea în palma dreaptă, îşi duse piciorul stîng în faţă şi brusc îşi trase braţul înapoi, ca pentru o aruncare Hail Mary dramatică şi decisivă. Apoi traversă camera şi puse mingea la loc în suportul ei de lemn, pe raft. Aruncă bileţelul, îşi luă servieta şi porni către uşă. Aveau nevoie de un negociator la locul evenimentelor cît mai urgent. Oricine ar fi făcut o greşeală şi-ar fi periclitat cariera. Banish se găsea dintr-o eroare pe lista activilor, iar Operaţiunile Speciale îl aleseseră din motive geografice. Aflat la Quantico, Carlson nu luase legătura cu Richardsen, şi nici nu avea destule informaţii ca să aleagă pe altcineva. Aşa că ordinul fusese dat şi impresionantul angrenaj se pusese în mişcare. A-l opri pe Banish acum ar însemna să blochezi întreaga operaţiune, pentru multă vreme, şi pur şi simplu nu era timp pentru aşa ceva. Evenimentele erau în plină desfăşurare. Richardsen îşi dădu seama că va trebui să fie foarte atent, cît se poate de atent. Se va gîndi la acest lucru pe lungul drum pe care-l avea de făcut pînă la Rockville.

Platoul

Elicopterul atinse pămîntul lin, fără să oprească motorul, Banish coborî pe platou după Coyle şi Taylor, aplecîndu-se ca să evite palele rotitoare ale elicei. Doi şerifi federali – în costume de camuflaj şi mînjiţi cu vaselină pe faţă, trecură pe lîngă el. Se întoarse şi îi privi cum urcă la bord o targă grea, acoperită cu o foaie de cort. Apoi uruitul discontinuu se înteţi din nou şi elicopterul se roti leneş deasupra capetelor lor, sucindu-şi botul şi îndepărtîndu-se.

Banish se îndreptă de spate, privindu-l. Urechile îi ţiuiau, din cauza zgomotului care încetase brusc, ca şi cum ar fi auzit un

vînt a cărui adiere n-o simţea. Obrajii proaspăt raşi îl înţepau în aerul rece. Bumiţa uşor, iar ceaţa părea atîrnată în copaci. Îşi simţea jacheta maronie, bătoasă, sub impermeabilul de la FBI, şi curelele de la revolver, pe umeri şi subraţ. Trei bărbaţi se îndreptau către el. Agenţi. Banish spera că va putea să-i păcălească dacă-i va privi în faţă.

Primul îşi dădu pe spate părul de culoarea nisipului şi se prezentă ca fiind Perkins. Era evident că sosirea lui Banish îi convenea.

– Avem un mort, rosti.

Banish simţi cum îşi iese din fire. Mortul care fusese încărcat în elicopter îi şi fusese pus în cîrcă. Devenise agentul însărcinat cu cazul imediat ce pusese piciorul pe pămînt.

– Şi celălalt şerif?

– Tocmai coboară. E bine. A fost izolat de împuşcăturile ce veneau dinspre cabană. Şeful de la Operaţiuni Speciale îşi instruieşte oamenii chiar I.A.M.

În Acest Moment, îşi aminti Banish. Acronime tembele, păsărească. Privi în jur în timp ce traversau platoul umed. Norii se îngrămădeau, iar vîrful muntelui era ascuns de ceaţă. Numără trei corturi mari de pînză şi zece rulote. Mai erau amplasamente temporare de grupuri sanitare şi un şir de vechicule auxiliare, printre care o maşină de pompieri şi un camion cu hrană de la Crucea Roşie. Bărbaţi în combinezoane pentru tulburări de stradă, în uniforme de poliţie, în salopete de camuflaj ale armatei treceau de colo-colo, unii cu pahare de cafea, iar alţii, cu arme. În ciuda aranjamentului corect al vehiculelor parcate şi a calmului oamenilor, era totuşi destulă dezordine.

Încercă să-şi adune gîndurile. Depărtarea la care se afla platoul oferea anumite avantaje tactice, printre care posibilitatea de a desfăşura o operaţie de amploare fără a perturba prea mult comunitatea locală, un amplasament central sigur, precum şi faptul că o situaţie ce putea scăpa de sub control se afla la adăpost de priviri indiscrete. Dezavantajele ar fi fost expunerea la intemperii, lipsa unei căi de acces rapid către teatrul evenimentelor şi faptul că o situaţie ce putea scăpa de sub control se afla la adăpost de priviri indiscrete.

Se uită cu atenție la Perkins. Agentul din Butte avea un aer experimentat și calm, probabil genul de agent federal mereu la patru ace și zgîrcit la vorbă. Cu totul diferit de tipul răsăritean, descurcăreț, cu părul cenușiu și excesiv de prietenos, care pînă-n ultimul an al facultății se întoarce acasă în fiecare vacanță, așa cum fusese și Banish – tinerii Kennedy, cum li se spunea. Subordonații lui Perkins purtau pulovere cu mînecă lungă pe sub hainele de camuflaj, cizme grele și pe șepci aveau insigna FBI. Perkins nu-și lepădase sacoul și purta galoși peste pantofi. Din politețe nu dădu nici un semn că numele lui Banish i-ar spune ceva, și asta îl puse pe Banish în gardă.

– Nu văd firele telefonice, începu acesta.

– Nu avem nici electricitate, răspunse Perkins. Cît știți despre ceea ce se întîmplă?

– Nimic. Povestește-mi tot.

Perkins încuviință din cap.

– O să aveți nevoie și de dosar. Pot să vă spun numai cîteva lucruri acum. Suspectul se numește Glenn Allen Ables. A fost prins cu trafic de arme de foc acum mai bine de doi ani de agenți lucrînd sub acoperire de la Alcool, Tutun și Arme. Și-a pus cabana cauțiune și a fugit, și de atunci stă ascuns aici. Un șerif din zonă, încercînd să-i transmită ordinul de evacuare, a declanșat toată povestea. Muntele mai este locuit de nouă persoane, care au fost evacuate acum două zile.

– Cum se poate ajunge la el?

– Pe jos. Drumul care duce sus este impracticabil.

– Cîți ani avea șeriful care a fost împușcat?

Perkins îl privi lung.

– Nu știu, răspunse încurcat. Era tînăr.

– Și căsătorit?

Perkins clătină din cap absent, cu privirea încă ațintită asupra lui Banish.

– N-aș putea să vă spun.

Porniră în sus, către cortul de pînză cel mai apropiat de baza muntelui. Cîțiva șerifi cu ochii înguști, trăgători de elită, membri ai autointitulatului Ordin Ales al Țevilor Lungi și al Pîndarilor, stăteau afară în ploaie, cu armele de precizie pregătite.

Din cort izbucniră strigăte şi înjurături ordinare. O masă se răsturnă. Apoi un şerif fu împrăştiat cu putere afară de un altul, negru, mai vîrstnic şi furios. Cei din Ordinul Ales se îndreptară iute către ei, pentru a-i despărţi, imobilizîndu-l pe negru. Bărbatul mai tînăr se ridică încet în picioare în noroiul proaspăt, cu un aer buimac. Pe figura şi în ochii lui apropiaţi nu se putea citi nici o emoţie. Banish văzu cuvîntul *bagaboantă*, aproape şters, pe fruntea lui.

Şeriful ţipa printre dinţii strînşi, pentru a nu lăsa să-i scape un chiştoc de trabuc aprins.

– Lua-te-ar dracu' cu sprayul tău. Te-ai apucat să dai cu spray de gîndaci acum, în plină operaţiune de supraveghere discretă...

Se încordă în braţele celor patru şerifi care-l ţineau.

– Unde mă-ta te crezi? La picnic?

– Nu, domnule, bombăni bărbatul mîzgălit.

O jerbă de funigei scînteietori izbucni, cînd negrul îşi eliberă un braţ şi-şi stinse trabucul de vesta celuilalt.

– Nu mă lua cu „Nu domnule", nenorocitul dracului. Bagaboanta dracului. Spray ţi-a trebuit! Te-au adulmecat. Cîinii ăia te-au adulmecat, nenorocitule! Pe Bascombe l-au curăţat, şi tu eşti bine-mersi. Te omor cu mîna mea! Dispari din ochii mei că te-mpuşc!

Şeriful mîzgălit încremeni. Rămase cu gura căscată şi aruncă priviri plouate în stînga şi-n dreapta, ca şi cum şi-ar fi căutat partenerul mort. Apoi făcu stînga-mprejur şi se-ndepărtă.

După ce se eliberă de cei patru şerifi, şeriful negru făcu cîţiva paşi fără ţintă, văzu un Jeep parcat în apropiere şi se îndreptă către el. Trînti pumnul înmănuşat în centrul parbrizului care se crăpă pîrîind într-o reţea complicată. Apoi lăsă să-i cadă braţele în lături.

– Tu-i împuşcatul mă-sii, mormăi. Se întoarse şi îi văzu pe Banish şi Perkins. Ochii i se îngustară deasupra gurii strînse, iar părul abundent îi umfla şapca. Ce-i? întrebă.

Perkins făcu, pe un ton cam scăzut, prezentările.

– Şeriful-adjunct Fagin, şeful Grupului pentru Operaţiuni Speciale al Şerifilor Federali; agent special John Banish. Banish este agentul însărcinat cu cazul.

– Cum adică, agent însărcinat...

Perkins se îmbăţoşă, bîlbîindu-se puţin:

– Agentul special John Banish este negociator de ostatici în cadrul Secţiunii pentru Operaţiuni Speciale şi Investigaţii...

– Ostatici?

Fagin făcu repede doi paşi înainte, neslăbindu-i din ochi.

– Nu e nici un ostatic pe muntele ăsta. Ce naiba-i asta?

– Spune-mi, ce s-a întîmplat aici, interveni Banish.

– Du-te dracului, se întoarse Fagin către el.

– Stai puţin.. rosti Perkins.

– Ba tu să stai, se întoarse din nou Fagin către el. Nu-mi pasă dacă am un delegat aici, şi nici nu-mi pare rău dacă plăteşte FBI-ul. Dar asta e o operaţiune a Serviciului Şerifilor Federali.

Perkins dădu din cap, cu o expresie de regret.

– A fost.

– Pe dracu', răspunse Fagin. Ables e un fugar federal. Capturarea lui cade în sarcina şerifilor.

Perkins începu să enumere acuzaţiile.

– Răpire, atacarea unui cadru de poliţie, atacarea unui agent federal, uciderea unui agent federal, premeditare, premeditare în scopul uciderii...

– Tîmpenii. Fagin făcu trei paşi mari, nehotărît, apoi reveni decis înaintea lor. Gesturile îi sporeau vehemenţa cuvintelor. Tîmpenii. Sub foaia aia de cort, în elicopter, e omul meu.

În spatele lui, trăgătorii din Ordinul Ales se foiră cu interes, urmărind scena cu ochii îngustaţi de neîncredere. Bărbaţi mustăcioşi, încruntaţi. Dintre toţi, ochii cei mai înguşti îi avea însă Banish.

– Era căsătorit? întrebă.

Fagin întoarse capul către el. O clipă, figura păru pur şi simplu că-i explodează.

– Ăsta-i expertul vostru? îl întrebă pe Perkins. Ce-i tîmpenia asta?

– Avea copii? întrebă Banish.

Fagin se uită la el ca şi cum l-ar fi crezut nebun. Clătină din cap, iar pe faţă i se putea citi deruta.

– Era căsătorit, spuse cineva din Ordinul Ales. Nu avea copii.

Banish mulţumi din cap.

– Pînă-n treizeci de ani?

Omul încuviinţă fără vorbe.

Banish închise ochii. Îşi masă cu palma stîngă fruntea, apoi tîmplele, apoi ochii, numai cu degetul mare şi arătătorul. Nu era vorba de o durere de cap, ci doar de un vîrtej de gînduri încurcate şi de voci venind de demult, deformate de îndepărtare. Aşa, cu ochii închişi, simţea că s-ar putea afla oriunde.

Deschise ochii şi reveni pe platou, cu toţi ceilalţi holbîndu-se la el, aşteptînd plictisiţi sau întrebîndu-se ce naiba se-ntîmplă. Banish era obişnuit ca toată lumea să se holbeze la el.

Întoarse capul către Fagin.

– Cheamă-ţi directorul, îi spuse. Scoate-mă din treaba asta.

Fagin îl privi cu o mutră perplexă.

– Du-te dracului.

Banish scutură din cap, sincer.

– Operaţiunea e a ta, dacă vrei. Eu nu am cerut misiunea şi nici n-o vreau. Cheamă-l şi scoate-mă de-aici, chiar în clipa asta.

– Du-te dracului. Ştii că nu se poate.

Banish ştia. Dacă-ar fi fost atît de simplu, ar fi dat el însuşi telefonul, mai demult.

– Atunci, spune-mi ce s-a întîmplat aici.

Fagin îl privi cu ură şi încrucişîndu-şi braţele musculoase întoarse capul către Perkins, care rămase neclintit.

– Am ordonat o supraveghere de rutină, în echipe de cîte doi ori doi, pentru acoperire reciprocă. Două echipe se aflau în flancuri, în albia unui torent, la treizeci şi cinci de metri mai jos de obiectiv. La ora şapte punct, în zonă apare un locuitor. Crucea Roşie îi escortează pe localnici în zonă, pînă la casele lor, ca să-şi hrănească animalele sau să-şi ia medicamente. Individul ăsta a scăpat cumva de sub escortă. Suspectul, Ables, cumnată-său, Mellis, şi una din fetele lui Ables ies cu cîinii şi cu arme să-l salute pe oaspete. Cîinii îl adulmecă pe Lobach şi se reped către albia torentului. Bascombe e după un copac, la douăzeci de

metri în jos. Primul câine trece de el în direcția Lobach. Bascombe iese la iveală, se legitimează și împușcă un câine, după care încasează trei gloanțe, două în piept, unul în gît.

Banish se încordă puțin, amintindu-și de senzația plumbului pătrunzînd prin piele și prin mușchi.

– Cu ce au tras?

– Arme ușoare. Gloanțe din porcăria aceea de cositor. Folosesc AR 15.

– Cine a tras?

– Nu știm. Toți trei trăgeau, inclusiv nenorocita aia mică. Au urmat zece minute de împușcături din ambele părți, apoi tir intens din direcția cabanei și retragerea celor trei. Cîinii sînt morți. Nu putem ajunge la doi dintre ei. Focurile dinspre cabană ne-au blocat și, din cauza ceții și a terenului, n-am putut avea acoperire aeriană. Echipele de salvare au fost nevoite s-o ia pe jos, iar cadavrul l-am recuperat abia după trei încercări.

Fagin privi din nou în jur.

– Mama mă-sii de spray de gîndaci.

– Și oamenii tăi n-au rănit pe nimeni?

– Nu știm încă.

– Fata? insistă Banish.

– Nu știm.

– Cîți ani are?

– Cîți ani are? îl privi Fagin din nou suspicios. Ce mă-sa contează cîți ani are?

– Contează. Ce vîrstă au copiii?

– Citește dosarul. Pe urmă, n-ai decît să le trimiți felicitări de ziua lor. Pînă una-alta, situația e gravă.

Banish încuviință din cap. Prea multe de pus la punct dintr-o dată. Brusc, se simți transparent, ca și cum oricine ar fi putut vedea limpede prin el. Încrederea era esențială pentru succes. Și, mai ales, imaginea încrederii. Avea nevoie de ceva. Se întoarse repede către Perkins.

– Ne trebuie o bază de operațiuni completă aici – camioane de aprovizionare, de transport, buldozere, mai multe rulote, mașini sanitare – toate să fie operaționale pînă mîine dimineață.

Apoi, către Fagin:

– Gata cu plimbările Crucii Roșii. Întăriți supravegherea cabanei și strângeți cercul la o rază de patruzeci de metri. Nu intră nimeni, nu iese nimeni. Cereți urgent vestele antiglonț regulamentare. După ce lucrurile se liniștesc, pune pe cineva să facă o colectă pentru văduva defunctului.

– Bascombe, domnule, spuse omul din Ordinul Ales.

Banish încuviință din cap. Trecuse la comandă, trebuia să știe numele mortului.

– Bascombe, rosti.

În spatele lui Fagin cei din Ordinul Ales dădură din cap. Fiecare dintre ei avea familie sau intenționa să-și facă una, așa că apropierea morții îi speria. Nici unul nu vroia să moară singur.

Banish simțea că începe să șovăie. Trebuia să dispară undeva ca să-și revină. Se întoarse, o văzu pe Coyle și își luă valiza de la ea.

– Care e rulota mea? întrebă.

– Sîntem cazați cîte trei într-una, răspunse Perkins. Veți sta...

– Voi sta singur. Goliți o rulotă și trimiteți pe cineva la mine cu dosarul complet. Unde duce drumul ăsta? Privea peste umăr, către partea cealaltă a platoului, de unde apăruse un Jeep.

– Jos, la pod, unde am amplasat o baricadă. Dar nu avem decît atîtea rulote cîți...

Banish plecase. Auzi neclar vocea lui Fagin, spunînd ceva, înjurînd. Apoi, cînd se mai îndepărtă, îi atrase atenția niște sughițuri. Se opri, privi printre două camioane și-l văzu pe Lobach, așezat pe pămîntul reavăn, cu capul în mîini. Banish întoarse privirea repede, fără să se oprească. Dacă ar fi avut ceva de spus, i-ar fi spus. Nu era însă nimic de spus, nu putea face nimic. Lobach a făcut o greșeală și altcineva a murit, și asta avea să-l urmărească toată viața. Banish își notă mental că trebuie să-l lase la vatră.

Cortul șerifilor

[PARASIEGE, pag. 11]

Agentul însărcinat Perkins și coordonatorul adjunct Fagin rămaseră pe loc, urmărindu-l cum se îndepărtează. Fagin spuse tare și răspicat: „Ce mă-sa-i asta? Ce mă-sa are tipul ăsta?"

După care, în urma unei deliberări interioare, agentul Coyle a avansat o serie de considerații. Adresîndu-se agentului Perkins, ea a insistat asupra circumstanțelor neobișnuite în care a fost transferat agentul Banish. A subliniat faptul că aceasta și-a scos arma din dotare amenințîndu-i pe ea și pe Taylor, că a refuzat cu obstinație misiunea și că a luat legătura cu directorul adjunct Richardsen în timpul călătoriei, pentru a cere revocarea ordinului.

De bună seamă, aducerea în discuție, în public, a unor astfel de abateri de conduită, este contrară uzanțelor și poate chiar deplasată, dar reacțiile agentului Banish erau atît de nepotrivite, încît păstrarea discreției părea inutilă.

Agentul Perkins a întrebat care este numele subsemnatei, la care subsemnata a răspuns.

AGENTUL PERKINS: Vă mai amintiți ce s-a întîmplat la World Financial Center, acum vreo trei ani?

AGENTUL COYLE: Eram încă în perioada de instruire, la Quantico. Un lector invitat, de la Biroul Federal de Investigații, ne-a prezentat pericolele inerente unei astfel de situații. Din cîte-mi amintesc, toate tipurile de operațiuni de negociere a ostaticilor și toate procedurile aferente au fost revizuite, ca urmare a celor întîmplate la World Financial Center.

COORDONATOR ADJUNCT FAGIN: Ăsta-i tipul?

AGENTUL PERKINS: Unul dintre ostaticii pe care i-a salvat i-a luat urma la un an de la operațiune și a încercat să-l ucidă.

COORDONATOR ADJUNCT FAGIN: Vă țineți de bancuri cretine? Cu ce mă-sa m-ați procopsit? Am patruzeci de nenorociți sub comandă pe muntele ăsta.

AGENTUL PERKINS: L-am informat pe șeful Secțiunii de Operațiuni Speciale și Investigații că situația de aici reclamă prezența unui specialist în strategie și în dezamorsarea crizelor. Cred că numirea s-a făcut ținînd seama doar de aptitudinile-tip.

Ușorul entuziasm pe care l-a arătat Perkins inițial, la numirea unui nou agent însărcinat, n-a fost înțeles de cei din jur. Există

trei căi „neoficiale" prin care un agent își poate cîștiga respectul din partea colegilor săi: împușcînd un suspect în linia întîi, fiind rănit în timpul unei operațiuni sau respingînd o propunere de avansare pentru a rămîne în aceeași linie întîi. Reieșea că Banish, în diferite momente ale carierei lui, satisfăcuse toate aceste condiții.

Rulota

Banish își așeză valiza pe pat. Patru pereți noi. Rulota arăta ca o jumătate de cameră de motel ieftin, ca jumătatea fără televizor. Se întoarse, și se reflectă într-o oglindă. Se îndreptă spre ea și o scoase din perete.

În cortul șerifilor vorbise fără să se gîndească prea mult. Trăncăneală de comis-voiajor. Îi era teamă de revenirea la vechile clișee. Îi era teamă de vechea lui încredere în sine.

Nu avea de-a face nici cu un caz de ostatici. Nici cu o baricadă. Ci cu o încercuire, deci cu ce e mai rău din amîndouă la un loc.

Nu avea prea mult timp de gîndire. Trebuia să acționeze, să meargă înainte. Trase adînc aer în piept și își aminti vechile precepte: Disciplina este esențială pentru succes. Anticiparea înseamnă nouăzeci la sută din comandă.

Deschise fermoarul valizei și o întoarse cu susu-n jos, vărsînd hainele și obiectele de toaletă pe pătura cu modele late ce acoperea patul scund.

În ușa de aluminiu se auziră cîteva bătăi. Era Coyle, care-i aducea un teanc gros de hîrtii legate în carton, dosarul lui Ables. Banish îl așeză pe podea și se întoarse la harababura de pe pat, apoi își dădu seama că agenta întîrzia în ușă.

– Situația este stabilizată, începu aceasta, chiar în clipa în care Banish trîntea ușa împingînd-o cu piciorul.

Scotoci prin hainele de pe pat și nu găsi nimic potrivit. Ca întotdeauna, trebuia să pornească de la zero.

Baza de operațiuni

Într-un camion de aprovizionare de afară, Banish găsi o șapcă John Deere aruncată și își consideră impermeabilul de la FBI drept haină de camuflaj. Își puse legitimația în buzunarul de la piept, ieși și închise ușa camionului. Picăturile începură să-i răpăie pe umeri și în borul șepcii. Burnița se transformase în ploaie adevărată.

Tot felul de oameni cu tot felul de ocupații cu diverse treburi traversau platoul în pas alert, ignorîndu-l pe Banish. Printre cei care așteptau, lenevind, îl identifică, după uniformă, pe șeful poliției locale. Acesta avea un aer pierdut și mantaua de ploaie albastră, descheiată nu-i ascundea corpolența. Își ținea degetele mari înfipte în cureaua pistolului. Banish se apropie de el.

– Bună seara.

– Bună seara.

Banish duse mîna la buzunarul de la piept. Își scoase legitimația.

Șeful o întoarse pe o parte și pe alta, în ploaia care răpăia pe învelitoarea de plastic.

– Alte întăriri de la centru? întrebă, încruntîndu-se.

– Sînt noul agent însărcinat cu cazul. Vroiam doar să mă prezint celui mai înalt grad din poliția locală...

Pufni din buze, întrebător.

– Moody. Șeful poliției.

Banish își luă legitimația și își vîrî mîinile în buzunare.

– Trebuie să vorbesc cu oamenii tăi. Convoacă-i în fața cortului de comandă la ora nouăsprezece punct.

Șeful încuviință din cap. Fusese inclus în operațiune.

– Vom fi acolo, răspunse, înălțîndu-și bărbia mică.

Banish se îndepărta.

Drumul

Drumul nepavat era plin de curbe, greu practicabil şi noroios. Un pîrîu apărut din cauza ploii curgea în dreapta lui, iar aerul umed al muntelui mirosea a pomi proaspăt tăiaţi. Banish se gîndea la despădurita Skull Valley.

Se dădu la o parte, pentru a face loc unei maşini ce ducea sus, pe platou, trei poliţişti care îi făcură semne familiare, de salut. Banish dădu din cap, apoi se opri şi privi maşina îndepărtîndu-se.

De la panta abruptă cu care se termina drumul pornea un pod de dimensiuni reduse, construit din componente de oţel nituite şi avînd ca parapete şine de tren, furate. Mai departe, începea un drum cu un singur sens, acoperit de iarbă, perpendicular pe direcţia podului. Patru şerifi înarmaţi stăteau, doi cîte doi, pe pod. Erau îmbrăcaţi în *poncho*-uri verzi. Pălăvrăgeau. O bandă galbenă de interzicere a accesului parcurgea de trei ori distanţa dintre parapete la capătul podului, ca o pînză de păianjen leneş.

Ceva mai mult de o duzină de protestatari se foiau, liniştiţi, de partea cealaltă. O maşină aflată în trecere încetini, pentru ca ocupanţii ei să poată privi, şi claxonă în semn de aprobare. Banish înţelese despre ce este vorba.

Un bărbat alb, trecut de patruzeci de ani, cu mustaţă stufoasă şi *jeans*-i pătaţi de iarbă în dreptul genunchilor, purta o pancartă pe care scria simplu: CĂRAŢI-VĂ.

O femeie albă, trecută de treizeci de ani, ţinîndu-şi de mînă fetiţa, îşi proptise de picioare o placă pe care scria cu litere frumos conturate: ASTA E LIBERTATEA? LĂSAŢI-L PE GLENN ABLES ÎN PACE!

Un bărbat alb, de vreo cincizeci de ani, în salopetă, cu o căciulă de lînă şi cu barbă caraghioasă, ţinea un panou de carton şi îi intona mesajul: „Revoltă împotriva tiraniei. Ne supunem doar lui Iehova."

Alții aveau în mîini lumînări ce clipeau în ploaie. Un bărbat citea cu voce tare dintr-o Biblie, ținînd în dreapta o cruce de lemn înaltă de vreo doi metri. Banish înregistră mental pe cei patru indivizi îngrămădiți unul într-altul la o oarecare distanță.

Privi scrutător spre pîrîul puțin adînc și spre mașinile care treceau fără a fi oprite și controlate, apoi îndărăt, către precara barieră înfășurată în jurul parapeților.

Nimeni nu-l opri nici la întoarcere. La jumătatea drumului un adolescent cu țeastă rasă, albicioasă, ieși dintre copacii înalți aflați în stînga. Tinerelul privi nonșalant în susul și-n josul drumului, apoi porni în direcția lui Banish. Nu avea haină, ci doar o cămașă neagră, cu mîneci scurte, cizme negre și pantaloni de salopetă. Pe pielea albă, curată a brațelor avea întipărite tatuaje negre și mari, între care se distingeau o svastică și un craniu surîzător.

– Sănătate, rosti, fără a zîmbi, dar și fără a se încrunta.

– Sănătate, răspunse Banish.

Tînărul îi întinse un bilet scris de mînă. Banish îi remarcă inelele angulare și încheieturile zdrelite.

– Ne vedem diseară, la baricadă, spuse tînărul. Adu-ți și un prieten cu tine.

Făcu stînga-mprejur și dispăru din nou în spatele copacilor. Banish se uită după el, apoi își coborî ochii spre biletul intitulat, cu un scris imatur, SINGURA ȘANSĂ A AMERICII. Îi înțelese în linii mari mesajul fără a mai trebui să-și scoată ochelarii, și îl îngrămădi în fundul buzunarului de la haină.

Baza de operațiuni

Șeriful Blood se trezi dînd din cap. Îi privea pe bărbații în uniformă care treceau pe dinainte-i, în grupuri de patru sau cinci, ca soldații. Simți cum muntele vibrează din nou, cînd încă un elicopter aterizează pe porțiunea plană, acoperită de buruieni, din spatele lui. Stătea în ploaie, în mijlocul platoului, dînd efectiv din cap în sus și-n jos, încet, încît apa adunată în borurile pălăriei lui de cowboy dublată cu plastic îi trecu în chica deja udă și i se

scurse pe după guler. Şeriful Blood se minuna. Toată treaba era organizată de profesionişti, şi erau atît de mulţi că va trebui să aibă mare grijă să nu fie scos pe tuşă.

Un bărbat îmbrăcat într-un impermeabil militar şi cu şapcă de camionagiu pe cap, se apropie de el. Pantofii îi erau plini de noroi, poate chiar rupţi, iar omul era murat de ploaie, dar asta nu părea să-l deranjeze. Era mai bătrîn decît Blood, în jur de cincizeci de ani, şi avea ochi înguşti şi o faţă prudentă care-l puse pe şerif imediat în gardă.

Blood se întoarse privindu-l cum se apropie. Necunoscutul dădu din cap în semn de salut. Blood îi răspunse în acelaşi fel.

– Bună seara, spuse necunoscutul. Nu avea nici un fel de insignă. Mîinile goale îi atîrnau.

– Bună seara.

Necunoscutul îşi duse mîna la buzunarul de la piept. Blood îi apucă încheietura, cu o mişcare oarecum neglijentă, dîndu-şi la o parte haina de şerif pentru a lăsa să i se vadă arma calibrul 38.

– Uşurel, rosti.

Necunoscutul îşi termină mişcarea, scoţînd încet un portofel subţire şi arătîndu-i lui Blood legitimaţia, cu fotografie şi insignă.

– F.B.I., rosti bărbatul; asta scrie şi pe legitimaţie, cu litere mari, albastre.

Blood îi dădu drumul şi băgă mîinile în buzunarele hainei, dar nu-şi luă ochii de la agent, al cărui nume nu-l reţinuse.

Acesta îşi puse la loc legitimaţia.

– Şeful poliţiei nici n-a mişcat, rosti cu voce pătrunzătoare, care răzbătea uşor prin ploaia abundentă.

– Dacă vroiai o reacţie, ar fi trebuit să încerci să scoţi portofelul lui, nu pe al dumitale.

Ochii agentului se mai îngustară un pic, ca şi cum l-ar fi reevaluat pe Blood. Să-i vezi ochii mişcîndu-se şi trădînd ceea ce se petrece în spatele lor, era ca şi cum ai vedea o piatră care uită că este piatră şi încearcă să spună ceva.

– Cîţi *skinheads* aveţi prin împrejurimi, şerifule?

Blood îşi dădu seama că acum îl trădează pe el faţa.

– Cîţiva, răspunse. Avem şi noi faliţii noştri.

– Şi cîte decese suspecte?

Lui Blood nu-i plăcu nici această întrebare. Agentul folosise terminologia locală pentru „decese neexplicate", dar lui Blood i se păru că vorbeşte cam de sus.

– În total, opt, răspunse, prefăcîndu-se că încearcă să-şi aducă aminte.

Agentul încuviinţă din cap.

– Şi cîţi dintre ei erau indieni, ca tine?

Firele de păr scurte, nerase de pe ceafa lui Blood se zbîrliră. De astă dată nu mai făcu nici un efort să-şi ascundă neplăcerea.

– Şase, rosti, studiind în continuare figura agentului.

– Un procent foarte ridicat. Văd că individul ăsta, Ables, are ceva susţinători prin împrejurimi.

– Există şi de-ai lui.

– Alegătorii tăi.

În sfîrşit Blood înţelese. Pînă acum fusese un fel de joc de-a şoarecele cu pisica. Necunoscutul îl lua pe departe, iar el încerca să facă faţă. Acum, că se lămurise, Blood se relaxă puţin, ca un pescar ce se lasă pe spate în şezlong, deblocînd mulineta.

– Cu alte cuvinte, vrei să ştii de partea cui sînt, rosti.

– Vreau doar să aflu cum stau lucrurile pe-aici. Încerc să-mi dau seama dacă trebuie sau nu să rămîn pe muntele ăsta.

Blood dădu din cap. Ploaia clipocea lovindu-se de sol şi răpăia sonor în pălăria lui.

– Te joci de-a şoarecele şi pisica. Probabil că acum dumneata ai comanda aici.

Scoase ordinul de evacuare din buzunar şi îl despături încet în ploaie, lăsînd să se vadă gaura de blonţ.

– Ăsta-i biletul meu pentru finala campionatului.

– Mai vedem. Ai ajutoare?

– Nţ.

– Ai venit singur pînă aici?

– Da, dar nu sînt de capul meu.

Agentul încuviinţă din cap fără a scoate un cuvînt.

– La cortul de comandă, la şapte, spuse, depărtîndu-se.

Blood îl urmări cu privirea. Îşi şterse ceafa pe sub părul lung, simţind cum resentimentele i se domolesc. Ploaia curgea

şiroaie în jurul lui. Decese suspecte. Tare-ar fi vrut să ştie cum a reuşit acest agent să i se bage în suflet atît de repede. Blood îşi promise că data viitoare, cînd îşi vor încerca puterile, va fi mai bine pregătit.

Cortul de comandă

Era ora şapte punct, iar Perkins stătea pe un scaun pliant, pregătit pentru ceea ce avea să urmeze. Mai simţea încă în gură gustul de tocană de pui cu care îi tratase în acea seară Crucea Roşie. Luă o înghiţitură din cafeaua neagră, fierbinte, şi o plimbă în gură, în speranţa că va îndepărta gustul persistent. Apoi se uită la pahar. Îşi simţi mîna lipicioasă. Crucea Roşie îi dăduse un recipient pentru băuturi reci, iar cafeaua fierbinte îl înmuiase, aburindu-i exteriorul şi topindu-i învelişul dinăuntru. La suprafaţa lichidului se iviră cîteva pete mici de ceară. Se încruntă şi se ridică în picioare, ţinînd paharul la distanţă de haine şi încercînd să nu atragă atenţia asupra lui. Aruncă toată porcăria într-un coş de plastic pentru resturi şi se întoarse la locul său, frecîndu-şi limba lipicioasă de dinţii din faţă.

Adjunctul său stătea în spatele lui şi răsfoia paginile unui carneţel. Fagin se afla undeva, departe, în stînga lui Perkins, purtînd încă şapca, vesta şi cel puţin zece kilograme de echipament pe el. Scotea nori groşi de fum din trabuc şi îşi depărtase mult picioarele pe marginea scaunului pliant, pentru a sta mai confortabil. Era un spectacol grozav. Oricine cheltuieşte atîta energie ca să-i convingă pe cei din jur că e un zmeu trebuie să fie un dobitoc, chiar neţinînd seama de profesia pe care o avea Fagin. Se ştia că şerifii federali sînt foarte buni jucători în echipă. Operaţiunea trecuse cu totul sub controlul FBI, iar şerifii acţionau doar la comanda lui Banish, deci Fagin avea un rol mai mic şi Perkins devenea numărul doi pe munte.

Era reprezentat şi Biroul Teritoriul al FBI din Spokane, şi Agenţiile de Coordonare din Montana – Kalispell, Missoula şi Great Falls. Diverşi oficiali din eşaloanele secunde ale FBI şi din Serviciul Şerifilor Federali ocupau restul scaunelor pliante.

Cortul era expus curentului iar ploaia cădea în rafale pe acoperişul şi pe pereţii foarte întinşi. Becurile de sus, fără abajur aruncau o lumină ciudată. Cea mai uşoară mişcare dădea naştere la trei sau patru umbre diferite. Firele faxurilor şi calculatoarelor şerpuiau pe podeaua de pînză plină de denivelări şi un generator torcea undeva, afară, dincolo de peretele care se afla în faţa lor. Fotografia de pe perete, realizată în raidul aerian înfăţişa în alb şi negru, cu o granulaţie mare, cabana, terenul înconjurător, şi chiar veranda largă, în dreptul căreia putea fi văzut Glenn Ables, mic dar de neconfundat, făcînd un semn obscen cu degetul mijlociu înspre elicopter.

Banish intră la şapte şi cinci. Trecu mai întîi în revistă fotografiile. Între timp, Perkins studiase povestea familiei şi era pregătit pentru orice întrebare. Ables părea un individ cam de doi bani şi plin de ifose, după cum arătau fotografiile din faţă şi din profil, vechi de doi ani. Avea părul blond tuns la numărul unu, ochi de veveriţă, nasul ascuţit, urechi mari şi gură mare, deschisă într-un rînjet. Nu stătea pur şi simplu în faţa aparatului, ci părea că îl înfruntă. Categoria cocoş, scund şi subţire, puţin trecut de patruzeci. Genul de om care încasează şi pe urmă pleacă în căutare de bătăi, doar pentru a arăta cît de grozav este.

Poza format mare a lui Marjorie Ables intrînd în Tribunalul Statului Montana în ziua în care soţul ei compărea în faţa instanţei, înfăţişa o femeie greoaie, între treizeci şi patruzeci de ani, purtînd o redingotă, ochelari de soare şi o perucă neagră, creaţă. Îşi pierduse părul în timpul chimioterapiei pe care o urmase după extirparea unei tumori la gît. Aceasta o lăsase fără voce spre sfîrşitul lui 1987. Părul nu-i mai crescuse.

Apoi pozele de la sfîrşit de an şcolar. Cea mai mare dintre fete, Rebeca, avea zece ani cînd a fost fotografiată, iar acum avea paisprezece. Avea cosiţele prinse cu nişte fundiţe galbene cu elastice, iar sub gulerul bluzei îşi înnodase o eşarfă. Judith, pozată la opt ani, avea părul încîlcit şi un zîmbet pieziş. Avea acum doisprezece şi se credea că ea e cea care participase la schimbul de focuri. Amîndouă au fost retrase de la şcoală de părinţii lor în anul imediat următor celui în care au fost făcute fotografiile. O altă fotografie aeriană, veche de numai patru luni,

le înfățișa pe Ruth – nouă ani – și Esther – cinci ani – jucîndu-se lîngă o șandrama de pe terenul aflat în spatele cabanei. La coapsa lui Ruth, într-un toc prins de o curea, putea fi văzut un revolver de calibru mic. Al cincilea copil și singurul băiat, Amos, în vîrstă de un an și șase luni, se născuse în bejenie. Nu existau fotografii ale lui.

Perkins își molfăi limba păstoasă, înapoindu-i pozele adjunctului său, Hardy, și întorcîndu-se în scaun pentru a-i acorda toată atenția lui Banish. Banish părea un bătrîn combatant excentric – aflat la numai cîțiva ani de vîrsta legală a retragerii, cincizeci și șapte – dar promptitudinea cu care fusese reactivat însemna probabil că se bucura de atenția directorului adjunct Richardsen. Perkins auzise că Banish și Richardsen absolviseră academia împreună, lucru care conta mult.

– Voi fi scurt, începu Banish. Numele de cod dat de Birou acestei operațiuni va fi PARASIEGE. Silabisi. În spatele lui, pixurile scriau grăbit. Perkins spera că brațele încrucișate arată tuturor poziția-i privilegiată. Biroul Central va fi Butte. Faxuri, memorii, rapoarte la zi, telexuri – toate trec pe dinaintea mea, toate sînt semnate de mine.

Lui Perkins nu-i convenea că toată povestea va figura în documentele Biroului său, dar semnătura lui Banish rezolva problema. Desemnarea ca Birou central presupunea că toate hîrtiile vor trece prin Butte. Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, statutul de „caz special" și semnătura aveau să arunce, în ultimă instanță, toată responsabilitatea pe umerii lui Banish. Dar, dacă lucrurile mergeau bine, Biroul lui Perkins va figura pe fiecare bucățică de hîrtie, cu caracter privat sau public, apărută în urma operațiunii PARASIEGE.

Între timp, Banish se putea aștepta să semneze rapoarte douăzeci și patru de ore pe zi. Perkins știa ce cantitate de hîrtie se consumă pentru o astfel de operațiune.

Banish descrise un triunghi imaginar în aer, arătînd spre partea cea mai îndepărtată a cortului.

– Această parte va fi despărțită de rest printr-un perete, pentru biroul meu privat, începu, apoi trecu la detalii cu privire la echipamentul și aprovizionarea de care era nevoie. Perkins își

aminti de prima regulă a preluării comenzii: reorganizează-ţi noul birou. Un truc al puterii, un mod de a-ţi arăta autoritatea, deşi, după felul cum ceruse acest lucru, Banish părea mai interesat să aibă un loc unde să se ascundă.

– Numele meu în cadrul operaţiunii va fi „negociator-şef, agent special Bob Watson". O dată comunicarea stabilită, voi fi singurul care va vorbi cu Ables. Voi fi unicul negociator şi singura legătură a lui Ables cu lumea din afară. Nu voi intra în nici un moment al evenimentelor în contact fizic cu Ables. Nu voi intra în contact cu nici unul dintre ostaticii eliberaţi, şi nici nu voi efectua sau participa la vreo arestare.

Perkins recunoscu în cele de mai sus procedura operativă-standard a negociatorului FBI, deşi pentru Fagin, probabil, asta însemna că Banish e laş. Totuşi, printre tunetele şi fulgerele lui Banish, Perkins vedea un ego extraordinar, clar, nerușinat chiar.

– Toate rapoartele şi rezumatele Biroului vor fi redactate sub numele meu operativ, şi vor purta iniţialele J.B. Întîlnirile cu presa, dacă şi cînd le voi considera necesare, vor fi susţinute de agentul special Perkins. Perkins îşi încrucişă picioarele. Asta era moţul de pe prăjitură. Trebuie să-şi dea silinţa ca să nu lase să se vadă că era încîntat. Washington-ul nu privea cu ochi buni apariţia în mass media şi conferinţele de presă, dar mai mult ca sigur era cu ochii pe ele. Am scos din alertă Echipa de Salvare a Ostaticilor din cadrul FBI. Nu este o operaţiune de salvare în sensul obişnuit al cuvîntului şi a-i avea aici douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru n-ar face decît să complice lucrurile. Grupul pentru Operaţiuni Speciale al Şerifilor va asigura supravegherea şi izolarea cabanei, ca şi securitatea în perimetrul bazei de operaţiuni. Cînd ridicăm cortina, oameni tăi vor pătrunde primii...

– Asta-i muzica ce-mi place, spuse Fagin.

– Numai după ce le dau eu ordinul, încheie Banish.

Perkins se aştepta la o explozie, dar Fagin dădu dovadă de un calm remarcabil.

– Voi face treaba pentru care am fost trimis aici, se mărgini să răspundă.

Banish îşi reluă expunerea.

– La ora douăzeci şi două fix, radiourile Biroului şi ale Serviciului Şerifilor vor trece pe o frecvenţă comună cu cea a Ministerului Justiţiei. Începînd de la miezul nopţii, spaţiul aerian, pe o rază de două mile de la Paradise Ridge, va fi închis pentru toate avioanele particulare şi comerciale. La răsăritul soarelui, cîţiva genişti trebuie să controleze podul. Aducem aici mult echipament greu, şi vreau să fim siguri. Mîine dimineaţă începem reconstrucţia şi lărgirea drumului care duce în sus, către cabană. Angajaţi un antreprenor local, dar ţineţi-l din scurt.

Îşi ridică privirile.

– Şi-acum, să ne punem puţin la curent. Care sînt rezervele de hrană şi apă ale lui Ables?

Perkins îşi îndreptă picioarele. Se ridică şi începu, rar dar sigur pe sine.

– Impresionante, la prima vedere. Pui, cîteva animale, o grădină. Apa e-n două rezervoare de cîte două sute de litri.

– Situate în afara cabanei?

– În afara cabanei, ridicate de la sol.

Banish cîntări informaţia.

– Sînt cinci copii acolo. Să evităm cît putem să-i lăsăm fără apă. Canalizare există?

– Da, tot afară. Primitivă.

– Trageţi două-trei gloanţe în uşă mîine, să-şi aducă aminte de noi. Nu avem nevoie de plimbăreţi în jurul cabanei. Ce construcţii se află în apropiere?

– Nişte hambare, magazii, cotețe, răspunse Perkins. Din cîte ştim, toate sînt dărăpănate şi abandonate. În afară de cele de mai sus, deţine şi vîrful muntelui. Cea mai apropiată proprietate se afla la şaptezeci şi cinci de metri mai jos. A fost evacuată, ca toate celelalte.

Banish îşi puse ochelarii şi luă un fax de pe masă.

– Presupun că aţi văzut cu toţii raportul preliminar cu privire la uciderea lui Bascombe: calibrul 0,223, corespunzător unui Colt AR 15 semiautomat. După martorii oculari şi după gloanţele extrase din copaci astăzi: calibrele 0,30-06, 0,30-30, 9 milimetri, alice mari, mini M 1 şi arme automate, probabil

puşti mitraliere ca cele pe care le-a vîndut mai demult celor de la Alcool, Tutun şi Arme de Foc.

Banish se opri şi îşi scoase ochelarii. Îi privi pe toţi cei de faţă.

– Cei de la Alcool ar fi trebuit să fie şi ei aici, explică Perkins.

– Îi vreau aici pe cei care l-au arestat, mîine dimineaţă, rosti Banish. Deci: un depozit confirmat de arme şi muniţie, în cabană. Avem de-a face cu un arsenal întreg. Toată lumea trebuie să ştie asta. Mai departe – căută printre hîrtiile de pe masă – cine se mai află în incintă cu ei?

– Rude prin alianţă, două cupluri, răspunse Perkins. Cumnatul şi cumnata soţiei, familia Newland. Lucru curios, pentru că sînt certaţi cu Ables. Mormoni din Provo, în relaţii proaste cu ei după toate mărturiile, aşa că s-ar putea ca pur şi simplu să fi nimerit ca musca-n lapte. Am cerut fotografii. Mai sînt sora lui Ables, Michelle, cu soţul ei, Charles Mellis. Familia Mellis este de partea lor şi împarte cele cinci camere ale cabanei cu Ables de peste un an.

Banish găsi ce căuta şi începu să citească, ţinînd hîrtia la o lungime de braţ de ochi.

– Charles Maynard Mellis. Are antecedente, atacarea unui poliţist în 1990. Eliberarea condiţionată.

Puse hîrtia jos, satisfăcut.

– Cam îngrămădiţi într-o cabană fără prea multă hrană şi apă şi fără canalizare.

Perkins făcu o propunere:

– Garda Naţională.

– Nu, răspunse Banish. Fără soldaţi de tinichea. Contramandaţi, nu vreau decît doi piloţi de elicopter, să nu fie din împrejurimi, şi două UH-1. Vom avea nevoie de uşoare întăriri aeriene.

Perkins mai avea ceva.

– Există nouă familii evacuate care cred că cei de la Crucea Roşie fac mai mult pentru noi decît pentru ele, lucru pe care l-au şi spus la ştirile televiziunii locale, aseară.

– Organizați-le o tabără undeva, departe de baricadă, se încruntă din nou Banish. Alte întrebări?

Perkins se lăsă pe spate, satisfăcut că se făcuse remarcat. În mod evident, Banish nu era un om al detaliilor. Operația de față era una de amploare, în care oricare-ar fi fost rezultatul, aptitudinile de secondant ale lui Perkins aveau să fie recunoscute și apreciate la Washington. Putea fi sigur că numele lui va ajunge pe buzele lui Richardsen într-o conjunctură favorabilă.

În stînga lui, Fagin se ridică de pe scaunul pliant.

– Am eu o întrebare, rosti, dînd drumul pe gură unor vălătuci groși de fum, după care își aruncă trabucul și îl strivi sub talpa cizmei. La ce bun tot baletul ăsta?

– Știi foarte bine la ce, răspunse Banish.

– Fiindcă tipul se-ascunde după plozi?

– Siguranța copiilor este preocuparea noastră numărul unu, vorbi Banish adresîndu-se tuturor. Fiți atenți că fetele sînt probabil înarmate și în orice caz nu sînt deloc prietenoase. Tot ce facem aici are ca scop evitarea oricărei confruntări pe viață și pe moarte. Asta trebuie să fie cît se poate de clar pentru toată lumea. Omul acesta se ascunde după propria familie pentru că știe că strategia lui va funcționa. Și funcționează. Tocmai de aceea nu putem pur și simplu să intrăm peste el și să-l ridicăm. Tocmai de aceea trebuie să-l facem pe el să vină încoace.

Atenția lui Perkins fu atrasă de un bîzîit slab, indistinct care venea de la casca înzestrată cu un cablu alb din urechea lui Fagin. Alte cîteva capete se întoarseră, dar Fagin nu schiță nici o reacție. Perkins se hotărî să-și facă rost și el de o cască.

Banish recapitula.

– Primul lucru pe care trebuie să-l facem mîine dimineață este să stabilim un canal de comunicație. Ables nu are telefon, așa că se fac eforturi pentru a-i oferi unul. Nu are nici televizor, deși fotografiile aeriene indică existența unei antene de dimensiuni mari – arătă către poza întoarsă cu susu-n jos – și se presupune că posedă și un generator adecvat. Comunicările noastre radio nu sînt cifrate, și el și-a făcut serviciul militar într-o unitate de electronică, așa că s-ar putea să ne monitorizeze transmisiile. Folosirea radioului va fi prin urmare redusă la minimum.

Fiţi atenţi, e veteran de război, aşa că ştie să iasă din tot felul de belele. S-ar putea chiar să încerce să ne bage pe noi în belea.

– E încă reţinut vecinul acela al lui, Deke Belcher. Cel care s-a despărţit de grupul Crucii Roşii şi s-a întîlnit cu Ables înaintea schimbului de focuri.

– Şi ce susţine?

– Zice că nu are nici o vină. Că proprietatea lui e aici, sus, şi că de cînd se ştie a urcat şi a coborît muntele în fiecare zi.

Banish deveni nerăbdător.

– Stoarceţi-l peste noapte. Am să vorbesc mîine cu autorităţile locale. Vreau nişte poliţişti din oraş jos, la baricadă, şi nişte şerifi în spate. Feţele familiare ar trebui să-i liniştească pe localnici, pentru cîtăva vreme.

– Şi spuneţi-le să nu-mi stea în cale, interveni Fagin.

Banish terminase şi se ducea să-şi ia impermeabilul. Îl chemă pe Fagin cu un semn, afară.

– Spune-le tu însuţi.

Baza de operaţiuni

Se aflau deja de vreo jumătate de oră în ploaie, aşa că toată lumea bombănea. Bărbatul de lîngă el bătu din picior furios şi înjură. Brian Kearney însă tăcea. Ca şi jos, la Secţie, se trezeau vorbind. Toată lumea se unea împotriva unui rău comun: Consiliul Local, lipsea aerul condiţionat în maşini sau ploaia. Începea o voce, urmată de o alta, apoi de încă una, ca un castel de cărţi de joc, puteai ajunge chiar să te distrezi, pentru că toţi aduceau argumente de doi bani, din ce în ce mai tare, nemulţumire după nemulţumire, tărăboiul creştea din ce în ce. Asta se întîmpla şi acum. Se discutau evenimentele. Ables era doar un tip ajuns cu spatele la zid, şi cine ar fi făcut altceva în locul lui? Nimănui nu-i convenea că Haley fusese împuşcat în genunchi, dar pentru asta îl învinovăţeau pe şerif. Şi-aşa mai departe. Şi nici unul dintre ei nu fusese de faţă. Şi nici nu fusese rănit. Uneori, genul acesta de cîrteală i se părea lui Brian principala îndeletnicire a colegilor săi.

Brian fusese întotdeauna norocos. Să te trezești cu un glonț în radioul de la șold, cum i se întîmplase lui. De cînd se știa pățise chestii d-astea. Nu era vorba de noroc la loterie, ci de noroc prostesc. Ca atunci cînd coborîse din autobuzul școlii chiar înainte de accidentul cu mașina aceea. Ca atunci cînd dusese un prizonier la spital și îi plesnise apendicele în camera de internări. Sau cînd, nimerind din greșeală la alt mort, pentru o veghe, îi prezentase condoleanțe fetei necunoscutului defunct, și începuseră să vorbească. În cele din urmă ea devenise soția lui. Și acum, iarăși, se întîmpla același lucru: la două luni după ce-și trimisese cererea de admitere la FBI, Biroul a venit la el.

Așa că tăcea și aștepta. În afara cortului mare, căruia i se spunea „de comandă", era beznă iar ploaia cădea perpendicular, tare, fără întrerupere. Apa îi curgea de pe bărbie într-un mic șuvoi. Uniforma și izmenele îi erau leoarcă, iar el tremura. Dar a suporta toate acestea în tăcere însemna pentru Brian un fel de încercare, în sensul oarecum biblic al cuvîntului. E curios cum toate aceste lucruri la care nu ești atent la orele de religie ți se întipăresc în minte pentru toată viața.

Acum era luat la bani mărunți șeful poliției, Moody. Toate erau puse în seama lui. De pildă: Cine-a avut ideea să ne convoace aici? Șeful se plimba în sus și-n jos ca un urs, în impermeabil albastru, înjurînd în barbă, iar ploaia-i făcea clăbuci pe buze de parcă ar fi scuipat. Nimănui nu-i place să pice de prost, cu atît mai puțin lui Moody. Umblase de colo-colo, ca prîsnelul, toată ziua. Cînd, după ce s-a întors de la spital, Brian i-a cerut un radio nou, șeful țipă la el să dispară din fața lui. Apoi, cînd Brian își repetă solicitarea, înaintea cinei, Moody i-l dădu pur și simplu pe al lui. Iar cina aceea, servită dintr-un camion al Crucii Roșii, putea fi tot o încercare.

Erau, deci, treizeci de polițiști, așteptînd cu mîinile în buzunare și umerii înălțați pentru a se apăra de ploaie, lamentîndu-se cu toții. Poate că uitaseră ce înseamnă să fii polițist, se gîndi Brian, tocmai pentru că făceau meseria asta de atîta vreme. Sau poate că nici unul din ei nu-și dădea seama de fapt ce se întîmplă. Nu era pic de ambiție în acești oameni, chiar deloc, în afară de dorința lor de a scăpa de ploaie.

FBI. Biroul Federal de Investigații. Jucători de primă divizie, veniți să facă o partidă pe maidan. Era de necrezut că i-a chemat șeriful Blood. Cu siguranță șeful avea să-i poarte sîmbetele pentru asta. Șeriful aștepta la o oarecare distanță, în ploaie, ca de obicei. Era genul de om care părea că abia observă un lucru, și după-aceea își amintește mult mai mult despre el decît oricine. Era în stare să arunce cel mult o privire piezișă unui copac, iar după trei ore îți număra frunzele din el, dacă vroiai. Singurul om, dintre cunoscuții lui Brian, care părea că se sprijină de ceva chiar cînd stătea în picioare. Și chiar acolo, în ploaie, părea că își lipise spatele de un gard cu uluci, cu un picior pe bîrna de jos, cu mîinile desfăcute larg, morfolind un fir de pai în gură și încălzindu-se în soarele după-amiezii. Toți indienii aceia lenevoși de care se tot povestește, genul acela de personalitate, șeriful Blood părea tipic.

Federalii ieșiră în cele din urmă din cort și se răspîndiră în evantai, cei mai mulți dintre ei îndepărtîndu-se, oameni ocupați, cu îndatoriri precise, guvernamentale. Rămaseră doar trei. Șeful se opri din plimbare și se duse drept la cel din frunte.

– E șapte și jumătate, pentru numele lui Dumnezeu, îi spuse.

Agentul din frunte nu păru deloc impresionat.

– Aliniază-ți oamenii.

Brian se încrîncenă împotriva ploii și păși înainte, în ceea ce avea să devină rîndul întîi. Ceilalți cîrtitori, inclusiv polițiștii veniți din localitățile apropiate, Crater, Little Elk și Stimson, alcătuiră o formație relativ ordonată, în spate și lîngă el.

Agentul din frunte era mai vîrstnic, avea frunte înaltă, serioasă, sub șapca de FBI, și fața brăzdată de riduri. Stătea drept, înalt, iar acoperămîntul pentru ploaie îi atîrna pînă la genunchi. În spate și puțin într-o parte se aflau șeriful cel negru și milităros, bărbatul acela impunător care coborîse primul din autobuz. Uniforma și brațele musculoase încrucișate se distingeau printr-un *poncho* transparent, lung, de plastic. Celălalt agent FBI, Perkins, avea fața netedă, acoperită de pistrui palizi, greu de reținut. Toți trei păreau oameni obișnuiți, și numai negrul părea să aibă un toc cu revolver la șold. Nimic din ceea ce vezi prin filme.

Agentul din frunte mai întîrzie cîteva clipe, chiar după ce localnicii se adunaseră şi încremeniseră în loc, ca şi cum şi-ar fi adunat gîndurile.

– Sînt agentul special John Banish, începu, în ploaia întunecată. Înainte de a porni la drum, vreau să clarificăm cîteva lucruri. Înţeleg că sînt şi voci împotriva metodelor pe care le-am adoptat noi aici. Că pot fi luate în considerare unele circumstanţe atenuante pe care unii dintre voi cred că noi, ca străini, le-am trecut cu vederea. Dacă are cineva ceva de spus, un punct de vedere diferit sau o sugestie care ar putea fi utilă – acum e momentul.

Localnicii fură puţin surprinşi că federalii sînt atît de deschişi la sugestii. Cîţiva poliţişti se mutară de pe un picior pe altul, în rînduri. Unii dintre ei întoarseră capetele.

– Daţi-i drumul, rosti Banish, iar vocea-i răsuna în ploaie clar şi sever, şi totuşi uşor încurajatoare.

Sergentul Polchrist fu înghiontit cumva în faţă, fără ca cineva să-l atingă efectiv. Brian, privind drept înainte, vedea scena doar cu coada ochiului. Un vot ce nu avusese de fapt loc îl desemnase pe sergent drept purtător de cuvînt.

– Cred că l-am încolţit prea tare pe Ables, începu Polchrist. Sigur, nu se făcea să-mpuşte unul de-al nostru, da' nu poţi zice că n-a fost provocat.

Banish încuviinţă din cap. Privea în altă parte, cîntărind cele spuse. Ceva nu era în regulă, dar Brian nu-şi putu da seama ce.

– Bine, continuă Banish. Mai are cineva ceva de zis?

Cîţiva îşi schimbară un pic locul fără ca vreunul dintre ei să păşească înainte, dar se vedea clar că aveau aceeaşi părere cu Polchrist.

– Ce-ar fi să votăm? reluă Banish.

Polchrist ridică mîna în ploaie – el era acum liderul – îl urmă un alt poliţist, apoi încă vreo cîţiva. Banish nu reuşea să-i vadă pe toţi.

– Cei cu mîinile ridicate, grupaţi-vă-ntr-o parte.

Unul cîte unul, şapte din cei treizeci de poliţişti ieşiră din formaţie, trecînd în dreapta. Banish aşteptă pînă se adunară cu toţii în apropierea cortului. Apoi spuse:

– Voi şapte, liber.

La început, nu pricepură. „Liber" de la întîlnire? Apoi Banish rosti:

– Mai departe. Un echipaj de trei, într-o maşină, mi-a făcut cu mîna pe drum, azi după-amiază. Cercetă cu privirea grupul şi le făcu semn cu degetul celor trei. Eram îmbrăcat în haine civile, fără nici un fel de însemne vizibile. Liber.

Lucrurile deveniseră serioase. Era clar că cei trei părăseau muntele pentru totdeauna. La dracu'. gîndi Brian. La dracu'. La dracu'. Era ca în prima zi de pregătire elementară, cînd nu ştii ce vor de la tine, şi asta te face să te temi de tot şi de toate. Orice ar urma, orice ar pune la cale agentul Banish, Brian era hotărît să-şi păstreze cumpătul.

– Acum, căsătoriţii. Cei cu familii. Ridicaţi mîinile.

Brian nu ştiu cum să reacţioneze. Se gîndi că ar putea fi o şmecherie, că totul e-ntors pe dos. Cine e căsătorit rămîne sau ceva de genul ăsta. Dar nu ştia care este răspunsul bun. Mîna dreaptă îi rămase lipită de coapsă.

În ploaie, în jurul lui, un număr de mîini se ridicară încet, aproape timid. Dacă greşea s-ar fi dat cu capul de pereţi, toată viaţa.

Banish aşteptă pînă ce se hotărî toată lumea.

– Negocierile ar putea dura zile întregi. Aici n-are ce să caute un bărbat cu nevastă şi alte răspunderi de acest fel. Liber, toţi.

Brian trase aer adînc în piept. Reacţia generală a oamenilor fu o tăcere buimacă. Muraţi de ploaie, se îndreptară în rînduri risipite către o parte a scenei. Brian nu ştia cîţi mai rămăseseră în formaţie – erau, în orice caz, mult mai puţini de jumătate – îi era frică şi să întoarcă privirea. Nu se terminase însă. Acum, agentul Banish se plimba prin faţa fiecărui rînd, privindu-i pe toţi drept în faţă. Spunea, aparent la întîmplare:

– Liber.

Brian se îndreptă. Încercă să arate cît de hotărît putu, să facă o impresie cît mai bună. Agentul Banish se apropia. Brian era penultimul din rîndul din faţă. Îşi îndreptă umerii şi îşi ridică bărbia. Apoi îşi aminti de verighetă.

Omul acela i-o va remarca. Mai erau şi ceilalţi doi, agentul Perkins şi şeriful cel negru, care stăteau şi ei cu ochii pe cei rămaşi.

Cu degetul mare dădu un bobîrnac verighetei. Nu se clintea. Încerca din răsputeri să nu observe nimeni. Agentul Banish se apropia. Brian se îmbujoră şi brusc nu-l mai interesă să fie ales ci să nu fie prins cu ocaua mică. Nu-şi scosese niciodată pînă acum verigheta. N-avusese nici un motiv s-o facă.

Îi mai dădu un bobîrnac, o frecă. Şeriful cel negru se holba drept la el. Agentul Banish se apropia, spunînd:

– Liber. Liber.

De ce-i pasă tipului ăstuia de la FBI dacă un poliţist este însurat sau nu? Brian strînse pumnul, înfigîndu-şi unghiile în carne.

Se clinti. Verigheta se răsuci la baza degetului. Brian o împingea, rotind-o mereu. Agentul Banish era la un pas de el. Brian deschise pumnul, reuşind să o deplaseze pînă la articulaţia mijlocie, împingînd-o mereu, trăgînd de ea. Reuşi s-o facă să treacă de articulaţie, o lăsă să lunece de pe deget şi o strecură în buzunarul hainei de ploaie chiar în momentul în care Banish îi spunea „liber" omului dinaintea lui.

În clipa următoare, era în dreptul său. Chiar acolo, în faţa lui Brian. Ploaia îi biciuia cu putere umerii, scurgîndu-i-se de pe borul şepcii pe faţă. Brian încercă să nu se uite fix la el, dar nu reuşi. Agentul Banish stătea acolo, înaintea lui, ca o stafie. Faţa îi era adînc brăzdată de riduri, iar din nări îi ieşeau aburi. Ochii săi păreau că adună toată lumina existentă, puţină cîtă era, şi o proiectau pe figura lui Brian. Erau ochi care văzuseră multe. Brian se simţi de parcă n-ar fi făcut doi bani. Ştia că respiră prea repede, prea puternic. Îi era teamă că rămăsese cu gura căscată. Era atîta abur în dreptul feţei lui, încît se gîndi că s-ar putea topi. Agentul Banish se uita drept la el.

Apoi trecu la ultimul om, dîndu-i şi acestuia liber. Brian nu ştia cum să reacţioneze. Cu cea mai mare sforţare pe care o făcuse în viaţa lui, rămase nemişcat, fără să sară în sus sau să cadă grămadă. Îl inundă bucuria. Nu se întîmplase altceva decît că nu fusese trimis la plimbare, dar el se simţea de parcă ar fi fost

deja ales. Vroia să știe de ce. Vroia să știe cine este acest agent Banish.

Respirația îi învăluia capul ca într-un nor. Banish era din nou în fața lor, vorbind, iar Brian se chinui să se concentreze, în timp ce gîndurile i se derulau cu mare viteză.

– Vă convine sau nu, sînteți cu toții aici ca voluntari, spunea Banish. E vorba de o problemă federală. Eu sînt negociator de ostatici al FBI, agentul însărcinat cu acest caz.

Moody așteptase la o parte, devenind din ce în ce mai furios.

– Negociator? întrebă, apropiindu-se prin ploaie, cu gulerul ridicat acoperindu-i urechile. Vocea îi trăda o neîncredere totală. Ce înseamnă asta? Noi nu ne tîrguim cu criminalii, prin părțile astea.

Banish se întoarse către el și îi susținu privirea.

– De asta porți tu uniformă și eu conduc operațiunea. Liber.

Răspunsul șefului îl surprinse, ca pe toți ceilalți.

– Liber pe dracu', răspunse, mai curînd surprins decît provocator. Cu ceilalți poate să-ți meargă, dar eu sînt șeful poliției.

– Muntele acesta se află dincolo de drumul de frontieră al ținutului. Adică intră în jurisdicția Departamentului Șerifilor. Șerifii federali au să vă escorteze, pe tine și pe oamenii tăi, pînă la pod.

Moody arăta de parcă ar fi încasat una drept în figură. Era trimis la plimbare. În doi timpi și trei mișcări. Brian îi văzu pe toți ceilalți ridicînd capul. Devenise limpede că Banish avea putere de viață și de moarte pe munte. Nu trebuia să se poarte cu mănuși, nici măcar să ia decizii echitabile. Șeful poliției fusese trimis la plimbare. Era de necrezut.

Banish continuă, vorbind în ploaie.

– Glenn Allen Ables este un traficant de arme fugar, implicat în uciderea unei autorități federale și, conform deciziei Procuraturii Generale a Statelor Unite, trebuie adus în fața unui complet de judecată. Am fost numit pentru a efectua evacuarea și arestarea lui, și nimeni și nimic nu mă va împiedica. Nu tolerez două lucruri: disensiunile și lucrul de mîntuială. Este clar?

Nu părea să aștepte vreun răspuns. Oricum, nimeni nu zise nimic, pînă cînd șeriful cel negru, care rămăsese tăcut și aproape

nemișcat, dar atent, în timpul întregii scene, nu se urni brusc, cu pas vioi, din loc. Își apăsa cu degetul firul alb din ureche.

– E ceva jos, la baricadă, spuse, trecînd prin dreptul lui Banish, dar făcîndu-se altminteri că-l ignoră.

Banish întîrzie o clipă, apoi se puse și el în mișcare, urmat de Perkins. Apoi porni și Blood.

Șeful poliției nu mai avea la cine să țipe. Numai atunci îndrăzni Brian să arunce o privire furișă în jur. Rămăseseră doar vreo cinci. Își scutură capul băftos. Dintotdeauna avusese noroc. Spera doar ca nimeni dintre cei care știau să nu-l dea de gol. Pipăi în buzunar pentru a se asigura că verigheta era încă acolo și și-o puse la loc, în siguranță, pe degetul gol. Privi în sus, la ploaia care cădea din cerul negru. Tot ce se întîmplase i se păru oarecum hotărîtor pentru viața lui. Ca și cum marea lui șansă s-ar fi aflat chiar aici. În plus, Leslie era doar în luna a șaptea. Și oricum, Brian se gîndi că, dacă ea nu-l va ierta niciodată, Domnul o va face cu siguranță.

Podul

Numărul demonstranților aflați de cealaltă parte a baricadei se ridica acum la patruzeci. Era logic să crească, pe măsură ce încercuirea progresa. Se așteptaseră. Dar ce se întîmpla acum era cu totul altceva.

Manifestanții erau adunați grămadă în mijlocul drumului care începea după pod. Își țineau capetele aplecate în ploaie și tăceau cu toții, în afara unuia, care-i îndruma. Se rugau. Bătrîne, *skinheads*, perechi tinere, copii. Indivizi cu uniforme paramilitare și brasarde cu svastici roșii, albe și albastre, cu mîna dreaptă ridicată și strînsă în pumn într-un salut nazist. Aveau o atitudine respectuoasă și erau luminați de farurile din față ale mașinilor aranjate într-un semicerc larg, în spatele lor.

Cei patru șerifi de pe pod priveau tăcuți, cu umerii încovoiați sub *poncho*-uri și brațele încrucișate.

– Zici că-i tîmpenia aia de Zonă Crepusculară, rosti Fagin, din Jeep-ul parcat în fața lui Banish.

Perkins stătea pe scaunul șoferului, lîngă Banish, și dădea din cap.

Banish își ținea amîndouă mîinile în buzunarele hainei. Tremura puțin, în parte din cauza ploii și a aerului rece de munte. Vehiculul lui Blood se opri lîngă ei, iar Banish se uită peste umăr, la indian. Fără să-și dea seama de ce, nu avea încredere în el.

– Localnici? întrebă.

Șeriful îi cercetă cu privirea.

– Cîțiva.

Aveau probleme. Dacă ar fi fost vorba doar de o treabă locală, ar fi putut s-o țină în frîu. Era însă vorba de oameni veniți de departe, în grupuri, fiecare cu lista lor de revendicări. Situația se derula mult mai repede decît și-ar fi dorit Banish.

– Ku Klux Klan-ul? întrebă Fagin peste umăr.

Lui Perkins îi plăceau întrebările ușoare.

– Klan-ul nu mai acționează decît în tribunale. Aceeași Mărie cu altă pălărie. Orașul Crater e la aproape o oră, cu mașina, spre sud. Este cartierul general al Rezistenței Ariene Albe. Mai există, tot prin locurile astea, o facțiune mai mică, dar mai radicală, numită Adevărul. Scopul lor este să instituie o zonă autonomă ariană, constituită din cele cinci state de nord-vest, dar îi bănuim de un număr de jafuri armate ale unor mașini, care au avut loc nu demult la sud de noi; în momentul de față, nu putem decît să bănuim ce fac cu banii luați. Ambele grupuri sînt aripi ale pseudoteologicei Mișcări a Identității Creștine care luptă pentru supremație.

– Asta cu ce mă-sa se mai mănîncă? se întoarse Fagin către el.

– O rețea separatistă, nu foarte organizată, dar unită în principiu împotriva nearienilor, negri, galbeni, indieni, evrei și tot restul. Prin Munții Stîncoși, în lipsa minorităților și a unor autorități puternice, mișună tot felul de proscriși, fanatici, supremațiști albi.

Banish se uită din nou la banda galbenă a poliției care bara accesul pe pod. Închise ochii. Capul îi era greu și-l simțea inundat de sînge. Avea nevoie de un răgaz. I-ar fi trebuit opt ore de

somn bun, dar mintea i se încinsese deja prea tare. Spera să doarmă două, poate trei.

Deschise ochii. Totul era la fel, doar că pomii păreau mai apropiați de-o parte și de alta.

– Vreau să le distrugem rezerva de apă la noapte.

Lui Fagin nu-i trebuia mai mult ca să bage-ntr-a-ntîia.

– O să-mi pun cel mai bun om la treabă.

Paradise Point

Fagin făcu pe jos ultimii pași, pe coasta muntelui împădurit. Ploaia se oprise, dar de unde mă-sa se afla, apa rămasă încă pictura de pe ramuri și frunze. Copacii mă-sii, se gîndi. Montana mă-sii.

Taber îl văzu și pocni din călcîie, la dispozitivul cu frînghie. Fagin regăsi teama și respectul plin de zel pe care era obișnuit să le vadă pe fețele șerifilor mai tineri. Îi dădu lui Taber Remington-ul său 700 de precizie și începu să-și înfășoare frînghia în jurul umerilor, al mijlocului, și-o trecu printre picioare. Îl strîngea ca dracu'. Ca niște hamuri tîmpite de bebeluș.

– Liniște și pace?

– Da, domnule, pocni Taber.

Fagin își luă Remington-ul și și-l atîrnă de umăr. Îi dădu lui Taber șapca.

– Dă-ncoa' dispozitivul de vedere de noapte.

Taber își desfăcu cureaua căștii și i-o înmînă. Grea ca dracu'. Dar ce mai contau încă două-trei kilograme?

Fagin se lăsă în frînghie, făcînd-o să se încordeze, apoi se balansă către un anumit punct și *fîșșș!* Contragreutatea coborî, tălpile i se dezlipiră de pămînt, Fagin trase de scripete și se ridică drept în sus aproape treizeci de metri, de-a lungul trunchiului fără ramuri al stejarului. Hamașamentul se lovi de rola de sus și se opri cu o zguduitură; picături mari de ploaie din ramurile ude de deasupra începură să-i răpăie în cap, de parcă s-ar fi vărsat peste el o găleată cu căcăreze de pasăre, pătîndu-i salopeta. Fagin înjură pe înfundate, în noapte. Descoperi platforma de

lemn a trăgătorului pipăind cu piciorul drept, se descotorosi de frînghie şi se îndreptă de spate, eliberat.

Se afla undeva sus, în linia copacilor, deasupra muntelui. Al dracului aerul ăsta tare! Platforma nu era mare, însă te puteai sprijini comod de trunchiul copacului. O boare uşoară, rece, adia, mişcînd ramurile în jurul lui, dar nu conta. În junglă, în urmă cu douăzeci de ani, aşezase un M-2 calibrul 0,50 pe un trepied şi culcase la pămînt gherilele din Vietcong de la distanţe de peste 2.200 de metri. Pentru treaba pe care o avea acum de făcut, nici nu se obosi să-şi potrivească înălţătorul Remington-ului. Un 7,26 în plus sau în minus nu conta. Cincizeci de metri la o mie de metri pe secundă. Trebuia să facă doar nişte stricăciuni.

Privi în sus. Mamă, ce de stele! Erau peste tot, constelaţii peste constelaţii, lucind ca licuricii într-o cameră întunecată. Obscen. Şi luna nicăieri. Cine mă-sa a mai văzut aşa ceva? Sînt stele şi la Los Angeles, dar astea nu fac decît să oprească circulaţia. Cum mă-sa pot să doarmă oamenii aici? Poate că asta este – stelele îi ţin pe oameni treji toată noaptea, îi tîmpesc de cap. Îi fac să se-mbrace în nazişti şi să lălăie în ploaie rugăciuni pentru derbedeii lor de vecini.

Lăsă să-i cadă de pe umăr Remington-ul cu zăvor. În întunericul dinaintea lui, cîteva crengi lucind metalic se unduiră, printre stele. Mai departe, nu se vedea nimic.

Coborî dispozitivul pentru vedere de noapte. Era dintr-o generaţie mai nouă, diferit de vechile lunete cu infraroşu, cele care plesneau ca un bici şi bîrîiau cînd le aprindeai, ochi roşii uşor de localizat cînd se apropiau de tine în întuneric. „Tehnologie pasivă", se chema acum.

La vreo cincizeci de metri de crengile puternic luminate, strălucitoare, apărură tremurînd împrejurimile cabanei, în diferite tonuri de verde spectral. Cabana propriu-zisă se distingea net, plutind în cîmpul vizual ca un castel subacvatic.

Se uită mai întîi să vadă dacă nu era vreo mişcare. Nu era.

Rezervoarele gemene, aflate mai în spate, în dreapta cabanei, se distingeau cu claritate, în umbre de verde şi negru. Fagin îşi ridică Remington-ul şi ţinti primul rezervor. Nu-şi bătu capul cu acurateţea. Apăsă pur şi simplu pe trăgaci.

Împuşcătura răsună ascuţit în munţii înconjurători. Frumos, tu-i mama mă-sii. Fagin privi cum o baltă de un verde fosforescent se lăţeşte lîngă butoi.

Trase de zăvor şi ţinti al doilea rezervor. Apăsă din nou pe trăgaci. Cealaltă ţintă se crăpă cu un fîsîit şi un scîrţîit şi se goli repede.

Fagin rămase cu Remington-ul în mînă, cercetînd încet cu privirea terenul familiei Ables. O piesă similară, un Winchester Model 70, calibrul 0,30-06, îi fusese cel mai de nădejde însoţitor în Vietnam. Remington-ul însă, cu ţeavă butucănoasă, era mai greu, pentru a tăia reculul şi a păstra linia de ochire după ce trăgeai. O chestie zdravănă, cu mult lemn. Lui Fagin îi plăcea. Puse din nou degetul pe porţiunea netedă pentru mîna stîngă. Trase de zăvor. Îşi lipi obrazul de concavitatea specială. Să primească el ordine de la Banish, gîndi. Apăsă de două ori, ţintind uşa cabanei. Apărură două găuri negre, ecourile se răspîndiră şi se-ntoarseră repede din munţi. Banish, luîndu-l la trei păzeşte pe şeful poliţiei oraşelului, pentru a-l intimida. L-a trimis la plimbare, ca să arate că el e mare şi tare, cea mai veche şmecherie din tot arsenalul. FBI-ul mă-sii, să preia ei conducerea operaţiunilor.

În clipa următoare, lua din nou cabana în vizor; ferestrele acoperite cu scînduri şi uşa din faţă se conturau în gradaţii de verde şi negru. Ce simplu era! Îi revenise vechea măiestrie. În junglă, i se spunea „Păianjenul", pentru că era regele ochitorilor de elită, perfect stăpînit, răbdător şi al dracului de greu de localizat. Îşi întindea plasa pînă în locul pentru care îşi regla înălţătorul, oricît de departe ar fi fost acesta. Trasa, din cuibul său camuflat, taman pe dealul cutare sau cutare, un perimetru de orez în care moartea venea abia şoptind. Cincizeci şi şase de victime confirmate într-un schimb de două ore. Era un joc păcătos pentru el, care-l schimbase din cap pînă-n picioare, lăsînd pentru totdeauna în urmă puştiul slăbănog de culoare din Arkansas, care în ziua în care împlinea şaptesprezece ani o implora pe maică-sa să-l lase să se înroleze la Puşcaşii Marini. Răbdarea mortală pentru inamic şi disimularea temerară de care dăduse dovadă tînărul negru, pentru a dovedi ceva lumii de albi în care

trăia, nu mai existau. Dovedise ce avea de dovedit. Oamenii pocneau din călcîie cînd îl vedeau, acum.

Mai apăsă o dată pe trăgaci, desprinzînd un colţ mare de piatră din coş. Spera că va cădea prin horn, drept în şemineu, speriind copiii, şi că Ables îl va auzi zăngănind prin burlan şi-şi va înghiţi prostiile cu Puterea Albilor sau dracu' ştie ce alte tîmpenii pe care tocmai le debita. Spera să fi făcut pe ei de frică.

Ştia că de jos Banish numără împuşcăturile. Lui Fagin i-ar fi plăcut să fie tras la răspundere pentru cea ce tocmai făcuse. Lua-l-ar dracu' pe Banish, gîndi, atîmîndu-şi din nou Remington-ul de umăr şi apucînd harnaşamentul umed, înapoi în noapte, pe muntele îngheţat. Lua-o-ar dracu' de Montană.

Paradise Point

Banish apăsă pe trăgaci şi suflă în megafon, pentru a-l încerca. Era în genunchi, lîngă un pin gros, mirosind a ud. Ploaia se oprise peste noapte şi ceaţa dinaintea răsăritului se ridica deasupra muntelui, iar soarele se înălţa şi razele lui îşi croiau drum prin negură. Peste cincizeci de şerifi şi agenţi în costume de camuflaj şi cu veste antiglonţ stăteau în picioare, ghemuiţi sau în genunchi în copacii din jurul lui, cu toţii înarmaţi pînă-n dinţi, cu toţii ţintind cabana înrourată aflată în ţara nimănui, porţiunea aceea de patruzeci de metri plină de buşteni şi arbori răzleţi.

Glenn Allen Ables. Vocea antrenată a lui Banish părea a unui robot, ieşind prin megafon. *Îţi vorbeşte agentul special Bob Watson, de la Biroul Federal de Investigaţii. Cabana în care te afli este în întregime înconjurată. Nu ai nici un fel de posibilitate de a ieşi din înceercuire. Ascultă-mi cu atenţie instrucţiunile şi nimeni nu va păţi nimic. Aruncaţi armele şi ieşiţi cîte unul, pe uşa din faţă, cu mîinile goale şi ridicate deasupra capului.*

Coborî megafonul şi dădu drumul trăgaciului, apoi aşteptă. Omul din Ordinul Ales aflat în spatele lui păstra linia de ochire, tăcut. Liniştea din vîrful muntelui era profundă. Banish îşi închipui membrii familiei, înăuntru, ghemuiţi pe podea sub ferestre, cu spatele lipit de perete, cu armele în mîini, sorbindu-i fiecare cuvînt.

Discursul inaugural era în mare parte o formalitate. Vorbe familiare, care-i reveneau în minte ca un refren favorit din tinereţe. Cîntecul îndrăgit cîndva de cine ştie ce iubită uitată. Rutina. Aruncă o privire în dreapta. Fagin aştepta între copaci,

chircit în spatele unei echipe de cinci şerifi în echipament complet de potolire a revoltelor. Banish îşi ridică din nou megafonul.

Ocupanţi ai cabanei! Şerifii federali sînt pregătiţi să vă pună la dispoziţie un telefon. Nu este vorba de un act de agresiune. Repet, nu este un act de agresiune. Orice mişcare sau activitate înregistrată din direcţia cabanei în care vă aflaţi va fi privită ca o dovadă de ostilitate şi i se va răspunde în consecinţă.

Încă un moment de tăcere desăvîrşită, după care Banish îşi coborî megafonul şi dădu din cap către Fagin, care făcu semn grupului său să pornească. Planul celor cinci era rapid şi eficace. Doi dintre ei se aflau în frunte, cu scuturi şi grenade de şoc pregătite în mîna liberă. O a doua pereche pornise în mersul piticului în spatele lor, cu cîte un M 21 la ochi, ochind cabana prin vizierele de plexiglas ale căştilor. Ascuns între ei, al cincilea şerif îi dirija.

Echipa avansa cîţiva paşi şi se oprea. Punctul terminus se afla la cincisprezece metri de locul unde începeau treptele din faţa uşii. Banish îl văzu pe Fagin deplasîndu-se către limita ţării nimănui, cu arma lui calibru 0,44 la îndemînă. Buzele i se mişcau, transmiteau ordine prin radioul fixat la umăr. Chiar de la o asemenea distanţă, Banish vedea banda neagră care traversa insigna înfiptă în pieptul lui Fagin, identică cu cea a trăgătorului aflat deasupra lui. Acesta se încordase şi îşi modifica linia de ochire.

Echipa se opri în punctul terminus şi începu să se retragă. Nici o mişcare dinspre cabană tot timpul cît monstrul cu zece picioare se deplasa înapoi, printre copaci, la fel de încet şi precaut cum avansase. Trecură de primul cadavru răsucit de cîine, apoi de al doilea şi reintrară în cele din urmă în desişul de unde îi acoperise Fagin. Banish simţi cum umărul trăgătorului aflat deasupra lui coboară puţin.

Telefonul, aflat într-o cutie de plastic neagră, netedă, cu aspect masiv, rezistentă la apă şi la temperatură, aştepta liniştit la cincisprezece metri de verandă.

Banish îşi luă din nou megafonul. *Glenn Allen Ables. Telefonul se află în faţa uşii. Siguranţa ta fizică, ca şi siguranţa fizică a soţiei, a celorlalţi membri ai familiei şi a rudelor tale este pre-*

ocuparea noastră majoră. Ai cuvîntul meu că vei putea să iei telefonul fără a ți se întîmpla nimic. Se opri o clipă, pentru a cîntări situația, gîndindu-se cum să încheie. *Sînt sigur că putem ajunge la o soluție acceptabilă și onorabilă pentru ambele părți.*

Coborî megafonul. Cei din pădure așteptau reacția cabanei.

Nimic. Ușa rămase închisă. Nici un fel de mișcare sau de reacție de răspuns.

Basnish fu străfulgerat de ideea că, înăuntru, erau deja cu toții morți. Că Ables pusese mîna pe un cuțit sau pe altceva aflat la îndemînă, și își masacrase întreaga familie. Văzu masca morții întipărită pe chipurile copiilor măcelăriți și corpurile lor căzute în diferite poziții, cumplitele răni de pe mîinile lor, care arătau că încercaseră să se apere, ochii larg deschiși, sîngele închegat.

Trecu un timp pînă cînd mîna în care ținea megafonul i se relaxă. Apoi, se ridică în picioare și îi spuse trăgătorului aflat după pomul de lîngă el:

– Transmite-i superiorului tău să-și retragă oamenii încă zece metri. Vreau ca suspectului să-i fie mai ușor. Să-i lăsăm ceva spațiu de manevră.

Baza de operațiuni

Șeriful Blood se sprijinea de Bronco-ul său ținînd în mînă un pahar cu cafea de la Crucea Roșie, cu cofeină dar fără dulceața și buchetul celei preparate de Marylene. Primul lucru pe care-l făcuse de dimineață fusese să o cheme pe secretară prin radio-ul poliției și să-i propună să-și ia cîteva zile libere, pentru că el nu crede că va mai trece pe la birou pînă săptămîna viitoare. Nu era nevoie de cine știe ce har premonitoriu ca să-și dea seama de acest lucru.

Un tanc al armatei trecu pe lîngă el, traversînd platoul. Un tanc al Armatei SUA, cu toate accesoriile pe el. Fusese adus pe o remorcă-platformă hodorogită, coborît pe rampa din spate și predat federalilor. Acum hurducăia pe lîngă Blood, îndreptîndu-se spre două elicoptere ale Gărzii Naționale aflate mai la dis-

tanță. Federalii dirijau toate aceste lucruri pe platou, cum făcea Tarzan cu elefanții lui.

De unde stătea el, aproape în mijlocul luminișului și cu fața spre partea de sus dinspre Paradise Ridge, batalionul de vehicule militare înghesuite în șir de-a lungul gardului de lanțuri nounouțe semăna cu o limbă de ceas îndreptată către ora trei. Echipamentele mai voluminoase fuseseră așezate departe – camioane cu prelată, verzi și mai multe remorci în care se aflau ditamai mașinării, ascunse sub plase de camuflaj. Restul alinierii cuprindea Jeep-uri de diferite mărimi, cu capotă sau fără, folosite mai ales pentru a cără oamenii în sus și-n jos, către pod, limuzine și Explorer-uri cu tracțiune dublă și cîte două sau trei antene. Toate aveau plăci de înmatriculare albastre, guvernamentale, și buline de revizie din diverse state. Mașinile de pompieri și ambulanțele locale erau aranjate în depărtare, paralel cu cele mai mari echipamente la extremitatea din dreapta a platoului. Pompierii din Huddleston și cei de la Serviciul de Urgență al Spitalului Ținutului de Frontieră stăteau pe lîngă ele, bînd cafea și adunînd recuperări.

Exact în fața lui Blood, în direcția a ceea ce ar fi putut fi ora douăsprezece, erau parcate patru camioane U-Haul de dimensiuni impresionante, înghesuite între corturi. Corturile erau acum în număr de șapte, mari, cu frînghiile de ancorare depășindu-le marginea și împărțeau între ele trei sau patru generatoare care mugeau și zăngăneau ca niște vaci bine hrănite.

Cam în dreptul orei zece, mult în stînga, aproape de locul de unde pornea drumul către pod, zeci de rulote stăteau înghesuite unele-n altele ca articolele de iarnă cu reducere de preț din magazia unui angrosist. Erau locuințe apropiate de teatrul evenimentelor, pentru federali și pentru șerifii încartiruiți în corturile cele mari. Blood își petrecuse noaptea în Bronco-ul său. La șapte dimineața, în spatele lui, agenții erau ocupați cu construirea de ceea ce păreau a fi două bucătării de campanie. Niște toalete portabile fuseseră cărate și așezate de-a lungul amplasamentului din lemn, pentru latrine, iar un camion al Armatei Salvării stătea acum lipit de un vehicul de la Crucea Roșie Americană.

În fine, de-a curmezişul platoului, chiar înaintea orei douăsprezece, la baza porţiunii de urcuş rămase, un excavator murdar, portocaliu, scormonea la capătul potecii înguste, piuind cînd pornea în contrasens şi depunîndu-şi încărcătura într-un camion cu benă, înainte de a se înfige din nou cu toată forţa în pămîntul tare. Lucrătorii de pe el păreau să lărgească poteca, cu intenţia de a construi un drum în sus, mai mult ca sigur pentru a permite urcuşul vehiculelor mai mari. Era ca şi cum ai încerca să lărgeşti un pai de limonadă ca să sorbi un hamburger.

Blood dădu din nou din cap, îşi termină cafeaua şi se uită în jur după un coş de gunoi. Apăru şi Banish, coborînd printre copaci, pe lîngă măgăoaia portocalie, detaşîndu-se de toţi ceilalţi, îmbrăcaţi în jachete de vînt albastre, prin megafonul pe care-l ţinea în mîna stîngă, şi prin pasul mare cu care traversa platoul, deplasîndu-se către un ţel precis, indiferent probabil la tot zgomotul şi activitatea din jurul lui. Se duse întins la o dubă mare, neagră, cu şase roţi şi fără nici un fel de însemnare pe ea, pe care Blood nu o remarcase. Aceasta fusese adusă în marşarier chiar la baza movilei pe care agenţii ridicau stîlpi înalţi de lemn, montau lumini şi întindeau fire telefonice negre. Banish dispăru după dubă şi Blood aşteptă ca el să reapară de partea cealaltă a ei. Nu apăru. Blood strivi paharul gol în mîna dreaptă şi o porni încet de-a curmezişul platoului.

Vehiculul de sunet

Banish întîrzie o clipă în faţa uşii laterale, deschise a Econolinei negre, transformate şi ea de zilele lungi şi de nopţile încă mai lungi pe care le petrecuse într-un model asemănător, dar mai mare şi mai modern, pe pista aeroportului La Guardia, sau parcate lîngă blocada organizată în faţa unei bănci aflate în centrul oraşului, sau chiar în Insula Libertăţii, la umbra impozantei statui. *Stupul*, cum i se spunea, era creierul întunecat, viu, care aduna toate informaţiile, în centrul căruia se afla Banish, primind rapoarte în căşti şi emiţînd ordine către agenţii care roiau în jurul lui. Maşina aceasta din Butte era însă lipsită de sisteme de impri-

mare digitală și de legătură cu satelitul. Era dotată doar cu un dublu casetofon Dolby și un grup de șase monitoare cu diagonala de doisprezece centimetri, numerotate cu cifre în relief, și putea asigura doar două locuri de lucru, cu pupitre rabatabile. Era însă suficient. Banish știa că va regreta singurătatea și liniștea din biroul său aflat în cortul de comandă.

– Totul e pregătit?

Sunetistul își scoase căștile și se întoarse în scaunul rotitor.

– Dacă ne cheamă.

Banish puse megafonul, cu gura-n jos, pe podea. Îl privi pe Perkins trecînd ocupat prin fața dubei, apoi oprindu-se și încuviințînd din cap cînd îl văzu. Purta sacou și cravată, iar acum avea și un fir în ureche. În mîna dreaptă ținea un ziar subțire, împăturit. Își dădu seama la ce folosește duba.

– Ce porcărie, spuse. De ce nu i-om fi azvîrlit un telefon celular pe verandă, să-l sunăm direct?

Banish se bucură de întrebare, deși era stupidă. Îl scutea de un „Bună dimineața" sec.

– Nu negociem pe o linie publică.

– Rămîne totuși și elementul timp. Chiar dacă pe-afară stă vreun tip cu urechile ciulite, nu-i mai bine ca lucrurile să se rezolve repede?

– Nu în detrimentul siguranței, scuturâ Banish din cap.

Perkins îi înmînă ziarul, deschis la o pagină.

– Foaia locală de împachetat pește. Reluarea unui interviu cu Ables de acum vreo șase luni. S-ar putea să te facă să te răzgîndești.

Banish parcurse rapid articolul. Toată treaba era abordată ironic pornind de la faptul penibil că Guvernul Statelor Unite este incapabil să captureze un fugar federal despre care toată lumea știe unde se află. Ca să-și crească tirajul, ziarul făcea din proscris un erou popular. Reporterul îl intervievase pe Ables în fața cabanei. Într-un paragraf subliniat cu pix albastru, acesta declara că nu se va lăsa prins de viu.

Banish dădu din cap. Tipic pentru Ables.

– Nu credeți că vorbește serios? îl întrebă Perkins.

– Ba chiar și-o dorește. Tocmai de-aia temporizăm.

Banish își ridică privirea și îl văzu pe șeriful indian pășind agale către ei. Îl întrebă pe Perkins cum îl cheamă.

– Blood, răspunse acesta. El ne-a chemat.

Indianul își trăsese pălăria pe ochi. Fața îi era destinsă și avea o culoare asemănătoare cu a lemnului de cireș ud, cu nasul nu prea proeminent. Din colțurile ochilor de culoare închisă și ale gurii îi porneau riduri întrerupte. Mîinile îi erau înfipte comod în buzunarele hainei cafenii, care părea moale datorită țesăturii maronii de lînă.

– M-ați chemat? întrebă

Nu-și lua ochii de la Banish. Acesta întrebă:

– Care a fost sloganul cîștigător?

Șeriful îl privi lung.

– Poftim?

– În campania electorală. Sub ce deviză ai candidat?

Șeriful strînse din buze, încercînd să-și amintească.

– „Votați-l pe Blood pentru Ținutul de Frontieră".

Perkins zîmbi șters, privind în sus, către cer.

– Senzațional.

Urmă un răstimp de tăcere, în care Banish rămase cu privirea ațintită asupra indianului, pe care faptul nu părea să-l deranjeze, iar Perkins, între ei, se legăna încet pe tălpi.

– Avem un localnic pe care îl vom interoga, începu Perkins, evident cu intenția de a rupe tăcerea. După ce terminăm cu el, va trece în custodia ta.

Indianul își dădu seama imediat despre cine este vorba.

– Deke Belcher.

– Îl cunoști?

Indianul încuviință din cap.

– Sarea și piperul orașului. Dar nu cred că a făcut ceva pentru care să-l pot reține.

– Cînd Guvernul Federal termină cu domnul Belcher, poți să faci ce vrei cu el, răspunse Perkins.

Banish nu-și dezlipea ochii de pe șerif, gîndindu-se că acesta ar trebui să se simtă mai stînjenit.

Doi șerifi federali apărură de după colț, cu Deke Balcher în cătușe, între ei. Belcher era mic de statură, cenușiu, cu părul alb,

aspru şi dinţii maronii; avea cam şaptezeci şi cinci de ani. Apropiindu-se de ei, se lumină la faţă, rînjind excitat de agitaţia din întregul perimetru al bazei de operaţiuni.

– Ar trebui să rupeţi bilet de intrare la chestia asta, spuse.

– Domnule Belcher – dădu Perkins din cap după ce se prezentă – ce-ai căutat ieri în vîrful muntelui?

Belcher rînji.

– Nu-i oprit de lege să te plimbi pe pămîntul tău sau să-ţi vizitezi vecinii.

Îi privi pe rînd pe cei de faţă, cu o bună dispoziţie agresivă.

– Cel puţin, nu încă.

– Ştii că unul dintre şerifii federali a fost împuşcat mortal ieri?

Belcher mormăi a încuviinţare. Rînjetul îi dispăru de pe faţă.

– Acolo sus, sînt o groază de infractori care-mi violează proprietatea.

Perkins dădu din cap. Era o aplecare din cap plină de morgă, impenetrabilă, oficială. Perkins o executa mai bine ca nimeni altul.

– Deci eşti un prieten foarte apropiat al domnului Ables.

Belcher încuviinţă din cap.

– Glenn e un vecin bun. Un tip de ispravă. Cum să nu-ţi placă un om dintr-o bucată? Dintotdeauna le-a dat cu tifla şerifilor ăstora.

Zîmbi, privindu-i pe cei doi bărbaţi mai înalţi decît el care îl încadrau.

– Îşi ţine familia ostatică acolo, sus, rosti Banish.

Belcher îşi mută ochii la Banish şi scutură din cap, continuînd să rînjească, stîrnit acum.

– Voi, ăştia de la FBI spuneţi numai minciuni. Chiar credeţi că o să vă meargă la infinit? Chiar credeţi că noi nu ştim ce avem de făcut? Că nu ştim ce se-ntîmplă de fapt aici?

– Care „noi"? întrebă Banish.

Pe chipul lui Belcher apăru o expresie şireată, atotştiutoare.

– Ce ştim e că Guvernul Federal încearcă să ne împingă-ntr-o confruntare armată. Să dea buzna peste noi, să ne ia armele, să

ne omoare soţiile şi copiii, să ne impună noua ordine mondială. Asta se ştie.

– Care „noi"? repetă Banish.

– Vedeţi, prin locurile astea oamenii cred în dreptul de a purta armă. Cred că ai dreptul să-ţi creşti copiii aşa cum vrei. Că poţi să-ţi aduci prinosul lui Iehova – Iisus, cum îi ziceţi voi – cum vrei. Vă aflaţi aici în Marele Nord-Vest, ultimul bastion al libertăţii albe, neştirbite, din ţara asta. Acum aţi înţeles? E vorba de principii.

Zăngănitul cătuşelor pe care le purta la mîini, din ce în ce mai tare, pe măsură ce se ambala, încetă brusc.

– Eu atîta vă spun: Dacă Glenn n-a coborît din Paradise Ridge pînă acum, nici n-o să coboare. Glenn e gata să moară pentru lucrul în care crede. Un om dintr-o bucată, cu frica lui Dumnezeu. Savura atenţia de care se bucura, privindu-le pe rînd chipurile, aşteptînd nu doar o simplă reacţie, ci aprobarea lor. Banish îi aruncă din nou o privire indianului. Ochii acestuia păreau că strălucesc o idee mai tare sub borul pălăriei, dar în mod sigur, mai auzise toate aceste lucruri. Ţepeni, cei doi şerifi parcă prinseseră rădăcini.

– Cam asta ar fi crezul Identităţii Creştine, spuse Perkins.

Belcher încuviinţă din cap, sec.

– Aşa-i.

Perkins, din nou cu morgă:

– O învăţătură fundamentalistă, care susţine că anglo-saxonii sînt adevăratul şi singurul Popor al lui Israel şi că America este Pămîntul Făgăduinţei. Că cei de altă rasă sînt fiinţe inferioare, care trebuie izgoniţi din ţară.

– Fiţi atenţi cu separaţia dintre biserică şi stat, continuă Belcher, zîmbind cu emfază. Lui Glenn îi plac oamenii de înţeles. Şi mie. Marele război al rasei albe se apropie şi va începe chiar aici. Glenn ştie. A spus-o dintotdeauna, că primele focuri vor fi trase la cabana lui. Uitaţi-vă-n jur şi spuneţi dacă nu e adevărat. Se încălzise din nou, zăngănea iarăşi din cătuşe. Ştiţi foarte bine că Turnul Babilonului Naţiunilor Unite din oraşul evreiesc New York e cel care ne face legea. La frontiera canadiană sînt masate, chiar în momentul de faţă, douăzeci şi cinci

de mii de căşti albastre. Asta ce-nseamnă? Înseamnă că se apropie clipa. Nu înţelegeţi? Glenn luptă pentru conservarea rasei albe. Pentru Bătrîna şi Marea Americă.

Belcher îşi sublinia vorbele dînd din cap cu mîndrie, privindu-i pe rînd în faţă. Banish îl studia. Fără să ştie de ce, îi amintea de un pacient de la Sanatoriu, un fost doctor, cît se poate de sănătos fizic, care le spunea tuturor că este mîncat de cancer, descriindu-i ravagiile în cele mai dezgustătoare detalii.

Îşi mută privirea la Perkins şi la Blood, care erau şi ei cu ochii pe Belcher. Lipsa de reacţie a şerifului era remarcabilă. Perkins părea mîndru că-l făcuse pe Belcher să vorbească, un nebun şi un palavragiu bătrîn pe care poţi să-l stîrneşti cu cîteva maimuţăreli. Probabil că întîmplarea avea să-i folosească lui Perkins cîndva pentru a începe o conversaţie cu Banish: „Ce zici de babalîcul ăla..." Banish nu era însă deloc interesat de ciudăţenii antropologice sau de sarea şi piperul vreunui muntean zbîrcit. Nu-i păsa cine pe cine urăşte, şi nici de ce. Singurul lucru de care-i păsa era siguranţa de sine, subliniată de gesturi, a bătrînului, şi puternicele sentimente anti-federale care răzbeau din spatele cuvintelor lui. Banish era convins că omul nu-şi predica aiurelile lui proprii şi personale.

Îl privi pe Perkins şi dădu din cap, iar acesta rosti:

– Mulţumim, domnule Belcher, asta-i tot.

Şerifii îl luară de-acolo.

– Mai sînt vreo cincizeci ca el, pe o rază de cîteva mile, spuse Blood. Şi nici unul nu are la activ nici măcar o amendă pentru depăşirea vitezei legale.

Banish se întoarse la dubă şi bătu de două ori în tabla ei. Sunetistul îl salută din cap, prin uşa deschisă, şi începu să deruleze cu viteză excesivă o rolă de bandă audio.

Paradise Point

Telefonul era neatins, pe sol, la cincisprezece metri de verandă. Banish stătea în picioare, la marginea cercului de

aproximativ patruzeci de metri care constituia, în jurul cabanei, ţara nimănui. Pe un trepied de oţel cu picioarele înfipte în pământ, lîngă el se afla un difuzor, cu aripi de tablă rabatate în părţi pentru a dirija sunetul către cabană.

– Acum, rosti Banish în Motorola lui.

Başii puternici şi fîşîiala înaltă, repetată, a muzicii bubuiră în difuzor. Cele mai joase note zguduiră pămîntul sub picioarele lui Banish, apoi porniră şi vocile rapper-ilor, urlate, abrazive.

Banish trecu în spatele difuzorului şi începu să-i dea instrucţiuni sunetistului prin Motorolă.

– O ţii aşa douăzeci de minute, după care te opreşti zece, prima dată, pe urmă scazi cîte un minut, la fiecare jumătate de oră. Şi faceţi rost urgent de nişte tampoane pentru urechi, pentru oamenii de aici.

Fagin se afla la o oarecare distanţă în spate, scuturînd maşinal din scrum un trabuc neaprins. Se încruntă la auzul muzicii şi se apropie.

– Gata, ai şi început să-l bîzîi? ţipă, ca să acopere zgomotul. Nu-i cam devreme?

– Vreau să-şi ia telefonul ca să ne spună să oprim muzica, răspunse Banish. Vreau să înceapă să ne ceară cîte ceva.

Fagin scutură din cap.

– E prea devreme, ce mama mă-sii.

Banish se mărgini să dea din cap. Privi peste umăr, la ţara nimănui şi la cele două cadavre de cîini ce putrezeau. Acestea se aflau la zece metri distanţă şi căzuseră în nişte poziţii răsucite, nefireşti. În jurul fiecăruia se afla cîte un nor negru de muşte flămînde. Peste încă o zi sau două, duhoarea avea să fie înfiorătoare.

Banish trecu pe lîngă Fagin, îndreptîndu-se către baza de operaţiuni.

– Ce fel de muzică îţi place? îl întrebă.

Fagin se uită urît la el.

– Un singur om de pe muntele ăsta nu poate să-nghită muzica asta nici cît Ables, şi ăla sînt eu.

Baze de operaţiuni

Brian Kearney tocmai urcase de la pod, unde lucrurile se precipitau de-a binelea. Numărul manifestanţilor de jos se dublase practic. Drumul acoperit de iarbă era acum străjuit de maşini parcate de ambele părţi, iar oamenii se îndreptau pe jos spre pod, ducînd pancarte, coşuri cu mîncare şi termosuri. Se ţineau discursuri şi lumea se agita. Treaba în sine, adică ceea ce Brian şi ceilalţi patru poliţişti aveau de făcut pentru a-i sprijini pe şerifi, era foarte asemănătoare cu alte manifestaţii la care fusese de faţă, mai puţin faptul că, spre deosebire de muncitorii de la companiile de telefoane sau de la cele de drumuri, şerifii nu erau deloc puşi pe vorbă. Nu aveau prea multe de făcut în afară de a bea cafea şi de a bate din picioare, lucruri care îl făceau pe Brian să urineze mai ceva ca un amoraş de piatră dintr-o fîntînă şi pentru asta trebuia să urce mereu pe platou.

Şi aici era agitaţie. Brian se dădu un pas înapoi şi încercă să reconstituie din memorie spaţiul viran pe care-l ştia dintotdeauna. Acum, lucru ciudat, se auzea şi muzică, din depărtare, răsunînd cînd mai tare, cînd mai încet, de parcă s-ar fi jucat cineva cu un radio sau ar fi bătut într-o tobă. Părea a fi ecoul din înălţimile învecinate.

Latrinele erau chiar lîngă camionul Crucii Roşii din care se împărţea cafea, undeva, în dreapta porţiunii de la capătul drumului pe care-şi parcă Brian Jeep-ul, aşa că nu avea un drum prea lung de străbătut. Oamenii ciocăneau la două platforme lungi de lemn, în spatele camioanelor, iar cînd Brian îl întrebă pe unul dintre ei ce fac, agentul îi răspunse:

– Bucătării.

Brian nu putu să nu le admire eficacitatea. Decît să le ceri poliţiştilor din Huddleston să-şi construiască o bucătărie de la care să poată bea o supă caldă, mai bine s-o laşi baltă. Era clar că federalii se aşteptau să rămînă aici multă vreme.

Latrina avea două trepte și o ușă subțire de lemn, care probabil nu ar fi rezistat unei furtuni. Înăuntru se afla un șir îngust de pisoare de plastic, dispuse unul lîngă altul. Nu era la fel de intim ca la toaletele din oraș, dar, presupuse Brian, mai curat – și mai bine aerisit. Nu erau oglinzi, iar singura chiuvetă de lîngă ușă avea o găleată goală în ea. Lîngă chiuvetă atîrna un prosop verde, pătat, iar de tavanul jos, printre ale cărui scînduri intra pieziș destulă lumină de afară, fuseseră agățate două becuri. Brian fu lovit de un val de duhoare sărată și nesănătoasă.

Înăuntru era cineva, și, ca în orice toaletă publică, Brian încercă să nu se uite. Nu te apuci să privești necunoscuții în ochi într-un loc ca acesta. Faci ce ai de făcut, te speli pe mîini și pleci. Tipul se afla cam la al patrulea pisoar, chiar în mijlocul rîndului, așa că Brian se putea așeza, discret, la două sau trei distanță de el, în orice parte ar fi dorit. Persoana avea însă spatele întors către Brian. Închise ușa, dar necunoscutul nici măcar nu întoarse capul, așa că Brian avu destul timp să-l cerceteze cu privirea fără a fi văzut. Atunci își dădu seama că era agentul Banish.

Primul impuls fu să facă stînga-mprejur și să plece. Ca și cum ar fi deranjat acest om chiar și prin simpla lui prezență. Dar, apoi, se stăpîni. Acolo, înăuntru, erau doar ei doi. Se gîndi că asta e marea lui șansă.

Își aminti iar de verighetă, și-o scoase și și-o băgă într-un buzunar al pantalonilor. O porni de-a lungul scîndurilor ce scîrțîiau, stînjenit, înghițind în sec, neștiind ce să spună. Agentul Banish nu purta șapcă, avea părul grizonat și ușor ondulat și privea fix înainte, la peretele de lemn maroniu deschis. Se ușura. Brian păși cu destul zgomot ca să nu se creadă că se furișează.

Agentul Banish nu întoarse capul nici cînd Brian se opri la pisoarul de lîngă el. Lui Brian însă nu-i venea în cap ce să spună sau cum să înceapă, așa că își drese glasul, își deschise fermoarul și făcu ceea ce se face de obicei în astfel de situații. Bineînțeles, în acest moment, nevoia de a se ușura îl părăsi. Uitase cu totul de asta. Ar fi părut însă și mai ciudat dacă nu ar fi continuat. Rămase cu șlițul desfăcut, cu fața la perete, trăgînd pe nări mirosul sărat al locului și așteptînd să se întîmple ceva. Privea drept înainte, exact ca și agentul Banish. Era prea intimidat ca să se

uite în altă parte. Jetul agentului Banish deveni intermitent, iar Brian își dădu seama că dacă nu se hotărăște acum, nu va mai avea alt prilej. Tatăl lui Brian avea niște vorbe ale lui, iar unul dintre lucrurile pe care le zicea mereu era că un bărbat trebuie să aibă inițiativă în viață. Brian știa că nu va ajunge nicăieri, că nici măcar nu va ieși din Huddleston, Montana, dacă nu se va prezenta la marea împărțeală pentru a-și cere și el tainul lui.

Așa că, în cele din urmă, întoarse capul. Se miră cît de aproape erau unul de altul.

– Domnule Banish, exclamă prefăcîndu-se că l-a remarcat abia atunci. Își ridică mîna dreaptă, întinzînd-o.

– Brian Kearney, Poliția Orașului Huddleston, rosti.

Agentul Banish termină. Întoarse capul, iar ochii lui albăstri ca oțelul îl sfredeliră pe Brian, ca și cu o seară înainte, în ploaie. Privi palma deschisă a lui Brian, apoi fața acestuia, cu aerul că nu-i vine să creadă.

– Vroiam doar să știți, se sforță Brian curajos, că nu sînt la fel ca ceilalți polițiști. Adică, ei nu văd lucrurile în genul în care le văd eu. Adică, *eu* nu văd lucrurile în felul în care le văd ei. De fapt – ajunse în cele din urmă la ce-l rodea – de fapt, am completat acum două luni un formular FD-646, cerere de admitere ca agent special. Sper să intru și eu în FBI.

În acea clipă, ochii agentului Banish se întunecară. Îl privi pe Brian ca de pe celălalt mal al unei prăpăstii, apoi își coborî ochii. Își trase femoarul și ieși fără o vorbă, uitînd să se mai spele pe mîini. Ușa se trînti în urma lui.

În dungile de lumină plutiră cîteva fire de rumeguș trezite la viață. Brian încremenise în loc, neștiind ce să facă. Apoi se închise la pantaloni, ieșind repede după Banish.

Acesta traversa platoul, iar Brian se grăbi să-l prindă din urmă, apoi își potrivi pasul cu al său. Constată că aveau cam aceeași înălțime.

– Sînt unul dintre polițiștii în care s-a tras, glăsui precipitat, ca să afle și agentul Banish. Glonțul a ricoșat chiar în radio-ul meu, pe care îl aveam la șold. Am scăpat fără o zgîrietură. Cred că dintotdeauna am fost norocos...

Agentul Banish se opri. Avea fața întoarsă spre platou. Ochii lui păreau să citească agitația și copacii înconjurători așa cum alții privesc cuvintele și punctuația pentru a alcătui din ele propoziții. Brian îi urmări privirea, pînă cînd aceasta se opri asupra lui Blood.

– Care e povestea lui?

Îl întreba ceva pe Brian. Brian nu știu ce să răspundă, pentru că întrebarea fusese pusă de agentul Banish și pentru că nu-și dădea seama ce vrea un negociator de ostatici al FBI de la șerif.

– Povestea șerifului Blood? Nu are nici o poveste.

Răspunsul nu prea avea sens nici chiar pentru Brian. Totuși, agentul Banish nu-și mutase privirea. Impresia cu care rămase Brian fu aceea de curiozitate deliberată, a animalului mare care se joacă cu unul mai mic înainte de a-l ucide.

– Ce este între el și șeful vostru? întrebă Banish.

Brian îl privi cu coada ochiului. Încerca să-i descifreze expresia.

– Cum v-ați dat seama?

Realiză însă că făcuse o greșeală, pentru că agentul Banish întoarse imediat capul și îl privi drept în față, recunoscîndu-l abia atunci – sau poate doar văzîndu-i uniforma.

– N-ar trebui să fii jos la baricadă?

– Ba da. Adică... de acolo vin. Am urcat să iau niște cafea pentru toată lumea și pentru că aveam nevoie de toaletă. Știți cum este. Singurele lucruri pe care le faci în astfel de misiuni sînt să tropăi în loc și să bei cafea, și de la amîndouă îți vine să...

Agentul Banish se îndepărtase deja. Brian rămase neclintit, uitîndu-se după el. Nu înțelegea cum de-i trecuse prin cap să-l facă să-și piardă timpul. Oamenii aceștia sînt oameni de acțiune. Nu stau de povești, nici nu bat din picioare, nici nu beau cafele în misiune. Nu puteai să urci pur și simplu pînă pe platou și să le ceri să-ți devină amici. Dețineau un secret al respectului, respect pe care trebuia să-l cîștigi.

Își dădu seama că se dusese totul de rîpă și, la drept vorbind, îi venea din nou să urineze, dar acum știa că trebuie să se ducă la șerif. Șeriful Blood îl văzu apropiindu-se și se opri la jumătatea drumului spre Bronco-ul său, iar apoi își ridică ochii

şi îl privi pe Banish care se îndepărta în direcţia opusă. Ştiind că şeriful îi văzuse împreună, Brian înteţi puţin pasul.

– Brian – dădu din cap şeriful, în felul lui caracteristic, cu braţele încrucişate, degajat – ce mai faci?

– Bine, răspunse acesta, întorcîndu-se după agentul Banish şi îndemnîndu-l pe şerif să facă şi el la fel. Ştii, s-a interesat de tine.

Rămase puţin cu ochii aţintiţi în aceeaşi direcţie, pentru efect, apoi se întoarse din nou către şerif, aşteptînd cîteva întrebări iscoditoare, în speranţa că ar putea afla ceva. Şeriful, însă îl privi cu reproş.

– Cu Ables ar trebui să-ţi baţi tu capul, Brian.

Părea aproape nepăsător, dar Brian îşi dădu seama că se ascunde fără prea multă dibăcie şi că dacă şi-ar întoarce capul şi l-ar privi chiar atunci, ar citi pe faţa lui surpriză, curiozitate, teamă sau ceva asemănător. Lui Brian nu-i venea să creadă că e adevărat. Biroul Federal de Investigaţii este într-adevăr interesat de un şerif local.

– Deci, schimbă vorba Blood, cum e să fii din nou burlac?

La dracu'. Brian îşi pescui rapid verigheta din buzunar şi şi-o împinse înapoi pe deget.

– N-ai să le spui nimic federalilor, rosti, pe jumătate întrebător.

Şeriful îşi înfundă mîinile în buzunarele hainei, cu o expresie severă pe faţă.

– Ce mai face Leslie?

La dracu'. La dracu'!

– Sincer să fiu, nici n-am apucat să o sun, răspunse Brian, dîndu-şi seama că încearcă să se scuze.

Acum, şeriful era chiar furios. Brian ştia că îşi pierduse soţia în urmă cu cîţiva ani, de cancer sau aşa ceva, dar nu au vorbit niciodată despre asta, pentru că nu fuseseră în relaţii destul de strînse. Poate de asta i se părea mereu că şeriful se gîndeşte atît de mult la căsătoria lui şi la sarcina lui Leslie. Blood îşi scoase mîna din buzunar şi îi dădu o legătură mică de chei.

– Du-te şi sun-o din maşina mea, îi ordonă.
Ceea ce Brian şi făcu, după ce dădu din cap şi plecă.

Cortul de comandă

[PARASIEGE, pag. 23]
Agentul Banish a intrat pentru prima oară în acea zi în cortul de comandă în jurul orei 11.00. Agentul Coyle, aflată în noua situaţie sub ordinele agentului Perkins, l-a întîmpinat pe agentul Banish la jumătatea drumului către birou. Conversaţia a durat puţin.

AGENTUL COYLE: Încă doi agenţi trimişi de la Birou azi-noapte, domnule. De la Ştiinţe Comportamentale. Elaborează un profil psihologic al lui Ables.

AGENTUL BANISH: Bun. Să-i facă şi horoscopul.

AGENTUL COYLE: Au sosit şi agenţii de la Alcool, Tutun şi Arme de Foc.

Din acest moment agentul Banish şi-a pierdut interesul. Rămase cu ochii aţintiţi asupra unui frigider din apropiere, în care se aflau fructe şi apă minerală pentru personalul auxiliar. Agentul Coyle şi-a dat seama că în centrul interesului agentului Banish se află un cartuş de şase cutii de bere Pabst Blue Ribbon, aşezat deasupra frigiderului. Agentul Coyle l-a informat că berea a fost livrată de un medic din oraş, adăugînd că băutura a fost amestecată cu nu narcotic. Este păstrată, a mai arătat agentul Coyle, pentru eventualitatea că Ables cere băuturi alcoolice.

Agentul Banish a cerut ca berea să fie dusă imediat din cortul de comandă. După care, fără alte explicaţii, s-a îndreptat către biroul propriu.

Biroul

Aşezat în spatele rapoartelor în coperţi tari şi al dosarelor îngrămădite pe biroul său, Banish îi privea pe cei doi agenţi de

la Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc, ATF, care stăteau îmbrăcaţi lejer în faţa sa. FBI şi Biroul pentru Alcool operau cam pe aceleaşi trasee, şi din acest motiv se călcau des pe picioare. Presa îi prezenta în mod frecvent ca rivali, ceea ce însă nu corespundea adevărului. Bugetul anual al FBI depăşea cu mult cele 265 de milioane de dolari ale celor de la Alcool, Tutun şi Arme, lucru care elimina din start orice bază pentru o competiţie echitabilă. Adevărata sursă a conflictului dintre agenţii era procedurală. Cei de la Alcool se considerau nişte *cowboys*. Agenţii FBI, nişte oameni ai legii.

Dintotdeauna s-au suprapus domeniile de activitate ale unor instituţii, de unde frustrările inevitabile. FBI şi Serviciul Şerifilor Federali depind amîndouă de Departamentul de Justiţie. ATF ţine de Trezorerie. Cacialmaua cu ajutorul căreia fusese prins Ables era opera ATF care pornise de la informaţiile proprii cu privire la traficul de arme şi substanţe explozibile. Pentru că Ables nu se prezentase la termenul din justiţie şi îşi abandonase şi cauţiunea – cabana – a fost declarat fugar federal. Capturarea lui a trecut în sarcina Serviciului Şerifilor. Uciderea agentului federal şi apariţia unei stări de asediu schimbară pentru a treia şi ultima oară girantul operaţiunii, care devenise FBI. Cea mai înaltă autoritate responsabilă cu păstrarea ordinii legale.

Ambele părţi se arătau de astă dată pline de dorinţa de a colabora, iar cei de la ATF fuseseră pînă în prezent prompţi. Banish nu ştia dacă aceasta se datora presiunilor interne, aluziilor din mass media sau influenţei Procuraturii Generale a SUA şi nici nu-i păsa. Agenţii, ce veneau din Spokane şi stăteau acum de cealaltă parte a biroului său nu-l impresionară deloc. Musculatura dezvoltată a lui Riga îi compensa micimea staturii. Crimson era mai tăcut şi părea mai dornic de colaborare.

Riga povestea că îşi răsese mustaţa şi părul din cap pentru a-şi intra în rol.

– Eram membri ai Rezistenţei Ariene Albe din Nevada, cumpăram ceva dintr-un local de pe marginea şoselei, un bar de *skinheads* aflat la numai cîteva mile de aici. A fost o întîlnire aranjată, pusă la cale de un informator confidenţial pe care îl

aveam în rîndurile Rezistenței Ariene. Ables ne-a contactat într-o cabină telefonică, am negociat, am plătit cu bani gheață și apoi ne-am luat după el pînă în parcare, unde ne-a dat marfa.

– Avea armele la el? întrebă Banish.

– În camionetă. Zicea că se grăbește. L-a cam costat.

– Explozibil?

– Nu atunci. Vă mai amintiți de Miles City?

Banish încuviință din cap. Cu cîțiva ani în urmă, o bombă artizanală explodase în timpul nopții, la sediul unei firme care avea un perete comun cu Agenția de Coordonare a FBI din Miles City, Montana.

– Nu se știe nici acum despre ce substanțe chimice a fost vorba, continuă Riga. Dar detonatoarele au fost în mod clar făcute de el. E specialist în electronică.

– S-a împotrivit arestării? întrebă Banish.

– Nu. A acceptat-o cu zîmbetul pe buze. Totuși, n-a mărșat mai departe. „Ai înțeles drepturile pe care ți le-am citit?" A zis că nu. N-am scos nimic de la el. Riga se lăsă pe spate și își încrucișă picioarele. O japiță de nazist, încheie.

Banish lua notițe.

– Și care a fost captura finală? întrebă.

– Una, răspunse Riga.

– O ladă cu armament, silabisi Banish, mîzgălind pe foaia lui.

– O armă.

Banish se opri din scris. Își privi notițele, apoi ridică ochii, ațintindu-i pe rînd asupra celor doi.

– O armă, rosti.

Riga își netezi mustața groasă, despărțită în două.

– O pușcă-mitralieră Bereta Model 12. Cu magazie de patruzeci de cartușe. Trage două gloanțe de 9 milimetri pe secundă. Efect omorîtor la peste două sute de metri.

– L-ați ridicat pentru o singură armă, rosti Banish.

Crimson se aplecă înainte, în scaun.

– Este o armă teroristă, des întîlnită în America de Sud, și în Orientul Apropiat. Cum a făcut rost de ea e o altă poveste, dar în orice caz nu e o jucărie. Știm că e conectat la o filieră.

A vîndut 150 de bucăţi Adevărului, cu numai şase luni înainte de a-l prinde. Informaţia e confidenţială.

– Atunci de ce nu i-aţi cerut mai multe?

– Eram la prima întîlnire. De tatonare.

– Şi de ce nu aţi stabilit încă una?

– Informatorul nostru ne-a spus să nu încercăm. Ables tratează numai cu arieni. Povestea noastră era prea subţire ca să ţină la drum lung.

Banish se mulţumi să dea din cap. Îşi roti privirea pătrunzătoare îndelung prin birou, simţind din nou ameţeala care îl apucase atunci cînd văzuse cutiile de Pabst. Avea din nou senzaţia, ca un fermier care încearcă să calce nişte lăcuste săltăreţe, că lucrurile îi scapă de sub control.

Deci fuseseră presaţi de timp. Capturile de arme de la grupuri de rasişti albi au făcut dintotdeauna vîlvă. Probabil că, la data capturii, se apropia perioada stabilirii alocaţiilor bugetare. Poliţiştii de circulaţie de pe autostrăzi numeau „zile de ciclu" intervalul de la sfîrşitul lunii în care se zbăteau să-şi facă planul la amenzi. Fiecare agenţie îşi avea susceptibilităţile ei. Toţi oamenii legii îşi făceau din cînd în cînd numărul.

Lui Banish îi veni să-i scoată pe Riga şi Crimson afară. Să le arate unde dusese captura lor de o armă. Prostii. Trecutul nu avea nici o importanţă. Un şerif al Statelor Unite fusese împuşcat. Muntele era plin de criminali, oameni ai legii şi ostatici, iar siguranţa fiecăruia dintre ei depindea în ultimă instanţă de Banish. Circumstanţele atenuante nici nu contau în acest caz, aşa că Banish şi le scoase din minte. Nu îşi va permite să fie deturnat sau distras de la misiunea pe care şi-o asumase.

Bronco-ul

Lui Blood nu-i plăcea să vadă Paradise Ridge micşorîndu-se în oglinda retrovizoare. Nu dădea o ceapă degerată pe întreaga operaţiune. Dar, trebuia să recunoască, îl prinsese. Ca o fetiţă dintr-un serial TV. Nu vrei ca ea să se facă mare fără să vezi şi

tu. Mai ales dacă fetița, într-un moment al acțiunii, ar pune mîna pe o armă.

Asemenea celorlalți, nu-și putea dezlipi ochii de la antenele parabolice aflate pe camioanele TV care traversau vadul. Asta, după ce a trecut printre protestatarii care se repeziseră la Bronco-ul lui, bătînd în capotă și lovind în uși, în timp ce Deke Belker le făcea cu mîna de pe scaunul din dreapta. Pumnii manifestanților se loveau de geamuri, iar gurile lor larg deschise urlau. Bătrînul avea un miros stătut, amărui, de murdărie, care îl scotea din ce în ce mai tare din sărite pe Blood. Ajungînd pe șoseaua interstate, coborî geamul. Desfăcu puțin învelitoarea de plastic a cartonașului cu miros de pin pe care și-l agățase de bricheta din tabloul de bord, apoi o scoase cu totul.

– Mă bagi la mititica?

Din nou zîmbetul acela agresiv și strîmb. Și-l etala în fața lui Blood cum îți arată copiii mîinile murdare, ca să le speli. Blood acceleră Bronco-ul pînă la o sută de kilometri pe oră.

– Nu poți să mă arestezi, spuse Deke. N-ai pentru ce.

– Am niște hîrtii de completat cu tine, răspunse Blood, încercînd să vorbească fără a inhala aerul mașinii. Niște chestii pe care trebuie să le semnezi. Pe urmă, ești liber.

Deke dădu din cap, continuînd să zîmbească și să privească prin parbriz, cît se poate de satisfăcut.

– Ce zici de federalii ăștia? întrebă, dînd din capul lui ametit de parcă ar fi vrut să zică: „Măi-măi". Ăștia nici nu-și dau seama c-au călcat pe bec. Nu știu în ce s-au băgat. Știi ce – se întoarse către Blood – pun pariu că tu i-ai chemat. Pe ce vrei tu.

Blood nu se obosi să-i răspundă.

– Fiindcă șeful Moody e unul care știe ce se face și ce nu se face prin părțile astea. Tu parcă nu te descurci niciodată singur. De pildă, știu c-ai fost ales șerif acum doi ani. Unde-ți sînt acuma alegătorii? Un șerif indian? E ca și cum ai pune o piatră să răspundă de o pădure. Oamenii nu-și mai cunosc lungul nasului, în ziua de azi. Dar lucrurile n-or să rămînă așa. Un indian de tutungerie, o statuetă de-aia de lemn, vezi că-ncepe să miște și vrea să conducă el toată prăvălia. Mă-nțelegi? Tot așa și cu tine. N-am dreptate? Și cu accidentele alea, băieții ăia indieni. Ce, s-a aflat ceva după aia? Blood nu-și clinti nici un mușchi de pe față.

Ceafa îl ardea. Să luăm de pildă, un băiat indian care-a băut prea mult şi pleacă la plimbare prin mijlocul şoselei. E fugă de la locul accidentului, dar ce vină are şoferul? Şi-atunci, cum să sune la poliţie? Un indian beat care-ţi răsare în faţa maşinii? Cine-i de vină? Chestia e că toţi ai tăi nu fac decît să se-mbete, asta e-n sîngele lor. Şi-atunci, cum să nu se-ntîmple ce se-ntîmplă?

Bătrînul de pe munte îl zgîndărea în continuare. Poate că nici nu era atît de nebun cît părea. Dar Blood o ţinu pe-a lui în timp ce Deke îi dădea înainte, meliţînd.

– Oricît, măcar tu munceşti ceva. Nu eşti unul din indienii ăia care plîng după pămînturile lor. Ce-i al tău i-al tău. Auzi, cică le-au furat albii pămîntul. Păi să ştii că da. V-am gonit în doi timpi şi trei mişcări şi v-am luat pămîntul de sub tălpi. Pentru că ne-au ţinut balamalele să vi-l luăm, pentru că asta-i legea pămîntului. Dar acuma, indienii vin şi vor să schimbe legile şi să şi-l ia înapoi, şi tu ştii cine se ascunde după toate astea. Avocaţii evrei, care storc bani şi din piatră seacă, le susură dulce-n ureche alor tăi. Fiindcă indienii sînt prea înceţi ca s-o scoată la cap cu chestia asta. Voi, Pieile Roşii, ar trebui să tăceţi şi să v-aduceţi aminte de tratatele originale. Şi ştii că nu ne-a obligat nimeni să vă facem rezervaţii. Asta a fost aşa, din generozitate.

– Unde mai pui că aţi devenit şi populari.

– Chiar crezi că dacă cineva putea să ne ia pămîntul, nu ni l-ar fi luat de mult? Şi după ce ne-ar goni pe toţi şi-ar întoarce totul cu susu-n jos, te rog să mă crezi, că i-ar apuca remuşcările şi nu şi-ar schimba la loc legile, şi nici nu ne-ar da pămîntul înapoi. L-ar lua şi l-ar ţine pentru ei. Asta se şi întîmplă, în clipa de faţă. De aia trebuie să ne ţinem tari, să ne apărăm ce-i al nostru. Sigur, am putea şi noi s-o păţim ca Omul Roşu. Guvernul Federal a declarat război rasei albe creştine. Glenn Ables e numai vîrful aisbergului. Dar nu-i aşa că tu şi cu strămoşii tăi, dac-aţi mai putea, ne-aţi scalpa pe toţi? Numai că mortul de la groapă nu se mai întoarce. Asta e, n-ai ce-i face. Noi nu facem decît să ne apărăm rasa, chiar în momentul de faţă. Cred că nu-i aşa de greu de înţeles, nu?

Blood își șterse o picătură de sudoare de pe buza plină de sus.

– Te înțeleg perfect, răspunse.

Ajunseră la Secție, iar Blood întoarse în parcarea cu pietriș. Cu excepția steagului care flutura în vîrf, clădirea părea închisă din motive de sezon mort. Părea să fie în carantină. Ca și cum cine știe ce epidemie primejdioasă izbucnise în ținut.

Deke se foi temător în scaun.

– Numai să semnez cîteva hîrtii? întrebă.

– Exact.

– Pe urmă-mi dai drumul.

– Exact.

– Și pe urmă mă duci înapoi la Paradise Ridge?

Blood trase frîna de mînă și răsuci cheia în contact. Își luă pălăria, trase de mînerul portierei și coborî repede. Întîrzie o clipă lîngă mașină, trăgînd aerul proaspăt în piept. Își înfundă pălăria pe cap și se întoarse, privindu-l prin ușa deschisă pe Deke.

– Pe urmă, treaba ta ce faci.

Paradise Point

Era întuneric. Din nou stelele alea nenorocite, la care se adăugau nori negri, mișcîndu-se cu repeziciune pe cer. Vîntul nopții foșnea prin copaci. Fagin privi în jur și își văzu trăgătorii chirciți peste tot, forme negre pe fundalul de copaci negri și noapte mov. Mai existau și alți oameni în pădure, agenții Biroului, purtînd cizme, impermeabile și jachete cu puf de pasăre de la nenorocitul acela de L.L. Bean. Lucrau în diferite puncte din jurul cabanei, făceau o groază de zgomot clinchetind din tot felul de chestii, iar Fagin era sigur că știe ce pun la cale, un lucru care îl scotea din papuci. Dar să-l ia dracu' dacă are să întrebe. Banish l-ar duce cu șoalda dac-ar face-o.

Bine că se oprise cel puțin muzica. Fagin auzi lătratul indistinct al megafonului și o porni printre copacii întunecați. În pauza de prînz, ceruse o linie externă pentru a contacta un amic din FBI în căutare de informații cu privire la noul său prieten, agentul special John Banish. Se părea că acesta își petrecuse

întregul an 1991 în concediu din motive umanitare – depășind cu șase luni perioada admisă – și, pe la jumătatea acestui interval de timp, gagica aia sărită l-a găurit, în spital. Amănuntele cu privire la incident erau vagi – al dracului de vagi, parcă înadins – dar tipesa îi înfipsese un glonț atît de bine în măruntaie, încît Banish fusese aproape bun de băgat în sacul de plastic. După ieșirea din spital, trecuse la o Agenție de Coordonare care nu coordona nimic, pe undeva prin inima Montanei, trăgînd de timp în așteptarea trecerii în rezervă. Nimic nu mirosea bine în toată povestea. Mirosea a mașinații, a tratament preferențial, a tras de sfori, a șmecherie – a toate lucrurile alea care-i stăteau în gît lui Fagin cînd se gîndea la Biroul Federal de Investigații.

Un bărbat într-o scurtă de vînt a FBI era în genunchi, în noapte, la marginea încercuirii, iar Fagin crezu mai întîi că era Banish. La o examinare mai atentă își dădu seama că nu era el, ci un agent cu căști, care monta un microfon cu reflector parabolic. Banish era chircit alături și își termina de debitat gogoșile prin megafon... *aruncați armele și ieșiți cu mîinile la ceafă.* Coborî goarna și așteptă o clipă.

– E vreo mișcare? întrebă.

Agentul cu căști rămase nemișcat în genunchi, cu privirea ațintită în pămînt.

– Aud niște pași, răspunse, cu un accent cîntat de Virginia, cel predilect și la agenții FBI și la cosmonauți. Nimic clar. Pereții sînt probabil mai groși decît ne-am închipuit noi.

Fagin se chiorî în întunericul din fața cabanei. Undeva, între copaci, în zona luminată de stele din fața porții cufundate în umbră stătea cutia de plastic cu telefonul, ca un nenorocit de bucățoi de brînză.

– Așa, deci, începu Fagin, referindu-se la amploarea pe care o căpătaseră lucrurile. Nu mai avea nici un rost să umble cu mănuși. Ai făcut din țînțar armăsar, reluă. Și mai departe?

Banish rămase nemișcat, fără a se întoarce să-l privească.

– Spune-le oamenilor tăi să-și închidă dispozitivele pentru vedere de noapte.

Fagin se strîmbă. Scutură din cap, dezgustat, dar fără nici un folos, pentru că Banish nu avea cum să-l vadă. Apăsă pe un buton al radioului pe care-l avea la umăr.

– Fagin, rosti. Toată lumea, stingeți jucăriile. Repede, toată lumea. Începe circul.

Banish rămase cu privirea ațintită în noapte, așteptînd încă vreo jumătate de minut, uitîndu-se la cabană printre copacii întunecați sau poate doar admirînd cerul negru. Dacă n-o făcea doar ca să-l scoată pe Fagin din sărite sau ca să arate cît e de mare și tare, atunci era pur și simplu un mototol. În cele din urmă, întoarse capul. Ridică mîna stîngă.

Muntele începu să răsune de pocănituri metalice. Agenții acționau comutatoarele a șase reflectoare mari, de stadion, scăldînd cabana într-o lumină aproape diurnă. Fagin mîji ochii și își duse mîna înmănușată în fața pupilelor care începură să i se contracteze. Reflectoarele erau aranjate ordonat, într-un semicerc larg, pe suporturi înalte dispuse în jurul limitei curbe a țării nimănui. În aria scăldată de lumină aproape că nu existau umbre, iar cabana se distingea acum clar printre copaci.

– Grozav, comentă Fagin. Te pișii contra vîntului. Și eu sînt chiar în spatele tău.

Spatele lui Banish se decupa în contralumină pe fundalul copacilor și al cabanei strălucitoare, de parcă s-ar fi aflat în fața unui tablou.

– A distrus telefonul? întrebă.

Fagin avea încă probleme cu ochii.

– A tras în telefon? insistă Banish.

– Nu încă, se încruntă Fagin.

Banish dădu din cap.

– Va vorbi. Întotdeauna vorbesc.

Atunci apăru Perkins, din spatele lui Fagin, urcînd panta în fugă. Alergase tot drumul și încerca să disimuleze faptul că nu mai avea deloc aer.

– Iar necazuri la baricadă, pufăi.

Banish rămase nemișcat, gîndindu-se o vreme. Mototolul dracului. În cele din urmă se întoarse și-l privi pe agentul cu căști.

– Mai pune niște muzică, hotărî.

Fagin îl privi cum o ia în jos împreună cu agentul de serviciu Perkins. Apoi, nenorocita aceea de muzică începu din nou. Dumnezeule-Doamne!

Podul

Mai întîi trebuia să se întîmple ceva ca să se dea la televizor. Dacă un tip prindea un peşte mare, găseai a doua zi o poză în ziar, cu tipul stînd pe chei, alături de prada agăţată în cîrlig. „Înainte" şi „după" păreau a face parte din mersul firesc al lucrurilor.

Şeriful Blood privea scena aflată în desfăşurare dincolo de pîrîul îngust, la nici douăzeci de metri distanţă. Dintotdeauna detestase canalele de ştiri locale. Nu că i-ar fi plăcut foarte mult posturile naţionale, dar acestea aveau puţin timp pentru tot felul de mascarade. Se zbîrlea tot cînd se gîndea cum sînt confecţionate de obicei ştirile, dar unii se ocupă exact de astfel de lucruri şi asta făceau şi oamenii aceia atunci. Se foloseau de camerele de luat vederi ca de nişte bete, îndreptîndu-le către oameni şi întărîtîndu-i cu ele. Iar antenele de satelit amăgeau ca nişte cîntece de sirene. De cum s-a înserat, şi-au aprins luminile de filmare, scăldîndu-i în ele pe manifestanţii adunaţi la celălalt capăt al podului. Aveau nevoie de spectacol, deci îşi confecţionau unul. N-avea nici un sens că aştepte, să vadă dacă muşcă vreun peşte. Amestecau apele. Vedeau peste tot sînge şi măruntaie împrăştiate, nefăcînd decît să-şi plimbe prin baltă ditamai năvodul.

Desigur, agitaţia avea şi o altă cauză. Whisky-ul şi berea îi făceau pe cei mai agitaţi dintre ei să găsească soluţii instantanee la orice. Marele Magician îi îmboldea să acţioneze decis în sensul unor soluţii pe care le descopereau chiar atunci. În astfel de momente apăreau loviturile cu ranga, omuciderile, bătăile în familie.

În mijlocul gălăgiei se auzirâ distinct cîteva cuvinte.

– Afară din curtea noastră, strigau oamenii. Porcilor!

Şi, fără încetare, o bandă de tineri mînioşi, posedaţi, urla:

– Adevărul! Adevărul!

– Dumnezeule, exclamă Brian Kearney, văzînd cum mulţimea se unduieşte din nou, brusc, către pod. Rămase cu gura căscată. Şerifii care îi luaseră locul în linia întîi la pod vorbeau precipitat, cu puştile pregătite. Mitingul devenise o gloată în adevăratul sens al cuvîntului.

Lumini, oameni, zgomot. Ca la bal mascat. Guvernul Federal era Omul cu O Sută de Braţe, iar Glenn Ables, Lătrătorul. Kearney părea că ţine în mînă un băţ cu vată de zahăr, cu care arăta uimit o persoană din stînga podului.

– Şerifule, rosti. Tipul ăla tocmai s-a legat de un copac.

Lîngă el, un grup înălţase un steag: AFARĂ CU GUVERNUL FEDERAL DE PE PĂMÎNTURILE NOASTRE!

– Ecologişti, explică Blood.

Kearney privea cu ochi holbaţi întreaga scenă.

– Chiar şi-au ieşit cu toţii din minţi?

Blood mai luă o sorbitură de cafea, alungînd cu mîna un ţăun ce se rotea în preajmă-i. Un ou aruncat de cineva ateriză în apropierea lui cu un pocnet sec. Blood se trezi admirînd forma neregulată a conţinutului şi felul în care se prelingea.

– Mda, răspunse.

În acel moment, nişte faruri luminară mulţimea. Un Jeep trase în spatele lor, iar Kearney şi Blood se întoarseră. Erau Banish şi Perkins, acesta din urmă la volan. Perkins coborî fără să-şi ia ochii de la mulţime. Banish o urmărea cu o expresie de preocupare mai detaşată, cîntărind-o din ochi ca un proprietar de magazin care se uită cum vis-a-vis de el are loc o tranzacţie importantă.

Primul care îi întîmpină fu Kearney.

– Au băut, le explică. Parcă nu se vedea! Îi înmînă lui Banish cîteva dintre bileţelele şi pamfletele care se împărţeau în spatele liniilor, chestii rasiste, tipărite artizanal sub antete colţuroase de genul *Făgăduinţa*.

Perkins nu slăbea din ochi gloata din ce în ce mai numeroasă.

– Otrepe, rosti. Cămăşi brune.

Banish de-abia aruncă o privire bileţelelor pe care i le dăduse Kearney.

– Ce i-a apucat?

– Cred că e din cauza poveștii cu familia Mellis, răspunse Kearney.

Cum agenții nu-i răspunseră imediat, adăugă:

– Părinții lui Charles Mellis.

Agenții însă așteptau. Nu erau dornici de conversație. Banish părea să-i numere pe protestatari.

Kearney îi dădu mai departe.

– Domnul Mellis a cerut să fie lăsat să vorbească cu voi. I-am zis că nimeni nu trece, dar nu m-a băgat în seamă și a vorbit cu șerifii care i-au spus și ei că nu se poate. Apoi o echipă de televiziune l-a filmat, la capătul podului. El le-a zis ce s-a întîmplat și că nu a avut parte de un tratament just, și abia atunci lucrurile au început să ia o întorsătură urîtă. Atunci au început oamenii să țipe.

– Uite-l pe Belcher, interveni Perkins, arătînd cu mîna în direcția mulțimii.

Blood privi într-acolo. Deke se afla foarte aproape de pod, rînjind larg și ținînd, alături de alți protestatari, o pancartă grosolană pe care scria BIROUL FEDERAL DE INFIDELI.

Blood se întoarse și-l văzu pe Banish încruntîndu-se probabil chiar înspre el. Kearney îi dădu mai departe, dîndu-și toată silința să continue numai el știa ce.

– Problema e, domnule, că domnul Mellis îl cunoaște pe Glenn Ables. Zice că ar putea să vorbească cu el. Banish expedie propunerea cu un simplu gest din mînă. Dar zice că Ables îl va asculta. Poate că dacă ar vorbi cu el, lucrurile s-ar simplifica...

– Oamenii exagerează întotdeauna în privința relațiilor pe care le-au avut cu un deținător de ostatici. Mentalitate eroică, răspunse Perkins.

– Dar ostaticii nu sînt în realitate familia lui Ables?

Banish scutură din cap.

– Nimeni nu trece de banda poliției.

Bobocul Kearney nu se dădu însă bătut.

– Am înțeles, domnule, dar fiul acestui om e acolo, sus. Nu vrea decît să vorbească cu cineva, ca să afle dacă ai lui sînt sănătoși.

Banish îi aruncă o căutătură grea.

– Nimeni nu trece de banda poliției. Mai ales membrii familiei. E limpede?

Lîngă ei căzu încă un ou. Banish se întoarse și îl privi cu oarecare interes. Gălbenușul se lățea încet din coajă, scurgîndu-se în țărînă. Abia atunci păru să descopere manifestele pe care le avea în mînă și i le înmînă lui Perkins. Întoarse apoi capul către Blood.

– Aici pare a fi o răzmeriță, începu. Tu ești șeriful acestui ținut, nu-i așa?

– Credeam că mă aflu aici doar ca observator, răspunse Blood. Ca voluntar, parcă așa spuneai.

Banish încuviință din cap.

– Nici mie nu mi-e clar de ce te afli aici. Ce crezi de mulțimea asta?

Blood nu se întoarse să privească.

– E ceea ce aș numi o secțiune transversală. Avem toată gama. Opozanți, protestatari, evazioniști fiscali, constituționaliști, adepți ai supraviețuirii, separatiști. Vrei să mai detaliez?

Banish nu-l opri.

– Autodidacți, militanți împotriva impozitelor, *hippies* încărunțiți, maniaci ai conspirațiilor, veterani din Vietnam, fanatici religioși, ecologiști radicali, proscriși, Patrioți Creștini, mistici de toate nuanțele și așa-zișii predicatori ai Judecății de Apoi, supremațiști albi și probabil niște membri ai Rezistenței Ariene Albe. Plus niște *skinheads* din Adevărul. Am uitat pe cineva, Brian?

– Nu prea cred, răspunse Kearney.

– O amestecătură de interese cît se poate de eterogene, continuă Blood. Dacă nu ar fi un principiu unificator.

– Care nu e Glenn Allen Ables, spuse Banish.

Blood încuviință din cap.

– Ura și neîncrederea în Guvernul Federal. Cei mai mulți dintre ei – localnicii, în orice caz – trăiesc aici tocmai de asta. În loc de, să zicem, o comunitate minieră, cea de aici ar putea fi considerată o comunitate protestatară. De asta sînt convinși că toată povestea îi privește personal.

Banish continua să-i examineze cu privirea, fără îndoială deliberînd ceva în forul lui intim. Apoi dădu din cap.

– Bine, şerifule. Începînd de acum, baricada se află sub comanda ta, pentru că nu am oameni de irosit. Vreau o mutră cunoscută care să se ocupe de aceşti oameni. Trebuie să faci un rezumat al protestelor şi al articolelor din mass media, să aduni ziare şi orice fel de broşură împărţită – şi să-mi dai raportul de două ori pe zi.

Blood îl privi.

– Îmi faci o adevărată onoare, răspunse.

– Pot eu să mă ocup de asta, se băgă Kearney.

– E o treabă importantă, rosti Banish. Dacă nu poţi s-o faci, vei fi înlocuit.

Blood încuviinţă din cap.

– Am avut cîndva o reţea de difuzare a presei. Cred că sînt calificat.

– Şi eu ce trebuie să fac, domnule? insistă Kearney.

Banish păru să-i remarce de-abia atunci prezenţa şi că se gîndeşte serios. Îl întrebă cum îl cheamă, iar Kearney îi răspunse.

– Îi ajuţi pe Blood şi pe şerifii de aici în păstrarea securităţii. Aşa încît absolut nimeni să nu treacă de banda aceea. Este extrem de important. Am nevoie de o legătură cu frontul de aici, şi legătura asta mi-o veţi asigura voi doi.

– Am înţeles, domnule, replică Kearney din toată inima, ca un bun soldat.

Acum era rîndul lui Blood să scuture din cap. Toate prostiile care se spuneau aici, la doi paşi se haosul protestatarilor, îl făcură să zîmbească.

– Ceva amuzant, şerifule? întrebă Banish.

– Nu, răspunse Blood. Doar că-mi place să văd Biroul Federal la lucru.

Nu putea însă să întindă coarda prea tare. Banish era soiul de animal care s-ar fi putut întoarce asupra lui oricînd.

Perkins privea în gol, gîndindu-se la ceva.

– Am putea să dăm înapoi baricada, rosti.

Banish scutură din cap.

– Prea tîrziu.

Mulțimea făcea din nou valuri, de cealaltă parte a pîrîului, amestecîndu-se de parcă cineva freca o cremă cu oameni în loc de alune. Se umflă amenințător, apoi undui înapoi, și în acest du-te-vino, o bătrînă fu trîntită la pămînt. Era în mod sigur bunica cuiva, și rămase în patru labe acolo, în țărîna dinaintea podului cu bluza și pantalonii ei de poliester roz și claia de păr alb, ondulat.

Fu ajutată să se ridice de oamenii îngrijorați din stînga și din dreapta ei. Un lucru pe care-l avea în mînă îi căzuse pe podul de fier, iar acum ea i-l dădea celui mai apropiat șerif. Acesta păru că vrea să i-l înapoieze, dar bătrîna refuza sau insista asupra a ceva neauzit, în orice caz se ciondănea cu el pentru a fi lăsată să treacă. Atunci, brusc, mulțimea care dăduse cu ea de pămînt îi sări pătimaș în apărare. Bătrîna își scutură haina și se îndreptă spre locul unde se găseau Blood și ceilalți trei, iar mulțimea încuviință zgomotos, în spate. Bunicuța devenise o fiară. Nu avea nici un pic de compătimire pentru șeriful care se întoarse și privi neajutorat către ei.

Blood văzu că Banish, care urmărise scena, se încruntă cumplit. Voia să potolească lucrurile, dar mulțimea refuza să plece. Urletele batjocoritoare creșteau în intensitate ca o furtună ce se abate asupra muntelui, pînă ce situația păru că scapă cu totul de sub control. Blood îi spuse atunci lui Perkins, cu jumătate de gură:

– S-o lase să treacă.

Perkins îi făcu semn șerifului. Un țipăt bucuros, neiertător, se ridică din mulțime cînd omul o ajută pe bătrînică să treacă pe sub banda galbenă a poliției. Bărbatul inspectă pachetul pe care îl lăsase bunica să cadă, apoi i-l înapoie, dînd din cap, politicos. Bătrînica îi mulțumi și traversă podul cu un aer hotărît și plin de mîndrie, ca un spion ce face obiectul unui schimb între țări, iar mulțimea tăcu, așteptînd iminenta întîlnire.

Trecu pe lîngă Blood și se opri în fața lui Perkins, pe care îl credea comandantul. Banish se îndepărtă puțin. Bătrînica ținea în mîini un bol albastru acoperit cu staniol. Dădu la o parte

învelitoarea, lăsînd să se vadă cîteva prăjituri de casă, pe care i le oferi cu amabilitate lui Perkins.

– Vroiam doar să ştiţi, rosti, că mulţi dintre noi, locuitorii, sîntem din toată inima alături de voi.

Perkins încercă să nu pară surprins şi acceptă bunătăţile proaspăt scoase din cuptor.

– Ne face foarte mare plăcere, doamnă, răspunse.

Bunicuţa zîmbi şi înclină din cap către ceilalţi, apoi se întoarse la pod. Mulţimea huiduia şi striga, alte cîteva ouă fură aruncate. Fuseseră trădaţi. În graba lor de a învinge, desemnaseră un reprezentant din partidul opus.

Banish reveni alături de ceilalţi.

– La noapte, am să pregătesc materialul pentru o conferinţă de presă, care va avea loc mîine dimineaţă şi cu care sper să dezamorsez pe cît posibil situaţia de aici, îi spuse lui Perkins.

Apoi se întoarse către Blood.

– Vreau un ordin de urgenţă în sensul restrîngerii vînzării şi consumului de alcool în tot ţinutul. Pomeneşte de ameninţările cu violenţa şi de securitatea publică. Eşti mandatat să-l dai?

– Cred că da, răspunse şeriful.

Banish încuviinţă din cap.

– Treaba asta ar trebui să facă să-ţi crească serios cota de popularitate.

Kearney degustă o prăjitură, exprimîndu-şi molfăit aprobarea.

– Ce bătrînică de treabă, plescăi.

Banish se îndrepta către Jeep.

– Otrăvite, probabil, spuse peste umăr.

Kearney se opri din mestecat.

Făgăduinţa

RĂZBOI SFÎNT!

– Chemare la arme –

Ceasul al doisprezecelea a sosit! Agenţi ai Guvernului de Ocupaţie Sionistă au pus piciorul pe pămîntul nos-

tru. Au împînzit cu tancurile lor întreg Huddleston-ul. Sînt masaţi la Paradise Ridge. Raidurile locale sînt iminente.

Naţiunea noastră se află în pericol. Sînt ridicaţi oamenii acestor locuri. ACUM este momentul să acţionăm. Glenn Ables este doar începutul. Vor să dea un exemplu cu Glenn Ables.

ACUM este momentul să ne arătăm puterea. Vor să ne ia armele. Susţineţi Portul Obligatoriu de Armă. Este SINGURUL LUCRU care ne garantează libertatea. Dreptul vostru de a deţine şi de a purta o armă de foc, pentru a vă apăra familia, este GARANTAT de Constituţie. Ridicaţi-vă în apărarea lui Glenn Ables! Dacă cineva v-ar fi încălcat proprietatea şi v-ar fi împuşcat cîinii, voi aţi fi tras, şi dreptul acesta vi l-a lăsat Dumnezeu. Faceţi-vă stocuri de muniţie şi ţineţi mereu o armă ascunsă pentru cazul unor razii ale ocupanţilor. Legea marţială este iminentă. Căştile albastre se află pe drum.

Samavolnicia nu se limitează numai la aceste pămînturi din Marele Nord-Vest. Asediul lui Glenn Ables este doar o etapă dintr-o serie de asasinate strategice federale, care au început cu uciderea fondatorului Ordinului, Robert Matthews, şi între care se numără recentul masacru de la Waco. Trebuie SĂ RUPEM LANŢURILE! Dacă Guvernul de Ocupaţie Sionistă îşi va stabili un avanpost aici, la Paradise Ridge, va pustii întreaga Montană şi întregul Nord-Vest. ACEASTA ESTE ULTIMA NOASTRĂ ŞANSĂ! Domnul trebuie mărturisit în prima linie, de către Soldaţi Creştini luptători pentru libertate. ACUM e momentul pentru a ne fortifica poziţiile şi pentru a institui odată pentru totdeauna Regiunea Independentă Albă a Washington-ului, Idaho-ului, Montanei, Oregon-ului, Wyoming-ului. ACUM trebuie să ne întărim graniţele.

L-au ales pe Glenn Ables fiindcă se luptă pentru un mod de viaţă în care noi, membrii Rasei Albe, credem şi pe care îl mărturisim ca autentic. Familia lui e la fel cu

toate celelalte care s-au mutat aici pentru a-şi creşte copiii, la adăpost de droguri şi de violenţă şi de metisajul din oraşe, pentru a face să redevină al nostru un colţişor din ţara aceasta mare. Nici un creştin decent, moral, nu ar trebui să fie obligat să trăiască alături de o adunătură de cioroi şi de jidani.

Atacul căruia i-am căzut victimă este o adevărată provocare. Sute de agenţi ai Naţiunilor Unite, sponsorizaţi de cămătarii din Est, elicoptere militare survolînd culmea, transportoare de trupe blindate, echipament de demolări de înaltă tehnologie – toate acestea numai pentru a reduce la tăcere un singur om şi pentru cîteva împuşcături? Provocare, provocare asasină. Guvernul de Ocupaţie Sionistă trebuie oprit la Paradise Ridge.

Cu toţii avem arme şi nu ne e teamă să le folosim. Primim ordine direct din Biblie şi ştim că Să nu ucizi înseamnă în realitate Să nu asasinezi. În Carte, peste tot, Iehova cere poporului său: Mergeţi şi ucideţi-i. În numele Domnului Atotputernic, vom face tot ceea ce este de făcut pentru a ne apăra familiile şi modul nostru creştin de viaţă.

Lui Glenn Ables nu i-a fost frică s-o strige din vîrful muntelui. El şi familia lui reprezintă libertatea pe care stăpînitorii federali încearcă acum să ne-o ia cu forţa.

Aceasta este o chemare la arme. La fel cum strămoşii noştri, înaintea noastră, au scuturat tirania şi asuprirea Regilor şi Bancherilor Europei, creînd o ţară independentă, şi noi trebuie să ne ridicăm în apărarea cauzei. Ora finală se apropie! În America războiul mocneşte de multă vreme. Aceasta este o chemare la acţiune. Ajutaţi-l pe Glenn Ables. Lupta lui e şi lupta noastră. Mărturisiţi-l şi fiţi alături de el. Duceţi cuvîntul dincolo de gratii. Luaţi-vă fax-uri dacă nu aveţi încă, modem-uri de calculator. Folosiţi-le propria tehnologie ca să-i înfrîngeţi. Trebuie să ne strîngem rîndurile chiar acum. Fie ca cei credincioşi să vină la Paradise Ridge.

PĂSTRAŢI CURATĂ AMERICA!

Acesta este ultimul nostru bastion împotriva Guvernului Sionist şi a Noii Ordini Mondiale. Nu vom da înapoi. Nu putem lăsa să ne fie ocupat pămîntul. Agenţii FBI sînt albi doar pe dinafară, după fructe se cunoaşte pomul. Agenţii federali care se află aici vor da seamă pentru crimele lor. Dacă Glenn Ables este ucis sau dacă soţiei lui ori unuia dintre cei cinci copilaşi nevinovaţi li se întîmplă un rău cît de mic – atunci, în numele a tot ceea ce este Creştin şi Dumnezeu, a Doua Revoluţie Americană va începe chiar de aici. Ne vom scutura de asuprirea jefuitorilor. Aceasta ne e făgăduinţa.

Biroul

La cabană, situația a fost staționară în timpul nopții. Banish își dădu seama că se făcuse dimineață după nuanța mai transparentă a pînzei de cort bej. În lipsa unui progres real, se dedicase muncii de birou. De la Provo sosiseră fotografiile și biografiile soților Newland, cumnații lui Ables, împreună cu declarațiile vecinilor. Craig Newland, fratele lui Marjorie Ables, depusese în urmă cu patru luni o cerere de concediu pentru o săptămînă la fabrica de prelucrare a hîrtiei unde era angajat. Extrasul din cartea de credit Sunoco a soților conținea o plată efectuată cu șase zile în urmă, la o stație de benzină aflată la douăzeci de mile de Huddleston. Sîmbătă, 31 iulie, la ora 10.37 dimineața, făcuseră plinul, 35 de litri. Fordul lor Lynx fabricat în 1987 a fost parcat, încuiat și gol, pe unul din drumurile de acces către Paradise Ridge. Pe bancheta din spate era aruncată o hartă AAA Triptik, pătată de cafea, pe care erau marcate drumurile interstate din Utah pînă în Montana. După toate probabilitățile, soții Newland nu-l aveau la inimă pe Glenn Ables, dar urcaseră în nord pentru a-i vizita pe Marjorie și pe copii, cu care nu se văzuseră de peste patru ani. Se părea că ei sînt singurii ostatici din cabană.

Înainte de răsăritul soarelui, sosiseră doi procurori-adjuncți ai SUA pentru a-l informa pe Banish asupra plîngerii formulate de Guvern cu privire la schimbul de focuri. Îi acuzau pe Ables de uciderea șerifului adjunct Bascombe și pe Mellis de atacarea unei autorități federale, dar nu pomeneau deocamdată nimic de Judith, fata de doisprezece ani. Modul de redactare a plîngerii

era foarte important pentru Banish, pentru că înregistrarea ei la Tribunalul Districtului din Helena punea la dispoziția publicului versiunea FBI asupra conflictului care generase evenimentele. Mass media avea să citeze plîngerea ca sursă și să dea publicității informațiile culese anterior. Pe de altă parte, era vorba de un document legal și orice fel de erori sau omisiuni s-ar fi putut întoarce împotriva Guvernului mai tîrziu, la tribunal. Banish își petrecuse cea mai mare parte a primelor două ore ale dimineții adnotînd hîrtia cu un pix roșu.

Și în ce privește presa situația se precipita. Serviciul pentru mass media al Afacerilor Externe sunase peste noapte de la Washington, pentru a ordona o derogare de la statutul de operațiune specială. Hotărîseră ca unei echipe formate din douăzeci de reporteri de presă scrisă și un fotograf al *Associated Press* să i se permită accesul în baza de operațiuni în acea dimineață. Serviciul era îngrijorat de faptul că o încercuire care dura de cinci zile și în decursul căreia nu avuseseră loc progrese semnificative putea împinge presa neinformată la speculații de amploare, concretizate în comentarii referitoare la modul cum încalcă „Statul" legea sau la alte încercuiri similare – Bombardamentul din cazul MOVE de la Philadelphia sau povestea de la Waco, care se sfîrșise neplăcut. De obicei, pe măsură ce un asediu se prelungea, se răspîndea și părerea ca reprezentanții autorităților sînt principalii instigatori. Pentru a evita dezordinea în perimetrul bazei, Banish se gîndise deja cum va ocoli ordinul. La acea oră, Perkins însoțea echipa de ziariști pe o culme din apropiere, mai înaltă și cu o perspectivă îndepărtată, dar cuprinzătoare spre Paradise Ridge.

Aceasta era singura comunicare oficială de la sediul Biroului din Washington. În rest, nici un mesaj de la eșalonul superior și cu atît mai puțin de la directorul adjunct, Richardsen. Evident, explicația era lipsa progreselor semnificative. Nimic nu se întîmplă într-o negociere de ostatici pînă cînd cineva nu pune mîna pe telefon. Banish se făcuse dintotdeauna luntre și punte să țină Biroul la distanță, dar în misiunea de față, prima după aproape trei ani, se așteptase să fie ținut din scurt. Mai mult, își

dorise acest lucru. Se întrebă, în trecere, dacă nu cumva era ţinut sub observaţie prin vreun alt mijloc.

Se întrerupse din ceea ce făcea şi se lăsă pe spate în scaun. Aşa cum făcea o dată sau de două ori pe zi, de la ieşirea din spital şi aproape din oră-n oră, de cînd sosise la Paradise Ridge, îşi luă pulsul minţii. În aceste momente, se autoevalua. Avea impresia că judecă situaţia cu acurateţe. Întreruperea tabieturilor lui din Skull Valley i s-a părut la început insuportabilă. La Agenţie, adoptînd un orar de lucru, masă şi somn, extrăgîndu-se din tumultul cotidian, reuşise, încet şi cu răbdare, să redevină el însuşi. Se dedublase într-un om cu halat alb şi cu un notes în mînă, potolindu-şi şi păcălindu-şi gîndurile negre, impulsurile şi dorinţele care îl chinuiau. La Skull Valley, fusese propriul său cobai. Alerga prin labirint după fărîmiturile de brînză pe care tot el le semănase. Iar acum, Biroul îl paraşutase aici, lăsîndu-l de capul lui cam de multişor. Banish îşi dădea seama că recuperîndu-şi facultăţile raţionale avea mai puţin timp pentru aspectele mai fragile ale psihicului, ca personalitatea, temperamentul, caracterul.

Cînd l-au smuls din singurătate s-a simţit dezorientat, dar de la sosirea pe munte îşi dădea seama că făcuse faţă tuturor problemelor, reuşind, aproape în totalitate, să redevină negociatorul de ostatici de altădată. O pornise pe drumul cunoscut, nelăsînd nimic la o parte. Funcţiona din nou, percepînd situaţia cu un soi de familiaritate distantă, ca un cîine care amuşină printr-un colţ uitat al curţii, scormonind după oase de mult îngropate. Nu trecuse însă testul şi o ştia. În tot ceea ce făcuse, ar fi putut să-i scape ceva crucial sau evident. Se simţea cuprins şi de un soi de paranoia. Un sentiment care nu-i dădea pace, alimentat şi de tăcerea Washington-ului. Şi mai ales, continua să spere că telefonul de sus îl va elibera din funcţie, lăsîndu-l să se întoarcă la Skull Valley. Dar, făcînd un pas înapoi şi neslăbindu-se din ochi pe el însuşi, reuşea să ţină totul sub control.

Rămînea, totuşi, teama că el s-ar putea să vadă lucrurile la altă scară decît cea reală. În aceste răgazuri de autoevaluare, s-ar fi putut ca judecata să-i joace feste şi, ca un om care se opreşte să-şi ia pulsul şi se pune din nou în mişcare satisfăcut, fără a-şi

da seama că bătăile de la cealaltă mînă sînt mult mai rare, Banish s-ar fi putut înşela.

Metodele utilizate pînă în momentul de faţă i se păreau bune. Nu exista nici un manual pentru negocierea de ostatici. Erau strategii şi tactici, dar nu şi o metodologie. Fiecare situaţie îşi avea particularităţile ei. Negociatorul îşi dădea silinţa să-l izoleze pe suspect, situîndu-se în acelaşi timp în expectativă, subminîndu-i respectivului încrederea, ca în cazul de faţă, în care Ables fusese efectiv pus sub arest la domiciliu. Mai departe, negociatorul avea mînă liberă. Cînd încă mai era considerat un expert în domeniu, Banish asemănase la cursurile pe care le ţinea la Academia FBI din Quantico, Virginia, rolul negociatorului-şef de ostatici cu cel al cuiva care încearcă să regleze o antenă de satelit aflată pe acoperiş. Mişti antena, le spunea cursanţilor, apoi cobori în casă, să vezi cum se prinde, pe urmă urci din nou şi încerci o cu totul altă poziţie. Analogia avea sens în zilele în care televiziunea prin cablu era doar un vis şi în care antenele parabolice aveau un diametru de cincisprezece metri. Pe atunci, era unul din lupii tineri ai Biroului, cel mai bun şi cel mai sclipitor dintre cei care aveau să restabilească poziţia FBI-ului ca autoritate legală de resort, numărul unu în lume în perioada antiguvernamentală, post-Vietnam şi post-Watergate. Pe atunci, era încă familist, avea o soţie şi o fiică, dovezi că nu va trebui niciodată să regleze antena de unul singur.

Se întoarse la treburile care-l aşteptau pe birou. Stivele de adrese, rapoarte, memorandumuri şi autorizaţii de rechiziţie erau puncte fixe, de care se putea agăţa. Lucruri concrete, pe care le putea atinge şi muta cu mîinile.

Acestea erau orele de răgaz. Clipele în care grija se luptă cu judecata limpede şi cînd apar cel mai des greşelile. Intervalele care subminează moralul. Era de preferat pînă şi o evoluţie nefavorabilă a evenimentelor. Cel puţin asta te îndeamnă la o acţiune sau alta. Frustarea este duşmanul negociatorului de ostatici. Pentru el, purgatoriul este un iad.

Semnă din nou foaia cu liniile directoare ale lui Perkins pentru conferinţa de presă din acea dimineaţă, ca şi comunicatul de trei paragrafe şi setul adnotat de răspunsuri la întrebările care se

aşteptau să le fie puse. Se apucase să treacă în revistă rapoartele de gardă din ziua precedentă ale şerifilor cînd auzi nişte rîsete venind din cortul de comandă.

Îl deranja ceva la ele. Auzindu-le din nou, îşi puse jos pixul şi trecu de perdeaua de pînză. Agenţii îşi vedeau de-ale lor, la birourile pline cu ceşti de cafea, cutii de sifon şi pachete de plastic cu hrană conservată, de la camioanele de aprovizionare. Telefoanele cu linii, telex-urile şi fax-urile zbîrnîiau. Unul din agenţi introducea rapoartele într-un calculator. Un altul, dădea ordine prin radio. Doar scaunul lui Coyle, de lîngă intrare, era gol.

În dreapta lui Banish, lîngă frigiderul mic, doi poliţişti localnici trăncăneau, în picioare, rîzînd şi sorbind din două cutii înalte de Pabst Blue Ribbon cu sedativ.

Banish văzu negru înaintea ochilor. Se repezi la oamenii buimaci, apucîndu-i de coate şi scoţîndu-i afară din cort, în lumina strălucitoare a dimineţii. Acolo, goli cutiile; mirosul de bere îi pătrundea în nări în timp ce-i făcea cu ou şi cu oţet pe cei doi localnici. După aceştia, urmă la rînd Coyle, care nimeri ca musca-n lapte, cu un pahar de cafea în mînă. După ce termină cu ea, poliţiştii prinseră glas din nou.

– Ştii ce, începu unul din ei, de-abia am ieşit dintr-un schimb de douăsprezece ore.

– Pe muntele ăsta nu se iese niciodată din schimb, răspunse tăios Banish.

– Deci voi, ăştia, staţi aici, înăuntru, la una mică şi rece, în timp ce alţii fac toată treaba afară, spuse celălalt poliţist.

Banish îşi coborî privirea la petele întunecate pe care le făcea berea în ţărînă şi la spuma ce se prelingea pe buruieni. Mirosul îi urca încet în nări. Capul porni să i se învîrtă. Privi în jur şi descoperi printre cei aflaţi prin preajmă o figură familiară.

– Kearney, lătră.

Poliţistul părea uimit că îl cheamă.

– Ordonaţi, spuse, apropiindu-se.

Banish abia reuşea să nu urle.

– Imbecilii ăştia doi să dispară de-aici. Tu personal îi conduci pînă jos şi pe urmă pînă la Secţie.

Kearney încuviinţă din cap decis şi se alătură celor doi poliţişti care priveau dezgustaţi.

Banish se întoarse către Coyle.

– Ai probleme cu auzul, agent? o întrebă.

– Nu, domnule.

– Înţelegi ordinele care ţi se dau?

– Da, domnule.

– Atunci, nu ştiu cine te-a pus mai-mare peste cortul ăsta, dar dacă mai trebuie să spun de două ori un lucru, AU SĂ IASĂ SCÎNTEI. AI ÎNŢELES?

– Da domnule.

– ÎŢI ESTE CÎT SE POATE DE CLAR CE-ŢI CER?

Coyle înghiţi în sec şi încuviinţă din cap.

– Da, domnule.

Banish clătina din cap. Îşi dădu seama că vocea îi scăpase de sub control. Nu se mai putea stăpîni. Privi către cortul de comandă ca şi cum acesta ar fi fost un refugiu. Agenţii care-l urmăreau de la intrare se făcură nevăzuţi înăuntru. Banish se răsuci pe călcîie şi o porni în direcţia opusă, de-a curmezişul platoului. Cei care se opriseră să privească scena îi fugeau din cale.

La rîndul lui, fugea de miros. De mirosul berii, atît de pătrunzător încît aproape o simţea pe limbă, şi dacă se simţea pe limbă ar fi putut-o înghiţi, aşa că fugea cît putea de departe. Trase în piept aerul curat. Acesta mirosea a motorină şi a gaze de eşapament, dar era curat, pentru că nu îl tenta.

Vehiculul de sunet

Ajunse la vehiculul de sunet şi bătu de două ori. Agentul dinăuntru, sunetistul – nu ştia cum îl cheamă – trase uşa glisantă. În căştile care-i atîrnau de gît zăngănea ritmic muzica rap. Omul se dădu la o parte, pentru a-i face loc să urce.

– Ceva nou? întrebă Banish.

Sunetistul scutură din cap.

– Nimic.

Banish nu schiță nici un gest. Dacă s-ar fi întîmplat ceva la cabană, ar fi fost bineînțeles înștiințat imediat. Pusese o întrebare inutilă. Se așeză pe scaunul de lîngă ușa deschisă. Acesta scîrțîi.

Sunetistul luă celălalt scaun. Tăcea, așteptînd ca superiorul lui să zică ceva. În cele din urmă, se hotărî să spună ce-l frămîntă.

– De ce nu răspund?

Ochii lui Banish erau închiși. Își aplecase fruntea. Se mărgini să scuture din cap.

După un răstimp, muzica din căști începu să se audă mai înfundat. Sunetistul și le pusese din nou pe urechi. Banish deschise ochii și își ridică privirea. În noaptea dinainte fuseseră instalate camere TV. Panoul cu monitoare de deasupra capului sunetistului înfățișa șase perspective diferite, în alb și negru. Lui Banish îi trebui o clipă ca să-și dea seama de amplasamentul fiecărei camere. Cabana era supravegheată din trei unghiuri: exact din față, printre copaci, și din cele două părți, de la peste patruzeci și cinci de grade și mai din depărtare. Podul cu mulțimea de manifestanți de la baza muntelui beneficia de un cadru larg. Mai era înfățișat un punct al drumului ce ducea în sus. În fine, un plan general și de sus al bazei de operațiuni.

Banish crezu că deslușește pata neagră, minusculă care ar fi trebuit să fie telefonul, în porțiunea accidentată și împînzită de copaci din fața cabanei. Cînd sunetistul ridică ochii din nou, îl privi și dădu din cap. Sunetistul își scoase căștile.

– Dar microfoanele din exterior? întrebă Banish.

Omul scutură din cap.

– Numai muzică. Mai puțin o dată, în jur de trei dimineața, cînd un șerif s-a ușurat la un copac.

– Oamenii mei nu se pișă în schimburi, spuse Fagin.

Banish se întoarse încet, deloc impresionat de tonul teatral. Fagin apăruse în dreptul ușii deschise a dubei, în uniformă, fără șapcă, pe care o înlocuise cu o basma de camuflaj, strîns înfășurată în jurul capului său mare și negru.

– O fi fost vreo veveriță uriașă, rosti sunetistul, cu accentul său de Virginia.

Fagin încuviință din cap.

– Da, fire-ar mama lor a dracu'. Stătea cu brațele încrucișate, măsurîndu-i din ochi pe cei doi. Ce frumoasă e dimineața în Montana, rosti, privind în gol.

Fagin găsea întotdeauna cîte un motiv pentru a strîmba din nas.

– De fapt, reluă sunetistul, întorcîndu-se încă puțin în scaun, ceva tot s-a auzit azi-noapte. Niște sunete răgușite.

– Adică? întrebă Banish.

– Nu din cabină, ci de afară, din țara nimănui. Din cînd în cînd. Sunete guturale. Groase și fioroase.

– Coioți, îi lămuri Fagin. Jivinele alea scîrboase moarte de foame. Oamenii mei îi văd apărînd dintre copaci, noaptea. Pîș-pîș, cu ochii galbeni și infecți. Jinduiesc la cîinii morți. Nu le mai e frică de muzică.

Ultimele cuvinte le rostise din ce în ce mai rar. Se schimbă puțin la față, iar privirea pătrunzătoare îi deveni ușor distrată. Apoi se încruntă. Primea un mesaj în cască.

Ridică ochii.

– Unde mă-sa-i Perkins?

– Cu presa, răspunse Banish. Acolo, sus.

Își îndreptă mîna în direcția culmii învecinate.

– Tu-i mama mă-sii, exclamă Fagin, după care se făcu nevăzut.

Banish se întoarse. Sunetistul îl privea, dar el se mărgini să ridice ușor din umeri. A comanda înseamnă uneori a delega răspunderea.

– Conectează-mă, îi spuse, ridicînd receptorul din cîrligul lui.

Sunetistul își puse căștile la loc, apoi opri muzica apăsînd un comutator și îl îndemnă pe Banish să înceapă.

– Vă vorbește agentul special Bob Watson, rosti acesta pe un ton egal. Privea cabana de pe monitorul pîlpîitor și pata întunecată a telefonului nebăgat în seamă.

– Cabana în care vă aflați este complet înconjurată. Nu aveți nici o posibilitate...

The Baltimore Sun

HUDDLESTON, Montana, 7 august

Autoritățile federale au obținut ieri un mandat de arestare pentru crimă, pe numele fugarului Glenn Allen Ables, prezumtivul autor al împușcăturilor care l-au ucis pe șeriful federal Stanley Bascombe.

Agenții FBI au continuat în decursul zilei de ieri asediul asupra cabanei lui Ables, situată pe un vîrf de munte izolat. Operațiunea constă dintr-o încercuire strînsă, din cauza pericolului la care ar fi expuși cei cinci copii aflați în incintă în cazul unui asalt armat.

În urmă cu doi ani, Ables a fost adus în fața justiției pentru trafic de arme, la inițiativa autorităților federale. Bascombe a fost ucis în timpul unui schimb de focuri izbucnit în momentul în care un cîine al familiei a descoperit după miros patru șerifi federali. Aceștia se aflau într-o rîpă din apropierea cabanei lui Ables efectuînd ceea ce autoritățile numesc o „supraveghere de rutină".

Trupul neînsufletit al lui Bascombe a fost transportat pe cale aeriană în orașul Maryland, acum două zile. Slujba de înmormîntare va avea loc astăzi, la Biserica St.Paul din Baltimore, cu participarea lui E.Walter Leveralt, directorul Serviciului Șerifilor Federali.

Notoriu supremațist alb și fost membru al Ku Klux Klan, Ables este învinuit de împușcarea mortală a lui Bascombe. Charles Mellis, cumnatul lui Ables, în vîrstă de 29 de ani, are de înfruntat acuzația mai puțin gravă de atacare a unui agent federal.

După propriile relatări, autoritățile nu au fost contactate de persoanele aflate în cabană după schimbul de

focuri. În decursul zilei de ieri, a continuat operațiunea ce are ca scop atragerea lui Ables în afara cabanei. „Nu este vorba de o arestare de rutină, a declarat, la Washington, Frank Spona, purtătorul de cuvînt al FBI. Intenționăm să epuizăm toate căile care duc, în opinia noastră, la o soluționare pașnică a situației".

Ables a declarat că nu se va preda viu autorităților.

A cincea zi a încercuirii s-a caracterizat printr-o creștere a tensiunii și nenumărate zvonuri, afirmă Associated Press.

Un incident bizar s-a petrecut ieri, cînd membri ai unității de elită Grupul pentru Operațiuni Speciale al Șerifilor Federali au arestat cinci persoane puternic înarmate pe un drum forestier. Drumul permite accesul la o culme înaltă cu vedere atît către cabana lui Ables, cît și către cartierul general al autorităților federale. Șerifii, care i-au descris pe tinerii arestați ca membri ai unei secte neonaziste de *skinheads*, cunoscută sub numele de Adevărul, au oprit Jeep-ul în care se aflau aceștia și au capturat cel puțin opt arme semiautomate fără nici un fel de incident.

Cei cinci tineri își vopsiseră svastica pe fețe, relatează martori oculari. În posesia autorităților se mai află un steag cu inscripția: „Marea Revoluție Albă".

Tot în decursul zilei de ieri, un post TV din Helena a difuzat, fără precizarea sursei, informația conform căreia autoritățile au distrus în urmă cu cîteva zile rezerva de apă a celor unsprezece ocupanți ai cabanei. Autoritățile au declarat că o asemenea măsură este uzuală în astfel de cazuri, deși anterior dezmințiseră alte relatări din mass media, între care cea a altui post TV, conform căreia în apropierea cabanei lui Ables au fost aruncate containere cu gaz lacrimogen.

„Am evitat deliberat orice fel de acțiune agresivă, a declarat Reginald Perkins, agent special însărcinat de la Biroul Teritorial al FBI din Butte, Montana, în prima conferință de presă desfășurată la Paradise Ridge. Fac-

torul critic este în acest caz prezența minorilor în incintă."

Faptul că Ables continuă să se situeze, după atîtea zile, în afara legii, nu înseamnă că forurile abilitate cu păstrarea ordinii sînt incapabile, au mai precizat autoritățile.

„Nu are de ce să ne fie rușine, a declarat Perkins. Prelungirea operațiunii arată că Guvernului îi pasă de ceea ce se întîmplă. Adevărul este că noi sîntem mai preocupați de soarta copiilor decît domnul Ables, lucru care nu-l onorează deloc."

Autoritățile au afirmat că nu știu exact cîte arme posedă Ables în cabană, deși este sigur că soția și copiii inculpatului – care au vîrste între un an și șase luni și paisprezece ani – făceau în mod regulat exerciții de tragere în zonă.

„Suntem pregătiți să ne confruntăm cu un arsenal", afirmă Perkins.

Același agent a menționat că nu se știe cît timp va continua încercuirea. După Associated Press, nu se știe exact dacă Perkins deține calitatea de negociator-șef al Guvernului.

Autoritățile și-au stabilit cartierul general pe munte. Se află acolo cel puțin nouă corturi, numeroase vehicule militare, cîteva camioane U Haul, o mașină de pompieri, elicoptere și sute de polițiști și alți membri, ai personalului auxiliar. Încercuirea include agenți ai FBI, ai Biroului pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc, forțe din componența Serviciului Șerifilor Federali, din cadrul Poliției Statului Montana, din Departamentul Șerifilor Ținutului de Frontieră și din Poliția Orașului Huddleston.

Prelungirea asediului nu a dus la diminuarea numărului de susținători ai lui Ables din și din jurul orășelului aflat în nord-vestul Montanei. La baricada poliției se adună zilnic localnici, membri ai unor facțiuni ale Identității Creștine, neonaziști din statele învecinate și amatori de senzații tari de pe întreg teritoriul țării. Cei

prezenți huiduie vehiculele care părăsesc zona și pe polițiștii din Huddleston care păzesc podul, făcînd sporadic observații cu caracter rasist sau scandînd lozinci proariene.

Cu cîțiva ani în urmă Ables și familia lui s-au mutat de la Chicago în comunitatea din nord-vestul extrem al Montanei. Zona se întinde în apropierea cartierului general al Bisericii Rezistenței Ariene Albe și Creștine, considerată una din cele mai mari și active organizații supremaționiste din SUA. O delegație a grupării a împărțit ieri pamflete subversive la baricada aflată la baza Muntelui Paradise.

Anterior, Ables a negat că ar fi existat vreo legătură între el și Biserica Rezistenței Ariene.

Ables, care a împlinit recent 41 de ani, a devenit, dintr-un extremist rasist și religios, un erou printre localnici. Aceștia îl sprijină, aducîndu-i poșta și diverse articole de băcănie sus, la cabana care nu are nici curent electric, nici telefon.

Vecinii îl descriu pe Ables ca pe o persoană mîndră și plină de încredere în sine, care, înaintea încercuirii, mergea la pescuit cu copiii localnicilor.

„Glenn este un om dintr-o bucată" a declarat Deke Belcher, un vecin în vîrstă de 77 de ani al inculpatului, afirmînd că FBI-ul și șerifii ar trebui să lase în pace muntele și locuitorii lui. „A fost provocat", mai susținea Belcher.

Biroul

Șeriful Blood intră în cortul de comandă, săltîndu-și pălăria dinaintea agentei aflată la primul birou și prezentîndu-se. Agenta era genul de persoană care nu vrea să se lase dusă de nas și îi răspunse cu o privire dezaprobatoare și pe un ton sever. Arăta mai mult a agent FBI decît a femeie, ca și bărbații aflați prin preajmă care păreau și ei mai mult agenți decît bărbați. Muntele

era populat de două specii diferite, agenți și restul lumii. Femeia își aținti o clipă privirea asupra ziarelor pe care le ținea Blood în brațe, poate căutînd vreo armă, alta decît pistolul pe care îl purta șeriful la șold, apoi îl îndrumă către capătul îndepărtat al cortului. Blood își sălță din nou pălăria și o porni într-acolo.

Lucru mare, cortul ăsta pe dinăuntru. Avea un aer sobru și era scăldat în lumină, agenții tăcăneau la tastaturile calculatoarelor, iar în aer plutea un zumzăit pricinuit de diferitele voci care vorbeau la telefon, în radio-uri și unele cu altele, toate în același timp. Principala atracție era chiar în mijloc: ditamai peretele de sticlă sau plastic transparent, la care te puteai uita și din față, și din spate și care era cumva luminat pe dinăuntru. Un agent cu ochelari cu ramă neagră desena pe el cu un soi de creion, completînd diagrama complicată, în culori, a vîrfului muntelui și a întregii proprietăți a lui Ables. Reprezentarea conținea distanțe, înălțimi și tot restul. Categoric altceva decît hărțile desenate cu un băț în țărînă. Lui Blood i se păru că se află în camera de comandă a unui submarin ce se îndreaptă către inamic.

Din biroul delimitat de pînză aflat în partea din spate a cortului se auzeau voci. Una dintre ele era enervată. Blood se opri și se gîndi dacă să intre sau nu și, cum nu exista nici un loc solid în care să poată ciocăni, dădu la o parte draperiile din pînză groasă și pătrunse înăuntru.

Vocea care se ambala din ce în ce mai tare era a lui Perkins. Blood nu-l văzuse niciodată atît de agitat. Tocmai spunea:

– Eu sînt acolo sus cu douăzeci de ziariști și fără nici un fel de escortă, și el apare din senin, alergînd după un Jeep plin cu neonaziști! Îți dai seama cum m-am simțit? Neplăcut e puțin spus. Fagin încalcă regulile jocului și asta nu-mi place deloc.

Banish era așezat la birou, iar Perkins stătea cu spatele la Blood. Nici unul nu observase intrarea lui Blood, așa că acesta mai făcu un pas. Pe birou se aflau o veioză cu neon și braț curbat, aplecată ca o pasăre de pradă asupra grămezilor de hîrtii, erau un telefon și un walkie-talkie înfipt în încărcătorul de acumulatori. Firele de alimentare se tîrau pe podea pînă la pînza de despărțire. O canadiană, o pereche de cizme și o cană cu apă

erau așezate pe un suport scund de lemn, în colțul umbrit din spate.

– A făcut ceea ce avea de făcut, răspunse Banish.

Perkins era în picioare între două scaune pliante metalice, înghesuite în spațiul strîmt din fața biroului.

– În primul rînd, sînt tare curios să știu cum au ajuns sus. Presa a avut parte de un spectacol pe care nu-l va uita ușor. Eu stau acolo vînzîndu-le mîzgălicilor gogoșile tale și deodată mă trezesc cu Jeep-ul acela oprit și cu șerifii care mișună peste tot. Bineînțeles, fotograful de la Associated Press a început să țăcăne. Am rămas ca vițelul la poarta nouă, pentru că habar n-aveam ce se întîmplă. Cinci mucoși cu svastici pe față și puști semiautomate, mai spune ceva, dacă poți. M-am simțit de-a dreptul umilit, încheie Perkins, împungînd aerul dinaintea lui cu un deget.

Banish nu părea îngrijorat. Dimpotrivă, dădea chiar impresia că incidentul îl plictisește.

– Cu cît sînt ei mai nebuni, cu atît sîntem noi mai cuminți, rosti. Altceva?

Perkins rămase acolo, dinaintea lui Banish, în mod evident scos din sărite, încleștîndu-și și descleștîndu-și pumnii. Dintr-un motiv sau altul, luase toată treaba ca un afront personal.

– Nu-ți dai seama că puștii aceia puteau să ne surprindă și pe noi? Sîntem niște pești într-o găleată. Chiar nu poți să înțelegi atîta lucru? Ne-a lipsit foarte puțin ca lucrurile s-o ia razna.

– Fagin și-a postat oameni pe vîrfurile din jur, răspunse Banish, în continuare mai interesat de hîrtiile de pe birou. A fost un incident nefericit, dar pe termen lung vom trage foloase din el și vom învăța să ne păzim.

Perkins încuviință din cap, deloc convins.

– Asta-i atunci.

Neprimind nici un răspuns, se răsuci în loc, trecînd bățos, fără a-i arunca măcar o privire, pe lîngă Blood.

Banish închise ochii. Pe șaua nasului, de ambele părți, îi apăruseră niște puncte de un roz intens de la ochelarii pentru citit pe care îi aruncase pe vrafurile de rapoarte de pe masă. Nu părea deloc în apele lui. Obrajii, gîtul și bărbia îi erau pline de peri

țepoși, albi și negri, iar lumina aspră a lămpii de birou îi accentua paloarea.

Își frecă semnele adînci de pe nas cu degetele, apoi deschise din nou ochii și își puse la loc ochelarii. Luă un teanc de hîrtii și se apucă iarăși de citit. Blood se apropie de birou.

– Mi-ai adus ziarele? întrebă Banish fără să ridice ochii.

Blood i le puse în față.

– Și o porție proaspătă de pamflete.

– Altceva?

– Am fost în spatele liniilor inamice, mai devreme. Am numărat mașinile. Sînt nouăzeci și opt, din opt state diferite, plus una cu placă de înmatriculare de Heaven.

Banish dădu din cap a expediere.

– Avem pe cineva acolo care notează numerele. Altceva?

– Dacă tot mă întrebi, începu Blood, scoțînd o bucată de hîrtie din buzunar, ceva care circulă jos și se pare că iscă destulă gălăgie.

Hîrtia era copia unei scrisori.

– Sînt sigur că e scrisul lui, puteți verifica, reluă. Ables i-a scris pastorului de la Biserica locală a Rezistenței Ariene, acum doi ani, în iulie. Adică exact înaintea arestării lui. Citește. Susține că agenții de la Alcool și Tutun l-au vizitat la cabană și au încercat să-l forțeze să devină informator.

Banish abia aruncă o privire asupra scrisorii și o așeză peste celelalte lucruri aduse de șerif, întorcîndu-se la hîrtiile lui.

– Altceva?

Blood îl privi, apoi se uită la scrisoare.

– Crezi că n-are nici o importanță? întrebă.

– Conduc o operațiune tactică, nu o investigație, răspunse Banish.

Ochii îngustați ai lui Blood se deschiseră puțin.

– Chiar așa, mie mi se pare că aici ceva scîrțîie. Rău de tot.

– Nu mă interesează cine, ce i-a făcut. Treaba mea e să-l fac să iasă din cabană.

Blood era pe punctul de a da din umeri, dar Banish ridică privirea și îl întrebă, surprinzător:

– Ce părere ai, Rezistența Ariană este un motiv de îngrijorare prin aceste locuri?

– De îngrijorare? Nu chiar.

– Atunci ce-ai zice de cinci tineri înarmați și cu svastici pe față, pe care autoritățile nu-i intimidează deloc?

Blood pufni disprețuitor.

– Aiureli, răspunse. Copilării. Strîngeri de mînă secrete și tot tacîmul. Iar armele și undițele – toată lumea de pe aici le are în mașină. Localnicii cred în general în patru lucruri: familie, proprietate, Dumnezeu și arme. Nu neapărat în această ordine. Deci, dacă ți-ai lua o pușcă, nu înseamnă că vrei într-adevăr să împușți pe cineva cu ea.

– Deci nu are nici o importanță.

Blood se îndreptă puțin de spate.

– Am ajuns să apăr legea. Nu văd ce nu merită să văd. Nouăzeci și cinci la sută din toate lucrurile astea nu sînt decît prostii. Trîncăneală. Lucruri pentru care nu poți aresta pe nimeni.

– Pînă cînd nu încalcă litera legii.

Completarea lui Banish își atinse ținta. Blood chibzui puțin la răspuns.

– E ca și cum ai locui lîngă o centrală nucleară, cred. Te gîndești mereu la ea, dar pînă nu explodează, nu prea ai ce face.

Banish încuviință din cap puțin scîrbit.

– Scrisoarea aceea, o avem și noi. Știm și că Ables s-a desolidarizat de Rezistența Ariană Albă. Altceva?

Blood întîrzie o clipă răspunsul.

– Nu cred.

Atunci, Banish puse jos teancul de hîrtii, iar Blood putu vedea niște fotografii, portretele de sfîrșit de an ale copiilor lui Ables. Banish le ridică și-și ațintì privirea asupra lor. Blood își închipui că era timpul să iasă. Mai întîrzie cîteva clipe, dar Banish părea într-adevăr absorbit de imagini. Uitase de prezența lui Blood.

Spre ieșirea din cort, trecînd pe lîngă centrala telefonică, Blood îl văzu pe agentul așezat în dreptul acesteia spunînd ceva în receptor și umblînd la mai multe comutatoare. Femeia de la

intrare remarcă şi ea acest lucru, se ridică discret de la biroul ei şi porni către centrală, legitimaţia atîrnîndu-i de cordonul fustei.

– Ce vroia? îl întrebă calm pe agent.

– O linie cu exteriorul. Mi-a zis să opresc banda.

Orice s-ar fi petrecut, Blood ajunsese deja la ieşire şi nu mai avea nici un motiv să zăbovească. Afară, după ce se îndepărtă destul de mult, se opri să se gîndească la cele văzute. Lîngă picior, în ţărînă, descoperi un muşuroi de dimensiuni apreciabile. Cu un efort demn de apreciat, furnicile îl înălţaseră dintr-un nisip mai deschis la culoare decît pămîntul din acel loc. Blood îl nărui cu un bobîrnac uşor, din vîrful cizmei. Privi furnicile ieşind la suprafaţă şi începînd să se rotească frenetic în cercuri, apoi o porni din nou în josul muntelui.

Cincinnati, Ohio

Frank Dewey se uită la telefon de-abia după al treilea apel. Celelalte patru linii aveau deja beculeţele aprinse. Intenţionase să plece mai devreme, pentru a-şi duce băiatul la lecţia de fotbal, dar partenerul lui se afla la Las Vegas, într-o călătorie mai lungă în care îmbina afacerile cu plăcerea, iar biroul era cu susu-n jos. Dewey avea în subordine şaptesprezece angajaţi şi doi colaboratori cu ora, ceea ce însemna mult pentru o firmă de detectivi din Cincinnati. Afacerile îi mergeau însă foarte bine.

Dewey and Stone Associates se specializase în „investigaţii liniştitoare". În epoca SIDA şi a anunţurilor din ziare, oamenii erau din ce în ce mai speriaţi. A face curte unei femei ţinea de domeniul trecutului. Clienţii voiau fapte, şi cît mai urgent, iar o verificare de rutină scotea la iveală în multe cazuri lucruri pe care o relaţie de ani de zile le ţinuse ascunse. În cîteva zile sau chiar ore, Dewey şi Stone puteau aduna materialul necesar pentru un raport concentrat, de două sau trei pagini, care să cuprindă poziţia socială, starea financiară şi sănătatea unei persoane. Cinci sute de dolari pentru o verificare simplă sau şaptezeci şi cinci pe oră şi pe angajat operativ, pentru o investigaţie-interpretare,

însemnau o sumă mică, avînd în vedere că în schimbul ei erai sigur că relaţia ta nu te va dezamăgi sau că nu se va sfîrşi.

De exemplu: o tînără, fiica unui prieten şi asociat al lui Dewey venise la birou în urmă cu două zile, solicitînd o verificare de rutină a noului ei prieten, Acum, pe biroul lui Frank se aflau două coli de hîrtie. Una era o copie a cazierului din San Francisco al tînărului, care includea două arestări pentru posesie de heroină, în 1989, cu un an şi jumătate înainte ca tipul să se fi mutat în Cincy. Cealaltă era o copie după adresa unei clinici din oraş, care trimisese pentru clarificare nişte probe de sînge la un institut serologic din Philadelphia. Probele erau luate sub codul de Asistenţă Socială al tînărului şi pe un nume fals. Răspunsul urma să fie trimis direct la adresa „numelui fals", localizată printr-o cutie poştală ce se afla la două blocuri de apartamentul prietenului fetei.

Tînăra era programată pentru sîmbătă dimineaţă, la ora nouă. Situaţia se supunea statisticii lui Dewey: nouăzeci şi cinci la sută din cazuri, dacă sînt suficient de suspicioşi ca să angajeze un deterctiv particular, au dreptate în bănuielile lor.

Îşi dădu la o parte manşeta albastră, scrobită, apoi auzi telefonul sunînd din nou, apăsă pe buton şi ridică receptorul.

– Dewey and Stone Associates.

– Cu domnul Dewey.

Recunoscu imediat vocea. Îşi luă coatele de pe biroul cu cristal, se lăsă pe spate în scaun şi îşi puse un picior peste celălalt, trăgîndu-şi manşeta la loc peste brăţara din aur a ceasului. Clientul aflat la celălalt capăt al firului îl interesa. Fără să-şi dea seama de ce, Dewey se simţea într-un fel înrudit cu individul respectiv, de altfel unul dintre puţinele cazuri de care se mai ocupa personal.

– Domnule Banish. Aţi întîrziat două zile. Mi-era teamă să nu se fi întîmplat ceva.

– A apărut ceva neprevăzut.

Tipul cu care vorbea nu întîrziase niciodată, nici cu telefoanele lui de două ori pe lună şi nici cu plata. Banii erau transferaţi dintr-un cont al unei bănci din Cincinnati, dar corespondenţa era trimisă la un oficiu de post restant aflat pe undeva, prin mijlocul Montanei.

– Ştiţi ce, domnule Banish – începu Dewey , aplecîndu-se din nou în faţă pentru a deschide un sertar şi a căuta prin dosare, ar fi cazul să renunţăm la tariful normal. Sînteţi de-al casei, iar treaba nu e grea. Cred că ne-am putea înţelege la o sumă lunară.

– Dacă doriţi, răspunse Banish. Continuaţi.

În glas i se simţea nerăbdarea, ceea ce era neobişnuit. Acest Banish era un om ciudat. Ceva îi spunea lui Dewey că e vorba de un fost poliţist.

– S-a certat cu amantul ei, continuă Dewey, frunzărind prin dosar. Nu ştim exact ce şi cum s-a întîmplat, dar au rupt-o. S-a întors în barul acela cu pian acum trei seri. A cerut două cîntece şi a rămas vreo oră, timp în care o băut două Manhattan-uri. A plecat singură.

– Bun, răspunse Banish.

Rostise cuvîntul fără emoţie, dar faptul părea rezonabil avînd în vedere că se referea la o fostă soţie.

– Problema este că s-a reapucat de fumat. Şi nu cu filtru. S-ar putea ca amîndoi să fi investit în relaţia asta mai mult decît am crezut noi. Altceva: se gîndeşte serios să renunţe la Condor pentru o maşină mai mică.

– Mai mică? întrebă Banish. Dar Nicole?

Dewey se gîndi că nu are rost să o ia pe ocolite.

– Asta vroiam să vă spun. Vestea cea mare este că fiica dumneavoastră se mărită – deschise dosarul de pe birou – tot băiatul ăla de la postul de radio. Nu e prea procopsit.

Luă extrasul din cartea de credit.

– Ceva mai puţin de trei mii pe o carte VISA comandată prin poştă de le Tiffany's din Chicago, pe 25 iulie. A semnat de primire pe douăzeci şi opt.

Dewey aşteptă o clipă răspunsul. Nici măcar el nu putea fi indiferent la sentimentele tipului. Cu desăvîrşire străin, Dewey asistase la nenumărate întîlniri ale perechii, încă de la prima, dar, după toate probabilităţile, Banish nu-şi văzuse propria fiică de peste doi ani.

Aşa că detectivul se trezi gîndindu-se că avea şi el un cuvînt de spus.

– A cerut-o într-un restaurant. S-a așezat într-un genunchi și tot restul. Mesele din jur au aplaudat.

Nici un răspuns.

– Știți ce, domnule Banish, nu vreau să mă bag, pentru că nu e treaba mea, și pentru că întotdeauna clienții au dreptate. Întotdeauna. Nu vreau să fac o derogare de la regulă nici măcar în cazul dumneavoastră. Dar poate-ar trebui să vă întîlniți cu ei. Sau măcar să le dați un telefon.

– Asta nu se poate, rosti Banish.

Din nou, Dewey așteptă cîteva momente. Și Frank Dewey nu era omul care să se simtă stînjenit. Dar, de la fost polițist la fost polițist sau de la tată la tată, avea impresia că îl cunoaște pe omul acesta. Ceva îl mișcase. Se gîndi la propriul lui fiu, în vîrstă de doisprezece ani, și la ora de fotbal, și la toate lucrurile pe care se aștepta să le piardă într-o zi. Se aplecă din nou, uitîndu-se la ceas. Va ieși din birou de cum va pune jos receptorul.

– Să vă trimitem aceleași materiale ca de obicei? întrebă. Fotografii, înregistrări telefonice, transcrieri?

Vocea lui Banish se auzi după un răstimp destul de lung.

– Doar fotografiile.

Cortul de comandă

[PARASIEGE, pag. 35]

Prin urmare, este de presupus că agentul Banish a nesocotit în mod voit și în cunoștință de cauză ordinul Serviciului de Presă.

Încă o dată, capacitatea de a lua decizii și competența agentului Banish s-au dovedit discutabile. A fost ignorat un atac terorist aproape încununat de succes ce avea ca țintă baza de operațiuni, în timp ce agenții suprasolicitați, vinovați de abateri minore, au fost admonestați în mod public și cît se poate de prompt.

După incidentul extremist de pe muntele alăturat, agentul Banish l-a primit pe şeriful ţinutului pentru o discuţie privată, după care a dat un telefon interurban, care, din ordinul aceluiaşi, nu a fost înregistrat. Este vorba chiar de intervalul de trei minute lipsă din înregistrarea audio, după cum au arătat anchetatorii. Imediat după această discuţie, agentul Banish a părăsit cortul de comandă fără a o informa pe agentul Coyle asupra destinaţiei. Se presupune că s-a retras în rulota personală. Agentul Banish nu a revenit în cortul de comandă timp de mai multe ore.

Baza de operaţiuni

La cină, Blood avea în faţă o farfurie de chiftele cu orez şi stătea la o masă pliantă, aflată lîngă băncile lungi, înţesate de şerifii federali ieşiţi din schimb şi agenţii care înfulecau cu lăcomie. Blood se afla mai aproape de şerifi, a căror nemulţumire era evidentă. Ca nişte orăşeni ce erau, păreau, în primul rînd, dărîmaţi de cele patru zile petrecute pe munte. Pînă şi părul tuns scurt părea să li se fi încurcat. Gînganiile sînt numai o parte din lucrurile care-ţi dau mîncărimi la munte, şi chiar Blood se simţea plin de praf. Pînă acum, se folosise de trusa de noapte pe care o ţinea întotdeauna în portbagajul Bronco-ului său, alături de uneltele de pescuit.

Deci, apăruse şi murdăria, cuibărindu-se în porii unor piei obişnuite cu duşurile regulate ce lipsesc muntenilor care îşi freacă întotdeauna braţele de parcă ar încerca să şi le încălzească. Toate acestea erau agravate de faptul că oamenii aşteptau de atîta vreme cu ochii aţintiţi asupra acelui individ care nu clipea, care nici măcar nu deschidea ochii, a acelui criminal care se afla atît de aproape de ei încît ar fi putut să-l scuipe fără să-şi ia avînt.

Agravate de senzaţia că omul acesta, criminalul acesta, se distrează cu sadism în cabana lui pe seama lor. Era evident pentru oricine că încercuirea era formată din bărbaţi mîndri, care luau o jignire în serios. Din bărbaţi pe care nu prea aveai cum

să-i duci cu șoalda. De aceea animozitatea lor începea să prindă cheag ca laptele lăsat la prins.

Pînă și șefii deveniseră agitați. Mai devreme, în aceeași zi, Blood era destul de aproape de duba cea neagră pentru a-i auzi pe Banish, Fagin și pe sunetist discutînd asupra strategiilor posibile. Sunetistul sugerase „insinuarea" unui dispozitiv de ascultare în cabană prin coș, dar Banish nu a fost de acord, amintind de cunoștințele de electronică ale lui Ables. Apoi Fagin insistase asupra unui atac cu gaze toxice, propunere de asemenea respinsă de Banish, care zicea că s-ar putea ca ocupanții cabanei să aibă măști și – dacă era așa, șerifii și agenții care ar fi încercat să pătrundă înăuntru puteau fi masacrați. Banish expediase toate propunerile, cu încăpățînare, iar Fagin și sunetistul n-au putut să-l convingă.

Era timpul schimbării gărzii, perioada aceea chiar dinaintea amurgului cînd luna strălucește mare sus pe cer, în punctul diametral opus soarelui ce apune, și totul apare într-o lumină ciudată. Aerul începea să piște, dar era încă destul de umed pentru a întări gîngăniile. Apăru Kearney, cu o farfurie de tinichea pe care o trînti pe masa lui Blood, așezîndu-se dinaintea acestuia, cu spatele la banca șerifilor federali. Bobocul era neobișnuit de tăcut, chiar serios; nu se apucă să trăncănească tihnit ca de obicei și nici măcar nu-l salută pe șerif. Mesteca ursuz și concentrat, ca și cînd ar fi avut cine știe ce necazuri. Poate că era indignat de modul cum fusese tratată familia Mellis, la baricadă. Blood reuși să-l scoată din muțenie doar cînd izgoni o albină ce i se învîrtea în jurul farfuriei.

– Am văzut odată un om murind din cauza înțepăturilor, începu Kearney. La pregătirea elementară. Își făcea sectorul, curățînd de uscături niște copaci, cățărat pe un culegător de cireșe, și cred că a dat peste un stup, pentru că atunci cînd a căzut era complet acoperit de albine. Era un roi întreg. Tipul se plesnea peste tot și alerga, mi se pare chiar că încerca să strige, îți închipui, în bîzîitul acela dement. Noi nu știam ce să facem. Ne-am repezit la el și l-am împins cu niște pari într-un eleșteu care se afla chiar alături, gîndindu-ne că are să scape de ele în apă. Degeaba. De atunci, mă gîndesc la asta de multe ori. Cum s-o fi simțit acoperit de toate albinele alea înnebunite, galbene și

negre, care-şi înfigeau acele în el una după alta, şi pe urmă el intrînd cu ele cu tot în apă. Mă întreb dacă îşi dădea măcar seama ce i se întîmplă. Dacă ştia de ce-l tot îmbrîncim, de ce sîntem atît de brutali.

– Urîtă moarte, spuse Blood.

Kearney rămăsese cu ochii aţintiţi asupra unui punct al mesei.

– Înţepat de o mie de ori. N-am mai omorît niciodată o albină de atunci. Ştiu că n-au cum să-ţi poarte pică, dar mi s-a părut ca o răzbunare, zău dacă nu.

– Mîna destinului, vrei să zici.

Kearney abia schiţă o înclinare din cap.

– Şi era un băiat bun, n-a meritat-o. Un puşti slăbănog. Nu i-aş dori aşa ceva nici celui mai mare duşman al meu.

Blood era surprins de registrul sumbru al gîndurilor lui Kearney. Apoi atenţia amîndurora fu atrasă de o izbucnire de rîsete groase ce venea de pe banca şerifilor. Nu chiar hohote, ci un rîs întunecat, rîsul acela cu care rîzi de altcineva, rîsul acela care te face să vrei să auzi mai multe. Poate din curiozitate, aşa cum aprinzi lumina noaptea, cînd începe să latre un cîine. Sau poate, din cauza băieţelului din tine, care vrea să ştie dacă nu cumva de tine se rîde. În mod voit, Blood le ignoră comentariile, deşi în acelaşi timp îi urmărea.

– Omul e incompetent, îl auzi spunînd pe unul din ei, în spatele lui Kearney.

– Cred că-i sărit de pe fix. Habar n-are ce face.

– Trage de timp, atîta tot.

– Am auzit că a dat-o rău în bară la ultima negociere.

Blood îl văzu pe Kearney îmbăţoşîndu-se de cealaltă parte a mesei. Umerii bobocului se ridicară, iar din gură începură să-i iasă rotocoale de abur. Blood îl privi în ochi, Kearney avu o licărire de răspuns, apoi amîndoi rămaseră uitîndu-se unul la altul şi ascultînd fără a-şi mai face probleme.

– Cum adică? întrebă un altul.

– Adică s-a lăsat cu morţi. Cu ostatici morţi. A dus de rîpă tot.

– Fugi de-aici.

Apoi, ceva ce Blood nu auzi. După care:

– Cică bea.

– Aiurea.

– Stați puțin, asta nu-i adevărat, spuse o voce nouă, indignată. Am văzut azi cum le-a luat berea la doi polițiști din Huddleston.

Ochii lui Kearney începură să scapere.

– Și probabil după aceea s-a dus cu ea în biroul lui privat.

– Porcul.

– Egoistul dracului.

Kearney puse jos furculița. Își așeză palmele pe masă și se sprijini în ele, ca și cum ar fi vrut să se ridice. Blood fu în picioare doar cu o secundă înaintea lui și îl apucă de încheietura mîinii.

– Lasă, îi spuse. Nu-i treaba ta.

Doar cîțiva șerifi vorbeau. Ascultau cu toții, dar cei mai mulți probabil numai fiindcă n-aveau încotro, pentru că se aflau pe aceeași bancă și nu pentru că le plăcea să trăncănească sau pentru că erau interesați. Unul dintre vorbitori părea a conduce discuția, iar Blood îl descoperi lăsat pe spate, întreținîndu-și cercul de amici. Șeriful privi în jur și îl descoperi și pe Perkins, stînd la o oarecare depărtare, dar în mod sigur auzind ce se spune, fără a se preface ocupat cu ceva, neostenindu-se nici măcar să miște un deget.

Kearney se făcuse roșu la față. Ce auzea i se părea mai mult decît o lipsă de respect strigătoare la cer, mai mult decît o ofensă directă.

– Cică nu puteau să-l bage la răcoare, și-atunci l-au expediat la dracu-n praznic, într-un oraș din preerie, unde n-are cum să facă rău nimănui. L-au înmormîntat, nenorocitul.

– Și-atunci ce dracu' caută-n ciorba noastră?

– Tare-aș vrea să știu și eu. Să mă ia dracu' dacă știu.

Încă o voce nouă, neîncrezătoare:

– Și tu de unde ai aflat toată treaba?

Îl acoperi însă altcineva:

– Asta ar putea oricînd să...

– Și asta nu-i tot. A stat o vreme în nu știu ce spital. Dar nu într-un spital obișnuit.

Cu ochi arzători, Kearney privea în gol, drept prin Blood.

Se auziră cîteva reacții. Apoi, o altă voce:

– Ce dracu' vrei să zici?

– Vreau să zic să tipului îi lipsește o doagă, e sandilău...

Kearny țîșni în picioare. Înainte ca Blood să-l poată opri, se întoarse, încălecă spătarul băncii, iar acum se afla cu fața la cele două rînduri de șerifi federali. Se ridică și Blood, în spatele lui.

– Cine a spus asta? întrebă Kearney. Își încleștase pumnii.

Șerifii tăcură cu toții și întoarseră capul. Nimeni nu răspunse, dar Kearney își dăduse probabil seama care este autorul replicii după rînjetul strîmb.

– Ridică-te, îi spuse.

Șeriful continuă să rînjească în primul moment, privindu-și tovarășii. Însă nimeni nu-i întoarse rînjetul. Cei mai mulți rămaseseră cu ochii ațintiți asupra lui Kearney. Apoi, șeriful se îndreptă de spate, ridicîndu-și bărbia și susținîndu-i privirea, dar tot nu zise nimic.

– Ridică-te, repetă Kearney.

Blood își dădu seama că acesta tremura, însă nu de frică. Nu-l mai văzuse niciodată așa. Un puști nepăsător și lipsit de griji. Clădit ca un jucător de baseball, înalt, umerii abia îi încăpeau în uniforma de poliție – lucru pe care îl vedea acum și șeriful federal.

Blood își întoarse privirea spre Perkins. Acesta se prefăcea că nu știe ce se întîmplă. Și Fagin apăruse în zonă, dintr-o parte, și privea scena cu interes.

Șeriful ridică din umeri, uitîndu-se în sus, la Kearney.

– Ce te-a apucat?

– Ridică-te, rosti Kearney.

Atunci, omul se ridică. Nu avea de ales. Rînjea, încercînd să ia totul cît mai în glumă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă, aproape batjocoritor. Numai masa șerifilor îi mai despărțea acum. Ce te-a apucat?

Cei așezați în apropierea lui se traseră cîte puțin la o parte, pentru a vedea mai bine ce va urma, dar și pentru a se pune la adăpost. Nici unul nu intenționa să se bage. Șeriful își dădu seama de asta și privi în jur.

– Unde te crezi? îl întrebă pe Kearney.

– Ești un mincinos, rosti acesta.

– Brian, spuse Blood, în spatele lui.

– Și ce te doare pe tine care agent bea și care nu? continuă șeriful. Ce, ai de gînd să le iei carnetul de conducere? Vezi-ți de intersecția voastră prăpădită.

Vălătucii de abur care ieşeau din gura lui Kearney i se răsuceau în jurul capului. Vocea îi era complet schimbată.

– Retrage-ţi cuvintele, sau le scot eu de la tine.

Şeriful căută sprijinul tovarăşilor lui.

– Ce tot zice mîrlanul ăsta?

Cu o iuţeală ieşită din comun, Kearney sări pe masă spre şerif. Ceilalţi ţîşniră în picioare, dar nimeni nu se băgă. Kearney îl înhăţă de pieptul uniformei şi, cu o mişcare brutală, îl propulsă în masa următoare, la care agenţii FBI se dădură iute la o parte. Blood ocoli precipitat masa la care stătuse, urmîndu-i pe cei doi.

Kearney rămăsese aplecat asupra şerifului, care era cu spatele lipit de masă.

– Retractează, repetă, respirînd anevoie.

Blood îl văzu pe şerif întinzînd mîna după o sticlă grea de ketchup. Se repezi să-i despartă, dar înainte de a ajunge, Fagin se afla deja între cei doi.

Negrul îl dădu pe Kearney la o parte cu dosul mîinii, pentru a-i permite şerifului său să se ridice. Sticla rămase pe masă.

– Şi mie-mi place o repriză de cafteală la fel de mult ca şi vouă, declară Fagin. Dar nu aici şi nu acum.

– Domnule, vă... începu şeriful.

Fagin i-o retează.

– Cina s-a terminat. Toată lumea, rupeţi rîndurile. Schimbul de noapte, adunarea la cortul de comandă, urgent.

Kearney porni cu paşi grăbiţi, îndepărtîndu-se. Fagin se întoarse şi privi după el. Apoi îşi dădu seama de prezenţa lui Blood, care rămăsese cu ochii aţintiţi asupra lui.

– Ce mă-sa i-a apucat? întrebă.

Blood îl privi însă în ochi şi îşi dădu seama că ştie.

Cortul de comandă

După o vreme, cînd Brian Kearney îşi dădu seama unde se află, lămpile şi soarele crepuscular îşi proiectau împreună luminile asupra platoului, iar el stătea în faţa cortului de comandă. Credea că a ajuns aici din întîmplare, dar, o dată ajuns, îşi dădu seama că asta intenţionase. Vroia să-l prevină cumva pe

agentul Banish. Să-i spună că pe seama lui se răspîndesc minciuni. Dar, acum, în fața cortului își dădu seama că nu avea ce să-i zică. Ceea ce îl făcu să se simtă și mai rău. Privi în jur, la platoul luminat, și se întrebă la ce bun ceea ce făcuse. Se simțea mic și neajutorat. Chiar în clipa aceea, agentul Banish răsări în fața lui, ieșind din cort.

Purta o jachetă FBI albastră și avea în mînă un radio. Îl privi pe Brian ciudat, ca și cînd nu-și dădea seama de unde apăruse acesta, sau de parcă i-ar fi întrerupt șirul gîndurilor.

– Ce este? îl întrebă.

Brian nu putu nici măcar să scuture din cap. Rămase acolo, studiindu-i agentului Banish fața, căutînd imperfecțiunile. Banish avea chipul adînc brăzdat de riduri și umbrit de cearcăne vinete sub ochi, iar buzele îi erau crăpate. Gulerul cămășii îi era pleoștit și botit, iar el arăta palid, chiar îmbătrînit. Dar bărbia și obrajii îi erau proaspăt rași, iar ochii păreau limpezi. Vru să mai spună ceva, pentru că Brian, paralizat, nu putea scoate un cuvînt, dar, apoi, ca o pisică ce aude un scîrțîit în perete, deveni distrat. Începu să-și rotească privirea peste platou.

Brian privi și el. Ochii îi căzură pe agenții din apropiere, care își apăsau cu palma o ureche și se agitau, reacționînd la ceva. Oamenii începeau să se răspîndească pe platoul mohorît. Se auziră cîteva voci ridicate.

Agentul Banish își deschise radio-ul.

– Fagin, rosti în el.

După o clipă, vocea lui Fagin pîrîi în difuzor:

– Mișcări de trupe.

Agentul Banish strînse din buze.

– Telefonul?

– Nu. La sud-est de obiectiv. Evadați. Trei persoane.

– S-ar putea să fie complici, răspunse Banish. Ieșiți-le în întîmpinare și aduceți-i jos separat, fără să-i bruscați.

Închise radio-ul și porni cu pași alerți de-a curmezișul platoului. Brian rămase locului doar pînă ce Banish dispăru pășind întins în penumbra dintre două reflectoare, apoi se îndreptă grăbit către Jeep pentru a se întoarce la postul său cît mai repede.

Lucrurile începuseră în fine să se miște și Brian își dădea seama că agentul Banish e deplin stăpîn pe situație.

Vehiculul de sunet

Perkins era deja în dubă cînd sosi Banish. Sunetistul stătea în fața panoului cu monitoare. Banish urcă. Își simțea sîngele pulsînd din nou în tîmple.

Pe ecranul ce înfățișa perspectiva dinspre vest asupra cabanei, în lumina strălucitoare, artificială, o echipă de șerifi percheziționau sumar trei oameni întinși pe burtă, pe pămînt.

– Soții Newland și Charles Mellis, explică Perkins.

– Au fugit sau li s-a dat drumul?

Sunetistul ridică din umeri.

– Au ieșit pur și simplu.

Banish rămase cu ochii pe monitor încă vreo cîteva momente.

– Despărțiți-i, îi spuse lui Perkins. Luați-i la întrebări înainte de a le da de mîncare. Citiți-le drepturile, pe urmă înregistrați totul pe bandă. Urmărește ce se întîmplă și pe urmă caută-mă. Vreau observații și impresii. Apoi, cheamă Procuratura. Să li se ia declarații și ce mai trebuie făcut.

Perkins dădu din cap, înregistrînd ordinele.

– Stai puțin, îl întrerupse, nu avem decît două corturi disponibile.

Banish se încruntă.

– Nu-i nimic. Goliți rulota mea de efecte personale. Duceți-l pe Mellis acolo și puneți doi șerifi de pază, tot timpul.

Apoi își ridică radio-ul.

– Fagin. Ceva nou?

Vocea acestuia se auzi de pe vîrful muntelui:

– Nimic.

Banish dădu din cap.

– Rămîneţi cu ochii pe cabană, rosti.

Vehiculul de sunet

Perkins îl aştepta pe Banish lîngă dubă. Firul alb îi atîrna acum de-a lungul reverului. Fuma o ţigară. Banish nu-l mai simţise mirosind a tutun pînă acum. Înainte ca vreunul din ei să spună ceva, se auzi un uruit. Un elicopter UH-1 al Gărzii Naţionale se înălţă pe cerul serii şi începu să se rotească în cerc. Se ridicase praful, iar platoul se zguduia. Cînd se va întoarce în birou Banish avea să găsească din nou jumătate din hîrtii răspîndite pe jos.

Oftînd, Perkins dădu drumul fumului pe un colţ al gurii.

– Declaraţiile soţilor Newland sînt concordante, începu. I-am plimbat de la cap la coadă şi-apoi prin toată povestea, nici o nepotrivire. Au fost ţinuţi într-o cameră, lîngă uşa din dos, li se dădea o raţie de pîine, fructe şi apă de două ori pe zi, însă habar n-aveau ce se întîmplă în restul casei. Ables i-a izolat intenţionat. Zic că au auzit muzica şi vocea din difuzor, dar nu ştiu cum a reacţionat el. Copilul plîngea uneori, dar, cînd le aducea mîncarea, doamna Mellis nu le spunea niciodată nimic.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Spun că Ables a apărut din senin, cu Charles Mellis, şi le-a spus la toţi trei să-şi ia lucrurile şi să plece.

– Dar soţia lui Mellis?

– Nu ştiu de ce nu i-a dat drumul şi ei. Soţii Newland zic că nu ştiu despre Mellis decît că era în relaţii foarte strînse cu Ables. Dar după schimbul de focuri n-au mai ieşit din camera aceea, iar toţi ceilalţi se aflau în partea din faţă a cabanei.

Banish încuviinţă din cap.

– Şi Mellis ce zice?

Perkins trase din nou adînc din ţigară, apoi dădu fumul afară.

– A recunoscut din prima clipă că a participat la schimbul de focuri. L-am luat din scurt, dar s-a apucat să bată cîmpii. Susţine

că Ables își pierde controlul. Că nu mai gîndește limpede, că vorbește singur, că umblă prin casă-n lung și-n lat. Pe urmă s-a întîmplat un lucru caraghios. Mellis și-a dat seama că nu sînt Watson și a amuțit. Zice că are ceva important de spus, dar nu vrea să vorbească decît cu comandantul.

Banish scutură din cap.

– N-am scos de la el decît că poate să iasă cu vărsare de sînge. Nici eu nu știu dacă-l cred. Din cîte mi-am dat seama, vorbește serios, cel puțin atunci cînd spune că nu are ce discuta cu altcineva. În orice caz, pare nerăbdător.

– Sub nici o formă, răspunse Banish. Negociatorul nu se întîlnește niciodată cu ostaticii.

– Trebuie să facem ceva, insistă Perkins. Toți oamenii sînt din ce în ce mai agitați. Poate-ar trebui să vezi măcar caseta video.

– Și el cum este? schimbă vorba Banish.

Perkins își răsuci gîtul în gulerul cămășii.

– Cred că Fagin l-a cam speriat. Dar asta trece, și acum e cît se poate de vorbăreț. Ca unul care are o groază de povești. Așa, ca tipii care cred că le știu pe toate.

Banish se încruntă și scutură iar din cap, cînd din depărtare se auzi răpăit de arme. Amîndoi își întoarseră iute privirile către vîrful muntelui, care nu se vedea din locul în care se găseau. Urmară cîteva mesaje întretăiate.

Perkins își aruncă țigara și își înfundă din nou casca în ureche. Banish își porni radio-ul.

– Fagin.

Glasul acestuia răsună tare, precipitat.

– Trag în reflectoare.

Cîteva mesaje se întretăiară în radio, apoi se auzi un zgomot de sticlă spartă, acoperit de vocea lui Fagin.

– Prin deschizăturile din pereți, fi-le-ar mama lor a dracu'!

Banish dădu din cap, satisfăcut.

– Bun, răspunse. Facem cunoștință. Opriți focul și rămîneți la adăpost.

Tăcere.

– N-am înțeles ultima parte, se auzi vocea lui Fagin.

– Ba ai înțeles. Opriți focul și rămîneți la adăpost. Copiii sînt tot acolo. Cînd se opresc, vă retrageți, apoi reparați reflectoarele urgent.

Din nou împușcături, ricoșeuri și zgomot de ceva care se sparge.

– Mama voastră de porci, scuipă Fagin, înăbușit.

Banish închise radioul. Perkins avea ochii larg deschiși și se îndreptase de spate în hainele lui largi.

– Au mușcat.

Banish nu schiță nici un gest.

– Du-te la sunetist, rosti. Spune-i să pună telefonul să sune din nou.

Perkins dădu din cap.

– Crezi că Ables și-a pierdut controlul?

Alte mesaje întretăiate, în depărtare. Banish privi spre vîrful muntelui.

– Nu. Nu cred.

Baza de operațiuni

Brian trase Jeep-ul în fața corturilor și sări din el. Din privirea doamnei și a domnului Mellis, își putea da seama că strălucirea bazei de operațiuni – corturile, vehiculele, echipamentul – îi copleșea. Ceea ce îl făcu și pe el să vadă totul cu alți ochi și fu cuprins de un nou val de entuziasm. FBI-ul în Huddleston. Iar el, băgat pînă-n gît în toată treaba, tratînd cu agenți, cunoscîndu-i și spunîndu-i-se pe nume.

O ajută pe doamna Mellis să coboare din Jeep și îi conduse pe amîndoi către ultimul cort din dreapta, care se afla în apropierea gardului cu lanțuri și a lungului șir de vehicule auxiliare. La jumătatea drumului, soții încetiniră pasul, privind în sus și apoi ferindu-și ochii cînd un reflector începu să mături platoul, de sus, în timp ce un elicopter imens uruia deasupra capetelor lor.

Domnul Mellis își ștergea palmele bătătorite de coapse. Bătrînii avuseseră destul de așteptat. Brian le spuse că fiul lor se

afla în continuare sub arest, dar a cerut să-i vadă, iar autorităţile federale au fost de acord. Cei doi dădeau mereu din cap, prea recunoscători pentru a mai căuta nod în papură. În acele momente, s-ar fi mulţumit cu orice li s-ar fi oferit.

Din cort ieşiră trei persoane, doi şerifi înalţi care îl flancau pe Charles Mellis. Acesta era un mălai mare, cu barbă stufoasă şi cu cizme de dimensiuni impresionante. La glezne şi la încheieturile mîinilor avea cătuşe. Brian le spuse părinţilor să rămînă pe loc, apoi se trase într-o parte. Şerifii îşi conduseră prizonierul cam pînă la jumătatea drumului, apoi se opriră şi-i scoaseră ambele rînduri de cătuşe. Brian se gîndi că era un gest într-adevăr frumos.

Charles Mellis parcurse în fugă ultimii paşi care-l despărţeau de maică-sa, repezindu-se în braţele acesteia. Bătrîna îşi puse mîinile în jurul mijlocului lui, fără însă a-l putea cuprinde. Plîngea şi-i repeta mereu numele „Charlie, Charlie", în timp ce domnul Mellis, şi el un tip de o statură impresionantă, zîmbea, îşi bătea fiul pe spate şi chiar, i se păru lui Brian, îşi ştergea ochii.

Mama se dădu un pas înapoi pentru a-şi vedea mai bine fiul, probabil pentru a se asigura că e sănătos, iar în clipa următoare acesta scutura mîna tatălui lui şi o strîngea din nou pe bătrînă în braţe, cu cătuşele atîrnîndu-i de încheietură. Stînd acolo şi urmărind toată scena, Brian simţi un val cald de satisfacţie, pe care evident nu făcuse nimic să-l merite.

Se mai dădu doi paşi înapoi, pentru a oferi celor trei un surplus de intimitate, şi văzu doi bărbaţi ce urmăreau scena din umbra unui camion mare, aflat într-o parte. Brian recunoscu pe loc pe cel mai înalt cu braţele încrucişate, era agentul Banish, şi fu surprins de faptul că şi acesta urmărea scena, chiar mai surprins decît fusese atunci cînd venise la baricadă ordinul de a-i lăsa să treacă pe domnul şi pe doamna Mellis. Brian se apropie de cei doi bărbaţi prin umbra de la piciorul unui reflector. Văzu că celălalt, care privea şi el scena lipsit de expresie, era agentul Perkins.

Probabil prea marcat de moment, Brian se gîndi că ar fi cazul să-i mulţumească agentului Banish pentru dispoziţia dată.

– Aţi făcut un lucru bun, îi spuse.

Agentul Banish nu reacționă în nici un fel. Nu răspunse și nici măcar nu dădu vreun semn că auzise. În schimb, întoarse capul către agentul Perkins, rostind ceva cu care Brian nu avea nici o legătură.

– O să stau de vorbă cu el, glăsui aproape cu regret.

Apoi se întoarse și se îndepărtă.

Rulota

Banish le spuse celor doi șerifi să aștepte afară și intră în fosta lui rulotă, urmîndu-l pe Perkins. Charles Mellis era așezat, fără cătușe, în spatele măsuței de lemn, bătînd darabana cu degetele lui groase pe tăblia scrijelită. Era ditamai omul și avea un aer nerăbdător, ca un cîine. Barba lui neagră cu nuanțe roșiatice era încîlcită și îi atîrna de perciuni, lipindu-se de maxilar ca și cum ar fi fost falsă, în contrast cu tenul lui alb, pistruiat, de copil.

Avea ochii negri și privirea precaută. Probabil îl compara pe Banish cu Watson-ul pe care și-l imaginase. Un copil mare și murdar. Mișca din buzele umede și încrețite, iar încheieturile degetelor îi erau de mărimea unor nuci.

Banish aruncă o privire patului cu care nu avusese noroc. Probabil că picioarele lui Mellis aveau să atîrne dincolo de marginea lui ca niște limbi de cîine.

Banish se postă dinaintea tînărului, în picioare.

– Agent special Bob Watson, rosti.

Mellis suspină, ușurat. Îi recunoscu vocea. Dădu din cap.

– Domnule Mellis, drepturile dumitale, așa cum ți le-am explicat, sînt încă valabile, interveni Perkins.

– E nebun, explodă Mellis. A depășit orice limită. E violent.

– Știm că e violent, spuse Banish. Vrei să zici, violent cu familia lui?

– Asta îl paște, încuviință din cap Mellis. În mod sigur. Și s-a întîmplat ceva cu el, nu-l mai recunoști, ți se face frică.

– Dar toți ceilalți sînt sănătoși. Copiii?

– Pînă acum, încuviință din nou din cap Mellis.

– Aveți tot ce vă trebuie? Mîncare, apă?

– Pentru moment. Glenn este un luptător. Dar umblă de colo-colo ca un apucat și perorează, de nu-ți vine să crezi.

Mellis îi susținea privirea lui Banish, clipind rar. Își pusese brațele pe masă și le ridica pentru a-și sublinia cuvintele, înclinînd energic bărbia păroasă din cînd în cînd, în încercarea de a fi convingător. Părea peste măsură de sincer și de cinstit, cum sînt, de obicei, oamenii singuratici atunci cînd ajung în fața unui complet de judecată, ca martori.

– Am să-ți pun niște întrebări directe acum, domnule Mellis, continuă Banish. Cam cîte arme de foc are domnul Ables în cabană?

Mellis se umflă ca și cum nu și-ar fi găsit cuvintele, apoi mătură masa cu un gest teatral.

– Nici un știu să vă zic cîte, expiră în cele din urmă.

Banish dădu din cap, încurajator.

– Și de ce nu folosește telefonul pe care i l-am pus la dispoziție?

– N-are încredere în voi. Zice că e un ochitor afară, care abia așteaptă să-i înfigă un glonț în spate. Zice că dacă m-aș duce eu să-l iau, mi-ar înfige și mie un glonț în spate. Și mai zice că e otravă, un gaz sau nu știu ce în partea cu care vorbește.

– Ne ascultă transmisiile?

Mellis expiră din nou ușurat, mulțumit de întrebare. E mai ușor să trădezi pe cineva cu o aplecare din cap.

– Are o mulțime de aparate, știe toate frecvențele Guvernului.

Ochii lui Banish nu se clintiră de pe fața lui Mellis, antrenați să nu reacționeze.

– Dar soția dumitale, domnule Mellis?

– Shelley nu putea să lase copiii de izbeliște. Margie nu se prea simte bine zilele astea, o chinuie cancerul, și sînt sigur că Shelley n-ar lăsa-o în starea asta. Dar și Margie e încăpățînată. Zice că s-a săturat de spitale.

– De ce ne-ai spus tot ce ne-ai spus, domnule Mellis? Ce speri să obții de la noi?

În replică, Mellis se îndreptă de spate.

– Nimic pentru mine însumi. Eu n-am tras în nimeni, acolo, sus. Nu, pînă nu am fost atacat.

– Şi cum de v-a dat drumul, atunci?

Mellis scutură din cap.

– Pînă la urmă, s-a ajuns pînă acolo că eu i-am zis să mă lase să plec – aţi priceput cum s-a întîmplat? – şi el a zis că da. A zis că le dă drumul soţilor Newland pentru că nu sînt buni de nimic şi-atunci l-am întrebat dacă pot să plec şi eu. Să ştiţi că nu sînt un trădător. Nu sînt, pe cuvîntul meu că nu – mişcă din cap în sus şi-n jos energic – şi nici n-am rupt-o cu Glenn. Nu vreau să-l lovesc pe la spate. Dar şi-a luat şi copiii cu el, acolo, cu toate puştile alea, şi nici nu cred că mai judecă cum trebuie.

Îşi muta pe rînd privirea de la Banish la Perkins.

– Aşa că m-am gîndit că poate aş putea să-i pledez cauza aici, jos. Sigur, nu i-am spus c-am să încerc. S-ar fi împotrivit şi probabil m-ar fi împuşcat cu prima ocazie. Dar totuşi, cînd mă gîndesc la feţişoarele copiilor... Sînt cu toţii familia mea şi vreau să mă comport faţă de ei cum trebuie. Nu de alta, dar ştiu ce ne aşteaptă, lucruri neplăcute şi periculoase. Pentru că Glenn nu va ceda. Acum îmi dau seama că nu va ceda orice i s-ar oferi, el aşteaptă ori gloria, ori moartea, cu toate că nu vrea cu adevărat să facă vreun rău cuiva. Vă garantez că nu vrea. Îl cunosc pe omul ăsta de ani de zile. Dar voi îl puneţi cu spatele la zid. Ca bărbat şi ca tată – şi voi îi amintiţi mereu că e şi una, şi alta – nu are de ales, trebuie să facă lucruri pe care nu doreşte cu adevărat să le facă. Nimeni nu poate să tragă o linie în ţărînă în faţa lui Glenn Ables. El are s-o calce şi are să se repeadă drept la gîtul tău. De asta mă aflu acum aici şi mă rog de voi şi vă spun „pînă aici" – pentru copii, pentru Margie, pentru nevastă-mea, cîteva vieţi care pentru voi poate nu înseamnă prea mare lucru, dar pentru mine da, chiar foarte mult. N-aţi putea pur şi simplu să renunţaţi la acuzaţii? Tot ce-şi doreşte e să fie lăsat în pace acolo, sus. Tot ce-şi doreşte e pămîntul şi familia lui. Dacă aţi putea să renunţaţi la acuzaţii, înainte de a fi prea tîrziu, şi să plecaţi...

Ochii i se umeziră. Părea că vrea să se ridice în picioare, dar n-o făcu, din precauţie sau poate doar din politeţe. Perii răzleţi din jurul gurii erau plini de bobiţe de salivă.

– Asta vroiai să-mi zici? întrebă Banish.

Mellis își înclină capul o singură dată.

– Da.

Banish se întoarse în loc, intenționînd să plece. Perkins îl urmă și amîndoi ajunseseră la ușă cînd Mellis spuse:

– Stați. Rostise cuvîntul fără a se ridica în picioare, fără nici un pic de grabă. Aproape cu tristețe. Bine.

Banish și Perkins se întoarseră. Mellis îl privi lung pe acesta din urmă, apoi se uită în altă parte. Banish se întoarse către Perkins. Dădu din cap. Perkins se încruntă și își ațintì pentru o clipă ochii în podeaua rulotei, zîmbind amar, după care coborî.

Banish se apropie de Mellis.

– Cioroiul acela de sus, șușoti acesta. Ăla mare și urît. M-a pocnit cu patul puștii în burtă, după ce am ieșit din cabană. Ridicasem mîinile, eram ascultător, făceam tot ce trebuia să fac.

– Și? întrebă Banish.

– Țineți-l la distanță de mine. Vorbesc serios.

– Acum ne amenințì, domnule Mellis?

– Nu, domnule. Doar v-am zis. M-am gîndit că poate vă interesează. Dar nu asta vroiam să vă spun. Trebuie să înțelegeți de ce m-am hotărît să vorbesc, în primul rînd. Fiindcă lucrurile au ajuns deja prea departe, iar eu văd în ce stare au putut să aducă un om.

Îl privea pe Banish, de pe scaun.

– Încerc să previn ceva rău, așa că am să colaborez cu dumneavoastră. Dar vreau să vă asumați decizia, pentru ca lui Glenn să-i fie mai ușor cînd se va termina toată povestea.

– Să ne întoarcem la ce vroiai să-mi spui, îl întrerupse Banish.

– Sînt om de cuvînt și cred că și dumneavoastră sînteți, și ceea ce zic, zic cu bună credință. Nu-mi pasă de mine. Vă rog... n-ați putea să considerați că ceea ce vă spun eu vine din gura lui Glenn, și nu dintr-a mea, și să vă amintiți de asta mai tîrziu?

– Trebuie să-mi spui despre ce este vorba mai întîi, domnule Mellis, răspunse Banish răbdător.

– O mină scoțiană. O bombă. A minat muntele.

Banish simți cum îi fuge tot sîngele din obraji. Cu tot antrenamentul, începu să i se învîrtă capul.

– Unde? rosti, cît de clar putea.

– Lîngă cabană. E numai una.

– Unde?

– Vreau să știți că sînt de bună credință...

– Unde? întrebă Banish, apăsat.

Mellis făcu un semn cu capul, peste propriul umăr.

– Sus, lîngă cabană. Nu am cum să vă descriu locul, dar pot să vă duc pînă la ea...

Banish se întinse peste masă și îl apucă pe băiețoi de gulerul flanelei.

– Spune-mi exact unde.

Mellis părea speriat.

– Nu am nici un semn. E numai pădure acolo. Lîngă o buturugă și un copac căzut. E camuflată.

– Detonează la comandă?

– Nu, are doar un fir-capcană.

– Între cabană și reflectoare?

– Bineînțeles, dădu din cap Mellis, clipind.

Banish îi dădu drumul și se îndepărtă cu doi pași. O mină scoțiană. Se gîndea la toți oamenii de pe munte.

Baza de operațiuni

În lumina unui arc voltaic, Fagin își privea oamenii care îl îmbrăcau pe Banish într-o U.L. – uniformă de luptă, compusă din pantaloni negri, vestă și cască antiglonț. Șerifii îi dădură lui Banish un pistol calibru 9 mm și îl puseră să semneze pentru el.

– E o idioțenie, începu Fagin.

Îi privi pe ceilalți agenți și șerifi din jur, printre care și omniprezentul Perkins, apoi își mută ochii într-o parte, unde era echipat într-o uniformă neagră, de același fel cu a lui Banish, dobitocul acela de Mellis.

– Idee mai tîmpită n-am văzut, reluă, să pleci după el așa, prin pădure,

– Peste tot sînt oamenii noştri, răspunse Banish, trăgîndu-şi mănuşile. Mellis e neînarmat, Eu am să fiu cu ochii pe el, iar şerifii tăi au să fie cu ochii pe noi, din copaci.

– Pe dracu'. Vin şi eu.

Banish scutură din cap.

– Nu prea îi placi.

– *Eu* nu îi plac? Nu îi *plac*? Da' ce mama dracului crezi că fac eu aici, mă ţin de politeţuri?

– Rămîi aici. Nu vreau decît să le ceri oamenilor tăi să se retragă cu vreo douăzeci de metri.

– Nu, zău! S-o crezi tu. Eu răspund de securitate şi nu sînt de acord.

Banish acceptă arma şi îi scoase încărcătorul, împingînd cu degetul mare afară cartuşele şi numărîndu-le.

– Nu-i chiar aşa, răspunse. Eu sînt răspunzător de fiecare om de pe muntele ăsta. Mellis e singurul care ştie unde e mina şi a fost de acord să mă ducă pe mine – şi numai pe mine – pînă la ea. Vom urca pe munte, ne vom strecura în ţara nimănui, vom izola mecanismul-capcană care o declanşează şi pe urmă ne vom îndepărta, pentru ca tu şi oamenii tăi să o dezamorsaţi.

– Mănînc rahat, o ţinu Fagin pe a lui. Ne duce cu preşul. E plin de rahat, pînă în barba lui scîrboasă.

– Dacă e aşa, nu are nimic de cîştigat, doar că mă face să-mi pierd timpul. Dar dacă există acolo sus un trunchi de copac de care e legată mina cu un fir-capcană pe care l-ar putea declanşa pînă şi un raton, va exploda către vale. Jucăriile astea umplu lumea de văduve, Fagin. Pădurea e plină de agenţi şi şerifi. Unii dintre ei s-ar putea să fie oamenii tăi, dar cu toţii sînt ai mei. Din fericire sau din păcate. Mellis are încredere în mine. Lucrurile ar fi putut arăta altfel, dacă te-ai fi gîndit o clipă acolo, sus, înainte să-l bruschezi.

– Dă-l în mă-sa. E un nimic.

Îi înmînară lui Banish o lanternă, şi apoi stroboscopul.

– Ce-i ăsta?

– Un stroboscop în infraroşu, răspunse Fagin. Ca să te poată localiza repede cu dispozitivele de vedere de noapte în caz de nevoie. Nu-ţi mai trebuie nici un fel de lumină.

– Bun, rosti Banish. O să fim invizibili. Ai grijă, nu te atinge de radio. Ables ne ascultă transmisiile.

– Ce mama mă-sii, exclamă Fagin, mai decis ca niciodată. Vin şi eu.

Banish nu răspunse. Îşi reîncărcă cele cincisprezece gloanţe şi îşi puse pistolul în toc.

Fagin îl înşfăcă de umăr.

– Ia ascultă. Eu am o misiune aici. Şerifii răspund de securitate, şi eu răspund de şerifi. Asta e. Aşa că nu-mi spune tu mie de văduve. Am pierdut deja un subaltern şi nu-mi pasă cine eşti tu, dar altul nu mai am de gînd să pierd. Nu pleci solo acolo sus, iar eu sînt cel mai bun om care poate să te acopere.

– Mă duc eu, se auzi o voce din spatele lui Fagin.

Fagin se răsuci în loc, să vadă cine vorbeşte.

Îl văzu pe şeriful indian apropiindu-se de ei, cu un Browning calibrul 12 de dimensiuni impresionante în mînă.

– Nici vorbă, răspunse imediat Banish.

Fagin dădu cu ochii de puşcă şi întinse mîna după ea. Indianul i-o oferi, iar Fagin o cîntări şi o răsuci în mîini. Browning-ul semiautomat era o armă de vînătoare, dar indianul curăţase lacul de pe patul de nuc şi şlefuise părţile de oţel. Puşca părea obişnuită.

– Te-a costat ceva bani, rosti Fagin, privind în lungul ţevii şi săltînd-o uşor în mîini. Frumoasă. Cel puţin, eşti pregătit.

– Ştiu muntele ăsta ca-n palmă, rosti indianul. Vînez pe el de cînd eram copil.

– Nu, se încăpăţînă Banish. Nu sîntem la paradă. N-avem nevoie nici de politicieni, nici de eroi.

– Politicieni? întrebă indianul.

– Exact. N-ai să-ţi cîştigi capital electoral dintr-o plimbăricâ pe munte.

Era ceva nemaipomenit. Fagin îl zgîndărea pe Banish zi şi noapte, ca pe ultimul nenorocit, iar mototolul se purta de parcă

l-ar fi întrebat cît e ceasul. Însă de cum apăru indianul şi scoase un cuvînt, acelaşi Banish i se repezi la gît.

Şeriful nu prea ştia ce să zică.

– Doi poliţişti de sub jurisdicţia mea au fost atacaţi cu armele cînd...

– Jurisdicţia ta, scutură Banish din cap. Acum vorbeşti ca şeful poliţiei. Dintr-o dată, îţi pasă de jurisdicţie.

– Exact, încuviinţă din cap indianul, relaxat dar ferm. Pentru că, acum pot şi eu să-mi justific prezenţa aici. Privi în jur. Mi-aţi dat de mîncare zilele astea, nu cine ştie ce bunătăţi, dar cel puţin nu mi-a fost foame. Şi am folosit facilităţile de aici. Mi-a crescut nota de plată. Dar sînt şeriful ţinutului, şi nu cîinele de pază al cuiva. Acum aţi intrat în ograda mea. Aveţi nevoie de mine.

– Luaţi-i arma omului ăstuia, spuse Banish, şi daţi-i să bea ceva rece.

Fagin se săturase să asculte.

– Mă, dobitocilor, ia tăceţi din gură şi ascultaţi-mă. O mină scoţiană. Opt sute de rulmenţi de oţel împrăştiaţi pe o rază de ucidere de o sută cincizeci de metri, care au să vă facă fîşii; n-o să aveţi timp nici să faceţi pe voi. Dacă vreuna dinte voi, domnişoarelor, nu ştie unde dracu' se duce, atunci o să ajungeţi amîndoi acolo şi încă foarte repede.

Înainte ca Banish să mai spună ceva, Fagin făcu un semn cu degetul mare către indian. Şerifii începură să-l echipeze. Runda aceasta îi aparţinea lui Fagin. Ce spunea el era la mintea cocoşului şi Banish ştia asta al dracului de bine.

Rosti ceva către unul dintre şerifii săi apoi începu să dea nişte ordine codificate prin radio. Cînd termină, indianul era gata îmbrăcat, în uniformă de luptă. Cei trei, toţi în camuflaj şi culori închise se îndreptară cu lanterna în mînă, iar Mellis între ei şi Blood, mai înalt şi mai lat în umeri decît amîndoi. Trecură de liziera de la baza muntelui şi dispărură. Pînă la obiectiv, erau cel puţin cincisprezece minute de urcuş pe jos, în pas alert.

Fagin scutură din cap. Să-l ia dracu' pe Banish. Nu vrea să aibă de-a face cu cei de la Tactice, şi pînă la urmă nu mai vrea să aibă pe nimeni lîngă el. Lua-l-ar dracu' de ţicnit.

Îl văzu pe Perkins apropiindu-se. Perkins era nu ştiu cum, alunecos, se învîrtea în jurul lucrurilor şi le tatona, şi abia apoi se amesteca. Un făţarnic. Un cameleon cu costum şi cravată; Fagin ştia ce le poate pielea astora. Văzuse mulţi ca el la viaţa lui.

– Lua-l-ar dracu' de ţicnit, rosti cu voce tare cînd Perkins fu destul de aproape.

Acesta îl privi de parcă n-ar fi ştiut despre ce vorbeşte.

– Poftim?

– E sucit şi imprevizibil, explică Fagin. Ceea ce nu-mi place deloc.

Perkins încuviinţă din cap.

– Da, dar pînă la urmă s-ar putea să-i iasă pasienţa, rosti sentenţios.

Fagin îl privi cu ceva mai multă atenţie. Agentul zîmbea şters.

– Ai fost în Vietnam? îl întrebă.

Perkins scutură din cap.

Fagin făcu un semn peste umăr.

– Uneori, cînd elicopterele alea îşi iau zborul, cufundîndu-se în pădure, mi se pare că sînt acolo. Fagin îşi amintea cu uşurinţă de aceste lucruri, atunci cînd ceva anume îl stîrnea. Banish a fost şi el. Specialişti în O.Psi.Operaţii Psihologice. Propagandă şi persuasiune.

Perkins dădu din cap încet.

– Ceva în genul Trandafirului din Tokyo.

Ageamiul dracului.

– O chestie mai sofisticată. Decepţionarea inamicului. Jocurile minţii.

Perkins îl privi pe Fagin.

– Ai surse bune, spuse, vîrîndu-şi moale mîna în buzunar şi leganîndu-se de două ori pe călcîie. Din cîte am înţeles, Banish era un dobitoc şi înainte de tîmpenia aia.

Să auzi un mormon încercînd să înjure e ca şi cum ai asculta un beţiv cîntînd.

– Înainte, cel puțin, era un dobitoc respectat, răspunse Fagin.

Ambii schițară atunci o jumătate de gest de încuviințare, cu ochii ațintiți în direcția aceloraşi copaci întunecați. Fagin își dădu seama că discuția se sfîrșește și că fiecare o va lua pe drumul lui. Nu-i părea deloc rău.

– Știi ce? întrebă.

Perkins scutură din cap.

– Ce?

Fagin scuipă în direcția unui smoc de buruiană uscată, dar nu nimeri.

– Abia aștept s-o dea în bară.

Țara Nimănui

Banish stinse lanterna. Urcau printre copaci. Mellis era la cîțiva metri în fața lui Banish, iar Blood, undeva, în spate. Băiețoiul avansa cu repeziciune, dar Banish nu-l slăbea din ochi și nici nu-l lăsa să se îndepărteze. Arborii mai rariți arătau că se apropie de vîrf. Erau în zonă. Șerifii care-i acopereau se aflau undeva, sus, în copacii din spatele lor. Muzica venea din stînga.

Mellis parcurgea porțiunea accidentată de urcuș cu pași mari și greoi, spunîndu-i cîte.ceva lui Banish peste umăr.

– Lui Glenn o să-i fie mai ușor după asta, nu? Lucrurile au să se aranjeze...

– Cînd ați montat-o? îl întrebă Banish.

– Acum cîteva luni. Glenn știa că se apropie clipa. Știa că se află în vizor. Zicea mereu că Judecata de Apoi va începe pe treptele cabanei lui. Primele focuri și bătălia finală vor avea loc aici, spunea.

Banish începu să simtă mirosul cîinilor.

– De unde a făcut rost de mină?

– Cred că a furat-o de la o bază a armatei. Nu știu sigur. Arată ca o valijoară fără mîner și bombată.

– Știu cum arată, răspunse Banish. Cît mai avem?

– Cred că aproape am ajuns.

Mirosul cîinilor era acru și pătrunzător, așa că Banish începu să respire pe gură.

– La ce distanță de cabană sîntem?

– La vreo cincizeci de metri, răspunse Mellis.

– Douăzeci și cinci, se auzi vocea lui Blood în spatele lor.

Mellis privea mai des în jur acum, anxios, iuțindu-și pasul. Lumina palidă a lunii cădea nestingherită prin frunzișul copacilor tot mai rari.

– Aproape am ajuns. Asta are să-i folosească lui Glenn, nu? Mai puțină suferință, mai puțini morți.

– Faci ceea ce trebuie, răspunse Banish.

Mellis se foi nerăbdător.

– Pe-aici pe undeva, foarte aproape.

– Unde e firul?

– Nu știu exact. Aveți grijă.

Banish rămase puțin în urmă, lăsîndu-i un mic avans lui Mellis în tip ce cobora și urca după el albia abruptă a unui torent. În fața lor se afla un copac căzut, mare, iar de partea cealaltă erau cîteva buturugi ciuntite. Mellis se îndreptă grăbit către trunchi, iar Banish îl urmă ceva mai precaut, privind în stînga și-n dreapta.

– Acolo, rosti Mellis.

Ajunse la copac și se cățără pe el, dispărînd pentru o clipă, apoi se îndreptă repede de spate. Se întoarse cu fața la ei. În mîinile care-i tremurau avea ceva negru și lucitor. Banish de-abia avu timp să reacționeze. Mellis ridică pistolul și ținti capul lui Banish peste buștean. Banish vru să ridice mîinile. Un pocnet, o flacără albă, strălucitoare, și țeava armei îi explodă în față.

Copacul căzut

Banish se prăbuși. Parcă cineva i-ar fi aruncat un laț în jurul gîtului și ar fi smucit de el, din spate. Pe Blood împușcătura aproape că îl asurzi. Își coborî privirea asupra lui Banish care căzuse grămadă și nu mișca. Mellis scuipa valuri de aburi pe gură, chicotind nervos. Apoi își ridică ochii spre Blood. Acesta

armă puşca, pipăind după trăgaci. Prea tîrziu. Se aruncă după un pîlc de copaci, pentru a se adăposti, în timp ce Mellis trăgea în el, urlînd ceva lipsit de cap şi coadă.

Baza de operaţiuni

Fagin întoarse repede capul după rachetă. Expresia feţei îi deveni încordată.

– Ne-a tras clapa, lua-l-ar dracu', spuse, şi o porni grăbit.

Cuibul lunetistului

Coordonatorul adjunct al şerifilor federali, Robert Taber, scruta pădurea, de culoare verde-ceţos, prin dispozitivul său pentru vederea de noapte. Tăcerea de pe reţeaua radio se sparse, iar în ureche îi strigau în acelaşi timp douăzeci de glasuri diferite. Taber auzise împuşcăturile. Acum scotocea cu privirea pădurea, aşteptînd să apară cineva. Mîna dreaptă i se opri pe Remington, pe care îl ridică, pipăind cu degetul după garda trăgaciului. Respira scurt, sacadat.

Văzu o mişcare între copacii aflaţi chiar în faţa lui, în susul pantei. Conturate în tonuri întunecate de verde, două siluete fantomatice alergau una după alta, despărţite de o distanţă de circa cincisprezece metri. Amîndouă se îndreptau spre vîrful muntelui. Taber văzu două explozii ce corespundeau unor focuri trase din două arme diferite. Prinse în vizor o siluetă, apoi pe cealaltă.

Îşi auzi numele în radio şi apăsă imediat pe buton.

– Nu ştiu cine... ţipă.

În clipa următoare, gloanţele rătăcite începură să scuture frunzele de pe crengile stufoase aflate deasupra capului lui. Se aplecă şi se lipi orbeşte de trunchiul copacului.

Paradise Point

Mellis se tîra în sus, rizînd dement şi întorcîndu-se din cînd în cînd pentru a trage un foc. În spatele lui, Blood îşi încărcă din

nou pistolul, repezindu-se de la un copac la altul. Începu și el să tragă. Mellis se afla la vreo cincisprezece metri în fața lui, dar cîștiga teren, galopînd vertiginos prin pădure, în timp ce Blood avansa în salturi, adăpostindu-se după copaci și trăgînd.

Urmă un scurt respiro. Blood, cu sîngele pulsîndu-i în tîmple, se gîndi că Mellis își încarcă arma, lucru de care încercă să profite, trăgînd focuri dese și repezindu-se în sus. Cum spațiul dintre copaci se mărise, lăsînd să treacă mai mult din lumina metalică a lunii, Blood putu vedea cabana, care rămînea tăcută în depărtare. Apoi Mellis îi apăru din nou în cîmpul vizual, trăgînd în jos, rupînd așchii din crengi și găurind copacii, iar Blood se rostogoli iute în spatele unui trunchi gros, adăpostindu-se de grindina de gloanțe.

Copacul căzut

Se răsuci pe burtă. Își pipăi genunchii și-i strînse sub el și începu să bîjbîie în jur. În cap îi bîzîia ceva, atît de îndepărtat încît se gîndea că trebuie să fie telefonul vecinilor. Bîzîitul îl trezi. Întinse mîna pe perna aflată alături de a lui și căută umărul nevestei.

Apoi își aminti de pădure. Își aminti că se trăsese în el. Îmblăti aerul în jur și descoperi scoarța tare, moartă a copacului căzut de lîngă el.

Își exploră fața cu mîini aspre, tremurătoare. Nu descoperi nici o rană. Inima îi îngheță.

Pipăi cu palma solul din jurul lui. Era beznă. În bîzîitul care nu dispăruse pîrîiau tot felul de mesaje. Simți mirosul nesănătos al cîinilor. Pădurea se trezea. Era vulnerabil aici.

Își aduse mîna în dreptul feței. Nimic. Pădurea era de un negru opac. Se ridică în genunchi, sprijinindu-se de copacul acoperit de mușchi, apoi vru să vadă dacă nu poate să stea în picioare, dar nu-și dădu seama exact în care parte era susul muntelui, așa că pică din nou grămadă. Se buși de copacul căzut.

Unde era Mellis? Nenorocitul! Îl va găsi imediat. Îi va lua urma și îl va ucide.

Lanterna. Banish şi-o scoase de la centură şi apăsă pe comutator. Nimic. O scutură şi auzi bateriile clinchetind, apoi o încercă din nou. Bateriile erau duse.

Cabana

Se zoreau amîndoi către cabană. Blood auzea rîsul sugrumat, ca un strigăt de război, al lui Mellis, printre pocniturile pistolului său. Răspunse, dar ca de fiecare dată copacii îi stăteau în cale şi nu făcu decît să smulgă nişte frunze.

Era ultima lui şansă. Ştia că nu mai are decît o ocazie pentru a-i tăia drumul lui Mellis, înainte să ajungă la cabană. Parcurgînd cîţiva metri buni către dreapta, grădindu-se să ia o poziţie de unde putea trage din lateral, văzu cabana mai clar. În pereţii ei apărură nişte dreptunghiuri negre, ca nişte crăpături pentru fise. Blood încetini şi în cele din urmă se opri. Privi ţevile puştilor ieşind. Se întoarse şi dispăru în spatele unui trunchi căzut.

Canonada care urmă fu asurzitoare. Muntele se umplu de zgomote şi de ecouri, crengile începură să se scuture. Împuşcăturile transformau copacii din preajma cabanei în aşchii. Gloanţe fierbinţi ciupeau trunchiul în spatele căruia se întinsese Blood, făcînd să sară crîmpeie din el în aer. Blood îşi acoperi faţa cu mîinile. Se lipi mai tare de pămînt. Începu apoi să se tîrască de-a lungul trunchiului pînă la o adîncitură a acestuia, care era mascată de copaci. Ridică precaut capul.

Îşi acoperi o ureche cu mîna şi mîji ochii. De pe ambele laturi ale cabanei ţîşneau limbi de flăcări şi zgomote îngrozitoare. În jurul lui, pădurea se desfăcea în bucăţi şi se clătina. Era clar că totul fuserse premeditat. Pe Ables nu-l mai interesau principiile. Dorea vieţi omeneşti.

Urmă un uruit cumplit care făcu să vibreze pămîntul, iar Blood îşi adună toate puterile pentru ceea ce avea să urmeze. Conul de lumină al unui proiector sfîşie întunericul, iar apoi un elicopter se ridică cu repeziciune din spatele copacilor aflaţi dincolo de cabană, întorcîndu-se şi apropiindu-se, gata de luptă. Elicopterul trăgea cu şuvoaie de verde fosforescent, sfîrtecînd pereţii cabanei şi pămîntul din jur, iar Blood mai apucă să-l vadă,

din locul în care se găsea, pe Fagin mînuind o pușcă, aplecat în afara elicopterului, lăsîndu-se în centura de siguranță, urlînd și zmucindu-se în lesă. În clipa următoare, se ghemui și o porni cu repeziciune în josul pantei devastate.

Copacul căzut

Banish avea acum pistolul în mînă. Asculta concentrat. Din cauza bîzîitului, nu auzea decît răpăiala focurilor. Părea o lupță. Părea că se desfășoară aproape. Unde era Nicole? Nu putea să lase să se întîmple ceva.

Începu să se învîrtă în loc, împleticindu-se. Vedea în întuneric lucruri, umbrele lucrurilor, coborînd ca niște fantome, înființîndu-se dinaintea lui, căpătînd semnificații. O văzu pe Lucy Ames, zîmbind în antisepticul salon de recreere de la Sanatoriu. Simți cum glonțul tras de ea i se înfundă adînc în trup și îl trîntește pe podeaua de gresie. Își văzu casa din Long Island, cu lucrurile din ea făcute bucăți. Văzu etajul comercial de la World Financial Center, auci bîzîitul sutelor de telefoane, văzu sîngele de pe jos. Văzu mama și fiica, sprijinite de un perete, cu gîturile tăiate, cu răni larg deschise. Cu gurile larg căscate. Cu limbile înghițite. Cu ochii holbați și umezi.

– Banish!

Cineva țipa, foarte aproape. Banish se gîndi a cui putea fi vocea, se răsuci în loc și trase. Pistolul îl săltă cu forță în pumn. Ținti din nou, cît putu de bine, apoi așteptă, întorcînd capul, ascultînd.

Copacul căzut

Împușcătura zdreli copacul de lîngă Blood și acesta încremeni. Banish nu era mort. Se ridicase în genunchi, iar acum agita un pistol, mișcîndu-se dezordonat și mormăind sonor. Lanterna era pe jos, în spatele lui, luminînd într-un con strălucitor bucăți de scoarță moartă. Privea în stînga și-n dreapta, dar nu-și dădu seama de prezența lui Blood.

Blood își roti ochii cu repeziciune. Lupta continua, nevăzută, la distanță. Cîte un glonț rătăcit șuiera trecînd prin preajmă, rupînd frunzele și lovindu-se de trunchiul vreunui copac. Blood se aplecă precaut. Găsi un crîmpei de lemn, îl luă și îl aruncă peste capul lui Banish iar acesta se întoarse la auzul zgomotului și trase două focuri. La al doilea, Blood ajunsese la el, îl înghionti și-l trînti lat pe pămînt. Îl dezarmă cu o lovitură și reuși să-i răsucească o mînă la spate. Amîndoi se rostogoliră pe pămînt. Banish se mai lupta încă.

– Banish, spuse Blood. Banish!

Banish se zbătea să pună mîna pe Browning-ul lui Blood. Avea o forță sălbatică. Blood reuși totuși să proptească patul puștii în ceafa lui și apoi îi țintui coatele cu genunchii. Continua să-i repete numele și încerca să se facă înțeles, în timp ce-i împingea capul în bucățile de scoarță de pe pămînt.

Tactica păru să dea rezultate. În cele din urmă, Banish încetă să mai opună rezistență și se relaxă complet. Blood își slăbi presiunea asupra cefei, lăsîndu-l să se răsucească sub el. Casca lui Banish avea în partea stîng o adîncitură, iar fața îi era pe jumătate arsă de o pulbere neagră. Fusese foarte aproape de moarte. Clipi de cîteva ori, închizînd și deschizînd gura ca și cînd ar fi vrut să vorbească.

– Blood? întrebă.

– Da, eu sînt, răspunse acesta.

– Văd.

– N-ai murit, n-ai nimic.

– Văd.

– E numai șocul. Haidem.

Îl ajută să se ridice în picioare și îi luă brațul, așezîndu-și-l pe după umăr. Gloanțele șuierau printre copaci. Porniră.

Elicopterul

Fagin fu împins mult în afară cînd elicopterul făcu o întoarcere largă deasupra vîrfurilor copacilor, pregătindu-se să survoleze din nou. I-au pus pe jar pe nenorociții ăia. Jos, se vedeau o mulțime de guri de foc. Copacii din jurul cabanei păreau că se află în mijlocul unei furtuni. Ceea ce îl făcea pe

Fagin să urle, în timp ce împăna vîrful muntelui cu trasoare, gloanțe cu cap de fosfor care își croiau drum prin noapte în fîșii verzi, strălucitoare, mușcînd mai apoi din lemnul casei. Simțea din nou urcîndu-i-se la cap gloria și măreția vremurilor de demult ale Vietnamului.

– *Mama voastră de nenorociți!*

Centura de siguranță îl smuci tare de mijloc cînd aparatul se năpusti în jos, pentru o nouă survolare. Spotul reflectoarelor descrise un arc de cerc și îl prinse pe Mellis, bărbosul mă-sii, alergînd de-a lungul unei laturi a cabanei și trăgînd orbește în sus. Galopa către poarta înălțată din spate. Fagin se balansă către dreapta, dezechilibrînd elicopterul pentru că îți mutase greutatea către coadă, în timp ce trasoarele lui mușcau țărîna apropiindu-se de cizmele grele ale lui Mellis. Apoi însă aparatul se zmuci, iar Fagin rată lovitura de grație. Mellis ajunse în spatele cabanei și dispăru sub acoperișul ușii. Fagin se întoarse și înjură cu sălbăticie către pilotul bun doar să răspîndească insecticide. Elicopterul se roti din nou și Fagin, strigînd de astă-dată, își lăsă în ușa cabanei tot restul încărcătorului.

Hambarul

Blood i-a spus că trebuie să se adăpostească. Ajunseseră la o clădire aflată mai jos de cabană, un hambar. După încă vreo cîțiva pași, Banish simți un miros de mucegai, iar mai apoi împușcăturile începură să se audă mai slab. În cap îi bîzîia ceva fără încetare.

Își scoase stroboscopul de la centură și îl puse pe pipăite în mîinile lui Blood, spunîndu-i ce să facă cu el. Blood îi dădu în schimb lanterna, iar Banish îl auzi îndepărtîndu-se, apoi ieșind. Se auzi un pîrîit slab cînd șeriful aprinse stroboscopul.

Banish văzu o umbră. Își plimbă lanterna prin fața ochilor și, de cîteva ori, zări o pîlpîire. Începu să pipăie în jur și dădu cu mîna în întuneric de un material textil. Vedea indirect raza lanternei și, cu ajutorul ei, pereții de lemn brăzdat de nervuri ai

hambarului, resturile și lucrurile dezafectate răspîndite pe podeaua de lut. Începea să vadă din nou. Era abătut.

Elicopterul

Greg Ohmer, căpitan al Gărzii Naționale a statului Montana, se înălță deasupra covorului de copaci și trase cu forță de manetă la stînga, pentru a întoarce elicopterul. Urmară cîteva păcănituri atunci cînd aparatul încasă, scoțînd scîntei, cîteva gloanțe pe o parte a fuselajului, iar Greg strînse mai tare levierul, rostind întruna: „Sfîntă Fecioară Maria Născătoare de Dumnezeu" cu o voce nefiresc de înaltă și luptîndu-se să stabilească elicopterul la o altitudine joasă.

Trei sute cincizeci de zile pe an, Greg Ohmer era proprietarul și directorul unei concesiuni Burger King din cartierul comercial Billings. Avea o soție și o fiică de nouă ani și locuia într-o căsuță aflată la cîteva mile vest de oraș. În timpul mobilizării anuale de două săptămîni, cea mai mare grijă a lui era de fiecare dată faptul că își lăsa restaurantul pe mîna adjunctului său în vîrstă de douăzeci de ani.

Greg Ohmer nu se mai urcase în cabina unui elicopter de mai bine de trei ani – și ultima dată o făcuse doar pentru a-și reînnoi permisul de zbor. Misiunile de patrulare erau interesante, mai ales în timpul zilei, cînd treceai peste culme privind, în zare, munții verzi-albăstrui și piscurile înzăpezite din Columbia Britanică. Lui Greg îi plăcuse dintotdeauna să zboare. Însă aceste raiduri tactice, cu manevre la înălțime joasă, în bătaia unei canonade încrîncenate, erau cu totul altceva. Făcea pe trăgătorul-radiotelegrafist, pilotînd la nimereală, folosindu-se de echipamentul său de noapte PAVE și aducîndu-și aminte de manevrele învățate la școală pe măsură ce zbura. Ținînd seama de izbucnirile de vînt cu componentă pe înălțime, încerca să țină rotoarele și coada la distanță de vîrfurile copacilor, străduindu-se în primul rînd să-și controleze aparatul cît mai precis fără a-i îneca motorul.

Se roti, pentru ca Fagin să rămînă pe partea pe care trebuia, apoi își cufundă mîna în mănușă, împingînd maneta la refuz și bolborosind neîncetat în timp ce executa toate aceste manevre.

De astă-dată, Fagin expedie, urlînd, cam cincizeci de cartuşe în direcţia cabanei, fără a primi nici un răspuns. Greg făcu trecerea şi îşi dădu seama că rezistenţa, slavă Domnului, încetase. Readuse maneta în poziţia iniţială prea brusc, făcînd elicopterul să se zmucească în sus, la distanţă de zona fierbinte. La înălţime, deasupra covorului întunecat de copaci, văzu un stroboscop pulsînd slab.

Îi spuse prin radio lui Fagin ce a văzut. Răspunsul acestuia veni bubuitor.

– *Du rabla asta jos imediat, fire-ar mama ei a dracului.*

Fagin ăsta e un dement şi un ticălos. Greg Ohmer se concentră din nou asupra manetei şi elicopterul o porni cu un salt.

Hambarul

Cu puşca la umăr, Blood stătea de pază în uşă. Acum, că-şi trăsese răsuflarea, îl copleşea o senzaţie limpede de sfîrşit de lume. Îşi dădea seama că prestaţia lui lăsase de dorit. Aveau să urmeze o groază de acuzaţii şi va fi arătat cu degetul. El avusese o puşcă, iar Mellis, un revolver. Îşi dori cu amărăciune să fi făcut mai mult şi se întrebă dacă îl va învinovăţi cineva. Apoi, se întoarse şi privi în spate.

Banish era în picioare, în centrul hambarului. Avea mîinile la şold, îşi lăsase capul în jos, şi-l scutura clipind, încercînd să-şi recapete vederea. În acea clipă, ridică din nou o mînă şi îşi pipăi capul. Îşi desfăcuse cureaua căştii şi atingea cu degetele locul unde ricoşase glonţul lui Mellis. Era confuz din pricina exploziei, iar asta explica multe.

Blood auzi elicopterul apropiindu-se. Se întoarse şi îl privi cum se răsuceşte în aer, îndoind vîrful copacilor şi zguduind din ţîţîni hambarul şubred. Văzu pe cineva apărînd în uşa aparatului şi coborînd pe o frînghie, în rapel. Era Fagin, cu o puşcă atîrnată de umăr. Şerifii din preajmă apărură din pădure. Fasciculul unui reflector aflat în elicopter mătură întreaga scenă, scăldînd intrarea construcţiei într-un alb orbitor, iar Blood făcu un pas înapoi, în hambar.

Îl văzu pe Banish cercetînd neîndemînatic hambarul, mai mult cu mîinile. Locul plin de praf părea practic abandonat.

Înăuntru se aflau diferite lucruri nefolositoare: o secerătoare ruginită şi capre stricate de tăiat lemne, tăbliţe de smoală smulse de la locul lor, cu cuiele încă în ele, stive de lemn pline de ploşniţe în stînga şi un bidon de plastic pentru benzină, crăpat, aruncat. Părea a fi magazia de vechituri a celor din cabană. Banish era concentrat asupra unor suluri de pînză veche, impregnată undeva în fund, în continuare căznindu-se să vadă.

Fagin intră în vîrtejul de scoarţă putredă stîrnit de elicopter, ţinîndu-şi puşca în poziţie de tragere, luminat din spate de fascicolul puternic.

– Ce mama mă-sii s-a întîmplat?

Îl văzu pe Blood şi se apropie destul pentru ca acesta să-i distingă faţa aflată în contralumină, cu ochii mari şi cu expresia înfometată. Cam aşa arată unele animale după ce simt gustul sîngelui.

– Ce mama mă-sii, n-aţi auzit?

– Era o capcană, spuse Blood.

– Ca să vezi, ce mama mă-sii, şi eu care nu ştiam.

Îşi ridică ochii şi îl privi pe Banish.

– Ăsta ce dracu' are?

Blood se întoarse şi el. Banish trăgea de sulul de pînză, încercînd să-l desfăşoare.

– Banish, Banish! strigă Fagin.

Banish nu răspunse.

– Dementul naibii, bombăni Fagin, făcînd cîţiva paşi. Aveţi de gînd să-mi spuneţi ce s-a întîmplat sau ce mama mă-sii?

Blood continua să se uite la Banish. Îşi dădu seama că acesta era preocupat, că găsise ceva. În sulul de pînză impregnată era ceva, ceva la care Banish încerca să ajungă. Blood vru să se apropie dar Fagin îl înhăţă de braţ, aşa că se pregăti să-i asculte vociferările.

Fagin zvîcni din cap în direcţia piciorului lui.

– Eşti rănit.

Blood îşi coborî privirea. Uniforma neagră pe care o purta era despicată în partea laterală a coapsei stîngi şi, sub ruptură, mustea ceva întunecat. Nu simţise absolut nimic pînă cînd nu-i arătase Fagin. Acum, însă, începu să-l doară îngrozitor.

Apăsă cu mîna deasupra tăieturii şi începu să curgă ceva roşu întunecat. Rana nu era foarte adîncă.

O porni din nou către Banish, menajîndu-şi piciorul. Hambarul era acum plin de şerifi, de lumină albă de la elicopter şi de praful ce se stîrnise în rotocoale. Fagin îl urmă. În clipa următoare îl priveau amîndoi pe Banish cum trage de o legătură compactă de cearşafuri albe, care fusese învelită în pînză impregnată. Trăgea cu nerăbdare, apoi cu sălbăticie. Smuci de cearşafuri cu mîinile goale pînă cînd le dădu la o parte şi ieşi la iveală ce era împachetat în ele.

Mirosul se răspîndi brusc în toată magazia. Lui Blood nu-i trebui mai mult de o clipă să recunoască faţa cadavrului. Trecuseră cîteva zile de cînd murise, avea buzele zbîrcite şi înnegrite şi pielea scofîlcită, cenuşie. Se vedea o rană în dreptul inimii, sub tricoul găurit de glonte. Ochii sticloşi erau aţintiţi asupra căpriorilor din tavan.

Fagin se dădu înapoi, apucîndu-se de nas:

– *Paştele* mă-sii de treabă!

Banish se lăsă pe vine. În faţa lor se afla, moartă, fata lui Ables. Banish îşi schimbă expresia şi strînse un pumn, de parcă îi venea să urle. În loc de asta, lovi de două ori în podeaua de lut.

Cortul de comandă

În cort era hărmălaie. Telefoanele zbîrnîiau, iar oamenii ţipau unii la alţii. Fagin îşi dusese radioul la gură şi scuipa înjurături, iar Perkins scutura din cap, cu un receptor la ureche. Faxurile scoteau limbi lungi de hîrtie, oamenii despătureau hîrtii pe birouri şi mîzgăleau pe complicata diagramă de sticlă. Mirosea a sudoare uscată, iar elicopterele uruiau, făcînd cercuri în aer. Blood stătea liniştit în mijlocul vacarmului, fără pantaloni, cu piciorul aşezat pe unul din scaunele echipei medicale de urgenţă, în timp ce rana îi era spălată şi cusută.

Legară firul negru şi îl tăiară scurt. O asistentă rămase să-l bandajeze iar celelalte două îşi adunară trusele de prim-ajutor şi se îndreptară prin puzderia de agenţi către biroul în care se afla Banish. Blood îl văzu pe Fagin punînd jos radioul, în partea cealaltă a cortului.

– Nenorocitul ăla a scăpat, rosti, uitîndu-se în jur de parcă ar fi căutat ceva în care să dea cu pumnul.

De la biroul unde se afla, Perkins se întoarse şi îndepărtă receptorul de gură.

– De unde avea pistolul?

Fagin se foia printre birouri, înfigîndu-şi mereu pumnul negru înmănuşat în cealaltă palmă.

– O cacealma, spuse.

Asta părea să-l rîcîie cel mai tare.

– Dar de unde au ştiut, din cabană... începu Perkins.

– O cacealma, repetă Fagin, păşind din ce în ce mai repede, toată chestia a fost o cacealma. Ne-au lucrat în foi de viţă. Îi dă

drumul lui Mellis cu ceilalți. Trage în reflectoare. Pe urmă, în toată harababura, înainte ca oamenii mei să-și pună dispozitivele pentru vedere de noapte, se tîrăște douăzeci de metri și plantează pistolul. Mellis îi dă o pistă falsă lui Banish cu aiurelile lui cu mina – dacă avea o mină scoțiană, Ables i-ar fi făcut și detonator și ar fi bubuit-o și pe ea cu restul jucăriilor lui – pe urmă îl duce pînă la locul unde e pistolul și îl lasă lat. Premeditat pînă la ultimul amănunt, tu-i mama mă-sii.

În acea clipă se auzi un zăngănit puternic din biroul lui Banish, de parcă s-ar fi răsturnat ceva, apoi o voce mînioasă. Banish înjura plin de venin. Cele două asistente ieșiră iute. Numai una mai avea cu ea trusa de prim-ajutor – și o strîngea în brațe stîngaci de parcă ar fi fost o valiză neîncuiată. În spatele lor se auzea în continuare vocea lui Banish, însoțită de foșnetul ca o bătaie de aripi al hîrtiilor răvășite. Căutînd din ochi ieșirea, asistentele întîlniră privirile uimite îndreptate spre ele, pe care încercară să le evite, îndepărtîndu-se fără o vorbă.

Apoi apăru Banish, care se postă în picioare dinaintea falduriilor de pînză de cort care formau intrarea în biroul său. Părea ciudat de calm și de bățos, cu mîinile goale atîrnîndu-i în lături și picioarele depărtate. Își scosese salopeta neagră și hainele îi erau mototolite, iar părul, răvășit de cască. Pulberea neagră ca funinginea de la împușcătura lui Mellis îi împestrița partea dreaptă a feței.

– Perkins, rosti egal, corpul fetei să fie dus cu avionul la Helena pentru autopsie. Pe urmă luați legătura cu spitalele de aici. Vom avea necazuri jos. Apoi, sunați-l pe Richardsen. Dați-i un raport complet asupra situației și spuneți-i că avem nevoie de efective duble cît mai curînd posibil, inclusiv specialiști în negocierea ostaticilor. Pe urmă informați-l că recomand să fiu eliberat din funcție imediat.

Întoarse privirea către Fagin.

– Nimeni nu mai trage în cabană fără autorizația mea prealabilă cît timp mă mai aflu la comandă. Oricare-ar fi situația. Înăuntru sînt ostatici.

Fagin zîmbi nu prea în largul lui.

– Coyle!

Coyle era așezată la pupitrul de la intrarea în cort.

– Vino-ncoace, spuse Banish, dînd pînza la o parte și intrînd în biroul lui.

Coyle traversă cortul. Perkins îi aruncă o privire rapidă lui Fagin, care rămăsese cu ochii ațintiți la pînză, scuturînd din cap.

– Puștoaică nenorocită, rosti șeriful, punînd mîna brusc pe armă și examinîndu-i încărcătorul. O să-i apuce filoxera cînd o să iasă toată treaba la suprafață.

Blood își luă piciorul de pe scaun și se ridică în picioare. Își trase pantalonii pe el încheindu-și încet centura din piele neagră cu pistolul, simțind-o grea în mînă. Piciorul nu-l mai durea. Își îndesă pălăria de cowboy la loc pe cap și porni, șchiopătînd ușor, către biroul de care era sprijinit Browning-ul lui, nu departe de Fagin. Apucă arma de țeavă, știind că Fagin îl urmărește, și deci și Perkins, care era în continuare așezat la biroul său, cu receptorul la distanță de ureche.

– Acum, cine mai sînt ostaticii? întrebă.

Lăsîndu-i pe cei doi să rumege problema, se îndreptă spre ieșirea din cort, apoi traversă luminișul întunecat către Jeep-ul guvernamental care avea să-l ducă înapoi, pe drumul neasfaltat ce cobora de pe Paradise Ridge spre poale.

Biroul

[PARASIEGE, pag. 44]

Biroul agentului special Banish era în dezordine. Podeaua era plină de hîrtii aruncate, bandaje, foarfeci și alte obiecte din instrumentarul medical.

Cu toate acestea, agentul Banish părea rațional, calm și chiar concentrat, în momentele care au urmat izbucnirii sale. În afară de pata de pulbere arsă de pe obrazul drept și frunte, prestanța și maniera sa de lucru păreau a se fi ameliorat. Întrebările puse de el au fost, așa cum au fost reținute, scurte și la obiect.

AGENTUL BANISH; Activitatea radio din cabană este monitorizată?

AGENTUL COYLE: Da, domnule.

AGENTUL BANISH: Acest aspect al operațiunii va fi intensificat. Vreau să fie incluse și stațiile radio din localitățile apropiate, pe care le vom monitoriza pînă în momentul în care vom primi dispozitive de bruiaj. Cînd se întîmplă asta, vreau să blocați toate frecvențele, cu excepția canalului de urgență numărul nouă. Personalul să fie redistribuit conform noilor necesități.

AGENTUL COYLE: Da, domnule.

AGENTUL BANISH: Unde a avut Mellis acces în baza de operațiuni?

AGENTUL COYLE: Doar într-una din celulele de reținere, domnule, pentru puțin timp, înainte de a se întîlni cu părinții. Cu excepția rulotei dumneavoastră, vreau să spun.

AGENTUL BANICH: Trimiteți jos după Kearney. Vreau să-l văd imediat.

AGENTUL COYLE: Da, domnule.

Agentul Coyle a revenit apoi în biroul propriu. Agentul Banish a părăsit cortul de comandă la mai puțin de două minute după această discuție.

Rulota

Banish intră fără zgomot în rulotă. Închise ușa subțire, lăsînd afară toată activitatea de noapte, și rămase nemișcat, ușurat, în pragul încăperii lipsite de viață. Bîzîitul din cap persista, acum mai slab, mai îndepărtat, însă continuu, dîndu-i, împreună cu pulsul pe care-l simțea în tîmple, o senzație care-i făcea chiar bine. Regularitatea lui părea să-i scurteze și să-i limiteze mișcările, îndemnîndu-i în același timp creierul să dea naștere unor gînduri mai abstracte. Începu să scotocească metodic prin cameră.

Se concentră mai întîi asupra mesei, lăsîndu-se fără zgomot într-un genunchi și examinînd porțiunea nelăcuită, de dedesubt,

a tăbliei, apoi fiecare picior strunjit. Covorul de culoarea ruginei de dedesubt era năclăit de noroi amintindu-i de prezența lui Mellis. Nu mai simțea nici un fel de mînie împotriva lui. Mellis era doar un pion, așa că furia pe care o nutrise împotriva lui dispăruse treptat. Banish era foarte hotărît. Nu era nici măcar mînios pe sine, și nici nu se compătimea pentru că a fost dus de nas cu atîta dibăcie. Handicapul lui era grija exagerată pentru siguranța oamenilor lui. Fusese mult prea precaut și reținut.

Trecu la tăblia netedă a patului, examinînd fața nelăcuită din apropierea peretelui, apoi peretele panelat. Scoase un pix cu lanternă din buzunarul cămășii, apăsă pe buton fără zgomot și apăru o rază îngustă, galbenă. Își puse lanterna între dinți și se întinse pe spate, pentru a cerceta spațiul prăfuit de sub pat.

Ar fi trebuit să moară. Merita orice fel de umilință pentru că fusese prins așa, cu pantalonii-n vine și catarama curelei zăngănind la spate. Mellis n-ar fi trebuit să-și rateze ținta. Dar o ratase. Lucru pentru care Banish nu se simțea neapărat recunoscător, dar nici furios. În schimb, își dădea seama că se prinsese în joc. Era revigorat. Ieșind în liniște de sub pat și continuînd cu noptiera, al cărui sertar îl trase și îl examină cu o fereală demnă de un spărgător, simți o undă de orgoliu calm, profesional. Îi oferise spada lui Richardsen de formă, dintr-un cavalerism birocratic, deoarece știa că era nevoie de mai mult decît de o escapadă ratată dar fără urmări grave, pentru a fi îndepărtat de la o comandă. Banish era foarte familiarizat cu felul în care funcționau rotițele mașinăriei. Orice resentimente ar fi avut împotriva lui, la ora asta Washington-ul se gîndea deja cum să pună toată povestea în cîrca altcuiva. Ables era mult mai periculos decît se crezuse inițial. Un veteran din Vietnam pus pe ucis agenți pentru a răzbuna moartea fiicei lui. Informațiile eronate furnizate de Serviciul Șerifilor Federali determinaseră Biroul să trimită de urgență un negociator de ostatici, pentru ceea ce era de fapt o operațiune strict tactică. Acum, însă, vor trimite trupe pentru a-l susține. Muntele va fi împînzit de oameni și va curge sînge. Care pe care.

Banish știa că oamenii vor începe să cîrtească. Încrederea lor fusese zdruncinată și justețea următorului ordin pe care-l va da

putea fi pusă la îndoială. Era nevoie de o lovitură temerară pentru a le reda siguranța, atît în el cît și în operațiune. Iar el era vîrît pînă-n gît în toată povestea, fără vreo speranță reală că va ieși din ea. Ables s-a strecurat afară din bîrlog și a încercat să-l omoare. L-a provocat pe Banish, trimițînd un ucigaș să-l asasineze. Eșuase.

Nu găsi ce căuta, la noptieră. Se ridică în picioare și scoase abajurul îngălbenit de pe veioză, pentru a-l cerceta. Negocierea de ostatici impune ca negociatorul să înceapă obligatoriu la doi sau trei pași în urma deținătorului de ostatici. Succesul depinde prin urmare de acumularea de cunoștințe asupra suspectului și asupra întregii situații. În toate operațiunile încununate de succes există un punct în care negociatorul îl surclasează pe nelegiuit în ceea ce privește controlul asupra situației, fie prin cantitatea de informații deținută, fie prin răbdare. Pentru că negociatorul se află în posesia a ceea ce suspectul ajunge, într-un fel sau altul, să solicite – libertatea lui – o mai bună stăpînire a situației îi conferă celui dintîi puterea. Restul e doar răbdare și aducerea suspectului în starea de a spune ce are de spus. Banish știa că n-a ajuns încă în acest punct. Dar șiretenia renăscută îi arăta cum să ajungă.

Se simțea renăscut. Era la înălțime și vedea întreaga situație desfășurată dinaintea lui, o avea în mînă. Făcea niște mutări pur și simplu intelectuale, ca și cum s-ar fi ghidat după o hartă mentală în deplasarea printr-un cîmp minat. Putea anticipa, putea contracara. Cărțile cele mai bune puteau fi în mîna lui. Putea să preia inițiativa.

Lăsă veioza, întorcîndu-se, și se trezi față-n față cu sine însuși, în rulota întunecată. Dintr-o dată, răspunsul îi apăru limpede. Oglinda pe care o scosese de pe perete a fost pusă la loc în timpul scurt cît se aflase Mellis în rulotă. Banish se apropie de ea fără zgomot, cu capul bîzîindu-i, apoi își plimbă degetele în jos, de-a lungul ramei netede de palstic, în fine, o ridică ușurel, la cîțiva centimetri de perete.

Dispozitivul artizanal nu era mai mare decît unghia de la degetul mare și gros cît trei sau patru monezi suprapuse. Era negru, ca un gîndac și fusese atașat pe spatele oglinzii cu o fîșie

îngustă de bandă adezivă obișnuită. Firul subțire, dezizolat care servea de antenă se ridica vertical, către partea de sus a ramei.

Banish lăsă oglinda să se lipească la loc de peretele panelat și făcu un pas, plasîndu-se chiar în fața ei. Îl preocupa faptul că acțiunile lui fuseseră știute dinainte de Ables. Acum totul se lega. Pregătirea lui Ables în materie de electronică militară. Numai așa cei din cabană ar fi putut ști cînd se duc el, Mellis și Blood să dezamorseze mina.

Banish își examină arsura de pulbere ce îi păta partea dreaptă a feței, atingînd-o ușor cu mîna. Își trecu degetele prin părul des, dîndu-l pe spate, apoi își ațintì concentrat privirea în oglindă. Își recunoscu aerul preocupat, vechea lui înfățișare de agent însărcinat cu cazul. După doi ani de somnolență. Redevenise Banish cel de altădată, plin de încredere în sine, de agerime și de profesionalism. Dar și de îndoială, de precauție, și de blestemul fricii – vidul.

Biroul

Brian se trezi dintr-o dată în cortul de comandă al FBI-ului. Era ora unu noaptea, dar activitatea era încă în toi. În mod sigur, ca urmare a împușcăturilor care se auziseră sus. Mulțimea de jos era în fierbere din cauza răpăielii și a elicopterelor care se roteau în aer. Șeriful Blood nu-i spusese că Mellis a reușit cumva să fugă.

Agentul Banish îl chemase pe el anume. Brian nu știa să fi făcut vreo greșeală, așa că venise ca mielul la tăiere. Pe dinăuntru, cortul de comandă arăta exact așa cum se așteptase, un loc plin de oameni extrem de ocupați. Trecu pe lîngă agenții aflați în spatele birourilor, pe lîngă o hartă-perete de sticlă, luminată dinăuntru, pe care trebuia să o vezi ca să crezi că există și pe lîngă Perkins, care stătea pe marginea unui birou și vorbea la telefon. Agentul Perkins îi spunea nevestei lui „jubito". Îi spunea că mai stă cel puțin încă vreo cîteva zile.

Brian ajunse în capătul întunecat al cortului, unde, pe sub niște falduri de pînză, se vedea lumină. La intrare nu era nimeni,

nici un nume, nici o sonerie şi nici un loc în care să baţi, aşa că Brian dădu pînza la o parte şi îşi vîrî capul înăuntru.

Agentul Banish era lăsat pe spate în scaun, în spatele unui birou aflat în fundul încăperii minuscule. Vorbea la un telefon cu difuzor, una din chestiile alea pe care poţi să le foloseşti fără să-ţi ocupe mîinile. Îl văzu pe Brian, dădu din cap şi îi făcu semn să intre.

Părea că în birou avusese loc o luptă. Brian înaintă, dînd la o parte cu vîrful pantofului nişte hîrtii cu aspect important care erau răspîndite pe jos, pentru a-şi face un petec de loc liber în care să stea. Partea dreaptă a feţei agentului Banish era pîrlită şi neagră, de parcă ar fi fost arsă. Totuşi, acesta părea în largul lui, vorbind cu persoana aflată la celălalt capăt al firului.

Agentul Banish spunea:

– Nu, Sal. Nici o mişcare după treaba cu mina.

– Măi, să fie, răspunse Sal, a cărui voce suna artificial prin difuzorul dat la minimum, Tu ce zici, Jack? Că ne-am trezit cu un Rambo pe cap?

– Aş zice că trebuie să fim pregătiţi pentru orice, Sal. Cei de la Salvări de Ostatici sînt în avion?

– Au să fie la ordinele tale pe la nouă fix, ora voastră. Masează-i în jurul cabanei urgent. Şi dă-le o pauză şerifilor ălora. Prea le place să se joace cu pocnitorile. E groasă, Jack – de fapt, ştii mai bine ca mine că e groasă. Dacă reuşeşti să vorbeşti cu el la telefon, eşti grozav. Scoate de la el ce vrea. Noi sîntem gata să-ţi dăm tot ce-ţi trebuie.

Agentul Banish dădu din cap.

– Ştiu.

Se îndreptă în scaun, apăsînd pe un buton pentru a întrerupe convorbirea.

– Kearney, rosti, ridicîndu-se şi ocolind biroul. Vino-ncoace.

Brian dădu din cap, politicos, dar nu putu face un pas înainte de a-şi croi drum printre hîrtii. Aşa că agentul Banish fu cel care se apropie de el, călcînd nepăsător peste foile răspîndite.

– Ce-aţi păţit la faţă? întrebă Brian.

Agentul Banish dădu din mînă.

– Ar trebui să iasă singură din piele în cîteva zile. Care-i situaţia jos, la pod?

– Pe muchie de cuţit, domnule. Încordată. Toţi vor să ştie ce s-a întîmplat aici, sus.

Agentul Banish dădu din cap.

– O încurcătură. Dar n-avem timp de asta acum.

Orice s-ar fi întîmplat, nu părea a fi ceva important. Agentul Banish intră direct în subiect.

– Te-am chemat pentru că am o treabă pentru tine.

Brian dădu şi el din cap.

– Da, domnule, rosti vioi.

– Vreau să faci ceva pentru mine.

Brian se îndreptă de spate.

– Orice, domnule.

Agentul Banish îi studie faţa, apoi dădu din cap o dată, cu un aer de siguranţă şi satisfacţie seacă.

– Bun.

Băgă mîna în buzunarul pantalonilor şi scoase o bancnotă de douăzeci de dolari.

– O sticlă de whisky, rosti. Ce marcă se găseşte pe-aici. Dacă au Royal Canadian...

Înfundă bancnota în palma lui Brian. Acesta rămase acolo, privind la hîrtia de douăzeci, apoi din nou la agentul Banish. Îşi dădea seama că acesta era schimbat. Stăpînirea de sine de care dădea dovadă, expresia de pe faţă, intonaţia din glas. Ochii albaştri, pătrunzători, cu care îl stăpînea pe Brian.

– E ora unu noaptea, domnule, spuse acesta.

Agentul Banish încuviinţă din cap cu răceală.

– M-am gîndit că tu ştii magazinele deschise.

De asta îl chemase pe Brian. Pentru un comision. Brian îl privi în ochi, urmărindu-l cum încearcă să se poarte oficial şi nepăsător. Îşi dădu seama că şerifii aceia aveau dreptate. Agentul Banish îi susţinu privirea, dar cu ochii plini de o disperare stranie. Începu să transpire puţin.

– Domnule Banish, nu cred...

– Ia una din maşinile guvernamentale, spuse acesta pentru a-l convinge. Ai să treci mai uşor prin mulţime.

Brian era prins în capcană. Încercă să răspundă ceva, dar agentul Banish îi storsese ultimul strop de voință.

– Și după aceea, continuă agentul, s-ar putea să mai avem nevoie de un om aici, în cortul de comandă. De cineva care s-a dovedit responsabil.

Brian simți o adiere asupra lui. Ca o senzație înghețată de leșin. Șerifii aceia avuseseră perfectă dreptate și asta îl dădea gata pe Brian acum, cînd stătea în fața agentului Banish. Știa la ce se referă agentul. Îi flutura pe dinaintea ochilor împlinirea celui mai arzător vis al său. Fie că ghicise ce vroia Brian, fie că era în stare să-i citească pînă în adîncul sufletului. Brian nu mai putea să-l privească în ochi, dar lui părea că nu-i pasă. Înghițind în sec și înfiorîndu-se, Brian își dădu seama că agentul Banish i-a citit pe față toate ambițiile și visurile. Ăsta era secretul straniei lui puteri. Negocieri și manipulare. Îl determinau pe Brian să dorească să facă lucrul cerut pentru el, iar apoi să fie răsplătit. Nu exista nimic echitabil sau just în toată povestea, dar era marea șansă a lui Brian, care își vedea sacii în căruță doar încuviințînd din cap și conformîndu-se la ceea ce-i cerea agentul. Vroia o sticlă de whisky. Brian își dădu seama că îl așteaptă o cursă lungă, necruțătoare.

Cortul de reținere

Așa cum i se ceruse, Blood intră cu Deke, pe care-l culesese din primele rînduri ale manifestanților. Piciorul nu-l mai durea aproape deloc, așa că mai șchiopăta foarte puțin. Banish îi aștepta deja. Era așezat la masa dreptunghiulară din față, sprijinindu-și bărbia și obrazul în palma dreaptă, cu cotul așezat pe tăblia mesei. Era în profil, lăsat pe spate în scaun, și privea impasibil la deschizătura din peretele de pînză aflat în partea opusă a cortului.

Exista o singură celulă din bare de fier de partea cealaltă a mesei aflată la o distanță de un metru și jumătate – doi de trei din cei patru pereți ai cortului de dimensiuni reduse. Era înaltă de vreo doi metri și picioarele ei de fier, remarcă Blood, fuseseră

înfipte sau băgate cumva în pământul tare. La fel se procedase şi cu cele ale mesei solide de lemn la care stătea Banish, şi cu ţăruşii de lemn pe care se aflau nişte căţuşe groase. Lumina venea de la două becuri cu abajur atîrnate sus, iar către celula goală erau îndreptate două reflectoare stinse.

Deke cîrîi puţin şi arătă către vîrful muntelui.

– Gălăgie mare, acolo, sus, îi spuse lui Banish. Aţi adus şi elicoptere. Ce să mai zic de împuşcături.

Banish se întoarse către Deke, arătîndu-şi pata neagră de pe faţă.

– N-ai de ce să-ţi faci griji.

Deke fluieră şi se dădu un pas înapoi, mirat şi neostenindu-se să-şi ascundă satisfacţia.

– Văd că ai încasat-o. Trebuie să-ţi dai cu terebentină.

– Mulţumesc de sfat.

Deke dădu din cap repede, şiret.

– Cu Glenn nu te joci. V-am spus că e mare şmecher. V-am zis eu să nu-l călcaţi pe bătătură. Lui nu i-e frică de nimic. Ce s-a întîmplat sus? Ceva de groază, nu-i aşa? Jos circulă tot felul de poveşti, oamenii şuşotesc. Abia aşteaptă să li se spună ceva.

Se uită la Banish, apoi la Blood.

– Întrebările le pun eu, rosti agentul.

Deke zîmbi din nou în felul lui neastîmpărat.

– Vreţi să ştiţi ce zice lumea jos, începu, întărindu-şi spusele cu o aplecare din cap. S-a întîmplat ceva, ceva de care vă faceţi probleme şi vreţi să ştiţi ce cred oamenii despre asta.

Banish dădu lent din cap. Blood observă că agentul îşi schimbase felul de a fi, devenise cumva mai sumbru. Şi pe bătrîn îl privea mai posac.

– Mă interesează fiica lui Ables, rosti. Cea mai mare, Rebeca. Vreau să ştiu dacă e dezvoltată.

Pînă şi Blood simţi un ghimpe rece în coastă. Nu-şi putea imagina efectul cuvintelor lui Banish asupra lui Deke. În orice caz, bătrînul cel ţicnit părea să-şi fi pierdut, cel puţin pe moment, cheful de pălăvrăgeală.

– Poftim? bolborosi.

– Cît de dezvoltată este. Are paisprezece ani. Pubertatea, sînii. Ca la vîrsta asta. Vreau să-mi spui dacă este sau nu dezvoltată.

Blood îl văzu pe Deke cum se înroşeşte dezgustat. Maxilarul bătrînului începu să tremure înainte să poată scoate vreo vorbă, apoi dîrdîitul furios îi cuprinse gîtul, umerii şi pieptul.

– Eu nu ştiu ce credeţi voi, federalii...

Furia nu-l lăsă să-şi termine fraza. Expresia de pe faţă arăta că se gîndeşte la ce e mai rău.

– La asta vă gîndiţi voi toată ziulica, aicea, sus? întrebă.

Banish se ridică de pe scaun. Se îndreptă încet către Deke, întinse mîna, şi-o încleştă în gulerul cămăşii bătrînului şi i-o răsuci sub guşa fleşcăită, împingîndu-l înainte şi înapoi, în pînza cortului. Bătrînul se apucă de încheietura lui Banish cu amîndouă mîinile. Îl zgîrie cu unghiile lui murdare, ridicînd spre el ochii mari, dar totul fu în zadar. Banish nu părea nici mînios, nici precipitat. Doar hotărît. Ochii lui Deke se căscară şi mai mult cînd Banish se aplecă asupra lui.

– Crezi c-am venit aici să-mi pierd timpul? începu Banish.

Pînza cortului începu să se unduiască în spatele lui Deke.

– Un cuvînt, continuă Banish, înfigîndu-i sub nas arătătorul, un cuvînt trebuie să spun şi toate şandramalele tale de-aici, toate ciurucurile – se fac cenuşă. Bucăţi. Moloz. Şi tu n-ai să poţi face nimic. Aşa că răspunde-mi la întrebare. Imediat.

Cu ochii holbaţi, Deke tremura ca un animal micuţ ce este pe punctul de a fi devorat de un altul mai mare. Cea mai ameninţătoare i se părea stăpînirea de sine a lui Banish. Blood hotărî că a văzut destul. Făcu un pas în spate fără a spune nimic, apoi se întoarse şi ieşi.

Doi şerifi aflaţi afară pocniră din călcîie cînd apăru, apoi văzură că nu e decît şeriful local. Blood îi salută din cap şi privi în altă direcţie. Nu era atît de delicat încît să i se întoarcă stomacul pe dos la hărţuielile unui interogatoriu, dar cazul de faţă era cu totul altceva. Blood îşi dădea seama că nu poţi s-o scoţi la capăt cu oameni de acest fel provocîndu-i. O confruntare directă era ca şi cum ai fi pus sub semnul întrebării ardoarea unui credincios practicant sau i-ai fi spus unui om că soţia lui e o tîrfă.

Oamenii cu care avea de-a face nu erau rezonabili, ci mîndri, iar mîndria lor ridicolă îi orbea. Or, singurul mod în care poţi să pierzi o luptă cu un orb este să te bagi în pumnii lui.

Banish ieşi din cort ţinîndu-l pe Deke în faţa lui ca pe o sperietoare de ciori.

– Luaţi-l, le spuse şerifilor. Se întoarse apoi către Blood, cu o expresie aspră pe faţa, altminteri impenetrabilă.

– Se cheamă PROCONTRINFORM. Program contrainformativ. Serveşte la derutarea şi discreditarea părţii adverse.

Blood îl privi în ochi.

– Ce ţi s-a întîmplat acolo sus?

Banish dădu din cap, susţinîndu-i privirea.

– Ştii că Mellis a fost trimis aici ca să ne omoare.

– A fost trimis ca să vă omoare.

– Ascultă-mă puţin, rosti Banish, apropiindu-se suficient pentru ca Blood să-i vadă punctele de pulbere arsă înfipte în pielea feţei. Expresia lui Banish era neechivocă, poruncitoare şi dură ca o suprafaţă de oţel şi parcă îl trecuse pe Blood, numai cu cîteva cuvinte, în rîndurile oamenilor lui de încredere.

– Ables îşi închipuie că Mellis l-a omorît pe Watson, spuse.

Rulota

Banish apăsă pe clanţa uşii deschise, păşi hotărît înăuntru, apoi îi făcu un semn lui Blood, îndemnîndu-l să înceapă.

– Chiar crezi că a încercat să ne omoare? întrebă acesta.

Banish încuviinţă din cap şi închise uşa cu un pocnet, după care aprinse lumina. Ridică o mînă pentru a-i face lui Blood semn să rămînă unde era, apoi arătă către un loc aflat în partea cealaltă a rulotei, în apropierea patului.

– Nu ştiu cum de-a reuşit să pună la cale toată povestea.

Îi făcu un semn din cap lui Blood să continue. Blood se uită la el, dăcu din umeri şi se conformă.

– Nici eu.

Urmat de Blood, Banish se îndreptă spre fundul rulotei. Ridică un scaun, lovindu-l de piciorul mesei. Nu se așeză, ci continuă să meargă. Îl privi pe Blood peste umăr.

– În orice caz, reluă, imunitatea lui Mellis e un preț mic pentru a pune mîna pe Ables.

Acum ocoli patul, fără să spună un cuvînt, cotind către peretele din fund. Blood îl urma.

– Așa este, încuviință din nou acesta, puțin mai tare. Totuși, domnule Watson, nu știu dacă putem avea încredere în el. În plus, nevastă-sa...

Banish se opri și făcu un semn cu bărbia către oglinda agățată în perete.

– Cu fiica lui Ables are ce are Mellis.

Se opriră în dreptul oglinzii. Blood nu se așteptase la așa ceva. Nu-i displăcea să-i fiarbă puțin pe cei din cabană – Mellis încercase să-i împuște pe amîndoi – dar modul cum își interpreta Banish rolul îi dădea o senzație nesănătoasă în măruntaie. Totuși, încă o dată, se conformă.

– Și de asta nu vrea să-i stea nimeni în cale, spuse.

Se uită la imaginea reflectată a lui Banish. Expresia agentului nu se schimbase, dar oglinda, ca orice suprafață reflectantă, îi deforma insesizabil trăsăturile, ca o stofă de calitate în care găsești un mic defect. Așa că fața murdară a lui Banish avea în oglindă un fel de rînjet ascuns. Agentul dădu din cap satisfăcut.

– A avut tot timpul, un an întreg, în aceeași cabană cu ea, conchise.

Lîngă rulotă, Blood îl aștepta pe Banish, cu mîinile în buzunare, să închidă ușa și s-o încuie. Banish nu părea nici triumfător , nici satisfăcut, nici precipitat de ceea ce pusese la cale. Avea și în același timp nu avea lucrurile sub control. Blood îl urmări cum vine spre el în noaptea rece, fără haină, fără măcar

a-şi încrucişa braţele, în timp ce din gură îi ieşeau aburi. Urmau să o apuce fiecare pe drumul lui.

– Ce am făcut? întrebă liniştit Blood.

– Le-am stins doar luminile, răspunse Banish.

Biroul

Păşea în sus şi-n jos. Îşi acoperi gura cu palma larg deschisă. Renunţă să mai lucreze şi începu să se plimbe prin birou, bătîndu-se cu palma pe coapsă şi apropiindu-se frecvent de draperia ce ţinea loc de uşă. Le dăduse tot felul de misiuni agenţilor din schimbul de noapte, pentru a-i ţine departe de cort, iar aceştia plecaseră cu toţii, drumul era liber, şi Kearney nu era de găsit. Îşi trecu mîna prin părul des şi simţi cum bîzîitul din cap creşte din nou în intensitate. Marea, imensa lui sete.

Vechea stăpînire de sine. Lucrurile se urniseră şi avea situaţia sub control. Băutura în sine nu avea nici o importanţă pentru el. O mică recompensă. O picătură de unsoare pentru cele cîteva rotiţe care mai scîrţîiau încă. L-ar fi remontat şi pregătit pentru munca de a doua zi. Dădea din cap în timp ce se plimba prin birou, bătînd uşor, maşinal, cu mîna dreaptă în picior.

Scoase din nou capul din birou. Nu apăruse nimeni. Încă puţin. Încă puţin. Trecuse atîta vreme. Netezimea răcoroasă a sticlei. Pocnetul şi foşnetul sigiliului de hîrtie cînd îl îndepărta. Pîrîitul dopului cînd îl răsuceai. Ieşirea duhului, parfumul. Gîlgîitul lichidului, cînd era turnat. Lui Banish i se părea că a traversat un deşert. Se simţi în fine ieşind din amorţeala de la Skull Valley. Limba îi era o găleată zăngănind a gol în puţul de piatră al setei lui profunde şi imense.

În cort se auziră paşi. Nişte paşi liniştiţi, iar Banish o porni cu repeziciune către uşă, apoi se retrase pentru a aştepta nepăsător în faţa biroului. Draperia se dădu la o parte.

Îndatoritorul Kearney. Banish îi ieşi în întîmpinare, luptîndu-se cu nerăbdarea, cu bucuria, zîmbind fără urmă de tăgadă, gata să-l uşureze de povara pachetului neted, cafeniu, şi să simtă

reconfortanta legănare a lichidului dinăuntru. A licorii delicioase, revigorante.

Dar Kearney avea o expresie moale pe față, și cînd își ridică mîinile, acestea erau goale. Banish clipi. Își înălță privirea la Kearney, pentru a vedea dacă polițistul își dădea seama că greșise, dar acesta rămase în fața lui, cu expresia aceea de cîine bătut pe față, iar Banish își dădu seama că nu fusese nici o greșeală.

– Îmi pare rău, domnule, începu Kearney, cu o voce bleagă dar hotărîtă. N-am putut. Nu se face așa ceva. Poate că aveți nevoie de ajutor.

Banish se apropie de el. Îl apucă de grumaz, apăsîndu-și antebrațul de pieptul lui și împingîndu-l într-un stîlp de susținere al cortului. Kearney fu luat prin surprindere, înainte de a-și putea trage răsuflarea, și căscă larg gura.

– Lua-te-ar naiba de cercetaș!

Kearney își puse mîinile pe brațul tremurător al lui Banish, dar nu încercă să-l înfrunte, nu altfel decît din ochi.

– Cînd îți dau un ordin, să-l îndeplinești pînă la ultimul amănunt...

Fața lui Kearney deveni rozalie, apoi de-a dreptul roșie din cauza strînsorii. Buzele i se albăstriră și începură să i se contracte. Făcu niște ochi de căprioară, de om sugrumat.

– Afară de pe muntele meu! strigă Banish, dîndu-i drumul în cele din urmă și făcînd un pas în spate. Kearney căzu într-o parte, împleticindu-se în direcția opusă lui Banish și învîrtindu-se cu mîna la gît. Rămase acolo, înghițind guri mari de aer, cu fața contorsionată, strîmbată și roșie.

– AFARĂ DE PE MUNTELE MEU!

Kearney dădu la o parte draperia și ieși împiedicîndu-se din birou.

Banish se întoarse repede. Se duse la birou, își puse o mînă pe marginea lui și strînse, privind în jur febril, cu capul vuindu-i, bîzîindu-i.

Blestema Paradise Ridge. Blestema Montana. Îl străfulgeră amintirea magazinului lui favorit de băuturi din Manhattan, în care licorile erau ținute în sticle de culoare închisă, pe rafturi

așezate în spatele casei, că niște medicamente exotice, în șiruri ordonate de cel puțin zece în adîncime. Ar putea să se suie la volan și să părăsească muntele chiar acum, se gîndi, în căutarea prăvăliei. Dar cum să explice plecarea. În vreo zece minute se vor întoarce cu toții în cortul de comandă.

Cortul de comandă, o undă de speranță îl făcu să se îndrepte de spate. Berea. Cutiile de Pabst Blue Ribbon cu medicamente – nu-i păsa – înalte, reci, albastru-aurii. Dacă nu cumva Coyle scăpase deja de ele...

Dădu brutal la o parte draperia și se duse întins la frigiderul mititel, zgomotos, smuci printre sticlele de apă și printre fructele tăiate, puse în dezordine. Berea nu mai era. Cutiile dispăruseră. Rămase nemișcat un moment, blestemînd-o pe Coyle, apoi trînti ușa, făcînd frigiderul să zăngăne. Se apucă să zgîlțîie aparatul, deranjîndu-i conținutul, pentru ca în cele din urmă, înfrînt, să se lase deasupra lui, pentru a-i potoli mișcarea. Înjură, lipindu-și mîneca de gură. Marea, imensa, blestemata lui sete. Închise ochii și nu simți altceva decît vid, amintindu-și în întunericul otrăvit al minții de insectele care-l chinuiseră în timpul primelor săptămîni încețoșate de la Sanatoriu – gîngăniile isteriei, care îi roseseră pielea, îi alergaseră prin carnea brațelor, ospătîndu-se din fructul moale al creierului lui.

Biroul

Urmă o dimineață rece. Perkins traversa baza de operațiuni cu pas vioi, îmbrăcat pentru camerele de televiziune într-o haină albastru-marinar și cu cravată îndrăzneață la gît. Din oră-n oră, apăreau noi agenți de la birourile teritoriale din zonă, agenți care acum întesau platoul plin de activitate. Circulau o mulțime de zvonuri despre eșecul din noaptea trecută. Deși reacțiile ce aveau să urmeze după ce știrea va fi dată publicității stîrneau mare îngrijorare. Perkins fredona mulțumit. În această dimineață urma să fie omul-cheie al canalului prin care va ajunge în eter versiunea FBI-ului asupra evenimentelor de peste noapte. Și din eter, în toată țara și în întreaga lume.

Porni pe noul drum ce ducea sus. Antreprenorii săpaseră adînc în puietul de pe margini, răsturnaseră şi nivelaseră pămîntul, realizînd o cale de acces netedă, iar acum lucrau dincolo de creasta care oprea vederea lui Perkins. Îi auzea totuşi – le auzea utilajele mari, zgomotoase – şi vedea vălătucii de fum evacuat de motoare. Urmări cum crengile unui copac încep să se clatine, sus, în vîrf, iar apoi arborele căzu. Drumul era aproape gata. Mergea pînă în vîrful muntelui.

Perkins intră în cortul de comandă, îndreptîndu-se direct spre biroul din fund, în care intră, pregătit pentru orice. În birou se făcuse ordine, hîrtiile erau aşezate în stive aliniate pe masă, calmul se reinstalase. Banish era atît de concentrat asupra muncii lui, încît nu sesiză intrarea lui Perkins. Era ciufulit, de parcă se trăsese singur de păr, iar pata de pulbere de pe faţă începuse deja să se decoloreze. Era încovoiat asupra unei hîrtii, cu ochelarii pe vîrful nasului. Nu scria pe obişnuitele foi albe, remarcă Perkins, ci pe un bloc galben, de dimensiunile scrisorilor oficiale. Perkins înaintă şi aşteptă ca prezenţa să-i fie remarcată. Ceea ce nu se întîmplă.

– Ai lucrat toată noaptea? întrebă.

Banish ridică ochii repede, surprins să-l vadă acolo, dinaintea lui, apoi se întoarse fără un cuvînt la ceea ce făcea. După ce termină, aşeză pe birou blocul şi îi înmînă nişte foi bătute la maşină. Tuşi în pumn, curăţîndu-şi gîtlejul, apoi întinse mîna după un pahar cu apă.

– Schiţa discursului introductiv şi a răspunsurilor la întrebări, rosti, aşezînd paharul la locul lui. Atît pentru astăzi.

Perkins răsfoi rapid paginile, încuviinţînd din cap.

– În regulă. Restul e pentru mai tîrziu.

Banish dădu şi el din cap, distrat.

– Cît e ceasul?

Perkins îşi dădu la o parte manşeta.

– Mai am douăzeci de minute.

Se întoarse, ieşi din birou, apoi din cort şi se îndreptă către Jeep-urile aflate în aşteptare în partea opusă a platoului, parcurgînd cu privirea paginile din mers. Banish făcuse treabă temeinică. Lui Perkins nu-i scăpară nici concepţia elaborată, nici

pregătirea în domeniu. Ceea ce îl speria la Banish era acel simț al procedurii, modul în care ținea sub control cabana, baza de operațiuni, presa, toate, printr-un fel de telecomandă, ca pe niște farfurii cu care jongla continuu. Orice eșec al operațiunii care căpătase o nouă amploare – milioane de dolari ai contribuabililor cheltuite, sute de oameni al căror timp era grevat – l-ar fi atins și pe Perkins. Putea să-l protejeze pe Banish doar pînă la un anumit punct, dar dacă în cele din urmă acesta avea s-o sfîrșească răsturnîndu-se asemeni copacului nenorocos pe care-l văzuse mai devreme, el, Perkins, trebuia să se pună în poziția din care ar fi putut striga: „Cade!" și să sară într-o parte.

Vehiculul de sunet

Banish intră în dubă. Era proaspăt ras și își pusese o cămașă albă curată. Se mișca cu încetineală, dar nu din cauza bîzîitului din cap, care persista dar nu-l mai împiedica să acționeze. Dimineața îl copleșiseră remușcările. Se simțea ca și cum și-ar fi revenit după transa provocată de un drog puternic.

Sunetistul îl privi cum urcă, abținîndu-se să facă vreo remarcă cu privire la arsura de pe față.

– S-a întîmplat ceva peste noapte? întrebă Banish

Sunetistul mesteca niște gumă cu aromă de mentă. Scutură din cap.

– Nimic.

– Și microfoanele? Tot nimic?

Omul scutură din nou din cap.

– Nimic nou pe Frontul de Vest.

Banish luă loc la cealaltă masă. Privea în gol, în direcția panoului de control. Se gîndea la Mellis.

– Trebuie să-mi curățați rulota de gîngănii, rosti.

Sunetistul se întoarse și îl privi pieziș, mestecînd.

– Gîngănii-gîngănii? întrebă.

Banish apucă receptorul și apăsă el însuși pe comutatoare, inspirînd adînc.

– Vă vorbește agentul special Bob Watson...

Își spuse poezia fără a schimba prea mult din ea. Cel mai bun lucru era să nu modifice nimic, să-și delimiteze prezența vocală de asaltul petrecut cu o seară înainte. Încheie și, așa cum prevăzuse, nu i se răspunse. Agăță la loc receptorul și văzu un monitor de dimensiuni reduse, în culori, aflat în spatele sunetistului. Înfățișa crîmpeie din conferința de presă de jos: Perkins vorbind de la o tribună, tot felul de agenți care flancau podul, mulțimea furioasă, în continuă mișcare.

– Am cerut o antenă de satelit de la Biroul din Seattle, explică sunetistul. CNN a anunțat o transmisie *live* de la conferință.

Aruncă o privire la monitorul alb-negru care înfățișa zona podului.

– Cred că a ajuns la întrebări

Cadrul înfățișat de monitor era prea larg.

– Poți să mărești imaginea? întrebă Banish.

– De douăzeci de ori, răspunse omul, răsucind un buton și apropiind scena. Umerii și spatele lui Perkins ajunseră în josul cadrului, pe fundalul format din ziariști, vehiculele cu douăsprezece roți și schelele pentru camere TV. Protestatarii înconjurau întreaga scenă. Agitau pumni, efigii și pancarte: FBI VA ARDE ÎN FOCUL GHEENEI! FBI VINOVAT, VINOVAT, VINOVAT! UCIGAȘI DE COPII.

În mulțimea ce se înghiontea se aflau, la vedere, agenți în costume, care-și apăsau cu degetele căștile în ureche, distingîndu-se clar chiar și pe monitorul alb-negru. Sarcina lor era în acea dimineață să se facă remarcați.

– Vor avea loc tulburări imediat după ce se termină toată povestea asta, rosti Banish absent, dar cu o siguranță detașată.

Sunetistul privi din nou în monitor, ca și cînd ar fi căutat o explicație pentru spusele lui Banish, apoi își ațintì din nou privirea asupra ecranului color ce prelua imaginile de la satelit.

– S-au apucat să facă bucățele toată povestea, spuse, asta fac. O desfac în calupuri de imagini, pe care le trimit în teritoriu, la posturile afiliate, care își vor umple emisiunile săptămînal cu ele.

Dădu sunetul mai tare. Ecranul se întunecă, tocmai se terminase un calup, pe urmă apăru o bandă în culorile curcubeului

şi un contor începu să numere invers, trei, doi, unu, cu bip-uri. Apoi apăru Perkins, în spatele tribunei ce purta însemnele Ministerului Justiţiei şi ale FBI vorbind apăsat şi cu o expresie serioasă pe faţă.

– Judith Ables a murit, după toate probabilităţile, într-un schimb de focuri. Se pare că în primul dintre cele două petrecute, cel din 4 august, în care ocupanţii cabanei s-au confruntat cu şerifii şi că moartea fetei a survenit pe loc.

Ecranul se înnegri din nou.

– Moartea a survenit pe loc, îl îngînă sunetistul. Toţi cei ucişi de-a lungul timpului din greşeală de autorităţi au murit pe loc, fără a suferi.

Trei, doi, unu: o femeie între două vîrste, cu păr castaniu, ondulat, îndrepta un deget ameninţător către camera de luat vederi.

– Au ucis o fetiţă de doisprezece ani pentru că purta puşcă. Nu vom tolera aşa ceva!

Negru. Trei, doi, unu: un tînăr cu ochii aproape închişi, într-o haină de vînătoare verde, agita o pancartă nevăzută.

– Masacrul a avut loc chiar aici. A curs chiar sîngele copiilor noştri. Acesta este Podul Concordiei şi cei care au tras primul foc sînt ei. Ceea ce vedeţi chiar acum este începutul unui mare război civil american.

Negru. Trei, doi, unu: Din nou Perkins.

– Trebuie să se înţeleagă că împotriva lui Glenn Ables şi Charles Mellis există acuzaţii grave şi ei sînt o ameninţare iminentă la adresa comunităţii. Eforturile în direcţia anihilării lor trebuie să continue şi vor continua.

Acoperindu-i vocea, distinct, mulţimea umflată:

– Ucigaşilor! Asasinilor!

Negru. Trei, doi, unu: Părinţii lui Mellis, Doamna Mellis, chinuindu-se să se facă auzită:

– Nu ştim ce s-a întîmplat. FBI-ul nu ne-a spus nimic. Cînd l-am văzut pe Charles, era sănătos şi nerăbdător să se întoarcă acasă. Nu ştiu ce-i fac, acolo, sus...

Imaginea întîrzie pe ea. Se pierdu cu firea şi începu să plîngă. Domnul Mellis, care purta haină dar nu şi cravată, încerca s-o încurajeze.

Negru. Trei, doi, unu: Perkins, cu un aer sever, gîndindu-se la o întrebare care-i fusese pusă.

– Avem informaţii, încă neconfirmate în prezent, asupra unor posibile abuzuri petrecute în incintă, întinzîndu-se pe o perioadă de mai multe luni.

– Abuzuri sexuale? ţipă un reporter.

– Nu pot răspunde la această întrebare în momentul de faţă, rosti Perkins, indicînd cu degetul un alt reporter.

Negru.

– Doamne, e adevărat? întrebă sunetistul.

Faţa lui Banish era strîmbă de dezaprobare.

Trei, doi, unu: Deke Belcher zgîindu-se în camera de luat vederi, cu un panou de carton jilav pe piept: URMEAZĂ CASA TA.

Banish se întoarse, improvizaţia prostească a lui Perkins răsunîndu-i încă în urechi.

– Cine dracu' se crede? întrebă.

– Deci asta nu era pe listă, rosti sunetistul.

– Lua-l-ar naiba!

Îi scăpase ca nisipul printre degete. Într-o fracţiune de secundă, ajunsese la televiziunile din toate oraşele ţării, şi, probabil, peste ocean.

Sunetistul se uita la monitorul alb-negru. Banish văzu că Perkins coborîse între timp de pe podium, iar agenţii se adunau în jurul unei scene agitate ce se petrecea în primele rînduri ale protestatarilor. Doi bărbaţi fură scoşi din mulţime, trîntiţi cu faţa-n jos pe pod şi reţinuţi.

Banish se întoarse şi se ridică, cu intenţia să plece. Coborî pe uşa deschisă a dubei, auzindu-i suspensia scîrţîind.

– Stai un pic, strigă sunetistul în urma lui. Cum e să fii Dumnezeu?

Întrebarea îl opri în loc pe Banish, făcîndu-l să încremenească la trei metri de dubă. Privi în sus, la drumul cel nou,

de curînd săpat în coasta muntelui, în timp ce un elicopter uruia deasupra culmii. Platoul foia de oameni şi maşini.

Se întoarse către sunetist, care stătea în uşa dubei, zîmbind nestingherit, pur şi simplu impresionat. Scutură din cap.

– Nu sînt decît un angajat al guvernului federal, răspunse, după care se îndepărtă.

Cortul de reţinere

Banish era afară, aşteptîndu-l pe Perkins.

– Ce dracu-a fost asta? îl întrebă, cînd apăru.

Zîmbetul satisfăcut al lui Perkins se transformă într-o expresie surprinsă.

– O improvizaţie, recunoscu. M-am gîndit la o strategie.

Banish era furios.

– Dacă-aş fi vrut să joci cartea aia, ţi-aş fi spus s-o joci. Aveai schiţa chiar sub nas.

Perkins ridică palma.

– Eşti prea prins în toată agitaţia asta, aşa că n-ai de unde să ştii, rosti. Eu încerc să văd lucrurile mai de la distanţă.

Îşi coborî vocea, confidenţial, şi se apropie puţin de Banish.

– Ai nevoie de o ieşire. Toţi avem nevoie de o ieşire. Biroul are nevoie de o ieşire dacă lucrurile iau o întorsătură urîtă. Dacă trebuie să iniţiem o acţiune decisivă. Aşa sîntem cu toţii acoperiţi.

Banish dădu din cap.

– Am înţeles. Acum ai ajuns să mă protejezi. Nu-mi vrei decît binele. Altfel, de ce te-ai apuca să faci ce te taie capul, de parcă-ai fi la comandă? De ce-ai miza totul într-o cacealma grosolană?

Scutură din cap şi îl ameninţă cu degetul.

– N-am nevoie de nici un fel de acoperire, nici de la tine, nici de la nimeni altcineva. N-am nevoie de politicieni pe muntele ăsta. Îţi pierzi încrederea în succesul operaţiunii, Perkins. Şi începi să nu mai asculţi ordinele. Dacă te mai prind

luînd-o razna o dată, nu mă interesează – am să-l pun pe Fagin să țină conferințele de presă.

Se întoarse și intră în cortul de reținere. Perkins îl urmă după o clipă, dar se strecură undeva, în fundal. Unul dintre cei doi arestați de la pod stăteau stingheri, la masa grea din fața celulei goale, păzit de doi agenți. Era alb, cam între treizeci și cinci și patruzeci de ani și avea capul ras ciupit într-un mod straniu, probabil de una din bolile copilăriei, în timpul căreia pustulele ascunse îi năpădiseră teasta pe atunci acoperită de păr. Brațele erau lipsite de păr, acoperite de niște tatuaje grosolane, negre, tipice pentru *skinheads*, și le punea în valoare purtînd un tricou negru. Avea blue jeans și niște cizme negre. Cătușele atîrnau desfăcute pe bara de metal din spatele lui, iar el își freca încheieturile înroșite. Un firicel de sînge de culoarea cireșei i se scurgea dintr-o rană cam de un centimetru pe care o avea la o tîmplă, pe obrazul învinețit.

Banish își scoase legitimația.

– Banish. FBI.

Arestatul se foi, întorcîndu-se într-o parte și-n alta și aruncînd priviri piezișe la agenții care îl flancau. Avea oasele feței colțuroase. Un ciripitor mărunt, vînos ca înfățișare.

– Au cam exagerat, începu, tamponîndu-și fața cu un șervețel. Nu crezi?

– Ai primit mesajul nostru, răspunse Banish.

– M-am lăsat arestat, nu?

– I-a dat un pumn în gură unui agent negru, domnule, spuse unul din federalii care-l păzeau.

– Știți ce, se precipită arestatul, de data asta am nevoie de un bilet de avion și de ceva bani, de sămînță. Ar cam fi cazul s-o roiesc de-aici.

– Ajungem și la asta, i-o retează Banish. Ce pun la cale?

Omul se foi în scaun, ridicînd din umeri.

– Se trîncănește în draci, acolo, jos. Știți cum e – nimeni nu face de-adevăratelea nimic. Un fel de prezentare, cum îi zic ei.

– Fără violență?

– *Pre-zen-ta-re*, accentuă omul, apoi ridică din nou din umeri. Cel puțin în momentul ăsta. Mai mult nu știu.

– Cine? întrebă Banish. Localnici? Rezistența Ariană Albă? Adevărul? Care din ei.

– Arienii, răspunse omul, nerăbdător. Și mai cine – de unde să știu eu? Sînt toți o apă și-un pămînt. Patrioții... Kremmer e așteptat să viziteze linia întîi mîine.

Franklin Kremmer era pontiful în vîrstă de șaizeci și opt de ani al Bisericii Rezistenței Ariene Albe.

– Asta-i tot? întrebă Banish. Altceva nu mai pun la cale?

– Dacă pun ceva la cale, n-o să zică nimănui, pînă n-o veni vremea. Nu e nici un fel de pamflet, nimic. Dar Kremmer nu se bagă în nimica violent. El – nici usturoi n-a mîncat, nici gura nu-i pute. Totuși, de vreo două zile, vin tot felul de camioane. Se descarcă muniție.

– Muniție, repetă Banish.

– De calibru mare. Și grenade. Toate cu acte în regulă. Doar în cantități mari, și de-alea scumpe. Tot felul de șmecherii, lanterne, baterii, saci de dormit, truse de prim-ajutor.

– Și asta ce-nseamnă?

Informatorul ridică din umeri.

– Înseamnă că dau o groază de bani pentru toată tîmpenia asta, de unde să știu eu ce-nseamnă? O groază de tipi din Adevărul pleacă cu ele în mașină.

– Membri ai Adevărului.

– Freacă menta pe-acolo de cîteva zile. Bun. V-am dat niște date care vă folosesc, nu? Trebuie să vă folosească.

Banish își luă înfățișarea oficială.

– Dar Ables? Îl cunoști?

– L-am văzut de vreo cîteva ori. Toată lumea îl cunoaște.

– Pentru vînzarea de arme?

– Da, pentru arme. Vrea să fie cel mai mare negustor arian de arme din lume, asta-i durerea lui.

– Fiecare cu visul lui, răspunse Banish. Ce crede lumea de el?

– Unii rîd de el. Dar cei mai mulți se tem. Un ciudat. Cine rîde de el, rîde cînd nu e de față.

– Dar tu ce crezi?

Informatorul zîmbi în batjocură și privi în lături o clipă.

– E sărit. Ca şi mulţi alţii de-aici, crede în OZN-uri şi în toate tîmpeniile alea. Da' a avut o camionetă mişto. Pînă i-am cumpărat-o eu, după ce l-au găbjit ăia. Zicea că nu mai are nevoie de ea. Uite, ştii ce, asta-i tot.

Se îndreptă în scaun, întorcîndu-şi palmele deschise pe masă, ca şi cum i-ar fi arătat lui Banish ceva.

– De ce?

– Deci ce? răspunse Banish.

– Biletul de avion, nene. Scoateţi-mă dracului de-aici.

– De avion? Unde vrei să pleci?

– Undeva, în sud. Pe urmă în est. Sînt prea mulţi dilimani pe-aici.

Banish încuviinţă din cap, prefăcîndu-se că reflectează un moment.

– Nu, conchise, scuturînd din cap. Avem nevoie de tine aici. Dă-i o sută de dolari, îi spuse unuia dintre agenţi.

– Păi stai aşa, că nu-i în regulă, rosti repede omul, ridicînd mîinile şi uitîndu-se în jur, de parcă ar fi vrut să oprească scena-n loc. Ce dracu-i asta?

– Avem nevoie de un informator în tabăra Rezistenţei Ariene, răspunse Banish.

– Informator?!

Ochii omului sclipiră.

– Stai puţin. Să-ţi zic o chestie. Eu nu-s informator, nene.

Banish îl privi, apoi se uită în jur, la cele aflate în cort.

– Şi cum numeşti ceea ce faci, atunci?

– Ce fac eu? Nu-i turnătorie. Un indian şi alţi cîţiva ţicniţi. Dar eu nu sînt cutră, nene. Nu mi-am turnat niciodată amicii. Dobitocii ăia de la Alcool şi Tutun m-au umflat pentru un viol sub influenţa drogurilor şi m-au prelucrat. Bun, am luat-o-n barbă. Şi cu asta gata.

Banish încuviinţă şi repetă:

– O sută de dolari.

– Nu-nu-nu, stai aşa, se încăpăţînă omul, înghiţindu-şi furia. Ascultă-mă puţin, da? Ştii ce-au să-mi facă dacă se prind c-am fost aici? Au să-mi facă limba fîşii, nene.

Banish scutură din cap.

– Ştii la fel de bine ca şi mine că ai să cobori de pe munte mai respectat decît ai fost vreodată înainte. Ai atacat un agent FBI. Tu şi cu inteligentul tău prieten din celălalt cort veţi fi eroii zilei, după ce vă dăm drumul.

– Pe dracu'!

Se înfuriase din nou, devenise combativ. Îşi pleda cazul.

– Ăia ştiu foarte bine ce se-ntîmplă. Cineva vorbeşte, şi ei ştiu că vorbeşte. Şi eu ştiu că ştiu. Aşa că am venit pe barba mea aici. O iau în dinţi rău de tot dacă mă-ntorc. Dar să ştii, nene, că nu-s o cutră. Nu sînt curva nimănui. Faci ce trebuie să faci în viaţă, nu? Faci ce ai de făcut. Dar nu mă întind pentru nimeni, nene.

– O sută de dolari, repetă Banish.

Faţa omului se goli de sînge. Aproape reuşi să sară în picioare înainte ca agenţii să-l îmbrîncească la loc în scaun.

– Lua-te-ar dracu'! ţipă, aproape izbucnind în plîns. Nu sînt curva nimănui, mă, pervers federal ce eşti!

Banish rămase nemişcat, privindu-l mai de aproape, urmărindu-i ochii negri cum îi ies din cap şi pieptul umflîndu-i-se cînd inspira profund. Apoi întoarse capul către agentul aflat în spatele lui.

– Şaptezeci şi cinci.

– Fire-ar al dracului! se tîngui omul, dezumflîndu-se. Lua-te-ar dracu'!

– Cincizeci, spuse Banish.

– Stai dracului puţin, strigă informatorul, cu ochii închişi şi mîinile întinse. Stai. Stai dracului puţin – deschise ochii din nou, privind în jur – ce mama dracului s-a întîmplat? Să mă ia dracu' dacă mai înţeleg. Cei de la Alcool şi Tutun mi-au zis că n-o să-mi pară rău dacă lucrez cu voi, că o să procedaţi aşa cum au procedat şi ei.

– Adică?

– Trei sute de parai.

– Nu, răspunse Banish. Lor ce le-ai servit?

– Pe Ables, nene, răspunse omul, încă amărît şi nesigur, dar acum tatonînd terenul pentru o sumă mai mare. Căutau pe încă cineva cu care să trateze. Ştiţi cum e, vroiau să cîştige teren.

– Dar Ables n-a marşat.

– Şi uite unde-a ajuns. Ţi-am zis, nene, mi-au frecat ridichea ca...

– De ce Ables?

– De unde să ştiu? Cineva care era şi în afara, şi în mijlocul lucrurilor. Li se pusese pata pe el, cred.

– Adică?

– Îi oficase. Vroiau să pună laba pe el – nu ştiu. Le-am zis că pot să ajung la camionul lui şi mi-au dat o puşcă să i-o plantez acolo.

– O puşcă-mitralieră Beretta, rosti Banish, după un moment de tăcere.

Omul încuviinţă din cap.

– Şi mi-au zis că după asta mă lasă-n pace. De atunci mi-au mai dat două treburi, inclusiv porcăria asta de-aici. N-am de ales, nu-i aşa? Sînt băgat pînă-n gît, nu? Lua-v-ar dracu' de cretini! Nu sînt curva ta, nene!

Banish întîrzie din nou o clipă răspunsul.

– Nu, încuviinţă lent din cap. Eşti curva celor de la Alcool şi Tutun.

Îl privi din nou pe agent.

– Daţi-i o sută de dolari, fierbeţi-l pe celălalt o oră, pe urmă daţi-le drumul la amîndoi.

Banish aşteptă să vadă dacă mai urmează vreo injurie. Informatorul expiră zgomotos, fără însă a spune nimic, apoi privi în lături. Pe faţa lui se întipărise o consternare totală, iar buzele se mişcau aproape fără zgomot. Înjura amar, pentru sine însuşi. Apoi îşi încrucişă mîinile încondeiate pe masă. Îşi puse capul pe ele.

Banish se întrebă de ce lăsase ca lucrurile să ia o întorsătură atît de urîtă. Îi mai aruncă o privire omului cu capul pe masă, apoi se întoarse şi trecu pe lîngă Perkins, îndreptîndu-se către lumina rece a soarelui de pe platou.

Biroul

Cînd intră, Coyle era în picioare, în spatele mesei lui de lucru, uitîndu-se la nişte hîrtii. Agenta simţi că intrase cineva şi

se dădu înapoi brusc, apoi îl văzu pe Banish. Expresia de pe față i se schimbă de la surpriză la stînjeneală, apoi la vinovăție.

– Ce cauți aici? o întrebă Banish, intrînd.

Coyle arătă cu mîna către birou.

– Era deschis, rosti.

Apoi, regăsindu-și cumpătul, încercă să mimeze că încurcase hîrtiile.

– Poezii, rosti.

Cuvîntul îl pocni pe Banish drept în față. Își lăsase blocul deschis, deasupra celorlalte foi.

– Nu, răspunse, făcînd încă un pas înainte. Un exercițiu. Ajută la concentrare.

Își auzi tonul de scuză, după care înregistră răspunsul ei:

– „Cuibul șoimului"... e despre ceea ce se întîmplă aici, nu?

Apoi, sub părul tuns scurt, fața i se relaxă într-o expresie de revelație trecătoare, îmbujorată:

– Cuvintele, rosti, imaginile...

Banish o luă din scurt:

– Ai venit cu o treabă?

– Precizările speciale de la Seattle, susură Coyle. Și livrările de echipamente miniaturizate.

– Le-ai găsit?

Coyle avea două foi de hîrtie în mînă. Își ridică privirea și examină, peste birou, fața lui Banish, apoi își ațintì ochii în pămînt. Porni spre draperie. Trecu pe lîngă el fără să-l privească și ieși.

Șeriful Blood aproape se ciocni de ea, intrînd cu o stivă de ziare sub braț. Își atinse pălăria cu un deget cînd trecu pe lîngă Coyle. Banish se apropie de birou înaintea lui Blood, închise blocul și începu să-și aranjeze celelalte lucruri de pe el. Sperase să nu-l vadă pe Blood în acea zi. Nu voia să vorbească despre ceea ce se întîmplase de cu noapte.

Blood puse ziarele pe birou.

– Ai văzut conferința?

Banish abia încuviință din cap.

– Oamenii nu mai sînt deloc prietenoși, jos.

– Aș prefera să fii mai exact, rosti Banish.

– Păi, aţi omorît o fată de doisprezece ani fără nici un motiv. Aşa zic ei. „Aţi", adică toată lumea de-aici. Pentru ca să vă răzbunaţi pe Ables, iar acum îi veţi ucide familia unul cîte unul, pînă veţi ajunge la el. Sau pînă vor ajunge manifestanţii la voi.

Atîta lucru putea să-şi închipuie şi Banish.

– Numai vorbe?

Blood ridică din umeri. Se lăsă din nou pe călcîie.

– Am fost chemat la radio de două ori, azi-dimineaţă, în maşină. Proprietarul magazinului de articole sportive din Huddleston a vrut să-mi spună, de curiozitate, că a vîndut într-o oră, imediat după deschidere, toate bateriile, lanternele, echipamentul de camping şi de vînătoare şi alte astfel de lucruri. Pînă la unul.

– Le-a vîndut celor din Adevărul, răspunse Banish.

Sprîncenele lui Blood se arcuiră.

– Şi cîtorva localnici. Vinde oricui plăteşte, bineînţeles, asta e meseria lui. Dar i s-a părut suficient de curios ca să mă anunţe. Pe urmă, am primit un telefon de la directorul băncii de la Huddleston Dime. La prima oră, au apărut doi bărbaţi, care i-au înmînat un ordin de schimb pentru cincisprezece mii de dolari în cenţi şi alte monede.

– Doi bărbaţi?

– Doi bărbaţi cu chelie. Au dat în schimb bani gheaţă. Şi nu numai, mi-a mai zis că s-a făcut coadă la ghişee, oamenii îşi scot toţi banii, cetăţeni cu domiciliul stabil în oraş. Chiar cu penalizări de douăzeci la sută. Le trebuie chiar acum bani-gheaţă. Banish se uită la el.

– Şi asta înseamnă...?

– Credeam că ştii. Mie mi se pare că e vorba de adepţii Supravieţuirii. Avem şi aşa ceva. Îi apucă din cînd în cînd, în valuri. Sfîrşitul lumii şi tot restul. Dar de ce atîta grabă, nu ştiu. Poate pentru că unii iau moartea fetei ca pe un fel de semn.

– Dar manifestanţii de jos, spuse Banish, sînt liniştiţi.

– Oarecum, pentru că încă nu s-au organizat. Fiecare cu ce-l doare deocamdată. Dar dacă se organizează – Blood scutură din cap – pot să ajungă aici într-o clipită. Şi, dacă au să ajungă, aş

zice că pot să se ascundă foarte bine în pîlcurile de copaci. N-ar fi cazul să-i împingem puțin înapoi?

– E prea tîrziu. Ar intra și mai rău la bănuieli. Putem să-i ținem în frîu acolo unde sînt.

– Nu tocmai, răspunse Blood, punînd mîna pe un ziar subțire, viu colorat și de format redus, aflat în vîrful grămezii de pe birou. Pînă și ziarele de scandal au înțeles-o: „Un muntean misterios dejoacă stratagemele de arestare ale FBI", citi. Au început să-i spună „Grizzly Ables". E și o poveste cu OZN-uri.

Banish își făcu de lucru cu ceva.

– Nu știu ce să zic, continuă Blood, întorcînd o pagină, oamenii au tendința să ia lucrurile astea destul de în serios. Dacă scrie în ziar, atunci e adevărat. Oricum, stai și te-ntrebi de unde-și iau reporterii informațiile.

Începu din nou să citească:

– „Mai rămîne de luat în discuție un aspect al acestei confruntări, o confruntare care va duce la destrămarea unei familii. Se pune problema de ce autoritățile federale au încredințat comanda încercuirii unui misterios agent care are cazier pentru fapte violente. Mai ales dacă ne gîndim că încercuirea este una din cele mai ample desfășurări ale forțelor de ordine care a avut loc vreodată pe pămînt american, cu excepția situațiilor de calamitate naturală."

Banish încremeni. Simți cum pieptul i se răcește. Privirea îi căzu pe un punct fix, în spațiu, în timp ce Blood continua:

– „John T. Banish, agent FBI cu mulți ani de serviciu la activ, a fost amendat în februarie 1991 cu suma de 1200 de dolari, pentru stare de ebrietate și provocarea de dezordini la bordul unui avion aflat pe ruta Washington-New York, de Ziua Recunoștinței, în 1990. Ca urmare a unui acord realizat ulterior, s-a renunțat la un număr de acuzații mai grave, printre care bruscarea personalului și amenințările cu caracter terorist. «Și-a ieșit din minți, declara la acea vreme un steward al cărui nume a fost trecut sub tăcere și care s-a aflat în cursa respectivă. M-a lovit, învinețindu-mi un ochi, atunci cînd am refuzat să-l servesc cu băuturi alcoolice. Era într-o stare de beție avansată și își flutura tot timpul legitimația»".

„Tot Banish, mai spicui Blood, a fost cel care s-a aflat la comandă în cazul negocierilor de ostatici de la World Financial Center, operațiune soldată cu moartea a trei persoane."

„Tribunalul Districtual din New York a emis două ordine către Banish, în care stipulează restricția de a-și vedea fiica și soția, în decembrie 1990. Atît soția cît și fiica au reînnoit ordinele la fiecare nouăzeci de zile și, în clipa de față, trăiesc în continuare despărțite de Banish. «E bolnav, declară un apropiat al familiei. John este într-adevăr periculos.»"

Blood se opri din citit. Închise ziarul.

Banish rămase nemișcat. Regretul îi contorsiona mușchii feței. Se îndreptă atît cît era în stare și își înfundă o mînă țeapănă în buzunarul pantalonilor.

– Foarte bine, rosti.

Blood puse ziarul pe birou. Asta era răzbunarea pentru ceea ce se întîmplase azi. Să-l vadă pe Banish cum fierbe la foc mititel.

Acesta arăta de parcă tocmai își ascultase necrologul. Își dădea seama că așa va rămîne în amintirea tuturor. Asta avea să rămînă din viața lui, după ce se va trage linia și se va aduna. Era ros pe dinăuntru de regrete. De aceleași regrete vechi. Paroxistice și neîncetate, care nu se potoleau nici măcar o dată cu imensa-i sete.

– Foarte bine, repetă.

– S-a întîmplat ceva cu dumneata în pădure, azi-noapte, spuse Blood.

– Da, încuviință din cap Banish.

Blood își dădea seama că nu va continua. Nu va mai auzi nimic de la el. Să vorbească era chiar meseria lui și știa mai bine ca oricine cît și pînă unde poți vorbi. Puteai ajunge numai pînă la un anumit punct, iar el ajunsese la acest punct, se întorsese de acolo și acum era din nou aici.

Își coborî privirea în podea.

– Începem să le dăm drumul rudelor și prietenilor pe munte, cîte unul. Îi punem să imprime mesaje pentru familia Ables. Pe cele care îi îndeamnă să se predea și să rezolve problema le transmitem. Pe celelalte, nu. Fără conversație.

Se îndreptă către scaun şi se aşeză la birou. Se prefăcea că se reapucă de treabă.

– Mi se pare corect, răspunse Blood, fără ca Banish să dea vreun semn că aude ce i se spune, sau să-i arunce o privire. Blood se răsuci pe călcîie şi ieşi fără să mai aştepte să fie invitat.

Rămas singur, Banish îşi lăsă din nou privirea să se fixeze în gol, undeva, dincolo de limita gîndurilor lui conştiente. Telefonul era chiar acolo, pe birou, lîngă el. Îşi aminti de cele cîteva dăţi cînd, în ultimii ani, simţise că e la pămînt şi formase numărul din Cincinnati doar pentru a auzi o voce familiară, feminină, spunînd: „Alo?" Ultima oară, după un răstimp prelungit de tăcere de ambele părţi, Molly rostise temător: „John?" după care închisese. Banish şi-o imagina, în cămaşa lungă de noapte, îndepărtîndu-se cu un pas de telefonul din bucătăria întunecată, întrebîndu-se dacă va suna din nou. Cu părul ei scurt, tuns în scară, mai rar decît pe vremuri, la fel ca în sutele de fotografii diferite pe care le comandase. Cu mîna stîngă la gură. Singurul inel pe care îl mai purta era granatul de la mama ei.

Îşi pipăi banda groasă de aur de pe deget. Şi-o închipui pe Nicole cu o rochie albă de mireasă, cu voal. Dar nu şi-o putea imagina zîmbind. În ciuda tuturor acelor fotografii, trăsăturile singurei lui fiice îi apărură dintr-o dată neclare. Oricît ar fi încercat, nu şi-o putea imagina ridicîndu-şi braţele acoperite de dantelă şi dîndu-şi voalul la o parte.

Baza de operaţiuni

Fagin întoarse spatele camionului Armatei Salvării, cu o tavă fierbinte de mîncare în mîini. Era unul dintre ultimii serviţi în acea seară. Un foc de tabără pîrîia puternic pe locul liber din faţa rulotei şi cea mai mare parte a şerifilor şi agenţilor îşi mîncau lăturile în jurul lui. La o măsuţă pliantă, aflată la distanţă de celelalte, stătea un om care mînca singur. Fagin se îndreptă într-acolo.

Își puse tava jos fără ca Banish să se osteneaască să ridice ochii. Pe tavă se aflau o bucată de pîine cu coaja groasă acoperită cu carne de vită mărunțită, într-un sos maroniu plin de cocoloașe, un polonic de fasole care păstra încă forma ustensilei cu care fusese servit, o cană cu o fiertură sulfuroasă și un pătrățel de pîine de porumb.

– O porcărie cu spume, rosti Fagin. Iisuse Hristoase!

Banish se îndreptă puțin de spate, nemaiputînd să-l ignore. Stătuse aplecat asupra tăvii, mîncînd cuminte, ca un recrut în ultimele zile ale stagiului inițial de pregătire. Un val ușor de rîsete veni din direcția focului.

– N-am crezut că ai să permiți un foc de tabără, spuse Fagin cu gura plină, gesticulînd cu furculița.

Banish înghiți, cu privirea ațintită încă asupra mîncării.

– De ce nu? rosti. Întărește moralul. După șase zile, oboseala trebuie luată în considerare.

– Îhî, răspunse Fagin. Fire-ar ale dracului de zile. Dar chestia aia de la World Financial Center cît a durat?

– Doar o noapte.

Apăru un agent, cu niște hîrtii peste care Banish se uită și le semnă, în josul fiecărei pagini. După care se concentră din nou asupra tăvii, trecînd la fasole.

– Ești căsătorit? întrebă Fagin.

Banish se opri din mestecat. Se holbă o clipă la masă.

– Nu citești ziarele?

Fagin rînji conciliant. Tăie o bucățică de carne.

– Despărțit sau divorțat?

– Aștept anularea.

– Deci ești catolic, dădu din cap Fagin. Își dăduse deja seama de asta. Curios, continuă, nu mi s-a părut că ești genul de familist. Dar și căsătoria mea atîrnă acum de un nenorocit de fir de păr.

– Poate din cauza limbajului tău, avansă Banish.

– Nu, îl contrazise Fagin, asta-i partea care-i place la mine.

Fagin își permise un zîmbet și pînă și Banish se destinse, dezvelindu-și puțin dinții. Fagin scutură din cap amuzat, apoi își privi din nou tava, pentru a o lăsa baltă definitiv. Își trînti furculița și cuțitul în recipientul de tinichea, împingîndu-l la o parte și păstrînd doar pîinea de porumb. O porcărie.

– Ne-am cunoscut la un meci al celor de la Dodgers, continuă. Lucra pentru ei – de fapt, lucrează şi acum. Aruncă o privire spre vîrful muntelui, acum portocaliu din cauza apusului. De fapt, astăzi se fac şapte ani de cînd ne-am căsătorit. Da – dădu din cap – m-am gîndit să sărbătoresc într-un copac. Printre crengi, cu o puşcă pe care s-o îndrept către un tip pe care nici măcar nu-l cunosc, un nenorocit ascuns într-o cocioabă de pe un munte infect, unde şi-a înţărcat dracu' copiii, în mijlocul Montanei.

Fagin scuturâ din cap încet, dezgustat, ştergîndu-şi palma deja curată de pieptii uniformei. Îi venea să scuipe, dar nu putea, la masă. Astea îi erau bunele maniere.

– Acum vrea să divorţeze, reluă. E mai tînără decît mine, cu cîţiva ani. E albă. Toată chestia mă cam scoate din pepeni. N-ai de unde să ştii. Eu nu prea stau pe-acasă. Ştii cum e slujba asta. Poate că şi-o pune cu un jucător de baseball.

Îşi coborî privirea, gîndindu-se că a mers prea departe. Nu vroia să pară slab.

– Poate, repetă sec.

Se concentrase asupra unui deget, de la mîna dreaptă, degetul cu care apăsa pe trăgaci, care era uscat şi roz pe partea din interior. Şi-l freca de parcă ar fi vrut să şi-l curețe.

– O să-mi trebuiască o linie cu exteriorul, mai pe seară.

Banish îl privea, de la locul lui.

– Bine.

Fagin dădu din cap, ridicîndu-şi din nou ochii, apoi uitîndu-se în sus.

– Ce-i cu stelele astea nenorocite? întrebă, ca să schimbe vorba. Dumnezeule! E ca la Vegas.

Banish încuviinţă din cap.

– Te obişnuieşti cu ele.

Focul de tabără pocni puternic, atrăgîndu-le amîndurora atenţia. Vîlvătaia îşi pierduse din strălucire, scoţînd din ce în ce mai mult fum albicios. Oamenii lui Fagin îşi pierdeau vremea. Îşi terminaseră masa, şi acum frecau menta, întîrziind în jurul

focului doar pentru a amîna inevitabila întoarcere la datorie. Fagin nu le spuse nimic. Cele cîteva minute petrecute în jurul focului erau pentru ei echivalentul serii de sîmbătă, iar el nu vroia să le strice plăcerea.

Îl văzu apoi pe polițistul acela boboc trecînd prin fața focului și îndreptîndu-se către camioane, singur. Își dădu seama că l-a remarcat și Banish, care, apoi, se răsuci din nou către masă. Părea enervat, poate chiar puțin surprins. Apoi, păru că își schimbă părerea sau începe să se gîndească la altceva. Deveni, treptat, abătut. Se holba în jos, la masă. Parcă îi părea rău. Ciudat, pentru Banish.

– Bobocul acela, rosti Fagin, făcînd un semn cu bărbia. Cum îl cheamă?

Banish își ațintise privirea în farfurie.

– Kearney, cred.

Fagin dădu din cap.

– Să-ți zic ce s-a întîmplat. În două vorbe: cîțiva dintre oamenii mei făceau caraghioșlîcuri la masa de seară, despre voi, febeiștii, și despre felul cum conduci tu toată povestea. Trîncăneală, bun? Fagin se aplecă înainte, rînjind înspre foc. Kearney a fost singurul care ți-a luat apărarea. Atîția gradați pe muntele ăsta și singurul care s-a gîndit să pună punct tîmpeniei șerifilor a fost el. Un agent de circulație din Cucuieții de Nord. Nu-mi dau seama – chiar e tare pe poziție sau are clăbuci în cap? Tu ce crezi?

Banish nu răspunse. Se zgîia la pătrățelul de pîine de porumb din farfurie. Părea că-l păstrase pentru la urmă, dar acum nu mai avea poftă de el.

Fagin era pe punctul să i-l ceară cînd de ei se apropie în grabă cineva. Era Coyle, contopista din cortul de comandă.

– Domnule, începu aceasta precipitat. Am primit un semnal de transmisie din cabană. O voce, cred că e Ables. Zice că vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Banish intră după Coyle, înaintea lui Fagin. Perkins se afla deja acolo, cu ceilalți agenți, inclusiv cîțiva tehnicieni, grupați în jurul radioului, în fața panoului cu comutatoare.

– Conectați casetofonul, îl instrui Banish pe unul dintre ei, iar apoi, către un altul: Notează tot.

Tehnicianul începu să umble la cabluri, în timp ce agentul puse mîna pe un notes și pe un creion. Banish întoarse capul către Perkins.

– Sîntem siguri că e el? întrebă.

Perkins era pe punctul de a răspunde afirmativ cînd pe canal se auziră un fîșîit datorat electricității statice, apoi vocea.

– Watson? Știu că mă auzi.

O emisie vocală cu mult aer, o voce lipsită de emfază, plată, nu prea profundă. Banish își umezi buzele uscate, privindu-i pe agenții care se agitau în jurul radioului. Era o frecvență obișnuită, prin urmare liberă. Ar fi putut-o asculta întreaga țară, dar trecuse deja prea mult și Banish trebuia neapărat să vorbească acum cu Ables. Își dădu seama că nu va avea doar un singur ascultător.

În cort, era o liniște respectuoasă. Își ordonă gîndurile urmărindu-l pe tehnician cum lucrează. Își aminti de unele întrebări obligatorii și contură o strategie preliminară. Ables îl prinsese cu garda jos, dar nu nepregătit. Tehnicianul porni casetofonul și rolele cu bandă începură să se învîrtă. Se dădu la o parte, iar Banish se așeză și ridică microfonul apăsînd pe buton.

– Sînt agentul special Bob Watson, rosti. Domnul Ables?

Vocea se auzi din nou.

– Watson?

– Domnule Ables, e toată lumea bine, acolo, sus? Vreau să știi mai întîi de toate că siguranța familiei dumitale este prima noastră preocupare.

Nici un răspuns. În radio fîșîia aerul.

– Ce face domnul Mellis? întrebă Banish.

– N-aveți nici o grijă. A ajuns la cabană teafăr. Sîntem cu toții aici.

Ca un zid de cărămizi. Banish o lăsă mai moale.

– Ascultă-mă, domnule Ables. Eu nu am pățit nimic, și nici șeriful Ținutului, cel care era cu mine. Acum vreau să încercăm împreună să terminăm cu povestea asta cît mai curînd posibil, înainte ca vreunul dintre noi, de oricare parte s-ar afla, să-și piardă stăpînirea de sine și să omoare pe cineva.

– Deja a fost omorît cineva.

– Nu ne este foarte clar ce s-a întîmplat cu șeriful, răspunse Banish.

Alesese deliberat să nu înțeleagă la ce se referea Ables. Îl tatona. Un suspect izolat poate fi adeseori făcut să creadă ceea ce vrea să creadă doar prin sugestie, chiar dacă adevărul cu care are de-a face este sigur și contradictoriu.

– Eu vorbesc despre Judith a mea, rosti Ables.

Banish își ridică ochii. Privi rolele de bandă învîrtindu-se încet, apoi aruncă o privire piezișă și îl descoperi pe Fagin. Acesta spuse doar:

– Mama mă-sii.

Banish își întoarse ochii la radio, apăsînd din nou pe buton.

– Exact de asta încerc să evit ceva asemănător, domnule Ables. Însă eu mă refeream de fapt la eventualele acuzații ce ți s-ar putea aduce.

Vocea egală a lui Ables își schimbă pentru prima oară tonul.

– N-aș avea parte de un proces drept în tribunalele acelea evreiești.

– Domnule Ables, n-am nici un fel de opinii cu privire la cazul dumitale. Mă aflu aici doar pentru a te convinge să te predai autorităților în drept.

– Poftim? întrebă Ables, de parcă nu ar fi auzit bine. Voi, cei de afară, sînteți autoritățile. Voi sînteți FBI-ul. Aveți ordine să mă împușcați. Totul este o mare conspirație împotriva libertății, venită din Est. Voi sînteți ucigașii.

– Domnule Ables, dă-mi voie să spun că regret, într-adevăr, neînțelegerea inițială și toate lucrurile care s-au abătut mai apoi asupra dumitale și a familiei dumitale...

– Nu mă interesează ce ai tu să-mi spui, Watson. Tu să mă asculți pe mine. N-ai nici un drept să vorbești despre fiica mea.

– Domnule Ables...

– Gura! Nu-mi vorbi tu mie despre Judith, Watson. Taci din gură şi ascultă-mă. Uite de ce m-am hotărît să vorbesc cu voi. Sînteţi nişte ticăloşi împuţiţi. Vorbiţi, şi vorbiţi, şi nu spuneţi decît minciuni. Chiar credeţi că n-am altă treabă decît să vă ascult? Am un radio aici. Ştiu cum îmi spuneţi afară. Îmi spuneţi corupător de minori. Toată ziua, numai asta aud.

Banish închise din nou ochii. Îşi dădu seama că Perkins era în spatele lui, dar nu se osteni să se întoarcă.

Ables îi dădea înainte.

– Ticăloşi nenorociţi! Cu aşa ceva vreţi să mă scoateţi de aici. Vă găsiţi motive ca să mă omorîţi. Voi, ucigaşii de copii, voi îmi ziceţi *mie* „bolnav"...

– Domnule Ables, Biroul Federal nu are nici o bănuială, informaţie sau vreun motiv să te bănuiască de comportament imoral sau contrar legii în ce priveşte propria-ţi familie.

– Am un radio, repetă Ables.

– Domnule Ables, trebuie să înţelegi care este situaţia aici, jos. Eu nu pot face decît ceea ce este omeneşte posibil. Cînd dumneata refuzi să vorbeşti cu mine, fiecare dintre autorităţile de aici îşi face treaba, încearcă să te convingă să îţi eliberezi familia şi să ieşi din cabană, iar eu nu le pot influenţa în vreun fel acţiunile...

– Atunci daţi-mi pe cineva care le poate influenţa. Daţi-mi-l pe nenorocitul care m-a făcut corupător de minori.

– Nu, domnule Ables, faptul că vorbeşti acum cu mine îmi dă un răgaz. Dacă ajungem la o soluţie prin dialog, atunci toată povestea va merge mai departe într-un mod mai puţin jignitor şi mai sigur. De aceea sînt bucuros că în cele din urmă ai luat legătura cu mine. De ce nu ai luat telefonul în cabană, domnule Ables?

Banish încerca să recîştige controlul asupra conversaţiei.

– Dacă fac un pas afară, o să-mi zburaţi creierii, răspunse Ables. Aţi dovedit că asta aveţi de gînd.

– Domnule Ables, dacă-mi dai cuvîntul că n-ai să le faci nici un rău, pot să trimit imediat nişte oameni să-ţi aducă telefonul chiar la treptele de la uşa din faţă...

– Nu-ţi dau nici un fel de cuvînt, Watson, şi oricine calcă pe treptele mele face ultimul pas din viaţa lui. Am vorbit deja prea mult. Ştiu de ce vreţi să iau telefonul. Pentru ca nimeni altcineva să nu ne audă. Lucrurile sînt pentru voi destul de neclare şi aveţi nevoie de încrederea mea.

Banish îşi apăsă gura cu toată palma, pentru a temporiza şi a-şi pregăti loviturile. Greşelile de la New York îl apăsau.

– Am nevoie de încrederea dumitale, domnule Ables. Şi aş dori să-ţi dovedesc că am nevoie. Există vreun lucru pe care să-l pot obţine pentru dumneata care să-ţi folosească? Probabil că stai destul de prost cu mîncarea acolo, sus. Mă gîndesc mai ales la sugar – scutece curate, hrană pentru copii?

– Aţi fi în stare să băgaţi droguri în mîncare şi să otrăviţi apa. Şi n-o să-mi daţi nimic fără ceva în schimb. Ştiu cum merg lucrurile. Am terminat conversaţia. Tot ce vreau de la voi este să plecaţi şi să mă lăsaţi pe mine şi pe ai mei în pace.

– Domnule Ables, nu avem cum să plecăm.

– Ei bine, atunci nici eu nu am cum.

Se auziră un „clic" ascuţit şi, apoi, fîşîitul. Banish se gîndi o clipă să încerce să-l contacteze din nou pe Ables, apoi renunţă şi puse jos receptorul.

– E precaut, spuse, lăsîndu-se pe spate şi dînd din cap. Se pregăteşte pentru asta de multă vreme.

– Ba e scos din pepeni, asta e, răspunse Fagin.

– Face pe grozavul. Ştie că-l ascultă o mulţime de oameni şi vrea să zică ce are de zis. Asta nu-i rău. Nu-i deloc rău. De două ori a spus că vorbeşte prea mult, şi pe urmă a continuat. Şi aţi auzit ce zicea despre proces? Nu vrea să moară acolo, sus – Banish gesticulă către radio, plin de încredere – nu vrea să moară. Se gîndeşte la viitor.

– Dar n-a dat nici un fel de ultimatum, răspunse Fagin. N-a cerut nimic. N-a negociat nimic.

– Ne tatonează. Încearcă să-şi dea seama mai bine ce se întîmplă aici, jos.

Banish se ridică în picioare, revigorat. Îl văzu pe Perkins, în spatele tuturor, pe punctul de a dispărea, ca de obicei.

– E stupid, rosti, dar pînă la urmă l-am convins să vorbească. O ținem tot așa. Mai mult zgomot, încercuirea mai strînsă. Reflectoare care să baleieze scena. Elicoptere care să bîzîie la fiecare cinci minute.

Se întoarse către Coyle.

– Puneți pe cineva la radioul ăsta tot timpul și păstrați canalul liber. Dacă se mai aude ceva, mă chemați imediat.

Aruncă o privire prin cort. Era un progres, un progres serios, manevra preliminară – pionul care ia alt pion – dansul lent de început, de care în sfîrșit avusese parte. Făcu cîțiva pași. Își spuse că trebuie să aibă răbdare. Pentru el nu va exista odihnă în noaptea care va veni; avea prea multe lucruri la care să se gîndească, pe care să le revizuiască, pe care să le pregătească. Prea multe fundături pe care trebuia să le ia în considerare. Avea nevoie de puțin aer curat pentru a-și pune gîndurile în ordine.

Îi tăie calea lui Fagin, care pleca.

– Trimite pe cineva să mă echipeze, îi spuse. Vreau să fac de pază la noapte.

Paradise Point

Banish se lăsă în genunchi, în albia torentului aflat la treizeci și cinci de metri mai jos de cabană. Luminile, o adevărată nocturnă de stadion, erau toate stinse acum. Un singur reflector explora covorul de bucățele de lemn rupte, în depărtare, desenînd la întîmplare cercuri de lumină pe cabana strîmbă, centrul atenției lor. Resturile rămase din cele cîteva zile pe care și le petrecuseră acolo – tuburile de cartușe, cadavrele de cîini pe jumătate devorate, crengile de copac, telefonul – erau împrăștiate pe porțiunea de pămînt mlăștinoasă a Țării nimănui.

Banish se întoarse și se sprijini pe peretele de pămînt, cu spatele la cabană. Lîngă el, pe jos, se aflau un radio și un Remington de 7 milimetri. Nu luaseră nici o măsură în privința cîinilor care putrezeau – a ceea ce nu mîncaseră deja coioții din ei – exista doar un paleativ, iar Banish hotărî că trebuie să se folosească din nou de acesta. Scoase o cutiuță de sticlă cu Vicks

VapoRub și își pictă o mustață de gel generoasă peste vaselina de camuflaj cu care era mînjit.

Se găsea în spatele și în stînga difuzorului. Vocile imploratoare pe care le auzea i se păreau a fi ale unor stafii aflate departe, printre copaci.

Mergie, sînt mama. Tatăl tău e și el aici, cu mine, și ne rugăm amîndoi pentru tine. Margie, ajunge! Glenn, e valabil și pentru tine! E timpul să ieșiți de acolo. Nu are nici un rost să vă încăpățînați. Avem patru nepoți frumoși, printre care și micul Amos, pe care noi nu l-am văzut niciodată. Nu aveți unde să vă duceți de aici, iar tata și cu mine nu știm ce mai căutați în cabană. Viețile copiilor sînt în mîinile voastre. Veniți-vă odată în fire, de dragul lor! Gîndiți-vă că s-ar putea să pățească și ei ceva. După ce coborîți, putem face pregătirile de înmormîntare pentru Judith.

Tăcere. Banish auzi un elicopter apropiindu-se, deasupra copacilor.

Majorie! Sînt tata. Te așteptăm din nou acasă.

Elicopterul coborî, uruind, agitînd aerul și făcînd pămîntul să vibreze. Frunzele moarte se stîrniră cu zecile, iar vîrfurile copacilor începură să se unduiască, trezite la viață.

Pe buza albiei de torent, în partea opusă, apăru Kearney. Și fața lui era întunecată de vaselina de camuflaj. Era îmbrăcat cu salopetă de împrumut, care nu-i venea bine, cu vestă antiglonț și șapcă. De unde stătea, Banish privi în sus spre el.

– Ați dorit să mă vedeți? întrebă Kearney, cu o fermitate afectată. Lui Banish îi era însă clar că bobocul este cel puțin emoționat.

– Ar fi cazul să cobori de acolo.

Kearney își ridică ochii către cabană și văzu că se află chiar în bătaia focului. Se lăsă să alunece în albie și, după ce rămase o clipă în picioare, se ghemui și se așeză, sprijinit de peretele din fața lui Banish. Apoi privi în jur. Strînse puțin din buze și încruntă din sprîncene.

– De la cîinii morți, rosti Banish, pasîndu-i cutia de Vicks.

Kearney o privi suspicios. Îi scoase capacul și adulmecă, iar sprîncenele i se destinseră.

– Sub nas, îl îndrumă Banish.

Kearney își scoase o mănușă și începu să-și aplice alifia.

– De cît timp ești căsătorit?

Ochii lui Kearney fugiră la banda de aur pe care o avea pe inelar, dar reuși să dea răspunsul care i se ceruse.

– De aproape un an, recunoscu.

– Fără copii?

Kearney scuturâ din cap.

– Unul pe drum.

– Ți-ai ascuns verigheta atunci, în formație.

– Da, domnule.

Banish dădu din cap.

– Poate îți dai seama acum de ce am făcut ceea ce-am făcut atunci. Aici n-are ce căuta un bărbat căsătorit, cu soție și copii.

– Da, domnule.

– Dar ai vrut să fii în miezul evenimentelor, continuă Banish. Nimic nu te-ar fi împiedicat.

– Așa cred, domnule.

Banish îl privi, dînd din cap.

– De ce crezi că te-am ales? Din toți oamenii aceia?

– Nu știu, domnule.

– Numai ca să-mi completez efectivele?

Kearney îl privi un răstimp.

– Nu știu exact, domnule.

Banish se adînci mai tare în gînduri. Din pădure, încă o voce fără trup încerca să-i convingă pe cei din cabană. Banish privi în stînga și-n dreapta, de-a lungul albiei întunecate.

– Asta era postul șerifului care a fost împușcat.

Kearney privi și el în stînga și-n dreapta, solemn, și puse jos cutia de Vicks, cu ochii plini de respect.

Banish se sprijinea cît putea mai confortabil de peretele de pămînt.

– E o tradiție veche în FBI, începu, ca în timpul schimburilor să se spună povești. Cînd am făcut eu ochi, erau povești cu Hoover. Fiecare avea cîte una. J. Edgar Hoover era plin de idiosincrazii, nu s-a căsătorit niciodată, iar adjunctul lui, un tip care nu prea avea multe în comun cu statutul de agent, numit

Clyde Tolson – ei bine, erau destul de apropiați. Așa că au circulat tot felul de zvonuri. Genul de istorii pe care poți să le spui doar unui camarad, pentru că dacă vorbești cu cineva din afara cercului, peste o săptămînă numele tău ar putea ajunge în capul vreunei liste din cine știe ce sertar.

Banish își încrucișă brațele pe vestă.

– La vremea mea, am fost cel mai bun negociator de ostatici. Am deținut funcția de negociator-șef al Biroului Teritorial din New York din 1979 pînă în 1990. În acești unsprezece ani și jumătate n-am pierdut nici odată un ostatic, n-am ratat dezamorsarea nici unei crize. Cum? Prin negocieri. Măcinîndu-i psihologic pe cei care luau ostatici. Intimidîndu-i. Lucruri de care nu sînt foarte mîndru. Tactica mea cea mai rodnică, cea pentru care sînt probabil cel mai bine cunoscut în anumite cercuri, era să caut soția, mama, copiii – toate rudele apropiate ale deținătorului de ostatici – să obțin informații personale de la ei, iar apoi să mă duc la telefon și să-l fac pe suspect să înțeleagă ce s-ar putea întîmpla cu familia lui dacă nu se predă. „Scopul scuză mijloacele" era deviza mea. El ia un ostatic, iei și tu un ostatic. Prin orice mijloace.

M-am dovedit suficient de șmecher ca să obțin rezultate, și asta era singurul lucru care conta. Nimeni nu își punea problema pe ce căi, eu, cu atît mai puțin. Nimic nu conta, cît timp îți făceai treaba. Și, în timpurile acelea, îmi plăcea să beau. Niciodată în timpul serviciului. Ceea ce este interesant la o negociere de ostatici este că niciodată nu poți să te detașezi imediat ce s-a terminat. Rămîne, după aceea, un interval de timp în care trebuie să îi iei de mînecă pe cei cu care ai lucrat și să mergeți să dați cîte ceva pe gît, pentru ca să descarci ceva din tensiunea aceea, să-ți ungi rotițele și să te pui din nou în stare bună de funcționare. Era o terapie primitivă, dar indispensabilă, pentru că n-ai cu cine să vorbești despre ce s-a întîmplat, cu excepția oamenilor care au fost ca și tine băgați în toată povestea. Nici cu nevasta, nici cu copii, nici nu duhovnicul. În plus, la acele întîlniri eram întotdeauna felicitat și admirat. Erau vremuri pasionante, amețitoare, și cred că am ajuns să trăiesc pentru slujba mea – operațiune după operațiune, triumf după triumf. Ca un drog, iarăși și iarăși.

Ajunsesem în fruntea bucatelor. Cu alte cuvinte, într-un loc din care poți să cazi foarte de sus.

Își întări spusele cu o aplecare din cap, surprins el însuși de naivitatea de care dăduse cîndva dovadă. Îi făcea bine să povestească. Totul i se părea acum cît se poate de clar.

– Ai auzit vreodată de World Center? îl întrebă pe Kearney.

Acesta încuviință din cap.

– Am văzut fotografiile. Cînd a explodat bomba aceea, la New York.

– Ce-am să-ți povestesc eu s-a întîmplat acum aproape trei ani. E un loc imens, cu două coduri poștale. Într-o săptămînă, intră și ies de acolo milioane de oameni. Un complex de clădiri, tuneluri și drumuri de acces. Lucrurile s-au întîmplat la World Financial Center, o parte a complexului, deosebită de cele două turnuri gemene. Era într-o seară de marți, la sfîrșitul lui iunie. Ploua rău, mi-aduc aminte, pentru că mă aflam în sudul Manhattan-ului, undeva, lîngă Hudson, și cînd am ieșit, Vesey Street era udă și strălucitor de neagră.

Un cubanez își luase ostatici soția, fiica și alte treizeci și șapte de persoane în birourile pentru Venituri Fixe ale uneia dintre cele mai mari firme de brokeraj din New York, la etajul al șaptelea. Am fost solicitați, noi, federalii, pentru că inițial s-a crezut că este o acțiune a Cubei Libere sau cine știe ce act de terorism. S-a dovedit mai tîrziu că era doar urmarea unei certe casnice încîlcite. Cubanezul era om de serviciu în clădire, un tip zdravăn care de mai bine de un an își bătea nevasta, tot cubaneză, și, mai nou, începuse să-și bată și fata care avea doisprezece ani. Din acest motiv, și din multe altele, femeia se săturase să trăiască în America și se hotărîse să ia fetița și să se întoarcă în Cuba, la mama ei. Dar, nu se știe de ce, s-a gîndit să se ducă să-și caute bărbatul la serviciu și să-i spună ce are de gînd. A adus și fata cu ea. Doi polițiști, care fuseseră chemați pentru deranjarea liniștii în biroul de la World Financial Center, au fost depășiți de evenimente. Cubanezul le-a luat armele, spray-urile paralizante și cheile de la mașină, după care a ieșit zbierînd în stradă și a luat pușca pe care o avea în portbagajul mașinii. Apoi s-a retras înapoi în clădre, la etajul al șaptelea cu soția și fetița.

Logistica a fost o problemă chiar de la început. Etajul şapte este mare, un fel de teren de fotbal în formă de L, cu rînduri şi rînduri de birouri, între care se află coloane albe, dreptunghiulare. Este împărţit în două nivele. Din motive de securitate, ascensorul nu oprea aici după ora şase după-amiaza. Aşa că nu puteai să intri decît cu permis – cei de la Pieţe de Capital se apucau de treabă după închiderea burselor – sau dacă erai om de serviciu şi aveai chei. Nu există etajul opt, ci un rînd de scări laterale, care duce la un soi de mansardă compusă din birouri, deasupra zonei de acces a publicului. Cubanezul baricadase intrarea asta şi spusese că e minată. Erau minciuni, dar a forţa pătrunderea era imposibil, pentru că tot ce se întîmpla sus se vedea foarte bine de dedesubt, de la etajul şapte.

Mai jos, etajul cinci, Equity Trading Floor, are şi el două nivele, deci nu se punea problema accesului prin tavan. Etajul de deasupra Veniturilor Fixe, Finanţele Publice, are doar un nivel. Dar se află la prea mare distanţă de şapte pentru ca să poţi pleca de acolo. Chiar dacă am fi intrat prin podea, cei de la Salvarea Ostaticilor ar fi trebuit să coboare în rapel, neprotejaţi, vreo cincisprezece metri.

Etajul şapte era plin de telefoane. Erau sute, pe fiecare birou din aria comercială. Am stabilit baza de operaţiuni la cinci şi am evacuat şi sigilat toate nivelurile de mai sus. Se făcuse deja tîrziu, aşa că evacuarea a decurs în linişte şi fără incidente. Mi-a răspuns la telefon imediat. După numai un apel. Era prea zăpăcit ca să mai poată vorbi în engleză, aşa că am folosit un interpret. Am progresat rapid, obţinînd nişte ostatici în schimbul unor feluri de mîncare pe care le ceruse de la un mic restaurant cubanez aflat pe Fulton Street. A trebuit să dăm de urma proprietarului în Bedford Stuyvesant şi să-l chemăm la local în toiul nopţii. Ne-a zis că suspectul îşi lua prînzul la el în fiecare zi, de mai bine de doi ani. Chelnăriţele îl ştiau toate pe nume.

Am continuat negocierile toată noaptea. Am spus „da" la tot ceea ce-mi cerea, în schimbul oamenilor, în timp ce trăgătorii de elită de la Salvarea Ostaticilor şi specialiştii în asalt luau poziţii. Casa scărilor se umpluse de arme şi de oameni, se lucra la reprogramarea ascensoarelor. Am dus muncă de lămurire cu el pînă

cînd au rămas doar treisprezece ostatici, şapte bărbaţi şi şase femei, inclusiv soţia şi fiica lui.

Omul era fără discuţie dezechilibrat. Acum cerea să vorbească cu maică-sa în Cuba, în clipa următoare, chiar cu Fidel Castro. Era labil. Viaţa îi scăpase cumva printre degete, se simţea fără putere şi zicea mereu că nu mai are pentru ce trăi. Asta era cea mai mare grijă a mea. Pe cineva care ia ostatici trebuie să-l încarci cu un anume simţ al responsabilităţii, trebuie să-i conferi un scop pentru acţiunile lui. Altfel, nimic nu-l împiedică să-nceapă să execute ostatici şi l-ai pierdut. Îmi amintesc că la un moment dat l-am convins să mi-o dea pe nevastă-sa la telefon. Nu mai ţin minte ce i-a zis interpretul. Dar mi-aduc aminte că plîngea. Că se ruga.

Banish se opri o clipă, pentru a-şi aduna gîndurile.

– Cînd foloseşti o linie telefonică publică într-o negociere de ostatici, problema este că oricine poate să-l sune pe suspect. Asta ne îngrijora foarte tare, pentru că se întîmplase în ultima vreme ca reporteri de televiziune să le telefoneze celor care luaseră ostatici pentru interviuri „fierbinţi". Un motiv suficient pentru a cere să se întrerupă toate liniile de la Venituri Fixe, mai puţin una. Dar solicitarea mea a întîmpinat rezistenţă pe trei fronturi. În primul rînd, grupul managerial de la World Financial Center, care formulase numeroase garanţii contractuale în favoarea firmei de brokeraj. Printre ele exista şi prevederea că World Financial Center îi va asigura birourile şi spaţiul operaţional împotriva intruziunilor ilegale, ca şi aceea că îi va pune la dispoziţie un sistem de comunicaţii operativ la orice oră. Compania telefonică a oraşului avea un acord similar cu firma şi, oricum, nu prea putea să găsească la acea oră un specialist care să izoleze foarte complexa reţea telefonică a Centrului. În fine, au apărut şi reprezentanţii firmei. Lipsa accesului telefonic era o problemă serioasă pentru Veniturile Fixe în timpul orelor de lucru, dar mai rea era închiderea, într-o miercuri dimineaţă, a Equity Trading Floor, etajul pe care îl ocupam. Ar fi însemnat nu numai pierderea a milioane de dolari dintr-o dată, ci şi repercursiuni serioase asupra deschiderii Bursei de Valori din New York şi a mai multor pieţe financiare din lumea-ntreagă.

Aşa că i-am ascultat. N-am făcut nimic. Am trimis doar pe cineva să vorbească cu ziariştii aflaţi în holul de jos. Le-am explicat ce risc ar însemna pentru ostatici să încerce să-l contacteze pe cubanez. I-am ameninţat că, dacă-ncearcă, îi arestez. Ar fi trebit să-mi văd de treabă, să tai pur şi simplu cablurile şi să-i las pe toţi să se spele pe cap după aceea, dar n-am făcut-o. Liniiile telefonice au rămas în stare de funcţionare, în timp ce oamenii noştri se zbăteau să obţină o hotărîre judecătorească, iar eu m-am pus pe aşteptat.

Atunci a apărut vedeta aceea de radio din New York, un tip foarte popular. Pe la şase dimineaţa, intră în emisie, citeşte ştirile de noapte şi-i vine ideea sclipitoare să încerce să-l prindă pe cubanez la telefon. Reuşeşte, îl şi bagă-n emisie. N-am ştiut ce se-ntîmplă decît cînd erau pe la jumătate. Disk-jockey-ul îi punea cubanezului întrebări, îl trăgea de limbă despre familia şi necazurile lui, încercînd de fapt să-l convingă să renunţe, cu ajutorul psihologiei vulgarizate. Nu există ceva mai periculos decît asta. Cubanezul se înfierbîntase şi începea să-şi piardă din nou engleza, după ce muncisem toată noaptea să-l stabilizez. Apoi, sus, au început să sune toate telefoanele. Unul după altul, şi cînd mi-am dat seama ce se-ntîmplă, era prea tîrziu. Ascultătorii disk-jockey-ului s-au gîndit că ar putea şi ei să vorbească cu cubanezul, dacă formează centrala firmei şi încă patru numere la întîmplare. Am trimis nişte oameni, la centrală, cu toporişti de incendiu, dar era prea tîrziu, în jurul tipului începuseră deja să sune vreo sută de telefoane şi toţi îi spuneau: „Omoară-i!"

Au început împuşcăturile. Cubanezul îşi pierduse minţile, trăgea orbeşte, în podea, în aer. Apoi, puse mîna pe telefonul nostru. Strigă ceva despre execuţii. Zicea că are să omoare toţi ostaticii, unul cîte unul. Oamenii mei încep să se agite şi eu intru în ascensor. Nu ştiu de ce. Negociatorul nu participă niciodată la arestări, dar situaţia începuse să-mi scape de sub control – *mie*, îţi dai seama – aşa că în toată învălmăşeala, am pus mîna pe un telefon portabil şi m-am dus întins la lift. Eram îngrămădiţi acolo – eu, un tehnician şi şase oameni de la Salvarea Ostaticilor – la numai două etaje sub el. Ascensorul fusese reprogramat, eu eram gata. Am apăsat pe butonul de nouă şi echipamentul nos-

tru cu sonar l-a localizat la nici trei metri de uşa ascensorului, dar la vreo patruzeci de metri de ostatici. Alte împuşcături. N-aveam de ales. Am apăsat pe şapte. Am odonat să se umple camera cu gaze asfixiante şi mi-am trimis oamenii înăuntru.

Banish privea drept înainte. Îşi amintea ùşa liftului deschizîndu-se, el o vedea prin vizorul ceţos de plastic al măştii de gaz. Confuzia, strigătele, trupurile împinse. Focurile, ţipetele.

Auzi împuşcătura, una singură. Văzu picioarele întinse pe podea zvîcnind, sîngele înnegrind gresia.

– Cubanezul s-a sinucis. Un singur glonţ în tîmplă, chiar cînd am intrat.

Oameni în costume de afaceri strigînd, tînguindu-se, întinşi pe podea.

Angajaţii firmei s-au ales cu o spaimă bună, dar nici unul dintre ei n-a păţit nimic. Banish îşi aminti cum fugise de-a lungul zidului lateral al camerei pline de fum. Văzuse totul. Le zări acolo. Nevastă-sa şi fiică-sa erau legate de gît cu un cablu subţire de sîrmă, pentru a rămîne nemişcate lîngă un perete, la distanţă de restul ostaticilor. Dădusem ordin să se umple camera cu gaz. Amîndouă îşi pierduseră cunoştinţa cînd am ajuns la ele. Le trăsese-n jos propria lor greutate.

Le văzu atîrnînd la o oarecare distanţă de perete, cu gîturile tăiate de la o ureche la alta. Mîinile ce se bălăbăneau roşii de sînge, convulsiile. Oamenii lui încercînd precipitat să le taie cablurile. Mama şi fiica, murind chiar acolo, sub ochii lui.

O femeie brunetă într-o rochie de plajă, cu un ochi învineţit şi contuzii pe mîini. O fată de doisprezece ani.

Un bubuit de tunet îi atrase atenţia. Îi urmă un elicopter, bîzîind pe deasupra capului lor, cu reflectorul măturînd pădurea. Banish îşi aminti unde se află, văzu pămîntul, albia, şi pentru o fracţiune nesfîrşită de secundă totul fu scăldat de alb. Apoi elicopterul trecu, iar frunzele scuturate se aşternură pe sol, în jurul lor. Banish îşi drese glasul.

– Ne-am ieşit din minţi, după aceea. Nimic nu mai era la fel, bineînţeles, absolut nimic. Aceea a fost ziua în care nu m-am mai putut întoarce acasă. Nu m-am întors trei zile. Şi de atunci,

am băut încontinuu. Mai întîi cîte puțin, apoi în doze tot mai mari.

Tăcu o vreme.

– Era să uit. Ostaticii eliberați. Mai mult de jumătate dintre ei și-au părăsit slujba în mai puțin de șase luni. Așa se întîmplă după o astfel de criză. Oamenii sînt smulși din rutina lor zilnică, izolați, terorizați. O noapte ca aceea te poate urmări o viață întreagă. Dar o femeie, tînără, prima care a plecat de la firmă, a refuzat să coopereze cu psihiatrul care fusese desemnat pentru asta. În cele din urmă, a dispărut pur și simplu. Așa-zisul „Sindrom Stockholm". A ajuns să identifice torționarul cu salvatorul – cu poliția n-a avut nici un fel de contact – pentru că acesta avusese putere de viață și de moarte asupra ei și o cruțase. A obținut cumva numele meu și mi-a luat urma pînă la un spital în care mă aflam. Avea un pistol, a încercat să mă omoare. N-aș fi avut nimic împotrivă dar și-a făcut treaba de mîntuială. Asta primești dacă te joci cu viețile oamenilor. Îl privi pe Kearney, în albia aflată în pădurea ce gemea de mesaje și lamentații. Înțelegi ce vreau să spun?

După o clipă de ezitare, Kearney aprobă din cap.

– Nu sînt deloc un erou. Unele dintre lucrurile pe care trebuie să le fac îmi displac profund. Am prea multă putere, o răspundere prea mare. De asta, protestatarii aceia... Aș putea să-i împing înapoi pînă la Pacific, dacă aș vrea. Dar am nevoie de ei aici. Au să mă împiedice să fac unele lucruri pe care altfel le-aș face. Oricare-ar fi motivele pentru care au venit aici, pentru mine ei sînt ochii care mă urmăresc. Pentru că nu sînt demn de încredere. Pentru că sînt un jucător – asta sînt. Și nu unul rău. Asta e blestemul meu.

Kearney începu să clipească. Vru să zică ceva, se opri, după care se răzgîndi din nou.

– Dar n-a fost vina dumneavoastră.

Banish zîmbi șters. Cuvinte familiare de consolare. Probabil că erau sincere. Îl calmară totuși.

– Am vorbit cu Ables astă-seară, rosti Banish. Ai o misiune nouă, în cortul de comandă, începînd de mîine, de la ora opt fix.

Ochii albi ai lui Kerney se limpeziră.

– Am înțeles, dădu din cap.

Banish își dădu seama că se aplecase înainte. Se sprijini din nou de peretele de pământ tare. Urmă un moment de tăcere stîngace de ambele părți, apoi un pocnet înăbușit. Banish întoarse capul și ascultă, deloc lămurit. Cum nu se mai întîmplă nimic, se ghemui și se întoarse cu totul pentru a privi printre copaci cabana. Reflectorul rămăsese nemișcat. Urmă un pîrîit, în noapte, de parcă s-ar fi tras într-o șapcă, apoi, o izbitură de lumină sughițată. Cineva trăsese de sus, din copaci. Banish își înhăță radioul.

– Fagin.

Cuibul lunetistului

Fagin explora dependințele cabanei cu dispozitivul pentru vedere de noapte. Parcă s-ar uita într-un acvariu infect. Răspunse vocii care-i răsunase în ureche.

– Nu eu. Nu cumva nenorociții ăia de la Salvarea Ostaticilor?

– Raportează-mi situația, răspunse Banish.

– Foc de avertisment. Ceva se mișca pe-afară, nu știu ce mă-sa.

– Numai de avertisment, Fagin, reveni vocea lui Banish. Ceilalți, stați liniștiți. O să trimit pe cineva la lumini.

Fagin stinse dispozitivul de vedere. Nenorociții ăia de la Salvarea Ostaticilor. Își lipi din nou degetul de trăgaci și rămase în alertă. Nu vedea nimic din cauza nenorocitei aleia de lumini care îi ardea în dispozitiv – avea halou, deși faptul că acum nu se mai mișca îi era de un oarecare folos. Apăru o a doua lumină, la mică înălțime, măturînd pădurea. Mirosul înțepător de Vicks îl înăbușea. Auzi uruitul elicopterului care se întorcea. Plînsetul rudelor lui Ables în difuzoarele de jos. Încă o boare de vînt rece răvășind copacii. Se încruntă grozav. Aniversarea mă-sii.

Ceva se mișcă din nou în acvariu. Clipi de cîteva ori, scrutînd zona cu privirea.

Afară apăruse o siluetă, un adult care stătea în picioare, chiar lîngă uşa de pe latura dreaptă a cabanei, acolo unde terenul începea să coboare. Avea ceva în mîini, poate o armă, era imposibil să-ţi dai seama ce. Fagin auzi elicopterul accelerînd, în timp ce vîrfurile copacilor se încovoiau. Înjură haloul reflectorului. Uşa laterală era încă larg deschisă. Mai trase un foc, încă un avertisment generos, de data asta jos, mult în dreapta siluetei. Oricine-ar fi fost, Fagin vroia s-o expedieze urgent de unde a venit.

– Fagin! răsună din nou vocea lui Banish în ureche.

Elicopterul uruia chiar deasupra capului lui, survolînd zona la joasă altitudine. Fagin văzu silueta ridicînd ochii. O văzu ridicînd şi obiectul pe care îl ţinea în mîini spre elicopterul care plutea deasupra copacilor.

O explozie la ţeava puştii.

– Ce mă-sa... începu.

Elicopterul o şterse. Fagin apăsă pe butonul radioului.

– Cretinul ăla trage-n el.

– Cine? se întoarse vocea lui Banish.

Fagin mai slobozi două gloanţe, văzînd cum două porţiuni de ţărînă verde se înnegresc la picioarele siluetei.

Aceasta se aplecă şi se răsuci către Fagin, răspunzînd focului. Elicopterul plecase, aşa că Fagin auzea zgomotul împuşcăturilor, care însoţea izbucnirile de lumină în timp ce silueta se retrăgea către uşa deschisă.

– Dobitocul dracului.

Ţinti şi începu să zorească cu împuşcături silueta care alerga.

Focul de răspuns scutură frunzele de deasupra capului lui. Se aplecă şi ţinti din nou.

– Mama mă-sii, spuse mînios, apăsînd pe trăgaci şi continuînd ceea ce începuse.

– Fagin, rosti Banish.

Fagin ciupea pămîntul la picioarele siluetei cu precizie chirurgicală, fugărind-o către uşă. Silueta mai trase o dată şi intră. Fagin ajunse şi el la ultima împuşcătură, realizînd o gaură neagră în uşa de un verde incandescent.

Uşa se închise încet.

– Fagin!

Fagin își dezlipi Remington-ul de obraz și apăsă pe butonul radioului.

– Ce mă-sa...

– Raportează-mi situația.

Fagin se înecă de furie, dar Banish vroia să controleze întreaga situație.

– Focuri de armă ostile, neprovocate, rosti Fagin. O persoană. L-am împins înapoi înăuntru și am tras un glonț în ușa mă-sii. Asta-i tot.

– Fiți atenți, toată lumea, spuse Banish. Aprindem luminile.

Fagin își scoase dispozitivul și trînti casca pe podeaua de lemn a cuibarului.

– Mama mă-sii.

Se gîndea cît de încet se închisese ușa aia nenorocită.

Cînd nocturna păcăni și scăldă cabana în lumină, nu mai era nimic de văzut.

Cortul de comandă

Banish păşi înăuntru, scăpînd de ploaia uşoară din acea dimineaţă, şi-şi şterse tălpile de două prosoape pline de noroi aşezate chiar în faţa intrării. Kearney era deja la post. Aşezat la panoul centralei telefonice, purta un microreceptor-cască cu care supraveghea liniile cu exteriorul. Poliţistul nu-şi ridică ochii. Banish se întoarse către Coyle, care îi aştepta ordinele.

– Drumul ar trebui să fie gata azi, îi raportă aceasta. Deocamdată, n-avem nimic pe canalul de transmisiune. Vreţi să încercăm să-l trezim?

– Nu. Trebuie să-l convingem să folosească telefonul.

– Iertaţi-mă.

Era vocea lui Kearney, care se răsucise către ei, scoţîndu-şi casca din ureche.

– Am auzit o voce de femeie care a zis: „Alfa Patru este pe fir."

Banish îl fixă cu privirea un moment, apoi îi ceru lui Coyle să le ordone tuturor să părăsească cortul.

Coyle formulă ordinul şi, ca şi ceilalţi, se ridică de pe scaun, apoi îşi puse pe birou paharul de cafea şi creionul. Lăsîndu-şi treaba baltă, se îndreptară cu toţii către uşă. Kearney îi văzu şi se luă după ei fără o vorbă, după ce-şi scoase microreceptorul şi îl aşeză pe consolă.

Banish se îndreptă către biroul lui Coyle. Apăsă butonul telefonului ei şi ridică receptorul, aşteptînd răbdător, fără a se aşeza, în liniştea care se lăsase. Alfa Patru era codul de transmisie al directorului Biroului Federal de Investigaţii.

– Jack, se auzi clar vocea plină a directorului. Ai veşti bune?

– Am reuşit să-l contactăm pe individ astă-noapte.

– Ştiu. Am citit transcrierea înregistrării de dimineaţă, în Post. Nu merge chiar ca la carte, Jack, nu-i aşa?

– Nu, răspunse Banish.

Şi-l închipui pe director încuviinţînd din cap la celălalt capăt al firului.

– Lumea asta e tare ciudată uneori. Ştii că opinia publică urmăreşte ce se întîmplă. Ştii că presa se interesează. Şi totuşi îţi dai seama de importanţa cazului abia la micul dejun cînd preşedintele te întreabă cum merge treaba în Montana.

Urmă o pauză firească. Directorul era un om cumpănit.

– Ştiu că lucrurile iau amploare acolo, Jack. Cei de la administraţie îmi zic că ai depăşit un milion de dolari pe zi. Toată lumea e cu ochii pe noi.

– Da, domnule.

– L-am sunat deja pe guvernatorul Montanei azi-dimineaţă. Vrea să declare stare de urgenţă. Avea de gînd să mobilizeze Garda Naţională, dar i-am retezat-o. Am reuşit să-l conving că ar fi o mare greşeală. Îţi spun lucrurile astea doar ca să-ţi faci o ideea despre ce se întîmplă aici. Oamenii au început să-şi piardă capul. Cred că mai ales din cauza morţii fetei.

Banish dădu din cap.

– Da.

Îşi dădu seama ce avea să urmeze.

– Jack, Sam Raleigh tocmai a terminat cu povestea aceea cu autorităţile portuare din Los Angeles. Poate ştii că a făcut parte din prima echipă de negociatori de la Waco, cea care a reuşit cu brio să scoată copiii înainte ca cei de la Tactice să preia ştafeta. Dacă-mi amintesc bine, a fost numărul tău doi, după tine la New York înainte ca Operaţiunile Speciale să apară, şi Carlson zice că încă are cele mai frumoase cuvinte despre tine.

– Da, dădu din cap Banish.

– Trebuie să iau o decizie, Jack, rosti directorul. Mă întreb dacă n-ai putea să mă ajuţi să-mi uşurezi alegerea.

La patru zile de la primirea misiunii, în cele din urmă ajunsese aici. Săgeata indicatoare era îndreptată spre casă. Cîteva

cuvinte liniştite să-i fi spus directorul, simple ca o strîngere lejeră de mînă, şi s-ar fi îngropat din nou în afacerile cu cherestea. Putea să părăsească muntele chiar în acea după-amiază, fără a se teme de vreo pedeapsă şi fără a se dezonora în vreun fel. Directorul îi ridicase mingea la fileu. Se putea întoarce la Skull Valley, putea să se reapuce de programul pe care şi-l stabilise acolo. N-ar fi avut nimic altceva de făcut în anii care îl mai despărţeau de trecerea în rezervă şi de o pensie guvernamentală întreagă.

Şi totuşi, situaţia de pe munte era cea care era. În ultimele ore, de cînd auzise vocea lui Ables, se gîndea din ce în ce mai mult la copiii din cabană. Nu neapărat ca la nişte ostatici, ci pur şi simplu ca la nişte copii. Trei fete şi un bebeluş. Nu vroia să-i mai ştie în pericol. Gîndul îi revenea în minte poate mai des decît ar fi trebuit. I-ar fi vrut pe toţi patru în siguranţă. Era o senzaţie nouă pentru el. Să nu mai vezi în ostatici o marfă pe care o negociezi şi o dobîndeşti. O situaţie destul de frecventă pe care o întîlnise de prea multe ori în viaţa lui. Ca un virus, schimbarea de perspectivă îi lovea chiar pe cei mai disciplinaţi negociatori în focul luptei – dar era considerată o problemă doar atunci cînd se manifesta sub forma unor acte disperate pline de furie sau frustrare, îndreptate împotriva colegilor. Astea duceau la demiterea imediată. Dar în cazul de faţă, noua senzaţie i se părea lui Banish un lucru cu totul rezonabil. Nu pui un om să care materiale radioactive o săptămînă pentru ca după aceea să-i ceri să i le pună altuia în braţe şi să se dea la o parte. Banish îşi roti ochii prin cortul golit. Simţea puterea atracţiei micii comunităţi pe care o crease aici. Interesele acesteia deveniseră şi interesele lui. A pleca nu mai era pentru el o opţiune viabilă. Şi nu trebuia pur şi simplu să rămînă pe munte; trebuia să izbîndească.

– Nu cred că m-aş mai putea privi în oglindă dacă...

– Jack, sînt alături de tine. Am fost dintotdeauna alături de tine. Dar am şi altele pe cap. Am încredere în tine, Jack, pe cuvîntul meu, dar operaţia asta a devenit mult prea importantă pentru noi ca să pot risca să se ducă totul de rîpă. Am nevoie de garanţii. În plus, Carlson zice că, din cîte a auzit el, la început n-ai vrut să primeşti misiunea.

Banish își amintì ziua în care, în urmă cu aproape trei ani, i se ceruse să plece de lîngă soția și fiica lui și să nu se mai întoarcă niciodată lîngă ele. Muntele însemna pentru el o șansă de a se reabilita, atît pe plan familial, cît și pe plan profesional. Poate chiar ultima lui șansă.

– Domnule director, rosti, îndreptîndu-se de spate pentru că nu era nimeni ca să-l vadă, aș vrea să-mi continuu misiunea.

Baza de operațiuni

Ploua mai tare, iar vîntul devenise mușcător. Fagin aștepta, cu *poncho*-ul de plastic mulat și încrețindu-se în jurul spatelui său lat. Doi dintre oamenii lui erau lîngă el, în impermeabile de nylon, iar la cîțiva metri de ei, șase membri ai Echipei de Salvare a Ostaticilor erau strînși la un loc, în obișnuitele lor uniforme ninja negre. Banish întîrzia la întîlnire, ca de obicei.

Fagin se întoarse. Doi dintre cei opt membri ai Echipei de Salvare a Ostaticilor îl priveau cu răceală. Dădu din cap, fără prea multă convingere. Meciuri psihologice de două parale. Ca niște jucători din campionatul regional, care-și dau aere.

Echipa de Salvare a Ostaticilor era forța de elită paramilitară a FBI, special pregătită pentru capturarea teroriștilor, a deținătorilor de ostatici și a infractorilor violenți, în situații care pun viața în pericol. Grupul era alcătuit din cincizeci de agenți, voluntari, împărțiți în trei plutoane care intrau în schimb prin rotație, pentru a se putea prezenta la datorie în cîteva ore, oriunde-ar fi fost solicitați pe teritoriul țării. Erau specialiști în asalt și trăgători de elită în antrenamentele cărora intra și ceea ce Fagin numea Testul Bayer, cu alte cuvinte capacitatea de a nimeri o pastilă de aspirină aflată la două sute de metri. În termeni de prestigiu, dotări și buget – care se ridica la cinci milioane de dolari anual – Echipa de Salvare a Ostaticilor dădea de rușine Grupul pentru Operațiuni Speciale al Șerifilor Federali, iar Fagin era destul de bărbat ca să admită asta, bineînțeles numai față de el însuși.

Resentimentele îi dădeau o stare de spirit mult mai confortabilă. Agenții din Echipa de Salvare aveau o pregătire multidisciplinară, dar nu erau călîți în război, ca el. Faptul că își desăvîrșeau talentele împușcînd pastilute expirate la Quantico's Hogan Alley, un oraș-machetă cu suprafața de cinci acri, i se părea o șmecherie ieftină. Văzuse cum comandanții lor îi puneau să facă tot felul de lucruri prostești, să defileze prin fața camerelor de luat vederi în situații palpitante, dar lipsite de importanță, hărțuiți de mass media la nesfîrșit. În plus, bugetul mare și-l obținuseră cum și-l obținuseră. Miniștrii trebuiau să facă de fiecare dată în fața Congresului aceleași piruete și reverențe ca niște domnișoare de șantan.

În cele din urmă, apăru Banish, cu capul plecat în ploaie și pantofii afundîndu-se în pămîntul mocirlos. Măsură din ochi cele două grupuri despărțite de trăgători de elită. Fagin nu făcu nici un pas în întîmpinarea lui. Știa că avea să urmeze o săpunеală de mîna-ntîia.

– Cine a tras primul cartuș? întrebă Banish tare, pentru a acoperi răpăiala ploii.

Răspunse unul din agenții din Echipa de Salvare, numit Renke. Un tip cu o față dolofană, dar altminteri cît se poate de bine făcut și cu niște mîini mari.

– A apărut un individ, pe o latură a cabanei. Avea o pușcă în mînă și s-a ghemuit.

– Un adult?

– Da. L-am prins în dispozitivul meu Weaver.

Banish îi făcu semn să tacă și se răsuci puțin.

– Fagin?

– Am văzut că iese cineva, dar mi-am dat seama că are în mînă o armă doar cînd a început să tragă în elicopterul Gărzii Naționale. Era ora șase fix. Din cauza reflectorului aluia tîmpit, nu vedeam nimic cu dispozitivul de noapte.

– Domnule Banish, Serviciul Șerifilor nu are nici un fel de prerogative de comandă sau alt ascendent de acest gen asupra Echipei de Salvare a Ostaticilor, se băgă Renke.

Răspunsul lui Banish veni prompt:

– Asta hotărăsc eu, agent Renke. În calitatea mea de superior al vostru pe linia de Operaţiuni Speciale şi Salvare, mie îmi daţi raportul, cît se poate de tare şi răspicat. Coordonatorul Fagin a participat la operaţiune de la început. Şi dacă eu decid, în interesul a ceea ce avem de făcut sau, pur şi simplu, pentru că aşa vreau, voi vă aflaţi la dispoziţia lui.

Banish făcu un pas, ajungînd faţă-n faţă cu Renke.

– Sau ai nevoie de o confirmare de la Quantico?

Renke îşi aţinti privirea în gol, drept înainte.

– Nu, domnule.

– Bun, rosti Banish, dîndu-se înapoi. Să recapitulăm puţin regulile jocului. Nu trageţi decît în cazul în care vă e clar că se trage în voi. Şi chiar atunci, fiţi cît se poate de precauţi. Nu vă lăsaţi antrenaţi în schimburi de focuri. Fiecare om va răspunde de ceea ce face pe acest munte. Dacă aţi fi fost cu noi în ultimele zile, aţi fi ştiut că suspectul a luat de-abia aseară legătura cu noi. De n-ar fi decît asta şi focul de avertisment pe care l-aţi tras prima dată este, în cel mai bun caz, neinspirat. În cabană sînt copii mici, înarmaţi şi probabil periculoşi. Asta face ca operaţiunea de faţă să fie atît de delicată. Şi ştiu că vouă, celor din Echipa de Salvare, vă plac operaţiunile delicate. Asta-i tot.

Agenţii se uitară unii la alţii şi se îndepărtară. Banish le cam arătase de ce e în stare. Se apropie din nou de Fagin, prin ploaie.

– Ştii ce, spuse acesta, mă frămîntă un lucru. Aseară. Uşa aceea laterală nu s-a închis imediat.

Banish scuturâ din cap.

– Nu-mi spune asta, rosti. Nu vreau să aud aşa ceva. Tocmai am vorbit la telefon cu directorul şi nimeni n-a zis nimic despre un schimb de focuri.

– Am zis eu. Acuma ştii.

– Cum adică? Crezi că ai lovit pe cineva?

– Mă luase apa. Nu m-am putut stăpîni şi am tras o dată în uşă. Asta-i tot.

Banish pivi în lături, apoi în jos.

– Ziceai ceva de dispozitivul pentru vederea de noapte. Judith Ables a fost împuşcată în prima luptă. Cum au reuşit să-i ducă trupul tocmai în magazie fără ca oamenii tăi să vadă ceva?

– Am presupus c-au dus-o în ora care a urmat după încetarea focului, cînd încă nu ne aflam pe poziţii.

– Da, încuviinţă din cap Banish. Dar e fiica lor de doisprezece ani. Un copil. Au stat împreună cu ea, în aceeaşi casă de cinci camere, doi ani. Chiar crezi că ar fi putut să se descotorosească de corpul ei după mai puţin de o oră?

Fagin reflectă un moment, apoi dădu din umeri.

– Îţi zic că am ţinut cabana sub supraveghere, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, în tot timpul care a urmat primului schimb de focuri. Nu aveau cum să ducă un cadavru în magazie fără ca oamenii mei să ştie.

Banish dădu din nou din cap. Îşi frecă porţiunea arsă a feţei şi privi în susul muntelui ud.

Magazia

Sus era rupere de nori, iar pădurea se mai întunecă puţin şi începu să se unduiască sub o ploaie grea. Şerifii Taber şi Porter erau postaţi afară, iar Fagin şi Banish intraseră în magazia joasă şi acum îşi scuturau hainele de apă. Mirosea încă a mort şi ploaia răpăia pe acoperişul ce sta să se prăbuşească, scurgîndu-se apoi pe pămînt. Fagin cercetă magazia cu privirea, iar apoi se îndreptă spre colţul din fund, stînga. Banish rămase în spatele lui, în mijlocul încăperii, uitîndu-se în jur.

În colţ se afla o grămadă de lăzi vechi de fructe. Era singurul loc în care o parte din suprafaţa podelei era total acoperită. Fagin împinse cu o mînă înmănuşată lada din vîrful grămezii şi întîmpină rezistenţă. Trase de ea şi văzu că fundul de lemn era bătut zdravăn în cuie de capacul lăzii de dedesubt. La fel şi celelalte. Se aplecă şi se întinse pentru a ajunge la lada aflată cel mai jos şi cel mai departe. Aceasta se mişcă liber, fără a le antrena pe celelalte. Fagin o întoarse cu susu-n jos. Nu avea fund. Examină porţiunea de sol de sub ladă şi descoperi că era mai fărîmicios şi mai fin decît restul. Dădu la o parte stratul de deasupra, apoi mai scormoni puţin cu mănuşile. Şi pămîntul de dedesubt era afînat. Sări peste grămadă, mai scormoni puţin şi dădu peste ceva tare,

la o adîncime de vreo douăzeci şi cinci de centimetri. Degetele i se opriră într-un inel. Trase de el, urmă o pală de aer greu şi tot pătratul de ţărînă se ridică.

Se îndreptă de spate, furios.

– Tunelul mă-sii, spuse, prea tare.

Banish se apropie.

– Tîrîtoarele dracului, rosti din nou Fagin, dar mai încet.

– Doamne, exclamă Banish iritat.

– Mama lor! scuipă Fagin. Fi-le-ar mama lor a dracului! Intrăm cu dispozitivele pentru vederea de noapte, îi luăm prin surprindere...

– Nu. Chiar dacă nu sînt capcane, te-ar auzi pe la jumătatea drumului şi te-ar aştepta pregătiţi.

Banish aruncă o privire în jur.

– Pune doi oameni de pază aici. Să înhaţe tot ce iese. De ce n-aţi căutat magazia de la început?

– Din tîmpenia mea proprie şi personală. Nu m-am gîndit. *Mama mă-sii!*

Fagin cercetă zona din jurul gurii tunelului. Deschiderea avea latura de vreo şaptezeci de centimetri, dar tunelul propriu-zis era mult mai încăpător. Pereţii de pămînt aveau culoarea maro închis. Fagin gîndea cu voce tare, adresîndu-i-se doar pe jumătate lui Banish.

– Au tîrît fata pînă aici înfăşurată în cearşafurile alea şi în încă ceva. Pe urmă i-au desfăşurat cealaltă învelitoare, pe care au luat-o cu ei.

Lovi în pămîntul tare.

– Solul e dur aici. Trebuie să fie singurul tunel. Cred că de doi ani, de cînd sînt aici, au tot săpat.

Puse capacul de lemn la loc, cu pătratul de ţărînă de deasupra, împinse din nou pămîntul afînat la locul lui şi aşeză lada în aceeaşi poziţie în care era. Apoi rosti, cu voce mai ridicată, peste umăr:

– O să-mi pun oamenii să caute şi în celelalte dependinţe, dacă la o adică. Nu cred că au mai avut timp să sape şi altul. Şobolanii dracului! Făcu un pas înapoi, scuturînd din cap. Au învăţat figura asta în Vietnam, nu? Mamă-mamă. Galbenii ăia mititei se pricepeau al dracului la asta. Stăteau în faguri, ca

muşuroaiele alea de termite – cămări, bucătării, dormitoare. Totuşi, trebuia să le sape destul de adînc. Mi-aduc aminte de nişte băieţi de la o unitate cu care am fost încartiruiţi, au ras de pa faţa pămîntului un sat, pe urmă-au venit cu nişte maşini grele. Au început să se plimbe, încet, cu camioanele, prin orezării. Aşa sărbătoreau ei. Maşinile grele năruiau tunelele de dedesubt. Se auzeau familiile de vietnamezi ţipînd, în pămînt. Morminte de-a gata, te apuca claustrofobia.

Scutura din cap, amintindu-şi de tipii aceia, nişte tinerei veniţi de la fermă şi încîntaţi de război, cum se roteau în cercuri. Se simţi iritat cînd îşi dădu seama că Banish nu-i răspunse. Acesta se afla în cealaltă parte a hambarului, în apropierea locului în care fusese găsită fiica lui Ables. Îşi aţintise privirea în pămînt. Fagin dădu la o parte o cositoare ruginită şi se îndreptă către el.

Văzu că Banish are în mîna dreaptă o bucată mare de carton impregnat cu smoală. În smoală erau încrustate nişte porţiuni de ţărînă neagră, tare. Întins pe jos, se afla un corp de dimensiuni impresionante.

Fagin se opri umăr la umăr cu Banish.

– Mama mă-sii, rosti.

Banish aruncă bucata de carton şi se îndepărtă. Cu paşi întinşi, ieşi din magazie, ajungînd afară, în ploaie.

Fagin ridică bucata de carton. Ochii lui Charles Mellis erau încă deschişi. Bărbosul avea faţa albă, buzele cenuşii, încreţite şi răsfrînte în afară. În frunte se vedea o gaură clar conturată şi sîngele cafeniu, închegat, îi păta un obraz şi o mare parte a bărbii. Rana aflată la vedere era orificiul de ieşire a glonţului. Fagin încercă să-i răsucească ţeasta, dar cadavrul întepenise deja. Gîtul era rigid ca o scîndură. Fagin pipăi carnea moartă a braţului şi văzu că era încă moale. Îngenunchie, se aplecă şi descoperi pasta închegată, cu cruste, din spatele urechii drepte a lui Mellis, zona arsă de păr roşcovan şi bucata de scalp care atîrna dizlocată.

Taber şi Porter apărură în spatele lui, iar el se ridică.

– Nu vă atingeţi de radiouri, le spuse. Ăsta e mort de douăsprezece ore. Mă duc jos să le zic.

Apoi arătă cu degetul către fundul magaziei.

– E un tunel acolo. Stați cu ochii pe el, amîndoi, și fiți al dracului de atenți!

Ieși în ploaia ce șiroia încovoind copacii. *Poncho*-ul începu să i se zbată cu putere. Banisli era la cîțiva metri în josul pantei.

– Împușcătură la gura țevii, rosti Fagin, apropiindu-se de el. Nu eu. Cine-a făcut-o era chiar în spatele lui, cum stau eu acum lîngă tine.

Fagin modelă un pistol din propriile degete și îl îndreptă către spatele capului lui Banish, deasupra urechii drepte a acestuia. Banish nu se clinti.

– Ce l-a apucat să-și căsăpească colaboratorii? întrebă Fagin.

Banish nu răspunse nimic. Fagin îi dădu ocol, pentru a-l putea privi în față. Avea ochii ațintiți undeva, departe, în josul muntelui, în pădure.

Podul

Blood se îndrepta către Bronco-ul lui, prin ploaie, cînd îl văzu pe Banish pe drumul forestier, mai sus, chiar în punctul în care acesta o cotea și începea să urce. Blood îl privi o clipă – părea să se uite la umbrelele îmgrămădite unele-n altele ale sutelor de protestatari aflați dincolo de pod, cu fața lui înnegrită de arsură -, apoi își îngrămădi hîrtiile pe care le avea în mînă în haină și o porni spre el pe drumul neted.

– Ai pierdut ce-a fost mai frumos, începu. Un tip din Rezistența Ariană și încă vreo cîțiva au venit la pod, pentru dumneata. Au zis că vor să facă o arestare cetățenească. Poftim mandatul. Scoase hîrtiile. L-am acceptat. Nu e vorba numai de dumneata, bineînțeles, conține și numele directorului FBI, al șerifului Serviciului Șerifilor Federali, al directorului Biroului pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc, al președintelui Statelor Unite, al directorului CIA, al Guvernatorului Statului Montana și, sînt mîndru s-o spun, al meu.

Banish își mută privirea de la mulțimea aflată de cealaltă parte a podului la hîrtiile bătute la mașină ce se udau în mîna lui Blood.

– Pentru mine, e o companie foarte selectă. Televiziunile au avut cu ce să se distreze. O nebunie. Cei care ne-au arestat şi-au strîns apoi cu toţii mîinile.

Banish îl privea în ochi.

– Mellis e mort, rosti.

Lui Blood îi dispăru brusc buna dispoziţie. Sufletul, acea parte din el pe care o considera propria lui personalitate, păru să se evapore dintr-odată, iar în gît îi clipoci o înghiţitură în sec. Ploaia se stîrni, biciuindu-l, croindu-şi drum pînă la piele prin hainele pe care le purta. Îi susţinea privirea lui Banish pentru că nu avea altceva la care să se uite. Ploaia pocnea, lovindu-i-se de pălărie şi acesta era singurul sunet pe care-l auzea. Cădea între ei, în şiroaie, iar ei se uitau fix unul la altul. Din gură le ieşeau aburi, Mellis era mort. Nu mai era nevoie să întrebe cum.

Începu să tremure. Îl încercau fiori reci, care-l slăbeau. Simţise gustul lumii din care făcea parte Banish şi i se făcu greaţă. Pentru prima dată în cei patruzeci de ani pe care-i trăise, Blood şi-ar fi dorit să fie altcineva.

– Şi ce trebuie să facem?

– Nu trebuie să mişti nici un deget, scuturâ Banish din cap.

Blood privi într-o parte. Începu să audă mai tare ploaia care i se ciocnea de pălărie şi răpăia în frunzişul copacilor. Se întoarse din nou către Banish.

– De ce te-au părăsit soţia şi fiica? întrebă.

– Poftim?

– Vreau să ştiu cu ce fel de om am de-a face. Nu ştiu despre tine decît ceea ce citesc în ziare. De ce te-au părăsit soţia şi fiica?

Privirea lui Banish deveni distantă, abătîndu-se de la Blood, de parcă ar fi însăilat un răspuns sau ar fi încercat să exprime lucruri care nu puteau fi cuprinse în cuvinte.

– Le era frică de mine.

Ar fi putut urma orice altă întrebare, dar Blood nu se simţea nici în stare, nici dornic să o pună. Şi, oricum, nici unul dintre ei nu s-ar fi putut băga atunci în sufletul celuilalt fără a rupe o legătură care era şi-aşa destul de fragilă. Asta gustase Blood, pe munte. Puterea absolută şi senzaţia prăpădului pe care aceasta îl putea stîrni.

Se auzirà cîteva strigăte, urmate de niște urlete, ridicîndu-se în sus ca niște flăcări din mulțimea dezorganizată care-și făcea veacul dincolo de pod. Apoi, brusc, chemările se sincronizară și căpătară forță. Banish își concentră atenția peste umărul lui Blood, privind grămada de oameni cu o consternare întunecată.

– Ables, rosti.

Blood se răsuci în loc. Umbrelele începeau să se risipească. Un șerif se apropia de ei, alergînd vioi pe podul roșiatic.

– Spune-le șerifilor să ia un Jeep și să mă culeagă în drum, rosti Banish din spatele lui Blood.

Porni imediat. Blood puse hîrtiile din nou sub haină, îl întîmpină pe șerif și-i transmise instrucțiunile, apoi se îndreptă către destinația lui inițială. Bronco. Urcă și închise ușa, scoțîndu-și pălăria acoperită de plastic și scuturînd-o pe podeaua din fața scaunului din dreapta. Ploaia se lovea de acoperiș și de capotă. Blood întîrzie o clipă, privind umbrelele pestrițe închizîndu-se și siluetele dispărînd în mașini. Hainele de ploaie și hanoracele dispărură.

Deschise fermoarul hainei și răsuci cheia de contact. Apăsă pe accelerație. Porni mașina pentru căldură, ca să dezaburească geamurile. Apoi îl lovi din nou gîndul că Mellis era mort.

Realitatea, evidența acestui fapt îl copleși. El ajutase la uciderea lui. Mellis încercase să-l omoare. Federalii erau probabil obișnuiți cu moartea, pentru că o întîlneau destul de des. Dar Blood nu fusese niciodată părtaș la așa ceva. Nu se simțise niciodată atît de rău sau atît de pătat. Stătea acolo și se întreba ce se va alege de el.

Vîrtejul de gînduri tot mai tulburi îi fu întrerupt de pîrîitul radioului de la mașină. „Watson", sîsîi aparatul. Blood recunoscu vocea din pădure. I se păru că n-o mai auzise de ani întregi.

Cortul de comandă

Banish se așeză la consolă, iar Coyle ceru să se facă liniște în cort. Banish puse mîna pe microfon și apăsă butonul.

– Agent special Bob Watson, rosti.

– Watson, rosti Ables. Ticălosule!

– Domnule Ables?

– Mi-ați împușcat soția, nenorociților!

Banish se holbă la radio. Cînd își ridică ochii, îl văzu pe Fagin în picioare, lîngă el, cu o expresie severă și mestecînd înjurături. Strînse mai tare în pumni microfonul.

– Domnule Ables, rosti, cineva a ieșit din casă și s-au tras focuri de avertisment. N-a fost nicidecum intenția noastră...

– Sînteți niște asasini, dar v-ați ratat ținta.

– Cît de rău e rănită, domnule Ables? Poți să-mi spui unde a fost împușcată?

– Pari îngrijorat, Watson.

Banish își umezi buzele și trase aer în piept, pentru a se calma.

– Domnule Ables, ce-ar fi să ieși de-acolo chiar acum? Putem pune capăt chiar aici poveștii ăsteia, înainte să mai pățească cineva ceva. Soția dumitale va primi imediat îngrijiri medicale.

Urmă o tăcere scurtă, care însă nu-i scăpă lui Banish.

– Nu, răspunse Ables.

– A ezitat, spuse Perkins, în spatele lui Banish, care ridică mîna pentru a-l face să tacă.

– Domnule Ables, pot obține o ambulanță la ușa cabanei în treizeci de secunde. Avem aici personal medical specializat în urgențe și elicoptere echipate pentru a-ți duce soția la spitalul pe care îl vei alege.

– Nu.

– Atunci de ce n-o eliberezi, domnule Ables? Dă-i drumul.

– S-o las în mîinile celor care au vrut s-o ucidă? Ale celor care i-au măcelărit fiica? Ascultă, Watson. Vreau bandaje. Mi s-au terminat. Fașă, dezinfectant, antiseptice și bandă adezivă. Și Percocet, ceva împotriva durerii. Și apă curată. Sau vreți să vă murdăriți din nou mîinile de sînge?

Banish își luă degetul de pe butonul microfonului. Fagin o pornise deja către ieșirea din cort. Nu era nevoie să i se spună

unde să se ducă. Protestatarii de jos auzeau totul cuvînt cu cuvînt.

Banish încercă să se concentreze. Era totuşi o negociere ca oricare alta. Se întrebă ce şi-ar fi dorit cel mai tare.

– Domnule Ables, mai întîi de toate, pentru binele vostru, vă sfătuiesc pe dumneata şi familia dumitale să nu mai ieşiţi sub nici un motiv din cabană, pînă nu veţi fi gata să puneţi definitiv capăt acestei situaţii. Acestea fiind zise, sînt cu totul de acord să-i asigur nevestei dumitale toate înlesnirile medicale de care are nevoie, şi imediat.

– Fără medici, răspunse Ables, doar ceea ce v-am cerut.

– Orice doreşti. Dar asta este o poveste cu dus şi întors. Domnule Ables, ştiu că eşti conştient de un lucru. Nu pot să-ţi dau ceva pur şi simplu, fără a-ţi cere nimic în schimb.

Încă o scurtă tăcere.

– Ticăloşilor.

– Poate că printr-un schimb corect şi echitabil am putea începe să ne recîştigăm încrederea unii în alţii. De ce nu-ţi eliberezi una din fete?

– Nu.

– Pe cea mai mică, pe Esther. Sînt aici oameni care pot să aibă grijă de ea. Avem o soră medicală, hrană, jucării.

– Nu.

– Atunci pe băiatul tău, Amos. Bunicii lui sînt aici.

– Nu veţi dezbina niciodată această familie, răspunse Ables.

Banish lăsă microreceptorul, luîndu-şi o pauză cu de la sine putere. Aştepta în mod deliberat. În spatele lui, Perkins înghiţi şi-şi drese zgomotos glasul – zgomote uşoare, care vădeau nerăbdarea şi îndoiala. Banish apăsă din nou pe butonul microreceptorului.

– Telefonul, atunci, domnule Ables, rosti. Aş dori ca discuţiile noastre să devină particulare. În interesul siguranţei publice. Dacă-ţi dai cuvîntul că ai să-l foloseşti pentru a comunica cu mine şi ai să renunţi la canalul de transmisie...

– Ţi-am mai spus, Watson. Fără oameni la uşa mea.

– Dacă-ţi dai cuvîntul, domnule Ables.

– Fără oameni la uşa mea!
Banish încuviinţă din cap, satisfăcut.
– Domnule Ables, cred că asta se poate aranja.

Ţara Nimănui

Fagin luă un vehicul de teren şi se sui el însuşi la volan, urcînd muntele. Drumul era curat şi fusese terminat, dar la capăt îl blocau o grămadă de ambulanţe şi maşini de pompieri, care nu se puteau degaja mai ales din cauza unui vehicul de luptă Bradley ce tocmai era descărcat de pe platforma unui camion. Singura maşină pe care Fagin nu ştia de unde s-o ia era o dubă mică şi albă, fără nici un fel de însemne, din care cobora o rampă de metal. În jurul dubei erau urme de paşi şi nişte dîre imprimate în pămîntul moale.

Fagin opri maşina şi coborî în noroi. Ploaia se oprise după prînz, lăsînd în urmă o umezeală apăsătoare care stîrnise din nou gîzele alea nenorocite. Fagin parcurse drumul scurt care-l despărţea de Ţara nimănui printre copacii din ce în ce mai deşi, gonind muştele cu mîna.

Acum nu se mai auzeau nici muzica, nici mesajele înregistrate. Numai vocile şoptite ale agenţilor din pădure. Fagin îi descoperi răspîndiţi de-a lugul limitei Ţării nimănui, ghemuiţi în spatele unor scuturi înalte, pliante, rezistente la gloanţe. Scuturile erau aşezate ca paravanele în spatele cărora îţi schimbi hainele. Banish se ităa de după unul din ele, privind printre copacii ciopîrţiţi la cabana de care îi despărţeau cam treizeci de metri.

Un robot înalt de vreo trei metri, compus dintr-un şasiu cu şase roţi tractoare, o şiră a spinării de metal şi un braţ tot metalic lung, cu gheare, făcea slalom printre copaci, către telefon. Lîngă Banish, pe pămînt, era o consolă pentru comandă de la distanţă, la care se afla un agent palid, cu părul negru, tuns regulamentar. Un monitor înfăţişa o imagine luată de camera de luat vederi a maşinăriei.

– Ce mă-sa-i asta? întrebă Fagin, deşi ştia foarte bine. Ca orice om practic, avea o aversiune nativă faţă de tehnică.

Banish nu-i răspunse. Vroia să știe ce se întîmpla jos, la pod.

– Am confiscat niște pistoale și niște puști, pe urmă am dat peste o chestie grozavă. O ascunzătoare plină cu explozive plastice și cartoane de ouă cu grenade. Suveniruri din junglă.

Banish se întoarse către el.

– Veterani?

– O contraofensivă. Plănuiau să ne ia echipamentul de comunicații pe microunde. Își închipuie că încă-un frate de-al lor e făcut praf de guvern. Am fost al dracului de băftos de data asta, practic am nimerit ca musca-n lapte. În total, șaisprezece arestări. Dar asta-nseamnă că de-acum trebuie să fim cu ochii cît cepele.

– Puneți santinele la generatoare, spuse Banish. Dacă are loc un atac sînt primele vizate.

Fagin încuviință din cap.

– S-a făcut deja, rosti.

În spatele scutului era prea mare înghesuială, așa că păși în afară, rămînînd să privească cu brațele încrucișate. Pe pămînt zăceau crengi rupte. Pădurea era ciopîrțită, iar prin sgîrieturile care brăzdau scoarța copacilor se arăta lemnul de culoarea fildeșului sau alb-verzui. Fusese o adevărtă demonstrație de artilerie.

Acum, robotul avea în gheare cutia cu telefonul și bîzîia îndreptîndu-se către cabană. La baza lui erau prinse cu chingi două conteinere.

– I-ai dat tot ce ți-a cerut? întrebă Fagin.

– Mai puțin calmantele. Ar putea fi fatale dacă sînt administrate neatent. N-a cerut sînge sau plasmă, așa că poate nu este atît de serios.

– Și apă?

– Curată, răspunse Banish.

– Nu puteați s-o amestecați cu ceva?

– E riscant. Unui copil i-ar putea fi fatală.

Robotul se opri la ușa din față, îndreptîndu-și cu ajutorul mecanismelor hidraulice șira spinării, în timp ce își lungea brașul.

– Puțin mai aproape, îi spuse Banish agentului celui palid, aflat la consola de comandă.

Fagin privi robotul mișcîndu-se înainte și înapoi, pentru a ajunge în poziția ideală.

– Sper că n-o să-ți sechestreze și robotul.

– Nu prea aproape, îi spuse Banish agentului.

Fagin rînji fugar. Birocrați, cu jucăriile lor cu tot. Se duse la monitorul alb-negru, în care privi cum robotul își așază darurile pe o stivă de bușteni îngrămădiți sub o fereastră acoperită cu scînduri, apoi se retrage încet. Așteptau cu toții. Fagin privea din ce în ce mai nerăbdător. Banish trimise pe cineva jos, să-i aducă megafonul. Apoi scîndurile se mișcară, dînd la iveală o deschidere de cîțiva centimetri. Apăru un braț gol de bărbat. Brațul înhață trusa de prim-ajutor, apoi bidonul cu apă și, în cele din urmă, telefonul. După care scîndurile închiseră la loc deschizătura.

Agentul cel palid dădu afară aerul din piept îndelung, cu zgomot. Din cîte văzuse Fagin, în echipele pentru atentate cu bombe sau de dezamorsare a crizelor, tipii aștia care ghidonau roboți erau toți niște ciudați. Vorbeau singuri în timp ce-și făceau treaba, își alintau mașinăriile cu tot felul de nume ca Buddy sau Hal. Niște ventrilogi fără angajament. Agentul cel palid mormăia pentru sine în timp ce mișca manetele în sus și-n jos pentru a readuce robotul de unde plecase.

Banish privi din nou pe deasupra scutului, așteptîndu-se probabil să apară vreo problemă. După tot valsul acela înainte și-napoi, schimbul propriu-zis fusese floare la ureche. Se stabilise în fine o legătură sigură, dar la un preț al naibii de mare.

Fagin se îndepărtă de paravan, privindu-l pe Buddy-Robotul cum se întoarce acasă prin pădurea ciopîrțită.

– Porcăria aia de telefon ar fi trebuit aranjat, rosti.

Banish goni cu mîna un țînțar.

– Nici o grijă.

Vehiculul de sunet

Banish dădu la o parte ușa glisantă. Sunetistul era la consola lui, iar cifrele și rolele de bandă de pe pereți se mișcau mereu.

– Ceva nou? întrebă Banish.

Sunetistul basculă un comutator şi în difuzoare se auzi un zgomot de gol. Cîteva pocnete abia auzite, ecouri reflectate în pereţi, paşi de oameni deplasîndu-se.

– Mai ales zgomot de mers. Mai multe persoane. O discuţie despre bandaje. Dar nu foarte clară. Probabil că au lăsat telefonul în faţă şi s-au dus într-una din camerele din spate, poate în bucătărie.

– Am pătruns înăuntru, spuse Banish.

Era singurul lucru care conta.

– Vrei să-l sun?

Telefonul trebuia să zăngăne de două ori, brusc, ca o sonerie de bicicletă, cît mai diferit posibil de o zbîrnîială prelungă sau de un număr de bip-uri, de orice alt sunet pe care l-ar fi putut scoate o bombă. Aşa era conceput telefonul pentru negocieri de ostatici. În majoritatea situaţiilor era pasat deţinătorilor printr-o uşă sau printr-o fereastră. Or se ştia că aceştia erau paranoici sau dădeau dovadă de o vigilenţă excesivă.

– Nu, răspunse Banish, lăsîndu-se pe celălalt scaun. Stăm şi aşteptăm. Să ne sune el.

Vehiculul de sunet

Banish se lăsase pe spate în scaunul rotitor, care se putea şi legăna, în lumina calmă a monitoarelor din dubă, obosit, dar fără să picotească. Auzea respiraţia profundă, regulată a sunetistului, care cu mai bine de două ore în urmă îşi pusese capul jos pe consolă pentru a se odihni un moment. Banish îşi dădu seama că încă nu ştia cum îl cheamă. Îl lăsă să doarmă, dorindu-şi să fi putut face acelaşi lucru. Stătea în obscuritatea bîzîitoare cu braţele încrucişate deasupra mantalei împrumutate pe care o purta, deoarece în cele din urmă se făcuse totuşi frig. Tabla dubei transmitea temperatura joasă a nopţii. Banish urmărea aburii care îi ieşeau din gură, risipindu-se.

Nu dormise deloc. Din cînd în cînd, casetofonul activat de zgomote scotea un clic, iar rolele începeau să i se rotească încet. Nimic inteligibil nu se auzea însă din cabană: zgomote stinghere, foşnete şi rar cîte un glas îndepărtat, indistinct. Se uita pe monitoare. În lipsa luminii diurne, imaginile alb-negru erau ceţoase, ca nişte negative fotografice. Acum, cînd începea să se facă ziuă, cadrele cu cabana, drumul gol, baza de operaţiuni, podul, toate începeau să se distingă clar, de parcă aparatele ar fi fost reglate.

– Watson?

Sunetistul zvîcni, trezindu-se brusc şi zăngănindu-şi căştile de consolă. Se îndreptă şi privi în jur.

– Iertaţi-mă, rosti, întinzînd mîna după receptor.

Banish dădu din cap, făcîndu-l să înţeleagă că totul era în regulă. Îşi luă şi el receptorul, unul cu cască, şi şi-l puse,

ajustîndu-i confortabil pernița deasupra unei urechi și brațul deasupra celeilalte. Rolele benzii începuseră să se rotească din nou.

– Watson?

Răbdare. Stăpînire de sine. Își pierduse toată noaptea așteptînd acest moment. Își drese glasul și își fixă microfonul sub bărbie. Apăsă pe butonul cu care se închideau difuzoarele dubei.

– Domnule Ables? Cum se mai simte soția dumitale?

Vocea lui Ables părea tensionată.

– Acum e bine.

– Avem o ambulanță și doi medici, doar la douăzeci și cinci de metri de cabana dumitale. Dacă te uiți pe fereastră, poți să-i vezi.

– Se simte bine, repetă Ables.

– Poți să-mi spui unde a fost rănită?

– La braț.

Banish dădu din cap, prinzînd curaj. Dacă era vorba de braț, Ables, cu serviciul lui militar, putea avea grijă de ea zile întregi, la nevoie.

– Te-aș ruga să mi-o dai la telefon...

– Dar și-a pierdut vocea din cauza cancerului, răspunse Ables. Pariez că-ți închipui că știi foarte multe despre noi. Că ai dosare, declarații și tot restul. Probabil că ești psiholog, sau psihiatru, sau așa ceva.

– Nu sînt, răspunse Banish. Domnule Ables, te-ai mai gîndit la ideea de a ieși?

– Niciodată.

– Dar copiii, domnule Ables? Sînt prea mici ca să treacă prin asta. Gîndește-te la efectele pe care le are asupra lor încercarea la care sînt supuși.

– Ți-am mai zis, Watson: nu-mi spune tu mie ce să fac cu familia mea. Nu vorbi cu mine ca și cum m-ai cunoaște. Dacă vreți să le faceți un bine copiilor mei, atunci plecați. Pentru că avem mai multă răbdare și tărie decît voi. Copiii mei sînt niște luptători, așa au fost crescuți. Sînt tari, mai tari decît oricare om pe care-l aveți după copacii ăia.

– S-ar putea să ai dreptate în privința asta, domnule Ables. Și, crede-mă, nimeni nu vrea să te învețe cum ar trebui sau nu ar trebui să-ți crești fetele și băiatul. Dar sînt totuși copii, domnule Ables. Minori, cu toții. Iar situația de aici e pentru oameni mari.

– N-ai înțeles, Watson, nu-i așa? Copiii mei *vor* să se afle aici. Sîntem cu toții o familie. Nu și-ar dori să se afle nicăieri altundeva.

– Ba înțeleg, domnule Ables. Înțeleg cît de strîns legați sînteți dumneata și familia dumitale. Sînt convins că mulți oameni și-ar dori să fie atît de apropiați. Tocmai de asta îți spun ceea ce îți spun. Domnule Ables, trebuie să știi că nu aveți cum să ieșiți de acolo. Sînteți cu totul încercuiți. Tot muntele e izolat de restul lumii. Noi putem să stăm aici și să vă așteptăm o veșnicie, iar voi puteți sta acolo o altă veșnicie. Dar, trăgînd linie și adunînd, nu puteți scăpa. Nu aveți unde fugi. În orice caz, te afli deja în custodia poliției. Și ți s-au adus acuzații serioase. Iar soția dumitale, prin faptul că rămîne alături de dumneata în situația de față, a devenit complice.

– Mă amenințI, Watson?

– Nu, domnule Ables, scutură din cap Banish. Nu te amenințI. Încerc să fiu sincer cu dumneata. Îți dau toate informațiile pe care ți le pot da, pentru ca să iei o decizie în cunoștință de cauză. Dacă oamenii noștri trebuie să intre peste tine și să te evacueze cu forța, atunci atît dumneata, cît și soția dumitale veți fi arestați și din asta vor rezulta alte acuzații. Dacă, mai departe, ești găsit vinovat de un tribunal, atunci copiii dumitale, ca minori, vor intra probabil în atenția Departamentului pentru Servicii Sociale al statului.

– Copiii mei vor ajunge la bunicii lor.

– Bunicii ar putea cere să li se dea în custodie, răspunse Banish, dînd din cap. Același lucru l-ar putea cere și familia Newland și Mellis. Dar pentru asta trebuie să-și dea avizul niște experți, niște psihologi. Probabil, aceștia vor declara la tribunal că deja copiii au suferit destul, numai de pe urma situației în care ne aflăm acum. Bănuiesc că vor recomanda tratamente sub supraveghere atentă.

– Ticăloșilor...

Ables își înghiți imediat mînia.

– Sigur, continuă Banish, există o şansă ca una din rudele dumitale să obţină custodia, domnule Ables. Dar, cel mai probabil, decizia tribunalului va fi că modul optim de a supraveghea copiii va fi să fie ţinuţi departe de familie pe timpul refacerii.

– Ticăloşilor, rosti Ables sacadat. Ticăloşilor! De asta se ocupă guvernul vostru! Înscenează tot felul de acuzaţii la adresa oamenilor, dezbină familiile. N-ai să ajungi să mă arestezi, Watson...

– Dacă oamenii noştri sînt obligaţi să pătrundă cu forţa în casa dumitale, copiii îţi vor fi probabil luaţi. Nu vreau decît să ştii acest lucru. Vor fi daţi în îngrijirea unor cămine – dintre care cele mai multe sînt conduse de oameni de ispravă, familişti – şi apoi, în funcţie de durata pedepsei dumitale şi a soţiei dumitale şi de rezultatul audierii bunicilor, cei mai mici dintre ei vor fi adoptaţi.

Ables lăsă să-i scape un sunet mînios, gîtuit.

– Aşa, deci! Acum guvernul federal îşi arată colţii de-a binelea! Puneţi mîna pe Ables cu orice preţ! Puneţi-i în cîrcă acuzaţii false! Omoriţi-i fiica! Împuşcaţi-i nevasta!

Destrămaţi-i familia! În schimb, negrii şi traficanţii de droguri de la colţul străzii pot să-şi vadă de treaba lor. Homosexualii n-au decît să se călărească prin toate fundăturile. Şi mai zici că nu e nici un fel de conspiraţie la mijloc, Watson. Să te aud că-mi zici asta.

– Nu ştiu ce vrei să spui, domnule Ables.

– Fă-mă să cred că nu am fost selecţionat pentru exterminare de consiliul executiv din Washington. Că nu există nici un fel de listă cu numele meu în cap – vorbea din ce în ce mai tare – de ce mă vînează, Watson? Pentru că spun adevărul. Pentru că ştiu ce se întîmplă de fapt aici.

– Nu ştiu la ce te referi, domnule Ables. Eu nu fac decît să te pun în gardă asupra consecinţelor...

– Ei sînt carnea, iar eu viermele, da? Aşa este. Atît de tare mă vor!

Urmă o pauză lungă, în timpul căreia Banish rămase perfect nemişcat. Un „la dracu'" plin de furie sfîşie tăcerea, după care se auziră cîteva respiraţii apăsate.

– Watson!

– Sînt aici, răspunse Banish.

– Spune-mi atunci – „Ticăloşilor!", şuşoti cineva lîngă Ables – spune-mi ce se va întîmpla cu soţia şi copiii mei... *dacă* mă predau.

Banish îşi ridică ochii de la consolă. Lîngă el, faţa sunetistului se lăţi într-un zîmbet mare, triumfător.

Cortul de comandă

Şedinţa avea loc lîngă diagrama-perete de sticlă în jurul orei nouă, în dimineaţa următoare, despre care Brian nu mai ştia a cărei zile este. Poliţistul lucra la centrala telefonică, făcînd în acelaşi timp douăzeci de alte lucruri, muncile cele mai de jos, ca plimbatul hîrtiilor şi altele asemenea. Pentru că Brian era băiatul la toate, la fel ca la staţia de poliţie. În tot acest timp, încerca să fie cît mai atent la întrunire. Faptul că se ţinea în cort şi nu în biroul agentului Banish arăta că lucrurile mergeau mult mai bine. Brian îşi dădea seama de asta şi după zorul agenţilor, care simţeau cota generală a moralului cum nu se poate mai bine. Aveau acum mai multă siguranţă în voce, mai multă hotărîre în mişcări, pasul mai vioi.

Nu ştiuse în ce s-a băgat. Făcea la fel de multă treabă ca toţi ceilalţi din cortul de comandă, deşi la un nivel mai coborît, şi nu apuca să doarmă mai mult decît ei. Cu toţii erau alergaţi şi solicitaţi într-o asemenea măsură încît Brian îţi dădea seama că ori intră imediat în ritmul lor, ori este călcat în picioare. Din fericire, ţinea pasul. Acum se afla în cercul interior. Alerga în lungul şi-n latul platoului cu cîte o treabă legată de noua lui misiune, vedea pe cineva lîncezind la bucătărie sau în preajma rulotelor şi se întreba cum de poate acel cineva să facă aşa ceva. Nu înţelegea cum de nu se mişcă cu aceeaşi viteză ca el, de ce nu se agită cu toţii. Principala răspundere a lui Brian erau liniile telefonice externe, aşa că încerca să găsească un răgaz pentru a strecura o convorbire cu Leslie, dar pînă acum nu apucase s-o sune. Nu avusese nici un răgaz. Nu se oprea deloc.

Mai întîi, agentul Banish puse banda cu negocierile pentru şeriful Fagin, agentul Perkins, agentul Coyle, agenţii din Echipa de Salvare a Ostaticilor şi toţi ceilalţi care se mai aflau prin preajmă. Brian nu reuşi să audă mai nimic din convorbire.

– Repetaţi ordinul, spuse apoi agentul Banish. Copiii să fie primiţi cu braţele deschise. Nu trageţi. Dacă se deschide o uşă, s-ar putea să fie ei, care ies. Lăsaţi lucrurile să curgă.

Cuvintele păreau adresate mai ales agenţilor din Echipa de Salvare a Ostaticilor. Brian contribuise la reorganizarea rulotei disponibile, pentru cazarea acestora.

– Perkins, continuă agentul Banish, formează o echipă de arestare şi spune-le să fie gata să-l ia oricînd pe Ables în custodie. Am să redactez un comunicat de presă în care voi zice că am început negocierile şi că prevedem că totul se va termina repede.

Bineînţeles, şeriful Fagin – care, spuneau bîrfitorii, avea să fie eliberat din funcţiile deţinute pe munte, după venirea Echipei de Salvare a Ostaticilor – îl contrazise pe agentul Banish.

– Pe dracu'! N-o să se predea niciodată.

Agentul Banish îl privi pe şeriful Fagin, aceeaşi arsură cenuşie întunecîndu-i jumătate de faţă.

– Îl am în buzunar, rosti încrezător.

– Dar eu ştiu foarte bine ce-i poate pielea, răspunse Fagin. E un tîrîie-brîu, o cutră. Aţi uitat ce-a vrut să ne facă? Ăsta nu iese din cutie fără luptă. Nu-i place deloc să piardă, mama lui!

După felul în care agentul Banish se uita la şeriful Fagin şi cîntărea spusele acestuia, Brian îşi dădu seama că discuţia liniştitoare de aici era la fel de serioasă ca şi discuţiile de la staţia de poliţie. Chiar aşa, distrat cum era, se putu convinge că şeriful Fagin va rămîne în linia întîi. Era unul din puţinii pe care părea să-i asculte agentul Banish. Spre deosebire de Perkins, care excela în a descoperi ceea ce era evident şi pe care agenţii din cortul de comandă îl respectau tot atît cît ar fi respectat un suplinitor de liceu.

– Nu-i stă în fire, sînt de acord cu asta, rosti agentul Banish. Dar e la degetul nostru mic. Sîntem trei sute de crescători de albine, care au grijă de o singură albină. Nu are cum să fugă, chiar dacă-şi închipuie că poate s-o facă. Aşa că n-avem decît

să-l lăsăm să fiarbă și să se perpelească. Să-și dea arama pe față. Am ajuns în casa lui, în capul lui.

Baza de operațiuni

Banish era sătul de cafeaua acră, dar rația de suc de fructe din acea dimineață se terminase deja. Luă o cafea neagră și se întoarse spre Fagin care se apropia.

– Fii atent la ce-ți spun că n-o să-ți spun de două ori, începu Fagin, vîrîndu-se în el cînd rămaseră singuri. Știm unde e telefonul. Știm cînd Ables vorbește la el. Mă doare-n cot cine culege laurii, eu sau Echipa de Salvare a Ostaticilor. Lovit în cap, prin fereastră. O treabă curată. Ne repezim înăuntru cu grenade paralizante, scurt pe doi. Toată chestia durează mai mult de douăzeci de secunde, de cînd am intrat pînă ieșim cu ei.

Banish scutură din cap. Se gîndise deja la scenarii similare.

– Dacă-mi garantezi – dacă-mi *garantezi* – că soția lui, doamna Mellis și copiii n-au să pățească nimic, poate mă poți convinge să-l sacrific. Dar n-ai nici un fel de garanție, așa că n-am să-l sacrific. În plus, numai de asta n-avem nevoie acum. Are să iasă. Singura problemă e cînd.

Ochii lui Fagin luceau albi pe fața încrîncenată, cafeniu-închis.

– Treaba ta, rosti pe un ton sever.

Apoi căpătă din nou acel aer distrat, pentru că auzea ceva în casca din ureche. Ridică ochii și privi în jur, cu o expresie care arăta că mesajul nu era important.

– Vine Bulache, rosti.

Șeriful Blood se apropie tăcut ca de obicei, neuitîndu-se nici la Banish, nici la Fagin, dar îndreptîndu-se direct către ei.

– Se întîmplă niște lucruri jos, îl anunță pe Banish cînd ajunse. Niște lucruri pe care cred că ar trebui să le povestesc, dacă nu le știți deja.

– Ce anume? întrebă Banish.

– E un fel de eveniment prin împrejurimi. Poliția statului face ore suplimentare pentru treaba asta.

– Și care treabă ar putea fi mai importantă decît cea de-aici?

– Păi... începu Blood.

Banish își dădu seama că indianul era, în mod curios, stînjenit.

– La Little Elk, diseară – Blood dădu din cap, apoi rosti pe șleau: Are să fie o minune, se zice.

Banish își dădu seama că Fagin ezită și se grăbi să i-o ia înainte.

– Ce fel de minune? întrebă.

– Chiar o minune religioasă, dădu din cap Blood.

– Poftim de vezi, spuse Fagin.

– Iisus Hristos, explică Blood, sau Iehova, dacă preferi, are să se arate la o biserică din Little Elk diseară, pe la miezul nopții. Îl așteaptă vreo douăzeci de mii de inși. Vestea se răspîndește repede cînd e vorba de așa ceva, vin oameni de peste tot. Poliția statului trebuie să asigure fluența traficului.

Banish îl privi pe indian.

– Douăzeci de mii, rosti.

– Peste, încuviință din cap Blood.

Banish rămase tăcut o clipă. Fagin îi studia pe amîndoi.

– E o chestie, rosti Fagin, pe planeta de unde vin eu, o chestie numită televiziune. Cu ea își pierd timpul oamenii seara. De obicei, majoritatea sînt al dracului de liniștiți cînd se uită la ea.

– Vrei să spui că toți cei de jos, tot mitingul, s-a evaporat? îl întrebă Banish pe Blood. Așa, pocnind din degete?

– Au mai rămas vreo treizeci, dădu din nou din cap șeriful. Oarecum reprezentativi pentru sutele care au fost. E liniște și pace.

Fagin se uita de la unul la altul.

– Ce idioțenie, rosti și apoi se îndepărtă.

Blood se întoarse cu totul spre Banish.

– De unde știi de morțile acelea neexplicate?

Banish își ațintì privirea asupra lui.

– În prima zi, continuă Blood. Ziceai că cei mai mulți dintre ei sînt indieni.

Banish îi urmărea ochii.

– Indienii sînt singura minoritate din aceste locuri.

– Și asta ce-nseamnă?

– Că voi credeți că morțile sînt legate.

Blood nu se lăsă intimidat, ci rămase uitîndu-se la Banish, cu ochi şi mai strălucitori.

– Patru din cele şase morţi erau omucideri cu fugă de la locul faptei.

– Pe care şeful poliţiei, Moody, le numeşe „încurcături cu indieni beţivi". Motiv pentru care ai chemat FBI-ul aici imediat. Te gîndeşti că s-ar putea să ai nevoie de ajutor.

Banish îşi dăduse seama că Blood îşi aduna curajul.

– Ziarele au dreptate, rosti el. Eşti un om periculos.

Aici e ceva. Ceva pe faţa indianului. Banish îşi descoperi paharul de cafea în mînă şi îl zvîrli într-un coş din apropiere.

– Am cîteva minute libere, cît mă schimb, spuse. Ce-ar fi să-mi dai detaliile?

Blood încuviinţă din cap şi îl urmă de-a curmezişul platoului.

Rulota

Blood se îndreptă către pat şi rămase în picioare lîngă el. Banish închise uşa rulotei şi se duse la valiza care era aşezată pe masă. Blood se uită la locul unde atîrnase oglinda, dar văzu doar un dreptunghi mai întunecat decît restul peretelui.

Se tot gîndea de unde să înceapă. Era important.

– Primele două morţi s-au petrecut înainte ca eu să fiu ales. Un indian în vîrstă de şaizeci şi opt de ani a fost găsit mort pe un drum de ţară, după ce participase la o ceremonie magică la Crater, şi pe urmă a apărut un cadavru plutind pe Shoot River. Un băiat de şaisprezece ani, care dispăruse de cîteva luni. Cadavrul era într-un stadiu destul de avansat de descompunere. Nu mai rămăsese mare lucru din el.

Banish era cu spatele la el şi scotocea prin haine.

– Şi cum e Shoot River?

– Mare şi iute. Poate deveni periculos, în anumite anotimpuri. Trece chiar prin Huddleston. S-au mai înecat cîţiva în el, mai demult.

Banish scoase o pereche de pantaloni cu centura gata pusă.

– Mai bine spune-mi despre morţile despre care ai mai multe informaţii.

– Da, dădu din cap Blood.

Trebuia să prezinte clar cazurile.

– Ultimele două. S-au întîmplat după ce eu şi alţii am mirosit ceva necurat. Ei – indienii de prin locurile astea – începuseră să vorbească. Speculaţii cu privire la un ucigaş în serie, care ucide indieni.

– Tîmpenii, rosti Banish, scoţînd o cămaşă.

Blood încuviinţă din cap.

– Aiureli. Le-am zis că nu aşa lucrează un ucigaş în serie, dar erau speriaţi şi basta. Penultimul a fost un bărbat de douăzeci şi doi de ani, Kowes, o generaţie tîrzie Shoshoni. A dispărut, şi după opt zile a fost găsit în apă mică – tot în Shoot River. Ultima dată fusese văzut la o petrecere, lîngă Huddleston Center. A plecat tîrziu şi se îndrepta spre casă, cu maşina, cînd şi-a prins o roată în şinele de cale ferată de lîngă ferma de cartofi a lui Potter. Cam asta e tot ce ştim în mod sigur. Mai departe, presupunerile oficiale sînt că fiindu-i teamă să fie prins beat la volan, şi-a abandonat maşina chiar pe linie şi a luat-o pe jos către rîu, care se află la o milă de calea ferată. Băiatul era voinic şi şi-o fi închipuit că poate să traverseze Shoot River înot şi apoi să se ducă acasă. Chipurile, a încercat s-o ia pe scurtătură.

– Şi alcoolemia?

– Zero virgulă şaptesprezece. Avea ceva la bord.

– Dar cunoscuţii zic că era prea deştept ca să se-apuce să traverseze rîul înot, beat sau treaz.

Blood încuviinţă din cap.

– Părinţii spun că a fost împins cu forţa în apă.

Banish îşi scoase portofelul din buzunarul de la spate şi îl aruncă pe pat, unde căzu deschis. Apoi intră în baie, cu hainele curate în mînă.

– Spune, rosti, dînd colţul.

Blood îşi drese glasul, nedeprins să vorbească atît de mult o dată. Vroia să fie sigur că nu va uita nimic.

– Ceva mai mult se ştie despre ultimul. Un băiat de şaptesprezece ani, Darkin. Ultima oară a fost văzut într-una din bombele din Huddleston. Bunker-ul, se numeşte, o clădire mică

şi cenuşie aflată la o oarecare distanţă de şosea. Avea cîteva svastici pictate pe peretele din spate. Au dat cu vopsea pe deasupra, după aceea.

– Barul de unde a fost ridicat Ables, rosti Banish din baie, a cărei uşă rămăsese deschisă. Ce dracu' căuta un indian într-un asemenea loc?

Blood privea la portofelul de piele maro de pe pat. Era uzat şi cu un model auriu şters. Şeriful văzu ieşind dintr-unul din compartimentele mai adînci o fotografie. Făcu un pas către pat, cu un ochi la uşa băii.

– Nu se ştie. Poate că se întîlnea cu alţii – doar numărul dă puterea. Poate că aştepta o fată. În orice caz, a venit singur, cu taxiul, după miezul nopţii, şi a rămas mai puţin de o oră. Cei doi oameni de la uşă zic că l-au văzut părăsind localul în jur de ora unu, unu şi jumătate, tot singur. E acolo un drum de fermă, asfaltat dar neluminat, principala şosea din sudul oraşului. Un motociclist a trecut peste cadavru, la vreo jumătate de milă de Bunker. Asta s-a întîmplat puţin după ora două.

– Şi cum arătau tipii de la uşă?

– Raşi în cap, cu bretele şi cizme negre.

– Aceştia au plasat în timp plecarea indianului. Ultimii care l-au văzut în viaţă.

– Nu mai avem nici o altă mărturie. Încercăm şi acum să dăm de unul dintre proprietarii barului.

– Mai departe, spuse Banish.

Blood se uită din nou la uşa băii.

– În primul rînd, rosti, întinzîndu-se şi punînd mîna pe portofel, de ce-ar fi vrut să plece acasă pe jos, patru mile, la ora aceea din noapte?

Scoase aproape de tot fotografia.

– Era pe la jumătatea lui februarie, continuă, douăsprezece grade afară. I-a spus taximetristului care l-a adus că are nevoie de o cursă înapoi, mai tîrziu. N-a mai apucat să sune.

Blood întîrzie o clipă cu privirea pe fotografia cît o jumătate de carte poştală. Aceasta înfăţişa un Banish mai dichisit, mai tras la faţă şi cu zece ani mai tînăr, într-un costum de coloare închisă şi cu cravată lată. Îşi ţinea mîna pe un scaun pe care stătea soţia lui, al cărei păr castaniu era lung şi lins. Ea purta fustă şi ciorapi

cuminți, și lîngă umărul ei, zîmbind cu toată gura, era fiica lor, o fată brunetă ce nu avea mai mult de zece sau doisprezece ani.

– În buzunar avea nouă dolari, reluă Blood, impingînd repede fotografia în compartimentul ei și așează portofelul, deschis, pe pat. Mai mult decît suficient pentru o cursă cu taxiul. Procurorul pentru cazuri de decese suspecte a dat drept cauză oficială a morții un traumatism cranio-cerebral, pur și simplu, fără alte mențiuni! L-am rugat să se gîndească mai bine la toată treaba, pentru că mie mi se părea cusută cu ață albă, iar el mi-a venit cu o fractură craniană și alte cîteva vătămări ce miroseau grozav a omucidere cu fugă de la locul faptei.

Banish nu răspunse imediat, iar Blood se îndepărtă cu un pas de pat.

– De care parte a drumului a fost găsit?

– Chiar pe mijloc, era o șosea asfaltată cu două sensuri. Întins lat, chiar pe linia continuă.

– Alcoolemia?

– Zero virgulă o sută douăzeci și cinci.

Din nou, tăcere.

– Cum arăta cadavrul?

– Brian Kearney a ajuns primul acolo, în dimineața aceea. Zicea că a avut senzația limpede – primul lucru la care s-a gîndit – că puștiul murise în altă aprte. Cadavrul arăta de parcă ar fi fost mutat. Îl știi pe Brian. E un boboc, îl ia gura pe dinainte din cînd în cînd. Așa că m-am apucat să verific dacă e așa – Blood începu să își dezdoaie cîte un deget, pe măsură ce enumera – nici un fel de resturi de la o mașină pe drum. Nici o urmă de frînă, nici un fragment de sticlă. Nici unul din drumurile care duc la șosea nu e pavat, dar pe linia de mijloc nu era nici un fel de urmă de noroi, pe o distanță de douăzeci de metri. Și mai e ceva. Cînd a fost găsit, băiatul avea două tricouri sub jachetă, ambele suflecate pînă-n subsuori, și spatele zgîriat. Ca și cum ar fi fost tîrît acolo. Unii ziceau că l-ar fi putut tîrî mașina, dar dacă era așa ar fi avut spatele făcut bucăți, pe asfaltul acela. Și a doua zi, Brian vine la mine pe furiș și-mi spune că Moody i-a zis s-o lase mai moale. Povestea cu tricourile n-a fost cuprinsă deloc în raportul oficial.

Blood auzi un robinet curgînd, apoi închizîndu-se.

– Primul, Kowes, rosti Banish, lipsea de opt zile. Dar mașina lui?

– A fost găsită a doua zi pe șine și au ridicat-o, considerînd-o vehicul abandonat.

– Părinții n-au fost înștiințați?

– Era înregistrată pe numele băiatului. L-am dus eu însumi pe tată s-o recuperze la o săptămînă după ce corpul a apărut la suprafață și a găsit-o ascunsă după alte cîteva, în curtea de vechituri. Pe podea, în față, era un portofel gol. Conținutul, răspîndit pe scaunul din față, pe bord și pe podea. Mai erau niște haine. Niște liste de cumpărături și cotoare de cecuri.

– Iar părinții se jură că era un copil foarte ordonat.

Blood încuviință din cap, mișcîndu-se puțin din loc.

– Și ceea ce era acolo sînt dovezi pierdute, pentru că mai tîrziu a apărut o domnișoară care a susținut că se afla cu Kowes în mașină, în noaptea în care acesta a murit. Povestea ei e: băiatul credea că e urmărit, motiv pentru care s-a pierdut puțin și și-a blocat roata. Zicea că a oprit și i-a cerut să coboare din mașină și să se ascundă, pentru că ea nu e indiancă. De unde se afla, în cîmpul cu cartofi, zice că a auzit încă o ușă de mașină trîntidu-se și voci.

Banish dădu din cap.

– Bine, atunci...

– Problema e că și-a schimbat depoziția, destul de mult și nu numai o dată. Iar acum s-a mutat din oraș și n-am nici cea mai mică idee unde ar putea fi.

– Deci la stație, la Moody, s-a știut și de mașină, și de persoana dispărută, dar nimeni n-a făcut legătura?

– Exact. Moody a zis că n-a făcut legătura fiindcă trupul a fost găsit în rîu, adică în extravilan, sub jurisdicția mea, iar mașina, pe șine, în parohia lui. Dar mie mi se pare cusută cu ață albă – Blood își dădea seama de asprimea din propriul glas – cu ață albă.

Banish apăru din baie, dînd colțul, cu nasturii de la cămașă încă neîncheiați și pantalonii pe jumătate deschiși, dar trași pe el. Chiar sub stomac, Blood văzu o cicatrice închisă la culoare, de mărimea unui dolar de argint. În pielea albă se decupa o zonă roz, înconjurată de picățele de aceeași culoare. Șeriful își ridică

imediat ochii la fața lui Banish, pentru ca acesta să nu observe la ce se uita.

Banish își aruncă hainele murdare pe pat.

– Nu e Moody, rosti. Sînt sigur că ai căutat deja o legătură între victime, în afară de sex și rasă, și dacă nu e nici una, nu e el. E doar o impresie de care ar putea profita cineva. Nu așa arată o treabă pusă la cale de poliție. Mai probabil, Moody nu face decît să închidă ochii sau, ceea ce e mai rău, nu-i pasă. Ce înseamnă cîțiva indieni beți pentru el? Doi înecați și niște accidente de circulație. Și tot asta vor spune și alții. Dacă vrei ca FBI-ul să se implice în treaba asta, atunci nu-ți ajunge ce ai. N-a existat nici un fel de vopsea?

– În ultimul accident de mașină?

Banish își bâgă cămașa în pantaloni și-i închise.

– Urme, pe piele și haine, după impact.

Blood dădu din cap.

– Deloc. Vezi?

– Ce mai purta Darkin în afară de cele două tricouri?

– Jeans-i și o jachetă de piele.

– E bine. În hainele de piele se imprimă vopseaua mai bine decît în orice altceva. Dacă pe jachetă nu s-au găsit nici un fel de urme, atunci poți deschide imediat o investigație oficială pentru omucideri. Dacă mai găsești un indian mort în circumstanțe asemănătoare, atunci ai premisele unui caz de drepturi civile care devine o afacere federală. Și eu, în locul tău, aș lua legătura cu un procuror pentru morți suspecte din afară, care să nu fie atît de pripit.

Rosti ultimele cuvinte încuviințînd din cap, ca și cum se convingea că a dat îndrumările care trebuie. Își luă portofelul de pe pat și și-l puse în buzunarul de la spate. Apoi rămase nemișcat, în picioare. Scutură din cap.

– Cum ai putut lăsa lucrurile să ajungă atît de departe? îl întrebă pe Blood.

– Ce vrei să zici?

– Cîți etnici indieni se găsesc prin locurile astea?

Blood se gîndi puțin, apoi își dădu seama că este implicat.

– Cam doi la sută din total. Vrei să spui că nu-mi fac meseria?

– Ţi-ai pus întrebări, răspunse Banish. Ai vorbit cu oamenii, ai însăilat tot felul de teorii. Pe urmă, te-ai oprit. La ce-ţi trebuie ajutorul federal pentru toată treaba asta? Nu înţeleg cum de îi laşi pe toţi neo-naziştii şi separatiştii ăştia să se învîrtă p-aici.

Blood se înfierbîntase.

– Ei numesc ceea ce fac drept la liberă opinie. Sînt o mulţime de oameni de ispravă care au aceeaşi părere.

– Da, dar este o mare diferenţă între oamenii de ispravă şi cei care întorc capul în partea cealaltă şi-şi văd de treabă. Dreptul la opinie e o sabie cu două tăişuri.

Blood încuviinţă din cap.

– Deci ar fi cazul să mă ocup de ei. Aşa cum te-ai ocupat dumneata de Melljs.

Rămase surprins de cît de veninos se arătase, dar Banish nu reacţionă imediat, ci rămase tăcut un moment.

– Nu vreau să zic decît că toate cercetările tale conspirative nu folosesc nimănui. Dă pe faţă tot ce ştii şi confruntă-te direct cu oamenii aceia. Cu cei care îşi flutură nelegiuirile şi lipsa de respect chiar pe sub nasul tău. Trebuie să ai o confruntare cu ei, mai ales tu. Altfel, rămîi şeriful ţinutului, dar nu faci mai multe parale decît ei. Trebuie să le arăţi că sînt ridicoli. Să-i umileşti. Nu există soluţie mai bună.

Faţa lui Blood ardea. Camera începu să se învîrtă şi el privi în jur, în timp ce capul i se umplea de posibile răspunsuri: că nu era susţinut de comunitate, că nu mai avea pe nimeni în Birou. Dar faptul că îi veneau toate astea în minte făcu să-i apară în obraji încă un val de roşeaţă. Îşi dădu seama că toate scuzele pe care şi le găsea erau jalnice. Exact acesta era motivul pentru care îl numise Banish „politician". În tot timpul scurs de la anul triumfal în care fusese ales, Blood trecuse pe lîngă toate aceste nelinişti în loc să le privească în faţă. Mai curînd îşi înfrînsese decît îşi afişase mîndria. Acum era stînjenit, dar mai mult furios decît ruşinat. Furios pe Moody şi pe toţi ceilalţi care-l luau peste picior. Nişte oameni de nimic care rîdeau de el cînd nu era de faţă. Îşi dădu seama că de fapt nu venise la Banish pentru a-i cere ajutor, ci pentru a fi convins s-o lase baltă, pentru a i se spune că greşea cînd singur îşi dădea seama că are dreptate. În anumite cercuri, şeriful Leonard M.Blood era obiect de

batjocură. Fusese ales pentru a păstra ordinea. Existau și oameni de ispravă în oraș, nu numai gunoaiele cu care avea de obicei de-a face, oameni de ispravă, cu mintea limpede, care își investiseră încrederea în el atunci cînd votaseră pentru ordine și lege.

Toate acestea îi amintiră un alt lucru pe care îl lăsase deliberat la o parte, un alt ghimpe în coastă, care-l făcea să se rușineze. Scoase scrisoarea pe care o adusese și i-o înmînă lui Banish. Așteptă pînă ce acesta despături hîrtia și își dădu seama despre ce este vorba.

– Scrisoarea Rezistenței Ariene Albe, rosti Blood. Aseară, un individ care susținea că este avocatul lui Ables, a împărțit copii la toată lumea, punînd oamenii pe jăratic. Zicea că cei de la Alcool, Tutun și Arme de Foc l-au amenințat pe Ables că ajunge la tribunal dacă nu vrea să fie omul lor. Și că poate dovedi asta. Nu te-a interesat cînd ți-am arătat-o data trecută. Nici acum nu te interesează?

Banish se uită la scrisoare. O împături în două, plimbîndu-și încet degetele peste muchia formată.

– Și dacă ți-aș zice că n-are nici o importanță?

– Nici acum nu are nici o importanță?

Banish ținea în mînă foaia de hîrtie și nu zicea nimic.

– Ce-ai spune, îl întrebă Blood, dacă toată nebunia asta ar dovedi o greșeală nenorocită?

Banish rămase tăcut o vreme, probabil gîndindu-se concentrat la ceva. Apoi mai împături scrisoarea o dată și și-o puse în buzunarul de la cămașă. Dădu din cap către Blood, care stătea acolo în picioare.

– Și tu ești periculos.

Periculos de inept, gîndi Blood. Un covoraș pe care pășesc oamenii, o statuie care uneori prinde glas. Moody dăduse practic o spargere în biroul lui. Polițiștii parcau pe spațiul lui. Deke Belcher îi arunca insulte în obraz, în propria lui mașină. Nu ripostase la nici unul din aceste lucruri. Gîndul că se chicotea pe seama lui îl înfurie. De ce așteptase atîta vreme? Și cît îl costa asta?

Și-i imagină pe toți indienii aceia – tineri, beți, îngroziți – încolțiți, atacați de o bandă.

Banish se îndreptă spre ușă.

– Te vreau aici, în baza de operaţiuni, de acum încolo.

– De ce? întrebă Blood.

Se simţea furios şi frustrat – şi încerca s-o ascundă.

– Am început negocierile cu Ables. Cunoşti felul de-a fi al oamenilor de-aici, uzanţele locului. Ai putea sesiza ceva care să-mi scape mie.

– Şi?

Banish păru să reflecteze un moment.

– Există o vorbă, răspunse. Pe cineva periculos trebuie să-l ţii în preajmă.

Blood simţea aproape acelaşi lucru. Acum era în starea aceea de amorţeală care urmează unei bătăi încrîncenate. Simţea durerea care îţi cade grea, deasupra şi se cuibăreşte adînc în muşchii şi în sufletul tău. Ieşi în urma lui Banish, de care se despărţi, luînd-o de-a curmezişul platoului.

Cortul de comandă

[PARASIEGE, pag. 66]

Agentul Banish a revenit în cortul de comandă şi a instruit-o pe agenta Coyle să ia legătura cu Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc din Spokane, Washington, pentru a le ordona agenţilor Riga şi Crimson să revină în teatrul evenimentelor în scopul unor noi clarificări.

Vehiculul de sunet

Banish păşi în duba aglomerată, cu capul aplecat, pentru a nu se lovi de tavan. Îşi făcea de lucru cu mîinile, şi le împreuna, şi le desfăcea, şi le freca, şi le ştergea de stofa pantalonilor, în dreptul coapselor. Blood se sprijinea de un perete, în picioare, în colţul cel mai apropiat de uşa închisă. Sunetistul asculta în căşti şi îşi urmărea aparatele.

Cu un „clic", rolele de bandă începură să se învîrtă din nou.

– Se apropie, rosti sunetistul, scoţîndu-şi căştile şi apăsînd un comutator. În dubă se auzi un zgomot de paşi pe o podea de

lemn. Pașii se apropiară de microfonul care capta sunetul și se opriră, după care urmară niște zgomote înfundate. Cineva își dregea glasul. Urmă un „clic".

– Watson?

Vocea umplu banda. Sunetistul ajustă volumul, iar Banish se îndreptă în scaun. Luă doar un microfon, lăsînd glasul lui Ables să răsune în difuzorul de sus, pentru ca Blood să poată auzi.

– Da, domnule Ables.

– Tu ai familie, Watson?

Întrebarea îl puse pe Banish pe gînduri. Ar fi putut minți ușor, dar din moment ce treaba lui era să intre în rezonanță cu suspectul, să stabilească un raport, i se păru că cel mai bun răspuns, în situația dată, era, la drept vorbind:

– Da.

– Vreau să-ți spun cîteva lucruri despre a mea, continuă Ables. În cazul în care mi se întîmplă ceva.

– Nu înțeleg. Ce vrei să zici?

– Bravo, dă-i înainte, m-ai convins.

Banish se strîmbă, privind în gol, în direcția consolei pe care o avea în față.

– Domnule Ables, nu pricep unde bați. Te gîndești să ieși?

Evitase să spună: „să te predai" sau „să renunți". Vroia să-l lase pe Ables să se decidă, iar tăcerea care urmă fu scurtă.

– Poate că nu știi nici tu ce se-ntîmplă, de fapt, se auzi glasul lui Ables. Am bănuit că sînteți toți băgați în treaba asta, dar dezinformarea nu funcționează niciodată într-un singur fel. Sau poate că nu ai o funcție suficient de înaltă pentru a ști.

– Pentru a ști ce anume, domnule Ables?

– Despre planurile pe care le au cu mine. Despre felul cum se va termina toată treaba asta.

– Cine are planuri cu dumneata, domnule Ables? insistă Banish.

– Planul e să fiu asasinat chiar în clipa în care pun piciorul în afara casei, ucis cu sînge rece. Știu că asta se va întîmpla.

– E total neadevărat ce spui, domnule Ables. Nimeni din toți cei aflați aici nu va întreprinde nici un fel de act ostil împotriva dumitale, dacă nu vei săvîrși din nou ceva necugetat.

Banish aşteptă din nou. Urmă încă o tăcere, mai lungă.

– Nevastă-mea, rosti Ables. Dacă ies. Ea n-are să fie închisă.

Banish nu răspunse imediat, ca şi cum s-ar fi gîndit concentrat la cele de mai sus.

– Cu siguranţă asta se poate aranja, rosti.

– Nu te bucura prea devreme, Watson. Lucrurile nu-s chiar aşa de simple. Am nişte responsabilităţi. Ştiu că ei vor casa mea. Că mă vor pe mine, cu pămîntul meu. Am clădit cabana asta cu mîinile mele, eu, şi soţia mea, şi fetele mele. Înţelegi, Watson?

– Înţeleg, domnule Ables.

– Ar cam fi cazul. Şi am plătit pentru pămîntul pe care-l am pe muntele ăsta, şi am muncit pe el din greu.

– Domnule Ables... vorbeşti despre lucruri pe care eu nu le pot controla decît într-o mică măsură. Din punct de vedere legal, locuinţa dumitale a trecut în proprietatea statului în momentul în care te-ai decis să nu apari la proces.

– N-am avut *cum* să apar. A fost un alt sabotaj viclean. Scrisoarea aceea a ajuns la mine la două luni după termen.

Din nou, Banish nu înţelegea.

– Ce scrisoare? întrebă.

– Scrisoarea de la tribunal. Cu data citării mele. Adusă de poşta federală, Watson. Pentru voi toţi, cei de-acolo, e doar un joc, nu? Vă purtaţi de parcă n-aţi fi băgaţi cu toţii în treaba asta. Ştiţi că mi-aţi făcut-o cu bună ştiinţă, şi totuşi nu recunoaşteţi faţă de mine. Minţiţi sau spuneţi adevărul de parc-aţi minţi, pentru ca să mă umpleţi de îndoieli.

– Domnule Ables, eu nu încerc decît să stabilesc o înţelegere între noi pentru ca dumneata să ieşi, cooperînd cu autorităţile, înainte de a fi prea tîrziu ca s-o mai faci.

– Cine e Banish? întrebă Ables.

Banish se cutremură. Pieptul i se răci.

– Poftim?

– Banish. I-am auzit numele la radio mult mai mult decît pe-al tău.

– Nu e nici un Banish pe muntele ăsta, rosti Banish şi imediat îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală.

– La radio zic că el comandă.

– Nu e aici acum. Domnule Ables, vorbeam de casa dumitale.

– Vreau să vorbesc cu Banish asta.

– Ţi-am zis, nu e aici.

– Unde e, atunci? Eu sînt la telefonul ăsta, nu? Cine dracu' comandă pe muntele ăsta?

– Domnule Ables, cred că cel mai bine-ar fi să ducem treaba la capăt noi doi. Dacă apare şi un al treilea, lucrurile se vor complica.

– E de la Tactice, atunci, Tu eşti gura, el e degetul care apasă pe trăgaci. Aşa e? Stă undeva, în copaci, chiar acum. Mă pîndeşte. El e cel care o va face, nu? Mă vrea în cătarea lui, şi mă vrea atît de tare, încît aproape simte gustul sîngelui.

– Domnule Ables, nimeni dintre toţi cei de-afară, nimeni, nu vrea să vă facă nici un rău, nici dumitale, nici familiei dumitale. Te asigur că-i aşa. Şi, dacă ai vrea să te arăţi înţelegător, putem continua să discutăm realist asupra satisfacerii nevoilor dumitale imediate...

– Dar Banish are familie?

Banish aruncă o privire în lături. Se încruntă uşor, apoi se concentră din nou asupra consolei.

– Nu ştiu, răspunse.

– Atunci, tu. Dacă tu ai şti, Watson, că în viitorul foarte apropiat urmează să ţi se întîmple ceva, n-ai vrea să aranjezi lucrurile pentru familia ta dinainte? Nu ai simţi că aşa ceva cade în sarcina ta? N-ai vrea ca ai tăi să aibă casa lor, în care să trăiască, o casă pe care te-au ajutat s-o clădeşti? Să li se dea voie să stea împreună şi să nu fie deranjaţi de tot felul de tîmpenii guvernamentale cînd n-ai să mai fii cu ei?

Banish închise ochii.

– Domnule Ables, ai dreptate.

Urmă cea de-a treia tăcere. Banish aştepta răbdător. Tăcerea se prelungi.

Banish deschise ochii.

– Domnule Ables. Domnule Ables!

Urmă un „clic". Banish își întoarse privirea către sunetist. Acesta scuturâ din cap. În cabană se auzirâ pași îndepărtîndu-se.

Banish opri microfonul. Rămase o vreme așezat, privind la panoul de control. Capul i se învîrtea. Se ridică în picioare.

– Bun, rosti distrat, fără a se întoarce, numai pentru că trebuia să spună ceva. Vin imediat.

Biroul

Se plimba în sus și-n jos prin birou. Zgomotul din cortul de comandă nu-i deranja agitația interioară. De fiecare dată cînd trecea pe lîngă masa de lucru, se uita la telefon. Se simțea tulburat. Era obosit și nu era deloc în largul lui. Un vîrtej de gînduri i se îngrămădea în cap. Acum, fața îl mînca în partea de unde pulberea neagră încă nu-i ieșise, dar dacă și-ar fi frecat obrazul și falca cu mîinile uscate, ar fi fost mai rău.

Se gîndea la Molly și Nicole. Se uita la telefon și își imagina diferite moduri de a începe. Derula în minte scenarii. Doar felicitări amicale, pentru început. Ar fi putut zice că auzise de logodna lui Nicole de la un prieten al unui prieten. Că suna doar ca să-i spună toate cele bune. Asta ar fi lăsat mingea în terenul lor. Dacă va urma ceva, nu va fi, în nici un caz, foarte repede. Cîteva telefoane de politețe, în cele cinci sau șase luni care aveau să vină. Un dar de logodnă. O invitație la nuntă. Un dans. O îmbrățișare.

Se îndepărtă repede de birou, mustrîndu-se amar. Fantezii romantice. Nici una din ele n-ar dori ca el să se întoarcă. Își amintea destul de bine prin ce trecuseră și avea toate motivele să creadă acest lucru. Scuturâ din cap. Le terorizase. Le făcuse să le fie teamă să trăiască în propria lor casă, să doarmă în propriile lor paturi. Le înfricoșase. Voia ca ele să se teamă de el, de tot, asta era cea mai aprinsă dorință a lui. Nu le-a atins niciodată, nici măcar cu un deget. Era aproape sigur de asta. Era vorba numai de atmosfera pe care o crease după eșecul de la World Financial Center, după ce le văzuse pe femeia aceea și pe fiica ei murind. Vinovăția pe care o simțea se manifesta în tirade

acerbe de beţivan, ce alternau cu ameninţări deschise şi cu accese bolnave de atenţie şi grijă exagerată. Se străduia să le ţină tot timpul în alertă. Gata de orice pericol posibil. Să le facă să vadă ceea ce văzuse el şi să le împărtăşească din ceea ce aflase el, astfel încît niciodată să nu le atingă nimic asemănător, nici o moarte, nici un act de teroare săvîrşit la întîmplare, nici o durere. Moartea acelei familii şi răspunderea pe care o simţea îl copleşeau. Îşi aminti de ultimul weekend, în care îşi făcuse praf casa: toate aparatele, suporturile lor, aplicele din pereţi, uşile, camerele. Nimic nu te poate proteja la infinit, nimic nu ţine o veşnicie, decretase. Asta i se demonstrase la World Financial Center şi asta le dovedea el lor acum. Le dovedea că oricine şi orice – *orice* – poate fi distrus.

Şi se distrusese şi pe el. Şi familia lui. A doua zi au plecat la mama ei şi nu s-au mai întors niciodată. Pentru a obţine un ordin prin care lui Banish i se interzicea să le vadă, Nicole repetase în faţa unui judecător toate ameninţările pe care tatăl ei, în accesele lui de disperare, le formulase la adresa ei. Că ar putea fi strînsă de gît în somn. Că oricine ar putea-o lua ostatică. Că ar putea fi violată şi ucisă. Că şi mama ei ar putea fi omorîtă. Că oamenii mor pe nepusă masă, fără absolut nici un motiv. Că cei răi nu primesc nici o pedeapsă, iar cei buni, nici o recompensă.

Tiradele trebuiau s-o scoată din inerţia zilnică, să o pună în gardă. De fapt, erau doar mărturia frămîntărilor unui beţiv cu sănătatea mintală pe ducă şi, bineînţeles, fuseseră luate drept ameninţări. Lăsase căminul lor să se ducă de rîpă. Profanase, prin ceea ce făcuse, un lucru sacru. Aşa ceva nu se putea ierta. Nici măcar nu cerea să fie iertat. Faptul că îşi distrusese familia, lunile de chin – toate acestea nu puteau fi şterse cu buretele. Şi cu toate astea, îşi voia soţia şi fiica înapoi. Acum era altul. Făcuse doi ani de penitenţă la Skull Valley şi acum era mai bine – şi totuşi, nu era de ajuns. În adîncul sufletului, îşi dădea seama că era pur şi simplu prea tîrziu.

Se duse la birou şi se aşeză, dorindu-şi ceea ce nu putea obţine. Dorindu-şi din nou ceea ce fusese odată al lui. Privi din nou telefonul. Aparatul îşi bătea joc de el. Se gîndi să cheme

centrala şi să le ceară să-i dea o linie exterioară, pentru a se putea pedepsi mai departe cu mizerabilele lui visuri de reconciliere. În acel moment, Coyle dădu la o parte pînza de la uşă şi intră. Îi aducea lista cu cheltuielile din ziua precedentă. Banish trebuia s-o verifice, refăcînd şi semnînd fiecare adunare, apoi suma totală a zilei. Coyle rămase în picioare, privindu-l.

Vehiculul de sunet

Bărbatul cu căşti făcu un semn, iar Banish se îndreptă în scaun, cu faţa la panoul de control. Blood rămase unde era, urmărind ca şi în alte dăţi, dintr-un colţ, tot ce se întîmplă. Se făcuse ora cinei şi nici el, nici Banish nu-şi luaseră prînzul, dar în aerul dubei plutea o nerăbdare de existenţa căreia şeriful îşi dădu seama doar cînd se auzi vocea lui Ables. Nerăbdare care te face să uiţi pînă şi apetitul zilnic.

– Watson?

Vocea îi puse pe toţi pe jar. Panourile clipeau din tot felul de luminiţe, iar rolele de bandă începură să se învîrtă. Glasul lui Ables era ca o siguranţă pusă la loc, adusese din nou duba la viaţă. Se auzea în difuzoare de parcă ar fi fost chiar acolo cu ei.

Banish apăsă pe clapeta microfonului.

– Sînt aici, domnule Ables.

Privea exersat înainte şi în jos.

– El e acolo? întrebă Ables.

– Care „el", domnule Ables?

– Banish.

Banish se îndreptă puţin, aranjîndu-se în scaun. Această parte a discuţiei îl deranja în mod evident.

– Nu, răspunse. Nu e aici.

– Chiar dacă l-am chemat eu?

– Ţi-am mai spus, domnule Ables, nici nu poate fi vorba. Mă aflu eu aici, pentru dumneata. Discuţia o purtăm numai dumneata şi cu mine.

– Ce-a zis despre mine?

Banish îşi frecă pielea obrazului.

– N-a zis nimic, domnule Ables,. N-am vorbit cu el. La ce te referi?

– Vreau să știu cum va veni.

– Domnule Ables, țin să te asigur: dacă nu încerci din nou să faci ceva prostesc...

– Și familia ta, Watson?

– Nu vorbim despre familia mea, domnule Ables.

– Vreau să știu.

– Ai luat vreo hotărîre? Te-ai decis să ieși?

– Pot să-mi închipui, rosti Ables. Văd trei băieți. De vîrste apropiate. Iubiți de colegi, bine făcuți, americani de nădejde. Cît se poate de drăguți, la școală, cu profesorii lor evrei.

– Domnule Ables...

– O soție pe care o iubesc toți vecinii, care mimează sărutări pe obraz cu toate prietenele ei evreice. O văd, într-un șort roșu, făcînd cu mîna de la un gard alb, cu țărușI.

– Domnuel Ables, chiar vrei să mă insulți?

– N-am știut că asta e o insultă. Am trăit o vreme în America, nu uita. Am văzut ce se întîmplă în suburbii. Nu spun decît că familia ta trebuie să fie genul de familie americană perfectă. Pariez. Tu, soția ta și trei băieți blonzi, bine făcuți, toți conducînd mașini cu faruri puternice, lucrînd pentru a umple cu bani buzunarul omului cu barbă.

– Domnule Ables, am ajuns atît de departe...

– Cred că-mi ascunzi ceva, Watson.

Banish întîrzie o clipă răspunsul.

– Nu-ți ascund nimic, domnule Ables.

– Ba da, Watson. Sînt sigur că-mi ascunzi.

Banish își ațintI privirea-n gol. După un răstimp, rosti:

– Nu am băieți, domnule Ables. Am o fată, care e logodită.

– Cîți ani are?

– Douăzeci și unu.

– Cam tînără să se căsătorească, pentru generația ei.

– Ne-am simțit ușurați cînd am aflat, răspunse Banish. Pare pe drumul cel bun.

Sprîncenele lui Blood se ridicară. Nu-și dădea seama care e strategia.

– Deci a avut probleme, îl trase de limbă Ables.

Banish dădu din cap, amintindu-şi.

– În adolescenţă. S-a împrietenit cu cine nu trebuie. Am avut nişte ani destul de grei. A fugit de acasă la paisprezece ani, pentru o zi, şi la cincisprezece, alte trei. Maică-sa nu-şi vedea capul de treabă, iar eu eram mai tot timpul plecat. Acum regret că nu am stat mai mult pe-acasă.

Lui Blood îi veni să-l bată pe umăr. Banish părea că se pierduse în propria candoare. Indianul îl văzu şi pe sunetist întorcîndu-se să se uite la el.

– Toate şcolile alea au devenit nişte ghetouri, răspunse Ables. De asta mi-am oprit copiii acasă.

– Arme, violenţă, îi ţinu Banish isonul.

– Aşa este.

Banish încuviinţă din cap.

– Nu poţi să ştii la ce să te aştepţi, domnule Ables, rosti, cu un fel de autoironie.

Apoi păru să revină cu picioarele pe pămînt.

– Acum eşti satisfăcut?

– Nu caut satisfacţie, Watson. Tu te duci acasă, la ai tăi, cînd toată treaba se termină. Eu nu.

– Domnule Ables, supraveghez personal fiecare aspect referitor la arestarea dumitale. Îţi garantez că nu se va trage un foc, că nu ţi se va face nici un rău.

– Mai că-mi vine să te cred, Watson. Zău. Nu poţi să-mi oferi nici un fel de garanţii. Garantează-mi că soarele răsare mîine.

– Atunci, în cine ai încredere, domnule Ables? Pot face ca arestarea dumitale să aibă loc cu martori oculari. În cine ai încredere?

După ce păru că se gîndeşte cîteva clipe, Ables răspunse:

– În nimeni.

– În socrii tăi, propuse Banish.

– Nu.

– Camerele TV, atunci. Presa. Îi las să filmeze arestarea ta, ca să fii sigur că nu o să ţi se întîmple nimic. Ce-ai zice?

– Dar casa mea, Watson?

Banish dădu din cap. Se părea că făcuse un progres real.

– Nu pot decît să-ţi sugerez să-ţi treci proprietatea pe numele soţiei. Altă ideea mai bună nu am. Nouă zecimi din lege se bazează pe posesiune.

– Din a cui lege, Watson? Din legea voastră sau a mea? Legea mea zice că oamenii liberi, nevinovați, sînt lăsați în pace de guvernul lor.

– Am făcut niște progrese, domnule Ables. Hai să ne ocupăm de detaliile ieșirii dumitale...

– Crezi că sînt un om rău, Watson? Vreau să știu asta de la tine. Crezi că sînt vinovat?

Banish expiră scurt.

– Domnule Ables, nu am nici o părere în această chestiune.

– Sînt la fel de vinovat ca și tine, Watson. Am încercat să-mi trăiesc viața aici, singur, de capul meu. Mi-am văzut de ale mele la fel cum ceilalți își văd de ale lor, și dacă n-ați fi venit pînă aici, amestecîndu-vă în treburile mele, nici eu n-aș fi deranjat pe nimeni. Voi ați venit la mine, Watson, și m-ați zgîriat, dar nu curge sînge.

– Domnule Ables...

– Ați văzut că nu curge sînge. Că știu și eu să zgîrii. Dacă lupta asta ar fi fost dreaptă, aș fi cîștigat-o. S-ar putea ca pînă și tu să-ți dai seama de asta. Dar nimic nu e drept pe lumea asta, Watson. Rezistă-le și au să te strivească. Neagă-i și încearcă să-ți păstrezi convingerile și au să se ridice împotiva ta, au să încerce să dea un exemplu cu tine. Asta se întîmplă acum și aici, Watson. Poate că ți-ai dat și tu seama. Exemplul sînt eu.

Era clar, după hîrîitul din difuzoare, că Ables închisese din nou. Banish se lăsă în spătar. Sunetistul își scoase căștile, rostind:

– Gata.

Banish închise ochii, rămînînd tăcut un moment.

– E pe drumul cel bun.

– Se distrează de minune, spuse Blood.

Banish deschise ochii și se îndreptă din nou. Vorbea în general, evaluînd situația.

– E încă destul de coerent. Vrea o relație personală cu negociatorul. Asta e ceva obișnuit. Cu toții cer garanții în clipa în care se termină totul. Așa că n-ai decît să te folosești de asta, să-ți închipui ce vor să audă, problemele tale asemănătoare cu ale lor. Te pui pe aceeași lungime de undă cu ei și le exploatezi slăbiciunile, le arăți că nu sînt singuri în toată treaba, îi faci chiar să creadă că ești de partea lor, dacă poți.

Se întoarse și se uită la Blood.

– Ce părere ai?

Blood era pe punctul de a-i spune că nu îl crede nici cît negru sub unghie, că lui Banish i se părea că mersese prea departe şi încerca să se scuze prin cele de mai sus.

– Despre ce? întrebă.

– Despre Ables.

Blood dădu din cap.

– Aş zice că încearcă să-şi confecţioneze o imagine de martir.

Cu accentul lui din Sud, sunetistul luă apărarea lui Banish.

– Cred că e bine că l-ai lăsat să-şi exhibe ego-ul de fiecare dată. O să meargă.

– Şi ai să-l întrebi de Mellis? rosti Blood.

Banish scuturâ uşor din cap.

– Nu prea-mi vine să aduc aşa ceva în discuţie. Şi cred că nici lui.

Apoi se ridică în picioare. Umerii îi păreau apăsaţi de o povară. Îi spuse sunetistului:

– Cheamă-i pe cei de la cortul de comandă şi cere-le transcrierea. Vreau să mă uit peste ea.

Sunetistul dădu din cap.

– Sus e linişte şi pace, îi aminti lui Banish.

Acesta se opri în loc.

– Ce ai?

– Depinde. Ce anume îţi trebuie?

Banish reflectă un moment.

– Ceva nou. Trebuie să-l mai stimulăm puţin.

Sunetistul începu să-şi înşire selecţia:

– Am litanii de călugări tibetani, marşuri militare, un ceas care ticăie, iepuraşi sugrumaţi, colinde de Crăciun cu Andy Williams...

– Ceasul, decise Banish pornind la drum. Cît poţi de tare.

Cortul de comandă

Cînd intră Banish, Fagin citea transcrierea convorbirii. Trebuia să se ţină singur la curent cu negocierile, fiindcă nici unul din nenorociţii aştia de la FBI nu-i spunea nimic.

– Vrei să te pup să-ţi treacă? îl întrebă.

Banish îi luă foile scoase la imprimantă. Apoi își dădu seama că pe canalul de transmisie se auzea vocea lui Ables. Se întoarse și făcu cîțiva pași către difuzor.

– Lecturi din Biblie, bombăni Fagin.

– Tocmai a început, rosti Coyle.

Banish privi în jur.

– Ce pasaj citește? întrebă.

Era sigur că i se va răspunde imediat. Jumătate din agenții Biroului Federal aveau o Biblie pe birou tot timpul.

– Din Psalmi, răspunse cineva de la centrala telefonică.

Fagin văzu că era Kearney, polițistul din oraș care se ridicase în apărarea lui Banish.

– Băiat silitor, îi spuse Fagin, întrebîndu-se ce dracu' căuta bobocul la centrala Biroului Federal.

– Nu de asta, răspunse polițistul. A spus chiar el ce urmează să citească.

Apoi privi peste umărul lui Fagin

– Domnule Banish!

Banish ridică o mînă, pentru a-l face pe Kearney să tacă. Stătea acolo, ascultîndu-l pe Ables sau gîndindu-se. În orice caz, nu făcea altceva.

– Ia-i piuitul, propuse Fagin.

Banish mai aşteptă puțin.

– Nu, răspunse. Îl mai lăsăm. Dacă îl întrerupem la jumătatea versetului, cei care-l ascultă de jos sau de oriunde, au să se gîndească la ce e mai rău.

Se uită la Coyle.

– Cînd termină de citit, închideți-l. Închideți-l dacă începe să turuie despre altceva. Dar numai după ce a terminat de citit.

– Domnle Banish, rosti Kearney.

Dar Fagin i-o luă înainte. Era mort de foame și avea de gînd să spună ce avea de spus.

– Mă duc să mănînc, rosti către Banish. Vii?

– Stai puțin, răspunse Banish. Era derutat. Fără îndoială, prezența lui Ables pe canalul radio îl neliniștea. Se întoarse către Kearney.

– Ce este?

– Sînteți căutat, domnule.

– Să răspundă Coyle.

– E pe linia cu exteriorul, insistă Kearney. O femeie.

Fagin văzu că ochii lui Banish se opresc asupra lui Kearney. Rămaseră așa, privind vag, ca și cînd ar fi văzut cu totul altceva.

– Transfer-o la mine în birou, rosti Banish.

– Mă duc să mănînc, repetă Fagin, dar Banish se îndrepta deja către fundul cortului.

Biroul

Banish se duse direct la telefon. Se uită la luminița care clipea. Își șterse mîinile de cămașă și ridică receptorul.

– Alo?

– John? John Banish?

– Da.

– Doctor Julie Reed la telefon.

Banish încercă să-și amintească.

– De la Sanatoriu, continuă doctorița Reed.

Banish se întoarse și se sprijini de birou.

– Doamna doctor Reed, rosti. Își apucă fruntea cu mîna și o strînse ușor. După o clipă, închise ochii.

– Bună ziua, John. Credeam că n-o să mai răzbesc pînă la tine.

– Da.

– Cum merge?

Banish deschise ochii. Dezamăgirea îl copleșea.

– Bine.

– Am citit despre tine în ziare. Își dai seama cît de surprinsă am fost. Am luat legătura cu niște persoane de la Sanatoriu mai mult într-o doară. Ele m-au sunat și mi-au dat numărul ăsta de telefon. Ziceau că nu e o idee rea să te sun.

– Mda, rosti Banish. Auzindu-i vocea fu cuprins de un val subtil de inerție. Parcă nici n-ar fi trecut toți acești ani și trăia încă în mijlocul micii comunități de podele sterilizate și oameni distruși.

– Nu mai lucrez la Sanatoriu, spuse doctorița Reed. Acum am un cabinet privat în Boston. Mi se întîmplă foarte rar să iau legătura cu un fost pacient. Spune-mi, John, continui cu terapia?

– Da.

– Tot poezie?

– Tot.

– Excelai în asta. Te-ai gîndit să publici?

– Acum lucrez la o traducere. Doar pentru mine, ca să-mi ocup mintea cu ceva.

– Ce traduci? întrebă doctorița Reed. Dacă poți să-mi spui.

– Un caiet de poezii în germană. Scrise de un gardian de grad inferior de la Buchenwald. Au fost găsite după eliberare. Mi-a făcut rost de ele un prieten, care avea un prieten în fostul OSS.

– Da, rosti doctorița Reed, ca și cînd și-ar fi tras răsuflarea, sună de-a dreptul fascinant. Nu-mi dau seama, gardianul acela mai avea un rest de omenie? Sau era un căpcăun, ca toți ceilalți?

– Nu cred că aș putea răspunde în două vorbe la întrebarea asta.

– Nemaipomenit. Cum merge cu cazul la care lucrezi?

– Am început negocierile, răspunse, pe un ton optimist folosit din reflex. Ar trebui ca totul să se termine în curînd.

– O situație îngrozitoare. Și moartea fetiței aceleia – o tragedie. Am urmărit totul în ziare. E remarcabil ceea ce se întîmplă acolo. Și teribil.

Banish își șterse fața cu palma.

– Doamnă doctor Reed, sînt sigur că n-o să te superi pe mine, nu am nici o secundă liberă...

– Ești în putere, John? Te simți în putere?

Banish fu mișcat de întrebarea ei.

– Destul de în putere.

– Te-ai vindecat cu totul de pe urma rănii?

Banish își pipăi cicatricea în partea de jos a torsului.

– A fost un gest foarte frumos să mă vizitezi la spital. N-am să uit asta.

– A fost ceva înfiorător. M-am ocupat eu însămi de Lucy Ames, într-o altă aripă a clădirii. După ce ai renunțat la acuzații. Era destul de puternică, înainte de ieșirea din spital. Destul de

integră psihic şi de raţională. Se opri o clipă, reflectînd. Nu ştiu de ce am vrut atît de mult să vorbesc cu tine, John. Ce anume, exact, m-a mînat s-o fac. Poate îngrijorarea, dar nu e deloc o dovadă de profesionalism să te interesezi de un fost pacient. Mai ales de un pacient de la Sanatoriu, dată fiind natura mai specială a locului. Dar mi s-a părut dintotdeauna că terapia pe care ai urmat-o acolo nu a fost dusă pînă la capăt. Că nu am avut destul timp. Asta m-a îngrijorat mereu.

– Acum chiar trebuie să plec, spuse Banish.

– Dar îmi dau seama, după vocea ta, John, că eşti puternic. Probabil că tu însuţi ai cerut acest caz. Îmi pare atît de bine de progresele tale... Ţi-ai revenit mai mult decît toţi ceilalţi, John. E un triumf, şi sper că-ţi dai seama de asta. Să ajungi pînă unde ai ajuns tu. Ai de ce să fii mîndru.

Doctoriţa Reed mai continuă puţin pe aceeaşi temă, apoi îşi spuseră la revedere. Banish rămase aşezat un timp, privind telefonul.

Vehiculul de sunet

Acum, în dubă se afla şi Perkins. Erau patru: Perkins, Banish, sunetistul şi el, Blood. Înăuntru mirosea vag a pui cu sos, menu-ul pe care îl avuseseră la cină. O farfurie din care cineva mîncase puţin se afla pe pupitrul de control, în faţa lui Banish.

Se făcea tîrziu şi toţi îşi dădeau seama de asta, îngrijoraţi. Banish se lăsase pe spate, în scaun. Clocea ceva.

– Mai pune-o o dată, rosti.

Sunetistul umblă la butoane şi conversaţia îndepărtată, adormitoare se auzi din nou.

Vocea lui Ables zicea:

– Esther! Vino-ncoace!

O voce de fetiţă, mai îndepărtată:

– Mama e-n camera din spate.

Ables, din nou, mai tare:

– Becca, ad-o-ncoace.

Apoi zgomot de paşi. Asta era tot. Banish rămăsese nemişcat, gîndindu-se.

– Care ziceaţi că e Esther? întrebă Blood.

– Cea de cinci ani, îi răspunse Perkins.

Sunetistul era intrigat.

– În camera din spate... probabil că acolo e postul ei.

– Watson!

Vocea îi surprinse; cel mai tare, pe Perkins, care nu mai fusese luat pe nepregătite pînă acum. Făcu un pas, postîndu-se în spatele lui Banish ca şi cum urma să se întîlnească cu Ables în persoană. Banish se aplecă, întinzîndu-se după microfon.

– Spune, domnule Ables.

– Unu: casa va fi trecută pe numele nevestei mele. Ea nu va fi arestată, şi nici Shelley sau copiii mei.

Banish se îndreptă de spate. Perkins scoase un carneţel şi un pix. Începu să scrie grăbit.

– Se face, răspunse Banish pe un ton calm. Mai departe.

– Doi: voi ieşi de pe pămîntul meu ca om liber. Voi ieşi din casa mea şi voi coborî la poalele muntelui. Camerele TV vor fi gata să filmeze arestarea mea.

– De acord, domnule Ables, începu Banish. Singura problemă pe care o văd este locul...

– Aşa vreau eu, Watson. Trei: nu mi se vor pune nici un fel de cătuşe.

Banish stătea, ascultînd. În mod clar, exista o problemă. Perkins mîzgălea în carneţelul lui, lîngă el.

– Patru: voi citi un discurs pentru televiziune în momentul arestării. Cinci: guvernul federal va admite în mod public că a conspirat şi este vinovat de uciderea cu premeditare a lui Judith Ann Ables.

Tăcerea care urmă însemna că Ables terminase. Banish se încruntă.

– Nu ne-nţelegem, rosti în receptor.

– Nu e vorba să ne-nţelegem, Watson. Aşa vreau eu.

Banish luă lista de la Perkins şi o parcurse în grabă.

– Unu, rosti. Toate declaraţiile pe care doreşti să le faci, politice sau de altă natură, le poţi transmite prin avocatul dumitale, la un anumit interval de timp după arestare. Doi: arestarea dumitale la pod ar putea stîrni o revoltă, ceea ce este periculos pentru siguranţa oamenilor mei. Deci nu sînt de acord. Trei: nici

eu, şi nici altcineva dintre noi, cei de-aici, nu sîntem autorizaţi să vorbim în numele Guvernului Statelor Unite ale Americii.

Se auzirâ un „clic" puternic şi un hîrîit. Ables trîntise telefonul. După o clipă de tăcere, urmă un „Ticăloşilor!", apoi zgomotul unor cizme îndepărtîndu-se.

Banish închise microfonul şi se întoarse în scaun. Era tras la faţă şi obosit, dar, spre surprinderea lui Blood, deloc dezamăgit. De fapt, părea chiar mulţumit.

– Ritualul? întrebă Perkins.

Banish încuviinţă din cap.

– Începe să se dea pe brazdă.

– Ce înseamnă „Ritualul"? îi întrebă Blood.

Perkins se întoarse către el ca şi cînd ar fi găsit o bancnotă pe podea.

– Ritualul de predare, rosti. Suspectul se pregăteşte să plece. Îşi goleşte buzunarele, îşi împarte lucrurile. Îşi rezolvă socotelile.

Îi aruncă o privire rapidă lui Banish, care era cu ochii aţintiţi în podeaua dubei, apoi se uită din nou la Blood.

– Un proces complex prin care trec înainte să se predea.

– Ca şi cum şi-ar face testamentul înainte de a pleca într-o călătorie lungă, rosti Banish, ridicîndu-se brusc în picioare şi făcînd un pas către uşa dubei. Am pus mîna pe el.

Cortul șerifilor

Șerifii erau adunați în cortul șerifilor, la micul dejun, pentru o întîlnire strategică de dimineață. Perkins, care o organizase, se gîndea că vor fi discutate aspecte legate de ridicarea taberei, ce urma să aibă loc după dezamorsarea situației. Scotea cu linguriță albușul unui ou fiert moale. Stătea între adjunctul său, Hardy, și un reprezentant al Crucii Roșii Americane ce nu purta cravată. Se mai aflau acolo Banish și Coyle, doi reprezentanți ai Echipei de Salvare a Ostaticilor, Fagin și încă un șerif, doi procurori ai Statelor Unite din Helena cu care Perkins făcuse deja cunoștință, o stenografă de la GS-5 și Blood, șeriful ținutului. Starea generală era de optimism. Cu toții întrezăreau sfîrșitul unui asediu prelungit și erau mulțumiți de treaba pe care o făcuseră, bineînțeles cu excepția lui Fagin, pe care nu l-ar fi mulțumit decît o acțiune ceva mai rapidă decît un război-fulger și a lui Banish, care părea distrat. Perkins credea că din cauza tăcerii de peste noapte a lui Ables.

Protocolul capitulării se afla pe lista procedurilor Operațiunilor Speciale, deci era binecunoscut tuturor celor de față care se adunaseră doar pentru a pune la punct detaliile, astfel încît evenimentul să se producă fără a da naștere unor situații neprevăzute – și pentru a se asigura că arestarea va avea loc după litera legii. Erau cu toții de acord că se ajunsese prea departe ca să-și permită să se poticnească de cine știe ce amănunt tehnic.

După arestare, sarcina de a-l prelua pe Ables revenea Echipei de Salvare a Ostaticilor. Aceasta se asigurase deja că va beneficia de serviciile unui elicopter militar UH-60 Black Hawk, care va fi sub comanda unui membru al Regimentului 160 de

Aviație „Night Stalkers" pentru Operațiuni Speciale. Elicopterul era deja pe drum de la baza lui din Fort Campbell, Kentucky. Ables urma să fie transferat, sub paza Echipei de Salvare a Ostaticilor, în custodia Tribunalului Zonal din Helena, unde avea să fie reținut pînă al trimiterea în judecată.

Un elicopter special, medical, urma să o ducă pe doamna Ables la un spital din Great Falls, unde avea să primească îngrijiri, urmînd apoi să fie interogată împreună cu doamna Mellis. Copiii erau dați în grija bunicilor după o masă hrănitoare, examinări medicale și psihologice de rutină și interogare separată. Cînd se ajunse la acel punct, Banish luă cuvîntul pentru prima oară, aducîndu-le aminte tuturor că preocuparea lor de căpetenie era salvarea copiilor.

Starea de alertă avea să fie menținută pînă cînd Ables se va afla la bordul elicopterului. Apoi agenții și șerifii vor urca pînă la cabană, pentru a constitui un cordon de securitate în zonă. În acțiune va intra o echipă judiciară a FBI care va perfecta o examinare punct cu punct a clădirii și terenului înconjurător, inclusiv teste balistice și fotografii în culori, ca posibile probe ulterioare în justiție. Armele urmau să fie inventariate, adunate la un loc și expuse pe o masă amplasată afară, pentru presă. Perkins va citi o scurtă declarație în fața cabanei, referindu-se la condițiile aspre dinăuntru și sfîrșind cu o enumerare a diferitelor agenții care participaseră la operațiune. Toate întrebările vor fi adresate Departamentului Justiției.

La acel punct, Fagin, care stătea lîngă șeriful mai tînăr și ocupat cu notițele, obiectă.

– Ne trebuie o variantă de rezervă. O rețea-filtru, pentru cazul că lucrurile se-ncurcă.

– Protocolul curent e mai mult decît suficient, răspunse Perkins. În orice situație, nu trece nimic de noi.

– Dacă lucrurile iau o întorsătură urîtă, insistă Fagin, apare deruta. Ables ar putea să facă niște lucruri care să ne scape de sub control. Cu ce credeți că se ocupă el acum? A tăcut mîlc aproape douăsprezece ore. Credeți că joacă șeptic?

– Noi sîntem stăpîni pe muntele ăsta, rosti Perkins peste masă. În momentul în care vedem că iese, intrăm în alertă maximă şi ne repezim cu toţii la cabană.

Problema mai fu dezbătută o vreme, după care se trecu mai departe fără gălăgie. Majoritatea era de acord cu planul existent, iar Banish, despre care nu se ştia dacă ascultă sau nu, nu ridicase nici un fel de obiecţii. Singurul punct la care mai luă cuvîntul fu desfăşurarea Grupului pentru Operaţiuni Speciale al Serviciului Şerifilor pentru asigurarea securităţii la pod.

– Sub nici o formă nu se va trage în civili, ordonă. Gaze lacrimogene şi bastoane cu şocuri electrice, în caz de necesitate, dar nu trageţi sub nici o formă. Să le fie clar tuturor.

Nimeni nu prevedea nici un fel de problemă din acest punct de vedere. Grupul pentru Operaţiuni Speciale al Şerifilor avea o experienţă vastă în stăpînirea revoltelor şi a mulţimilor.

Perkins le spuse atunci tuturor să ia în mînă foile tipărite la imprimantă, pe care le aveau în faţă. Acestea conţineau programul elaborat de el pentru ridicarea bazei de operaţiuni. Estima că evacuarea completă a autorităţilor federale va avea loc în termen de douăzeci şi patru de ore de la plecarea lui Ables. Pe listă se aflau transportul tuturor mijloacelor grele, vehicule şi generatoare, inventarul şi încărcarea materialelor refolosibile de felul corturilor, ca şi a tuturor rezervelor neutilizate, indicaţii de astupare a latrinelor şi de demontare a bucătăriilor. Plus transportul la aeroport al personalului federal, cu indicaţii speciale referitoare la Banish şi la el, Perkins. Ei urmau să zboare pînă la Washington, pentru consulturile generale de după misiune.

Se prevedea că protestatarii se vor dispersa după ieşirea lui Ables din cabană. Conform aranjamentelor prealabile, Crucea Roşie va supraveghea întoarcerea locuitorilor muntelui la casele lor, după evacuarea autorităţilor federale. Nu era considerată necesară, şi nici nu fusese oferită, nici un fel de compensaţie pentru vătămări aduse proprietăţilor particulare în timpul încercuirii. Aşa hotărîse Departamentul Justiţiei.

Către sfîrşitul expunerii, la care Perkins lucrase aproape toată noaptea, Banish se ridică în picioare şi ieşi din cort, fără a

da nici un fel de explicații. Îl priviră cu toții îndepărtîndu-se. Șeriful ținutului își ceru scuze și îl urmă, la scurt timp.

Biroul

Banish intră grăbit în birou. Se săturase. Vedea lucrurile într-un mod deformat. Erau soția și fiica lui și avea să le sune, ca oricare altul. Ocoli biroul, se așeză și ridică receptorul. Apăsă un buton, pentru a cere centralei o linie cu exteriorul.

Atunci intră Blood. Banish își îndepărtă receptorul de ureche.

– Ce este? întrebă aspru.

Blood se apropie de birou.

– S-au întos manifestanții.

Banish încuviință cu un gest scurt al bărbiei:

– N-a fost nici o minune?

Blood scuturâ din cap.

– Acum, problema e că, se pare, am moștenit o mulțime de oameni de acolo. Cred că dezamăgirea i-a mînat încoace. Au blocat ambele sensuri ale drumului, sînt cel puțin o mie. Vor un spectacol, bănuiesc. Vor ceva, orice.

Banish auzi un glas mic în cască. Era Kearney. Puse receptorul în furcă nerăbdător, bătînd din picior sub masă.

– Magazinul de arme despre care ți-am spus a fost spart azinoapte, continuă Blood. Jefuit. Arme de foc, cuțite, arbalete – peste șaizeci de bucăți. Au luat și toată muniția.

Banish își frecă fața insistent.

– Ai suspecți?

– Două cuvinte, pictate cu aerograful pe rastelurile de puști golite: „Război sfînt".

– Război sfînt, repetă Banish, dînd din cap.

– Și încă ceva: ieri, către ora închiderii, a fost mare înghesuială la Banca Huddleston Dime. A trebuit să încuie ușa din față. A fost aproape răzmeriță.

– Doamne Dumnezeule, rosti Banish.

– Și-au pierdut capul. Au ajuns să vorbească despre raiduri și invazii. Unii dintre ei, în orice caz – sînt sigur că alții văd în

lucrurile astea izbucniri de isterie colectivă şi nu vor decît să-şi pună banii la adăpost.

– Tot ce ai de făcut este să îi calmezi.

– Situaţia e explozivă. Am înţeles că acum urmează şi un război rasial, deşi nu ştiu exact ce şi cum. Au făcut din Glenn Ables un soi de principiu pentru toate convingerile lor. Se pregătesc de revoluţie.

– Bun, rosti Banish, vrînd să termine mai repede.

– Încă un lucru, continuă Blood, scoţînd ziarul local şi apucîndu-se să-l despăturească. Renunţă însă, punîndu-şi-l la loc sub braţ şi mărginindu-se să-i spună lui Banish:

– În ziarul de azi. Au obţinut de la tribunal o copie a citaţiei trimise lui Ables. N-a mînţit în privinţa termenului. A fost eroarea grefierului. Data era greşită.

Banish ridică ochii la el, pentru o clipă.

– Crezi că e nevinovat? întrebă răstit, făcînd brusc impresia că abia se mai stăpîneşte. După tot ce s-a întîmplat? Traficant de arme. De explozibil. Relaţii cu rasişti violenţi. Asasini de agenţi federali, ucigaşi de poliţişti.

Blood scuturâ din cap.

– Cred că e vinovat. De o mulţime de lucruri. Mai puţin ăsta, poate.

Banish ridică mîna pînă la înălţimea capului şi o strînse într-un pumn tremurător.

– Doamne, rosti, apoi vru să se ridice. Atunci, ar trebui să plecăm cu toţii acasă, nu?

– N-am spus asta.

– Atunci de ce-ai venit la mine şi mi-ai spus tot ce mi-ai spus? Te-ai hotărît aşa, dintr-o dată, să devii un cavaler cruciat?

– Dacă vrei...

– În sprijinul celor vinovaţi?

– În sprijinul a ceea ce e drept. A ceea ce e legal. Cred că am discutat despre asta ieri. Şi mi-ai cam frecat ridichea, la drept vorbind.

Banish dădu din cap.

– Bun. Perfect. Dar ce faci tu e frecţie la picior de lemn, şi ştii. Pentru că acum nu mai am de ales. Am fost trimis pe muntele ăsta ca să fac o treabă. Şi am făcut-o, am să termin ce-am

început, la dracu'! Şi pe urmă, n-au decît să se certe cît or vrea, la tribunal. Nu mă interesează. Dacă balonul se dezumflă, foarte bine. Am să citesc despre asta în ziare.

Blood încuviinţă din cap.

– În regulă.

– Ce cuvinte ai vrea să folosesc? continuă Banish. „Nedorit"? „Nefericit"? „E o situaţie nefericită"? Poftim, barem ştim pe ce călcăm. Fiecare cu ale lui. Tu, eu, Ables, toţi. Da? Asta ai vrut să auzi de la mine?

– Înţeleg care este situaţia.

– Nu am voie să-mi pese. Nu asta am eu de făcut aici.

Blood dădea din cap.

– Te înţeleg, rosti.

Banish îşi dădu seama că a exagerat cu protestele. Dădu totul la spate înălţînd emfatic din umeri şi ridicînd mîinile, iar Blood dădu din nou din cap.

– Asta e, rosti Banish.

Blood aprobă iarăşi din cap şi ieşi.

Banish rămase nemişcat, adunîndu-şi gîndurile.

– Doamne, rosti încă o dată.

Apoi ridică receptorul şi îl chemă pe Kearney.

– O linie cu exteriorul, îi ceru.

– Da, domnule.

Tonul veni imediat. Banish ştia numărul pe dinafară. Îl formă atent. Legătura se făcu, iar el trecu receptorul la cealaltă ureche. Îşi frecă faţa, care-l mînca. Aşteptă şase apeluri lungi, goale, pînă ce fu limpede că nu va răspunde nimeni. Atunci, Coyle dădu la o parte pînza de la intrare şi anunţă:

– Ables pe fir.

Vehiculul de sunet

– Watson.

Glasul suna straniu, obosit.

– Da, domnule Ables, răspunse Banish.

– Nu-mi place tancul ăla de-afară.

Banish se uită repede la Fagin, care stătea lîngă el. Tancul se afla acolo mai ales pentru intimidare. Fagin ridică din umeri.

– Tancul, rosti Banish în receptor.

– E prea aproape. Ştiu ce-ar putea să facă o chestie ca aia din casa mea, dacă ies.

– Am să le spun să-l dea înapoi.

Ables începu să vorbească mai cumpănit.

– N-am prea dormit de cînd au început toate astea, rosti.

– Nici azi-noapte?

– Am vegheat, cu copiii. Ne-am rugat împreună. Pentru un semn.

Banish aruncă o privire pe raportul sunetistului, unde se pomenea despre una sau mai multe fetiţe plîngînd, înainte de răsăritul soarelui.

– Copiii nu vor să ies, rosti Ables. Ar prefera ca tancul acela să ne radă casa de pe faţa pămîntului decît să mă vadă ieşind.

– Le cer să dea tancul înapoi, domnule Ables.

– Nu voi fi arestat decît de un om alb.

Banish încuviinţă din cap.

– De acord, rosti.

Nu putea să pară prea grăbit.

– Casa va fi pusă pe numele soţiei mele. Ea, Shelley şi copiii mei nu vor fi arestaţi. Camerele TV se vor afla de faţă cînd ies. Vor avea lumini, ca să pot să le văd. Nu mi se vor pune cătuşe pe proprietatea mea şi mi se va permite să-mi salut susţinătorii.

În sunetele abia auzite de dezaprobare ale celor din jur, Banish simţea propria epuizare şi dezamăgire.

– Domnule Ables, aşa ceva nu se poate.

Un moment de tăcere, apoi, din nou vocea lui Ables în difuzoare.

– Watson, se mărgini să zică.

Părea obosit, lipsit de vlagă.

– Ai auzit la radioul dumitale că oamenii fac de veghe la poalele muntelui. În primul rînd, presa a exagerat cu numărul lor. În al doilea, au trecut nouă zile, şi au mai rămas doar cîţiva.

Într-o negociere de ostatici, numele minciunii era *dezinformare*.

– Cu toate astea, continuă Banish, nu pot să te las să faci ceva care ar putea de naştere unei revolte.

– Ştiu că sînt destui oameni acolo jos, Watson, răspunse Ables. Sînt sigur. Oameni de ispravă, pe care te poţi bizui. Oameni cu frica lui Dumnezeu. Eşti gata să mă minţi, atunci cînd asta serveşte scopului tău. Sînt toţi acolo, jos, aşteptînd. Mă aşteaptă pe mine.

Răspunsul lui Banish veni imediat.

– Ce-ai dori de la mine, domnule Ables? Să fiu de acord cu tot ce-mi ceri, să-ţi spun că sînt sute de oameni acolo, jos, că poţi să-i saluţi, să le faci cu mîna şi să le ţii discursuri, să faci ce vrei după ce cobori de acolo? Şi pe urmă, cînd eşti în mîinile noastre, să-mi iau vorba înapoi? Eu încerc doar să ajung la o înţelegere cinstită. Oricît de greu de crezut ţi s-ar părea, eu garantez pentru dumneata.

Banish îşi calculase riscul. Ables tăcu un lung răstimp.

– Domnule Ables.

Banish îl privi pe sunetist, care îi confirmă că mai era pe fir.

– Domnule Ables, repetă.

– Copiii mei te urăsc, Watson.

Banish simţi cum faţa i se goleşte de sînge.

– Domnule Ables.

– Vor scuipa pe mormîntul tău.

– Domnule Ables.

– Fără salut, atunci. Dar *şi fără cătuşe*!

Banish îşi întoarse privirea către Fagin. Acesta înălţă uşor din umeri. Banish ridică din nou microfonul, se hotărî, apoi aşteptă. O clipă. Şi încă una.

– De acord, domnule Ables. Accept termenii dumitale. Înţeleg că am ajuns la un consens.

– Să ştiţi că aveţi de-a face în continuare cu un bărbat, lipitorilor! Cu un bărbat nevinovat.

– Domnule Ables, avem o înţelegere?

– Ticăloşilor! Laşilor!

– Domnuel Ables...

– Crezi în Iehova, domnule Watson?

Brusc alarmat, Banish se concentră din nou.

– Domnule Ables, am acceptat termenii dumitale şi n-am să-i încalc. Avem o înţelegere?

– N-aveţi decît să-mi luaţi viaţa, rosti Ables, acum ceva mai încet. N-aveţi decît să-mi luaţi viaţa, păgînilor! Să-mi luaţi pămîntul, să-l călcaţi în picioare. Dar credinţa n-o să mi-o luaţi niciodată.

Banish se îndreptă în scaun.

– Domnule Ables, am ajuns la o înţelegere. Acum eşti dispus să ieşi? Se opri, aşteptînd îndelung răspunsul. Eşti dispus să ieşi, domnule Ables?

– Cred că Iehova are un plan cu fiecare dintre noi.

Urmă clic-ul uşor care anunţa că legătura fusese întreruptă.

– Domnule Ables... Domnule Ables... se încăpăţînă Banish.

– Mama mă-sii, scuipă Fagin.

– Domnule Ables! insistă Banish, devenind din ce în ce mai îngrijorat.

– Ce, a înnebunit de tot? întrebă Blood în spatele lui.

– Mai rău, răspunse Perkins. Cu Ritualul de Predare e o problemă...

Banish închise microfonul şi se lăsă brusc pe spate.

– E identic cu Ritualul de Sinucidere, rosti.

Se întoarse către sunetist.

– Sună-l. Îl vreau din nou pe fir.

– Mai dă-l în mă-sa, se băgă Fagin. Lua-l-ar dracu'. Lasă-l să-şi roadă unghiile.

Banish se întoarse. Era din ce în ce mai alarmat.

– Îl vreau viu.

– Îţi convine să zici asta, răspunse Fagin. Eu sînt mai negru de felul meu.

– Ar putea să-şi omoare soţia şi copiii.

– Nu răspunde, rosti sunetistul, de lîngă el.

– Da' ştiu că-i bună, spuse Fagin. E bună rău de tot. Acum n-avem altă treabă decît să ne dăm de ceasul morţii să-i salvăm viaţa cretinului ăstuia pe care-am fost trimişi aici ca să-l omorîm.

Banish se ridică în picioare.

– N-am fost trimis să omor pe nimeni.

– Iisuse – Perkins stătea în spatele tuturor, cu un aer buimac – Iisuse, nu putem să facem din omul ăsta un martir. Dacă se-alege cu un loc de veci – Iisuse...

– Domnule Banish!

Banish se răsuci pe loc, auzindu-se chemat.

– Agenții de la Alcool, Tutun și Arme de Foc au sosit.

Banish se clătina. Evită să privească pe cineva în față, încercînd să-și stăpînească disperarea.

– Spuneți-le celor de la Salvarea Ostaticilor să fie pe poziție, acolo sus. Și continuați să încercați cu telefonul.

Biroul

Banish intră. Riga și Crimson îl așteptau, așezați.

– De ce l-ați aranjat pe Ables? îi întrebă, sărind peste politețuri. Nu mai era timp de așa ceva, acum.

– Care-i treaba? spuse Riga. Avem și noi o slujbă, și tu ne chemi înapoi și nu ne lași să ne-o facem. Doar ai dosarul.

– Lasă dosarul.

Banish se postase dinaintea lor.

– De ce tocmai pe Ables? continuă. Sînt atîția membri activi ai Rezistenței Ariene în tabără. De ce tocmai pe Ables?

– Ce vrei să spui? întrebă Riga.

– Ați avut un informator chiar în buricul taberei Rezistenței Ariene Albe și l-ați folosit ca să înhățați un nebun mistic cu pușcă și cu accese de grandoare. Un rasist din afara Rezistenței, supărat pe viață, care locuia pe vîrful unui munte, la cîteva mile distanță.

– Ce înseamnă asta? rosti Riga. De ce te interesează?

– Cum de l-ați umflat doar pentru o pușcă-mitralieră și nici un fel de explozive?

– Ți-am spus de ce.

– De ce n-au existat martori oculari la întîlnirea voastră cu Ables?

Riga deschise gura pentru a răspunde, apoi se răzgîndi. Alături de el, Crimson se uita la Banish, tăcînd.

– De ce nu avea nici unul dintre voi un microfon?

Nici unul dintre cei doi agenți nu spuse nimic.

– De ce n-a fost recuperat nici un ban de la Ables după ce v-a vîndut Berreta? Şi de ce tocmai el, cînd nu avea nici un fel de antecedente?

Tăcere.

– Ce contacte anterioare aţi avut cu Ables?

Riga îi aruncă o privire piezişă lui Crimson.

– I-aţi făcut vreo vizită la cabană? îi întrebă Banish, mai tare.

Tăcere.

– L-aţi amenințat vreodată cu arestarea, dacă nu cooperează cu voi?

Tăcere. Cei doi agenți aşteptau.

Banish se ambalase singur, devenind de-a dreptul furios.

– De ce dracu' nu ziceţi nimic?

Agenții se uitară unul la altul. Riga se lăsă încet în scaun, cu o expresie severă şi cu ochii îngustaţi, iar Crimson rămase neclintit cu mîna lui politicoasă, care acum îi trăda îngrijorarea. Nu asta era regula jocului.

– Nu pui întrebările care trebuie, rosti.

Cortul de comandă

Agentul Banish se întoarse în cort imediat după ce le ceruse agenților de la Alcool, Tutun şi Arme de Foc să plece. Se apropie de Brian, al cărui telefon îl folosi, formînd un număr. Brian auzi în cască apelurile neurmate de răspuns. Agentul Banish aştepta, iritat. Îşi freca partea arsă a feţei. Cînd închise, Brian îşi dădu seama că vorbea singur, în şoaptă. Apoi scrise pe o bucată de hîrtie numărul de telefon, cu prefix. Îl răsuci pe Brian cu tot cu scaunul lui rotitor şi îi arătă hîrtia.

– Lasă ce faci acum, îl instrui. Din momentul de faţă, ai o altă misiune. Formează numărul ăsta. Nu te opreşti decît atunci cînd răspunde. Atunci, mă cauţi imediat. E telefonul de-acasă al soţiei şi fiicei mele din Cincinnati, Ohio, şi trebuie neapărat să vorbesc cu ele. Ai înţeles?

– Da, domnule, răspunse Brian.

– Asta e unica ta responsabilitate, începînd de acum. E clar?

– Da, domnule, rosti Brian, încuviințînd din cap.

Apoi, agentul Banish ieși. Brian nu puse nici un fel de întrebare. Nici măcar nu-i spuse agentului Coyle. Începu pur și simplu să formeze numărul.

Vehiculul de sunet

Fagin trecu de scaunul lui Banish. Acesta stătea cu capul în mîini. Șeriful indian se afla într-o parte, cu brațele încrucișate neglijent, sprijinit de perete.

Trecerea timpului îl înnebunea pe Fagin.

– Cît e ceasul? întrebă.

– Patru, răspunse Perkins din spatele lui.

– Mama lui!

– Watson!

Banish reacționă rapid, apăsînd pe butonul microfonului.

– Domnule Ables, te-ai hotărît să ieși?

– Sînt obosit, Watson, rosti Ables cu voce slabă. N-am fost în viața mea atît de obosit.

– De ce nu ieși, atunci? Ieși și rezolvă-ți problemele cu legea, domnule Ables. Pe urmă dumneata și ai dumitale puteți să dați tot ce s-a întîmplat la spate și să vă vedeți de-ale voastre.

– Watson, rosti Ables, după care oftă sau își înăbuși un chicotit. Ai limba despicată, Watson. Sînt acuzat de uciderea unui reprezentant al autorităților federale. N-am să apuc ziua în care să mai ies din închisorile voastre federale.

Pînă și Blood se dezlipi de perete, în acea clipă. Nu exista un semnal de alarmă mai grăitor decît ceea ce tocmai auziseră.

– Domnule Ables, rosti precipitat Banish, știu că lucrurile nu arată prea încurajator de acolo, de unde te afli, dar nu trebuie să ne pripim cu concluziile. Îți garantez că vei avea parte de un proces echitabil...

– Într-un tribunal federal. Are grijă guvernul de asta. Un linșaj legalizat. Sau au să economisească oamenii tăi banii contribuabililor, Watson?

– Domnule Ables, ascultă-mă – Banish se sprijinea de microfon – pari extrem de prost dispus.

– Ticălos... plin de venin.

Ables vorbea cu întreruperi, obosit, oprindu-se pentru a respira adînc.

– Tu cui ai să te predai, Watson? Ţie cine îţi va executa sentinţa?

– Domnule Ables, rosti Banish, Domnule Ables! Ai de gînd să ieşi?

Repetă, mai tare:

– Ce-ar fi să ieşi chiar în clipa asta?

Aşteptară cu toţii o vreme, dar asta era tot. Ables închisese şi plecase. Banish se lăsă în scaun. Fagin se apropie de el. Ştia ce urmează.

– E de-a dreptul disperat. Ar trebui să intrăm chiar acum peste el.

– Nu, răspunse Banish fără să se întoarcă. Încearcă să-l prinzi din nou, rosti către sunetist.

– Ascultă-mă, insistă Fagin. A luat-o pe arătură rău de tot, în coşmelia aia a lui. E din ce în ce mai periculos. Noi noi nu sîntem proaspăt duşaţi şi dormiţi, dar cel puţin avem viteză, elementul-surpriză, tactici mai bune...

Banish se întoarse către el.

– Copiii, la dracu'! rosti, ridicîndu-se în picioare. De ce dracu' crezi – dădu din mînă, stîngaci – că ne batem capul în halul ăsta? De ce crezi că sîntem aici, în primul rînd? Sîntem aici ca să salvăm nişte vieţi, pentru numele lui Dumnezeu. Nu ca să omorîm pe cineva. Copiii, Fagin!

Fagin îşi aţinti ochii în tavan şi încuviinţă din cap. Ştia foarte bine ce mă-sa au de făcut aici. În momentul de faţă, aveau de făcut psihoterapie.

– Şi dacă ne duce cu zăhărelul? întrebă, în spatele lui, şeriful indian. Dacă face pe mortul? Noi ne facem numărul nostru, de unde ştim că el nu şi-l face pe-al lui?

Banish scutură din cap, dezaprobator.

– Trebuie să aşteptăm. Să aşteptăm şi iar să aşteptăm.

Părea că încearcă să se convingă pe el însuşi. Situaţia era cît se poate de tensionată şi altceva nu aveau de făcut ca să nu se urce pe pereţi. Se ridică şi se îndreptă către cealaltă parte a dubei, ciocnindu-se de Perkins şi făcînd un pas în lături, furios.

Se auzi un pîrîit în urechea lui Fagin. Acesta își apăsă cu degetul casca în ureche, apoi își porni radio-ul.

– Vine imediat, spuse.

Banish îl privi peste umăr. Fagin rînjea larg.

– O să-ți placă asta, rosti.

Banish se întoarse, privind monitoarele alb-negru. Apoi plecă împreună cu Blood. Ceilalți rămaseră pe loc, încercînd să nu se privească. Fagin zîmbea și scutura din cap, plimbîndu-se încet, în sus și-n jos.

Podul

Blood coborî din Jeep-ul guvernamental după Banish, la jumătatea distanței dintre capătul drumului și podul de fier. În fața lor se întindea o mare de manifestanți, îngrămădiți umăr la umăr, umplînd cu totul spațiul larg de după pod și lățindu-se în ambele sensuri ale șoselei, pînă la locul unde copacii îi ascundeau vederii. Stăteau liniștiți, fără să strige nimic. Nici un fel de discursuri, nici un fel de agitație. Stăteau tăcuți în apusul din ce în ce mai întunecos, se uitau la ce se întîmpla pe munte și așteptau.

Singurele siluete care se detașau pe acest fundal erau vreo duzină de tineri rași în cap, chirciți, fără cămăși, pe stîncile zimțate din dreapta podului. Pe pielea albă aveau tatuaje mari cu svastici, și tot svastici alcătuiau curelele galbene înfășurate în jurul cizmelor lor negre. Se rădeau pe cap, în pîrîul mîlos. Se ghemuiau acolo, provocator, și-și trasau dungi curate cu aparatele de ras pe țeste, luînd apoi apă în căușul palmelor și spălîndu-și pielea acum netedă a capului.

Un șerif de la pod se apropie de Blood și de Banish și se prezentă ca fiind Orton. Le raportă că fusese o sperietură cu o bombă mai devreme, că șerifii au admonestat mulțimea și că, de atunci, nu s-a mai întîmplat nimic.

Banish le ordonă lui Orton și celorlalți vreo patruzeci de șerifi de la pod să-și pregătească echipamentul de revoltă. Apoi își repetă dispoziția să nu se tragă în civili, oricare ar fi situația.

Blood își dădu seama că un număr de capete încep să se întoarcă spre ei. Credincioșii adunați îl recunoscură pe Banish și scandaloasa descoperire trecu din gură-n gură, în șoaptă, prin mulțime.

Banish îi privea.

– Nu vom cîștiga aici, rosti liniștit.

Blood se întoarse și îl privi.

– Poftim?

– Nu vom cîștiga aici, repetă Banish, privind gloata. Nu se va termina bine.

– Ce vrei să zici?

Banish nu răspunse.

Cîteva voci se ridicară atunci din grămadă, cu întreruperi, dar din ce în ce mai tare. Banish îi asculta cum îl provoacă și-l înjură. Rămase acolo încă o vreme, părînd să accepte ocările. Apoi se întoarse, urcă în Jeep și porni pentru ultima dată către vîrful muntelui.

Vehiculul de sunet

În spatele ochilor închiși, Banish naviga pe un tărîm întunecat. Aștepta. Mintea înfierbîntată i se răcorise în cele din urmă. Acolo, în întuneric, era pace. Ochii i se relaxaseră în negura amorfă, umedă.

Îi deschise. Era așezat pe treapta ușii laterale a dubei cu capul în palme, și-și apăsa pantofii, cu toată talpa, în pămîntul buruienos. Ridică ochii. Kearney stătea în lumina crepusculară, dinaintea lui. Banish vru să se ridice în picioare.

– Nu răspunde, spuse repede Kearney, pentru a-l împiedica s-o facă. Nici acum nu răspunde. Vroiam doar să știți că sun în continuare. Am format numărul fără oprire.

Banish se așeză la loc pe treapta de metal.

– Trebuie să fi ieșit undeva, rosti Kearney.

Banish încuviință din cap, obosit. Kearney îl privea.

– Mă întorc acum la treabă, spuse, vroiam doar să vă asigur că...

Lăsă fraza fără sfîrșit.

– Mă întorc la treabă.

– Vreau doar să vorbesc cu ele, rosti Banish.

Kearney încuviinţă repede din cap.

– Vă înţeleg.

– Acum sînt mai bine. Trebuie să dau de ele, ca să le spun asta.

Kearney încuviinţă din cap.

– Ştiu şi eu ce înseamnă o familie, domnule.

Se priviră unul pe altul, apoi privirea lui Kearney căzu în ţărînă, iar poliţistul se întoarse, vrînd să se îndepărteze.

– Mai... rosti Banish mai curînd decît „Stai", nu implorîndu-l, dar cumva pe acelaşi ton. Kearney se opri şi se întoarse şovăitor, apoi făcu cîţiva paşi înapoi. Banish scutură din cap.

– Ascultă, spuse. Nu mai am prea mulţi prieteni. Dar cunosc încă vreo cîteva nume, în Birou. Nişte oameni pe care aş putea să-i sun.

Faţa lui Kearney se goli treptat de orice expresie, dîndu-şi seama ce i se propunea. Gura i se deschise şi se mai apropie puţin.

– Nu sînt sigur că are să folosească la ceva, continuă Banish.

– Domnule... Kearney privea în pămînt, clipind. Scutura din cap, încet. Domnule, asta înseamnă lumea-ntreagă pentru mine.

Banish scutură din cap.

Kearney continuă, cu ezitări.

– Cînd au început toate astea, spuse, a fost nemaipomenit să fiu şi eu în mijlocul evenimentelor. Eram pur şi simplu... pur şi simplu gata. Nu-mi dezlipeam ochii de la dumneavoastră. În cursul evenimentelor, de cîte ori puteam... domnule Banish. Şi-mi dau seama că aş dori şi eu să fac ceea ce faceţi dumneavoastră aici. Să fiu ceea ce sînteţi. Şi faptul că mi-aţi dat o şansă, în cortul de comandă...

Se opri şi privi în jos, la Banish.

– Dar cînd mă gîndesc la Leslie... Leslie e nevastă-mea. Şi la copilul pe care o să-l avem...

Acum, Banish îl vedea cu ochi mari, limpezi. Urmărea schimbările de pe faţa lui. Ştia că este refuzat.

– Îmi dau seama ce poate face slujba asta dintr-un om, spuse Kearney. Şi mă gîndesc că trebuie mai întîi s-o pornim pe dru-

mul nostru comun, Leslie şi cu mine. Nu pot să nu fac asta, domnule. Trebuie să mă gîndesc la ea, în momentul de faţă. Ceea ce mă face să cred că poate nu sînt făcut pentru meseria asta, cel puţin nu acum. La drept vorbind, nu sînt sigur.

Banish încuviinţă din cap. Kearney se mai apropie puţin.

– Dar, domnule, rosti, ridicîndu-şi mîna şi întinzîndu-şi palma deschisă către Banish.

Acesta privi palma tînără brăzdată de linii, dar nu de cicatrici, apoi îşi ridică ochii la Kearney, la expresia cu care copilul acela stătea acolo, în faţa lui. Îi apucă mîna şi i-o scutură puternic.

– Vă mulţumesc, domnule, spuse Kearney. Vă mulţumesc.

Apoi se îndepărtă. Banish nu se uită după el. Încă nişte ochi pe care îi făcuse să se deschidă şi să se-nspăimînte. Zîmbi amar, privind în pămînt. Cîţi ani îl despărţeau de Kearney? Treizeci? Iisuse! Se întrebă ce preţ ar trebui să plătească pentru ca s-o ia din nou de la capăt. Să aibă o a doua şansă, să nu mai facă greşelile pe care le-a făcut. De cîte şanse ai parte, pe lîngă cea pe care-ai avut-o deja? se întrebă. Şi cîte irosiri? Şi cîte, exact, îi mai rămăseseră?

– Watson!

Inima lui Banish se opri, cînd vocea îl chemă de undeva, din spate. Se ridică şi intră din nou în dubă, trecînd pe lîngă Fagin, pentru a se aşeza pe scaun.

– Domnule Ables, te-ai hotărît să ieşi?

– Tu unde-L găseşti pe Dumnezeu, Watson?

Banish se stăpîni.

– Domnule Ables, nu avem timp de aşa ceva acum. Te-ai hotărît să ieşi?

– Tu unde-L găseşti pe Dumnezeu, Watson?

– Poftim?

– Acolo unde tremuri. Acolo Îl găseşti, Watson. Acolo te găseşte. Acolo unde camea se înmoaie pe tine şi părul de pe ceafă ţi se zbîrleşte. Acolo unde te simţi slab. Unde strigi şi eşti trîntit în genunchi.

– Domnule Ables, rosti Banish, ştergîndu-şi faţa, nu eşti deloc în apele dumitale. Sînt cît se poate de sincer cu dumneata.

– Am să-ţi spun un mic secret, Watson. Glontele acela care mi-a lovit soţia, prin uşă. Cel pe care l-aţi tras voi, asasinilor. N-aş vrea să vă dau satisfacţie, dar... m-a lovit şi pe mine.

Graba fu mai tare decît precauţia, în vocea lui Banish.

– Domnule Ables, ai nevoie de îngrijiri medicale imediate. Cît de rău eşti rănit?

– E şi Banish cu tine?

– Nu... Domnule Ables...

– El e cel care a pus toată treaba asta la cale, Watson. Acum ştiu. El şi toată maşinăria aceea guvernamentală coruptă a voastră.

– Domnule Ables! Banish era disperat. Simţea că se topeşte în scaun. Bine, spuse în cele din urmă. Bine, domnule Ables. Poate că s-a exagerat cu dumneata, la început. Poate că ai dreptate. Totul a fost pus la cale. Ai încurcat-o. Cu toţii o mai păţim. Dar ce-ar fi să ieşi, pentru a rezolva problema?

– Ce-au făcut cu trupul fiicei mele?

Banish îşi pierduse din nou capul şi se precipita.

– A fost dat în grija rudelor dumitale, domnule Ables.

– N-au să mă lase să particip la înmormîntare, Watson, nu-i aşa? Voi lipsi de la înmormîntarea propriei mele fete.

Era acolo, în vocea lui. Banish simţea tensiunea celor care se mişcau în spatele său. Puse din nou mîna pe microfon.

– Domnule Ables, rosti. Insist să ieşi de-acolo imediat.

– M-am rugat cu copiii mei, Watson. Pentru îndrumare şi iertare. Dar mărturisirea ta cine o va auzi? A ta, Watson, care ai pornit război împotriva cărnii...

– Domnule Ables – Banish aproape ţipa – ai de gînd să ieşi de-acolo?

Zgomotul respiraţiei lui Ables umplea duba. Respiraţie grea, muncită. Banish se agăţa de orice sunet.

– Watson.

– Da, domnule Ables.

Ables lăsă să-i scape un oftat lung, cavernos, apoi spuse, cu o voce mai aproape de gîfîială decît de şoaptă:

– Poate că această tragedie se va sfîrşi într-o mai mare glorie.

Urma un clic. Banish se uită la microfon. Oamenii începură să se agite în spatele lui, în dubă. Apăsă din nou pe comutatorul pentru transmisie, cu putere.

– Ables! Domnule Ables!

Mişcîndu-se în spatele lui, Perkins rosti:

– Ar fi mai bine să mă duc sus.

– Fiţi gata... spuse Fagin în radio-ul lui.

Banish strînse microfonul în pumn, strigînd:

– *Ables!*

– L-ai pierdut, spuse Fagin. Trebuie să intrăm. Trebuie!

– Nu, răspunse Banish. Era în picioare, ameţit, şi îşi ridicase braţele, pentru a opri în loc timpul şi toată larma din jurul lui. Încerca să gîndească. Capul îi era plin de zgomot. Le spuse tuturor celor care fugeau în jurul lui:

– LĂSAŢI-MĂ SĂ MĂ GÎNDESC PUŢIN!...

Podul

Şeriful Orton aştepta, liniştit, chiar în faţa podului. Auzea, din mulţimea enormă care se adunase acum de partea cealaltă, un bîzîit. Pînă atunci, tăcuseră cu toţii şi stătuseră liniştiţi. Acum, de la un om la altul circulau licăriri de emoţie, ca descărcările electrice, din ce în ce mai multe şi mai tare.

Orton nu era primul care se uita la copaci. La pădurea deasă care se înălţa de ambele părţi. Se făcuse noapte, aşa că nu mai vedea bine ce se-ntîmplă în frunziş. Nici nu avea de ce. Copacii se mişcau. Ca şi cum în ei s-ar fi aflat nişte animale, numai că pînă atunci nu fuseseră nici un fel de animale. Orton îşi dădea seama de asta treptat. Mulţimea imensă bîzîia dincolo de albia rîului. Alţi şerifi veniseră acum de la pod şi se opriseră, privind la copacii înalţi de parcă aceştia erau pe punctul de a se repezi spre ei urlînd şi de a le face vreun rău. În copaci erau oameni. Era clar acum. Înaintau grăbiţi, în sus, trecînd de şerifi.

Orton îşi porni radio-ul.

– Domnule Fagin, spuse grăbit. Domnule Banish...

În pădure, oamenii fugeau.
– Domnule Banish...

Baza de operațiuni

Banish sări din dubă, derutat. Agitația lui își găsise un debușeu. Strigă în Motorola:

– Am ordonat încetarea comunicațiilor prin radio!

O explozie care avu loc în partea cealaltă a bazei de operațiuni îl trînti la pămînt. Privi în sus, din locul unde era întins, și văzu ridicîndu-se și răspîndindu-se un nor de flăcări negre și portocalii. Norul pocni apoi ca un balon spart, transformîndu-se în fum negru. Localiză cu aproximație explozia și își dădu seama că unul sau mai multe dintre generatoare săriseră în aer.

Cînd se ridică în genunchi, o săgeată aprinsă descrise un arc de o frumusețe stranie pe deasupra bazei de operațiuni. Săgeata căzu pe pămînt în locul unde începeau copacii, în partea de jos a platoului. Auzi pocnetul unei arme de mic calibru în stînga lui și în prima clipă se gîndi că erau oamenii lui, apoi remarcă păcănitul ce venea de la santinelele aflate sus, în copaci.

Cînd fu în picioare, Fagin se rostogoli din dubă, în spatele lui. Șeriful cercetă cu privirea platoul și își scoase arma, ducînd mîna la radio.

– Întăriri tactice la baza de operațiuni. Izolați-o.

Banish își dădu seama că avea și el radio-ul în mînă.

– Doar foc de avertizare...

Din pădure se ivi încă o săgeată aprinsă, care descrise un arc grațios deasupra bazei și se înfipse în acoperișul unuia din corturile de deținere. Focul se răspîndi cu repeziciune.

Atenția lui Banish fu atrasă de o lumină stranie. Se întoarse la stînga, pentru a-i urmări parcursul, și cu uimire că un fascicul roșu de laser se deplasează de-a lungul părții laterale negre a vehiculului de sunet, pentru a se opri pe cauciucul din față și din dreapta. Urmă un bubuit, distinct de celelalte pocnituri, și cauciucul cel negru și mare se dezumflă cu un geamăt.

Încă o explozie, în partea cealaltă. De astă-dată, Banish fu zgîlțîit, dar nu azvîrlit pe jos de muntele care se legăna sub el. Baza de operațiuni era pocnită ca o tobă mare, din toate părțile. Se auzirà din nou împușcături, evidențiate și de apariția mai multor lumini, sus. Fagin părea nerăbdător să înceapă și el să tragă.

– Nu trageți, rosti Banish, de parcă ar fi putut fi auzit în mijlocul zgomotului de împușcături. Vor să ne provoace!

Fagin îl privi furios. Urmă o explozie mai puțin puternică, iar șeriful se întoarse. Sărise în aer cel de-al doilea rezervor cu propan de la bucătărie.

O rafală măturà platoul, îndreptîndu-se către limita copacilor, unde aterizase prima săgeată. Banish văzu din nou raza roșie, care acum se îndrepta către cauciucul din dreapta și din spate al dubei. Cauciucul se sparse și vehiculul de sunet se lăsă pe-o rînă, schilodit.

Fagin înjură în radio.Oamenii se repezeau afară din corturile subțiri și fugeau pe platoul atacat, căutîndu-și adăpost în spatele echipamentelor grele. Banish descoperi din nou fasciculul laser, care se prelingea de pe cauciucul spart pe pămînt. Lumina începu apoi să se tîrască pe solul negru spre el. Se apropie, ocoli paiele aflate la picioarele lui, îi atinse pantoful, îl parcurse, apoi începu să urce pe picior. Banish nu simți nimic. Fasciculul îi trecu de mijloc urcînd către locul unde jacheta era închisă cu fermoarul, deasupra stomacului. Banish își ridică privirea și, în partea cealaltă a platoului întunecat, descoperi sursa fasciculului, care strălucea, mică și nemișcată, în pîlcul de copaci de jos, dincolo de focul care se răspîndea. Își privi din nou propriul mijloc, față de care raza începuse să urce. Nu simțea absolut nimic. Raza mai urcă puțin și se opri, vibrînd ușor, în centrul pieptului.

Baza de operațiuni

Fagin se uită la Banish. Acesta privea fix în jos, la o rază de laser care îi încremenise în centrul pieptului. Ochii îi erau cețoși.

Fagin întinse brațul stîng și îl înhață de haină, răsucindu-l spre stînga și trîntindu-l jos. Glonțul ce îi fusese destinat trecu

șoptitor prin aer, pe deasupra lor, și se izbi de trunchiul unui copac aflat la cîțiva metri în spate. Fagin îl apăsă pe Banish cu o mînă și urmări raza pînă la sursa ei, ridicînd arma stîngă în celălalt pumn și făcînd risipă de gloanțe, ce mușcară din țărîna aflată în fața copacului vinovat, din trunchiul acestuia și ramurile de jos. Raza dispăru imediat – nenorocitul acela, în cel mai bun caz, făcuse pe el.

Fagin trase de Banish, pentru a-l ridica în picioare.

– Ce dracu' ai? îi strigă în ureche, pentru a acoperi gălăgia.

În față – puțin în dreapta – și mult în stînga lor se auzea o răpăială continuă. Platoul era brăzdat de focul încrucișat, abundent. Se trăgea de peste tot, gurile de foc își schimbau poziția tot timpul. Ei doi erau destul de bine acoperiți acolo, în apropierea dubei, cu muntele care se ridica în spate. Fagin trebuia să se descurce singur pînă aveau să-i sosească subalternii.

Văzu o luminiță mișcîndu-se printre copaci, în stînga, și figura întunecată a unui om, ghemuit lîngă un trunchi la marginea platoului. Omul se pregătea să tragă o săgeată aprinsă. Ridicase un arc curbat și țintea un loc aflat în partea cealaltă a platoului. Fagin privi, dincolo de corturi și vehicule, la singurul elicopter care se mai afla la sol. Tocmai se alimentase și își pornise rotoarele, grăbindu-se să se ridice în aer. Lîngă el se afla o pompă grăsană de combustibil.

Fagin se răsuci către stînga. Ridică arma, ținti.

– Nu-l omorî, spuse Banish.

Nebun de legat. Plecat rău de tot cu sorcova. Fagin își coborî arma, strîmbîndu-se, stînd acolo ca un prost și privindu-l pe arcaș cum țintește mai atent. Banish privea și el. Și piromanul acela nenorocit dădu drumul corzii.

Săgeata porni. Fagin o pierdu din vedere pentru o clipă, cînd trecu prin spatele unui cort, apoi o urmări cum parcurge aerul de deasupra bazei de operațiuni, urcînd, cu flacăra din vîrf conturată într-un arc răsucit înapoi.

Blood făcu repede un pas în fața lui. Își ridică Browning-ul și trase de două ori, în succesiune rapidă.

Incredibil, una din împuşcături îşi nimeri ţinta. Glonţul întîlni săgeata chiar cînd traiectoria acesteia începea să coboare, deviind-o. Flacăra se zbătu în aer, se despărţi în două şi căzu în spatele elicopterului, dispărînd după copaci.

Fagin se întoarse iute la stînga şi făcu să sară scoarţa de pe copacul în spatele căruia se afla arcaşul, un nenorocit de guerillero de duminică, şi laş pe deasupra, pentru că, în timp ce el îşi golea magazia armei, dobitocul se ghemui brusc şi se făcu nevăzut în pădure.

Fagin se întoarse şi începu să-şi încarce arma. Banish încremenise, iar Blood îşi încărca şi el Browning-ul.

– Au înnebunit toţi, rosti Fagin.

Apoi, pe drumul forestier apărură Jeep-urile. Dintre copaci se iviră şi oamenii lui Fagin, şarjînd alert, cu pistoalele şi puştile înainte.

– Umflaţi-i! ţipă Fagin în radio. Puneţi laba pe toţi, pînă la unu! Atac armat asupra autorităţilor federale!

Apoi îl privi pe Banish şi decise că îşi poate permite o mică concesie.

– Fără focuri de armă, adăugă. Nu merită să strici gloanţele pe ei. Repet, nu vă lăsaţi antrenaţi în schimburi de focuri.

Cavaleria venise în ajutorul fortului. Fagin îl trase pe Banish în spatele dubei schilodite, întrebîndu-se dacă acesta îşi dădea seama că îi salvase viaţa.

Apoi se porni gălăgia pe reţeaua radio. Rapoartele preliminare începeau ca la carte şi se transformau rapid în strigăte ce se întretăiau. Banish îşi dădu seama că Fagin aflase ceva şi îl trase de mînecă, dar şeriful vroia să audă întîi toată povestea. Stătea cu capul în jos, apăsîndu-şi casca în ureche. Banish îşi porni şi el radio-ul, dar acum pe canal circula numai emoţie, voci peste voci, pline de adrenalină.

Fagin îl privi pe Banish, nedorindu-şi să fie el cel care îi dădea vestea.

– Foc la cabană.

Faţa lui Banish se albi. Păru că se năruie.

– Nu, se mărgini el să spună.

– Eu mă duc sus, rosti Fagin.

Porni în grabă, printre flăcările care acum scăzuseră în intensitate, către elicopter.

Vehiculul de sunet

Banish se repezi înăuntru. Numai sunetistul se mai afla acolo, supraveghind haosul de pe linie, apăsîndu-şi cu mîinile căştile pe urechi.

– Foc, rosti surescitat. Aud paşi. S-ar putea să iasă cineva.

Banish se răsuci, pentru a se uita la monitoare. Erau toate întunecate.

– Lumina! spuse.

Sunetistul acţionă toate comutatoarele şi noctuma de stadion se aprinse, umplînd de albeaţă pentru o clipă monitoarele. Ca nişte pupile prea dilatate, acestea trecură gradat de la strălucire ceţoasă la o claritate alb-negru extremă.

Cabana era înfăţişată din trei unghiuri diferite. Un fum negru se strecura prin crăpăturile ferestrelor acoperite de scînduri.

Banish privi scena cîteva momente, timp irosit, în care nu putu înţelege ce se întîmpla. Parcă îşi vedea coşmarurile transmise la televizor. Fumul negru, gros ieşea în vălătuci din coşul de piatră şi din găurile de glonţ din acoperiş. Cabana era în flăcări.

Glasul lui Banish părea al altcuiva.

– Focul se întinde, rosti, apucînd spătarul scaunului pe care stătea sunetistul şi zgîlţîindu-l. Se întinde! Afară! Afară!

Sunetistul apucă microfonul şi repetă bîlbîindu-se comanda lui Banish. Acesta rămăsese nemişcat, privind fix la monitoarele pe care nu se clintea nimic.

– Mă duc şi eu, spuse Blood.

Banish încremenise. El nu putea să-l urmeze. Negociatorul nu avea ce căuta în teatrul evenimentelor. Negociatorul rămînea în umbră. Banish tremura, aşteptîndu-i pe copiii lui Ables să iasă. Degeaba. Oricît de tare se holba la monitoare, nici o uşă sau fereastră nu se deschise, iar fumul care ieşea era din ce în ce mai negru şi mai dens. Nişte flăcărui apărură lingînd acoperişul.

– Nu, nu, nu, începu să spună Banish, repetînd întruna. Trebuia să rămînă acolo. Era prins în capcană. Trebuia să rămînă în umbră, privind cum totul se transformă încet în cenușă. Atunci, în cadrul alb-negru apărură oameni, agenți și șerifi, care avansau încet cu pistoalele și puștile pregătite.

Banish porni și el către cabană. Era o greșeală, știa că e o greșeală, dar nu mai conta. Nu putea să stea acolo și să se uite. Nu putea să ignore totul, să-nchidă ochii și să plece. Era încolțit. Își înhăță radio-ul și o porni după Blood.

Podul

Totul s-a petrecut atît de repede, încît nimeni nu a putut să facă nimic. Să le dai unor bărbați în uniformă arme, dar să nu-i lași să se folosească de ele, era mai rău decît să nu le dai deloc. După ce intrară în pădure, din ambele părți ale podului, și opriră trecerea, lăsîndu-i de cealaltă parte pe ultimii dintre manifestanți și operînd arestări, șerifii se adunară la cîțiva metri de capătul drumului. Ca toți ceilalți, Orton întoarse capul către baza de operațiuni, atunci cînd cei de sus începură să schimbe mesaje prin radio. Mulțimea imensă de jos se frămînta și făcea zgomot. Ca și ei, Orton simțea că undeva, aproape, se întîmplă ceva, dar el nu poate să participe.

Așa că rămase pe poziție, cu ceilalți șerifi, așteptînd întăriri sau cîteva cuvinte care să le explice ce se întîmpla ori un ordin propriu-zis de sus. Fumul negru fu văzut întîi de mulțime. Înainte ca vreun șerif să-l remarce, gălăgia se porni ca o avalanșă. Se auziră glasuri strigînd, iar trupurile prinseră să se miște. Orton le văzu capetele întoarse, brațele întinse și degetele arătînd în sus, apoi se întoarse, se uită și el și văzu coloana de fum negru, dens ridicîndu-se din vîrful muntelui, luminată strălucitor de dedesubt. Semăna cu un foc de tabără. Auzi o voce strigînd: „Îl ard de viu pe Glenn!" Nu era nevoie de mai mult.

Gloata se întoarse. Se repezi cu toții către pod, înainte ca Orton să-și dea seama ce se întîmpla. Benzile galbene ale poliției pocniră, rupte de piepturile oamenilor care pătrunseră pe pod. Orton și încă vreo cîțiva șerifi se zoriră către locurile lor, pentru

a lua poziție, pregătindu-se să facă față foarte numeroasei mulțimi. Strigară somații, își scoaseră armele și le îndreptară către cei din frunte. Aceștia se opriră în loc pentru o clipă, dar iureșul orbesc al celor din spate îi propulsă pe toți înainte. Podul de fier începu să vibreze sub pașii furioși. Orton nu apăsă pe trăgaci. Ajunseră repede la el. Patru sau cinci perechi de mîini îl apucară și îl răsturnară peste parapet. Orton căzu. Aterizâ drept pe burtă și rămase cu fața-n jos, în noroiul rece. Cîteva sute de perechi de cizme tropăiau trecînd prin stînga și prin dreapta lui, alergînd acum prin apa pîrîului, pentru că podul era prea îngust pentru toți. Alergau, săreau, se repezeau înainte, agitîndu-și inutil trupurile, într-o goană nebună. Orton nu apăsă pe trăgaci. Avea încă pistolul în mînă, dar nu apăsă pe trăgaci. Dacă aveau să-i dea o decorație pentru că nu trăsese, le-o va da înapoi sau o va pune-n plic și i-o va trimite lui Banish.

Nu-și mai putea alege ca țintă decît spinările lor. Își porni radio-ul și începu să strige în el, privind cum ultimii manifestanți ajung în fugă la locul de unde începea panta drumului forestier. Mașinile grele ale televiziunilor intrară urnind pe podul de deasupra lui, urmînd mulțimea. Toți erau pur și simplu cuprinși de nebunie. Glasul zăpăcit și surescitat al lui Orton se amestecă în concursul de țipete pe care-l auzea în cască, iar în jurul lui șerifii începură să se ridice în picioare. Repeta strigătele în radio. Spera că cei de sus vor putea să țină piept gloatei.

Cabana

Trebuiră să renunțe la Jeep la jumătatea drumului. Săriră din el și parcurseră în fugă porțiunea care mai rămăsese, trecînd pe lîngă vehiculele de serviciu, Jeep-urile și ambulanțele intrate în ambuteiaj. Blood vedea cum fumul negru de sus se răspîndește în aer, luminat în mod straniu.

Ajunseră la reflectorul care lumina cabana din stînga, traversară zona vastă a copacilor ciopîrțiți care fusese odată Țara nimănui, acum țara tuturor – pompieri, agenți, șerifi. Un haos. Oamenii fugeau încoace și-ncolo cu arme și topoare. Vîntul răscolea duhoarea fumului și a cîinilor intrați în putrefacție.

Blood trebui să încetinească, fiindcă piciorul rănit începuse să-l doară din nou. De unde era, vedea porțiunea slab luminată din spatele cabanei: magaziile de dimensiuni mai reduse înconjurate fiecare de cîțiva copaci, pietroaiele pe jumătate îngropate în pămînt, bucățile de scoarță și de lemn și pămîntul acoperit de paie ce se întindea pînă la locul de unde începea stînca. În lumina flăcărilor totul părea că unduiește.

Partea din față a cabanei arsese deja. Veranda se desprinsese, în flăcări, și se prăbușise în față, ca un vehicul distrus, carbonizat și bun de nimic. Acoperișul era lins de flăcări care alimentau coloana de fum negru, scoțînd un fluierat gol asemănător cu cel al unei izbucniri de vînt.

Dinaintea casei erau oameni în costume de protecție. Intrau cîte doi, repezîndu-se printre limbile zdrențuite ale flăcărilor cînd ieșea echipa dinainte, cu costumele de protecție înnegrite, împleticindu-se, scoțîndu-și căștile și măștile și înghițind guri mari de aer. Mașinile de pompieri erau parcate în apropiere, cu furtunurile pe jumătate desfășurate, dar aruncate pe pămînt, turtite. Cisterna cu apă nu putuse să ajungă pînă sus. Lumina unui reflector mătura zona. În aer era un elicopter, ale cărui rotoare apucau fumul, îl răsuceau și îl propulsau mai sus.

Banish stătea dinaintea cabanei distruse de parcă ar fi fost propria-i casă ipotecată. Fața pe jumătate arsă îi era împurpurată de reflexul flăcărilor roșu-portocalii, pîlpîinde, care-i făceau expresia și mușchii faciali să se clatine în același ritm cu temeliile construcției măcinate de foc.

Perkins se apropie pieziș și în grabă de ei. Mîinile îi erau negre de scrum, iar părul de culoarea nisipului i se zbîrlise. Apăruse din dreapta cabanei și era foarte încordat.

– E un cadavru în spatele cabanei, rosti dintr-o suflare. Foarte ars. Are un traumatism cranian imens și un pistol în mînă. Își trase sufletul, cu un aer chinuit. L-au examinat și zic că e Ables, conchise.

Banish înălță puțin capul, iar privirea i se concentră și se ascuți. Urmară cîteva clipe nesfîrșite, în care păru că examinează aerul dinaintea ochilor în căutarea a ceva de o importanță vitală. Apoi, se înecă, încercînd să înghită în sec sau poate doar din cauza fumului. Blood își îndreptă privirea în altă parte, coborînd-o.

Apăsat de propria-i dezamăgire, Blood își dădea seama că Banish îl îngrijorează din ce în ce mai tare. Își ridică ochii și văzu că acesta căuta mai departe cu privirea în gol, ușor aplecat în față.

– Copiii, rosti, dintr-o suflare.

I se adresase lui Perkins, ca și cum ar fi fost vorba de o chestiune de viață și de moarte, de care depindea iertarea lui. Sau ruperea firului de păr de care îi atîrna deasupra capului sabia.

– Încă nu știm nimic, răspunse Perkins. Privi în stînga lui, deci în dreapta lui Banish și a lui Blood.

– Doamna Ables a reușit totuși să iasă.

Blood întoarse capul. Doamna Ables se găsea la o oarecare distanță de cabană, lîngă doi membri ai echipei medicale, încovoiată de spate și tușind. Avea brațul prins într-o legătură, hainele îi erau pline de cenușă, iar părul îi era pe alocuri ars.

– Refuză îngrijirile, continuă Perkins. Încercăm s-o convingem să urce în elicopterul medical.

Văzînd că trăiește, Banish păru că prinde puteri. Se întoarse.

– Izolați muntele, la poale, rosti repede. Faceți ordine aici, lăsați focul și cabana. N-are decît să ardă pînă la temelie. Ne interesează numai copiii.

Privi în jur disperat, concentrîndu-se pe partea stîngă a cabanei. Porni el însuși după ei.

Cortul de comandă

Brian Kearney rămase la postul lui multă vreme după ce toți ceilalți plecaseră. Fuseseră mai întîi exploziile și împușcăturile, care găuriseră pînza cortului și îi trîntiseră pe toți pe jos. Apoi, explodaseră generatoarele. Și, imediat, începuse focul, sus, la cabană, și frecvența radio se umpluse de strigăte. Brian se afla la panoul centralei pentru că nimeni nu-i spusese să plece. Chiar și agentul Coyle plecase către vîrful muntelui după ce se terminase cu împușcăturile de la baza de operațiuni și fusese raportată izbucnirea focului la cabană. Brian stătea pe scaun, în dreptul panoului pentru legătura cu exteriorul, tastînd din nou cifrele, auzind clic-ul legăturii interurbane. Primul apel, care

începea tîrziu, apoi aşteptînd să sune de alte cinci ori, înainte de a o lua de la capăt.

Afară era din ce în ce mai mult zgomot, aşa că se gîndi că agenţii se întorc la baza de operaţiuni. Păreau că jubilează. Moralul lui Brian crescu şi poliţistul trebui să se lupte cu impulsul de a se repezi afară pentru a vedea ce se întîmplă. Simţea mai curînd uşurare decît altceva – o dulce uşurare. Dar continua să apese pe cifre şi ajunsese la jumătatea numărului cînd îşi dădu seama că în cască nu se mai aude nimic. Apăsă pe furcă o dată, apoi de alte cîteva ori. În receptorul pe care-l strîngea în mînă nu se mai auzea nimic. Telefonul era mort.

Se ridică. Zgomotul de afară era acum îngrozitor, dar Brian luă mai întîi la rînd celelalte aparate din cort, ale căror receptoare le ridică. Toate erau moarte. Liniile fuseseră întrerupte.

Brian se duse la ieşire, făcu un pas afară şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Nu era sărbătoare, ci revoluţie. Gloata de manifestanţi parcurgea în fugă baza de operaţiuni, erau sute, o mie, se revărsau pe platou din gura drumului forestier ca o armată civilă. Îşi pierduseră cu toţii capul. Brian văzu cîţiva cunoscuţi, vecini de-ai lui, alergînd către drumul ce ducea sus, ţipînd şi împingîndu-se unii pe alţii, cu pumnii în aer, mişcîndu-se frenetic. Mai văzu cîţiva agenţi care încercau să oprească mulţimea, dar fără nici un folos. Erau ca pietrele dintr-un rîu. Zăgazul fusese rupt. Pe urmă apărură, în spatele gloatei, maşinile televiziunii, care-i împingeau pe rău-făcători pe platou şi apoi către drum ca nişte pistoane. Erau un roi de albine. O mulţime de oameni fanatizaţi mişcîndu-se ca unul singur. Cînd maşinile trecură de corturi şi pătrunseră pe drumul ce ducea la cabană, Brian se repezi afară, pornind în fugă după ele. Era deja o revoltă în toată regula. Brian se temea să nu aibă loc un măcel.

Magazia

Văzînd cum se dă la o parte lada în colţul întunecat şi auzind în cască toată gălăgia de sus, de la cabană, Taber îşi adună tot calmul de care era în stare pentru a rămîne nemişcat. Capacul de pămînt se ridică şi se risipi, iar fumul izbucni din gura tunelului

înainte ca o femeie să iasă tușind violent. O femeie care putea fi identificată drept Michelle Mellis. Avea o armă în mîna dreaptă.

Înainte ca ea să poată face un pas, Taber rosti autoritar din spatele cositoarei scoase din uz și culcate la pămînt:

– Stați pe loc!

De la intrarea în magazie, Porter îi ținu isonul:

– Serviciul Șerifilor Federali!

Bluza și pantalonii de trening ai doamnei Mellis erau murdari de pămînt. Fumul se prelingea pe lîngă ea. Se opri, dar nu-și coborî imediat arma.

– Cum doriți, rosti Taber.

Doamna Mellis mai rămase în cumpănă o clipă.

– La dracu', spuse apoi scurt, tușind sec în pumnul murdar și aruncînd pistolul.

– Mîinile sus, comandă Porter.

Taber se ridică în picioare și înaintă cu arma îndreptată către ea, trecînd în spatele ei, cu cătușele pregătite.

– Cine v-a omorît soțul, doamnă Mellis? o întrebă.

Doamna Mellis își înăbuși tusea. Își luă ochii de la Taber în timp ce acesta închidea cătușele cu un pocnet în jurul încheieturilor ei.

– Vreau un avocat.

Șopronul

Se auzi un pocnet în spatele lui Banish, atunci cînd o parte a acoperișului se prăbuși și scînteile se risipiră afară, în aer liber, în spatele cabanei care ardea. Șerifii și agenții se agitau peste tot. Banish scrută repede cu privirea scena. Era chiar în zona din spatele cabanei, dincoace de porțiunea luminată de reflectoarele din Țara nimănui.

Între cabană și stînci se aflau trei magazii de dimensiuni reduse și atenansa. Cel mai apropiat era un ansamblu scheletic de grinzi și traverse aflat încă în construcție. Banish se îndreptă către magazia din mijloc, care era făcută din placaj bătut în cuie cu floarea plată. Avea o fereastră ce dădea către cabană și o ușă

înaltă de vreun metru și douăzeci pe latura dreaptă, cu o curea care servea de mîner. Ușa era închisă.

Banish se apropie de ea. Rămase în picioare, ascultînd, peste propria-i respirație răgușită, zgomotele dinăuntru, apoi trase ușor de cureaua ușii. Aceasta se ridică și ușa se deschise de o palmă. Nici un zgomot. Banish o deschise mai larg și pășì înăuntru.

Ceva se mișcă brusc, iar Banish se opri. Lumina portocalie a flăcărilor pătrundea piezișì prin fereastră. Banish o văzu pe una din fetele lui Ables, apoi încă una, așezate una lîngă alta pe podea, în umbra dintre picioarele de lemn ale unui banc de tîmplărie, aproape de peretele din dreapta. Cea mai mare, Ruth, stătea cuprinzîndu-și genunchii cu brațele, speriată, holbîndu-se în sus, la el. Esther, fetița de cinci ani, își băgase un braț pe după altul al surorii ei. Sub celălalt strîngea ceea ce părea a fi o Biblie. Esther începu imediat să plîngă. Amîndouă fetele erau slăbuțe și purtau tricouri și sandale murdare. Amîndouă aveau încinse în jurul mijlocului tocuri de piele. În fiecare dintre acestea se afla cîte un pistol de calibru mic.

Banish era atît de mulțumit să le vadă în viață, încît în prima clipă nu-i trecu prin cap ce să le spună. Mai făcu încet un pas înăuntru, după care le arătă, nu prea ostentativ, mîinile goale. Văzu că Ruth remarcase că nu are armă.

– Bună, rosti.

Esther se întoarse, îngropîndu-și fața în umărul lui Ruth. Aceasta îl privi cu ochi temători, apoi își întoarse din nou capul către fereastră. Lumina pîlpîitoare și portocalie îi juca pe fața murdară. Afară, cabana era acum în întregime cuprinsă de flăcări. Cu toții stăteau în mica magazie, privind vîlvătaia.

– Bună, repetă Banish. Sînteți bine?

Ruth se întoarse și îl privi. Nici una din ele nu spuse nimic.

– Unde sînt sora și fratele vostru?

Nici una nu răspunse. Fețișoara de copil de nouă ani a lui Ruth era întunecată și concentrată din cauza suspiciunii.

Banish se mai apropie puțin. Încet, fără a se uita la tocurile lor de revolver, dîndu-și în lături poalele hainei pentru a le convinge pe fete că nu are nimic la șold sau la brîu. Ruth văzu că nu avea. Un elicopter bîzîi pe deasupra capetelor lor și, pentru o clipă, magazie fu scăldată în lumina reflectorului.

– Nimeni nu vă va face nici un rău, rosti Banish. Fața lui Esther era în continuare ascunsă. Amîndouă fetele aveau un aer extrem de fragil, ca niște păpuși de cîrpă aruncate în colțul unei mansarde.

– Vă e foame? întrebă Banish. Avem mîncare pentru voi. Orice vreți.

Ruth se întoarse să privească vîlvătaia din nou.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Banish.

Atunci Ruth îi răspunse, pe un ton egal, curajos, privind fix la flăcări:

– Tata a dat foc și ne-a zis să ieșim și să fugim.

Banish încuviință din cap.

– Era îngrijorat din cauza voastră.

Acum, Esther îl privea iscoditoare, smiorcăindu-se, cu niște ochi copilărești. Banish mai făcu un pas mic înainte, ajungînd în mijlocul magaziei.

– Am și eu o fetiță, rosti. Arăta exact ca voi, cînd avea aceeași vîrstă. Tot cu părul negru și ochii mari.

– Ai încercat să ni-l iei pe tata, rosti Ruth.

– Nu, răspunse Banish. N-am vrut decît să vă știm în afară de pericol. Bunicii voștri ne-au cerut să venim și să vă luăm.

Se auziră niște pași grăbiți afară. Erau cei din Echipa pentru Salvarea Ostaticilor. Banish făcu un pas înapoi, către ușă, în timp ce agenții în echipament ninja negru se apropiau. Le arătă o față severă și o palmă deschisă, poruncitoare, apoi se întoarse încet către fete. Erau tot acolo, pe podea, absorbite de privelișteа flăcărilor. Armele le aveau tot în tocuri.

– Am venit să vă salvăm, rosti Banish, apropiindu-se încă de ele, Să vă ducem la mama voastră. Mama voastră e în siguranță. Vă așteaptă în față. Vreți să vă duc la ea?

– Mama e în camera din spate, rosti Esther, smiorcăindu-se.

Banish o privi fix, pînă ce ochii îi scînteiară. Îi deveniră aproape incandescenți. Se mai apropie puțin de ele, aproape orbit.

– Haideți, le spuse calm, cu brațele desfăcute. Haideți.

Mai întîi se ridică Esther, neîncrezătoare, fără a da drumul nici surorii ei, nici Bibliei. Apoi Ruth. Ruth avea capul întors, privea încă flăcările, pe fereastră, cînd Banish se așeză într-un genunchi, dinaintea lor.

– Sînteţi în siguranţă acum, rosti, desfăcîndu-i centura cu revolverul lui Ruth, apoi lui Esther.

Ruth îşi întoarse în sus faţa golită de expresie, strălucitoare ca alama:

– Mama, rosti.

După ce le luă amîndurora armele, Banish le făcu un semn cu mîna agenţilor din echipa de Salvare a Ostaticilor aflaţi în spatele lui. Se ridică în picioare şi îi înmînă centurile primului dintre ei. Apoi înşfăcă arma pe care acesta i-o oferea şi se repezi afară din magazie.

Cabana

Banish ocoli cabana, ajungînd în faţă cu arma ridicată, în poziţie de tragere. Elicopterul medical aterizase şi aştepta, cu rotoarele învîrtindu-se, momentul cînd avea să se poată ridica din nou. Doi infirmieri o duceau pe doamna Ables către el. Aceasta mergea pe picioarele ei, între ei, şi purta un pulover larg, o fustă gri le fel de largă şi o perucă lungă de culoare întunecată, pîrlită. Banish se îndreptă către ei, oprindu-se la vreo zece metri. Erau prea aproape de elicopter pentru ca să mai poată aştepta.

– Doamnă Ables, strigă.

Doamna Ables încremeni în loc. Infirmierii care o flancau se opriră şi ei, se întoarseră şi îl priviră miraţi.

– Doamnă Ables, strigă Banish din nou.

Îşi dădu seama că Perkins şi ceilalţi agenţi din jur se întorseseră către el şi îl priveau, neînţelegînd nimic, cum stă acolo, cu arma ridicată. Cineva din elicopter făcu un semn. Acum, infirmierii o priveau pe doamna Ables. Aceasta nu se clintea din loc. Banish strigă o ultimă dată, ameţit:

– Doamnă Ables!

Aceasta lovi brusc cu pumnul, apoi cu cotul aceluiaşi braţ, cel sănătos, şi ambii infirmieri se prăbuşiră la pămînt. Se întoarse repede, cu un pistol în mînă. Era Glenn Ables. Peruca îi atîrna, zdrenţuită, pe frunte, iar faţa îi era înnegrită de funinginea, care îi ascundea identitatea. Hainele îmbrăcau inform silueta scundă şi erau murdare de funingine, iar braţul stîng îi atîrna în eşarfă.

Agenții din jur își scoaseră cu toții armele. Infirmierii își dădură seama ce se întîmplă și o șterseră.

Ables se holba la Banish, cu o expresie întunecată, din spatele pistolului calibru 45 pe care-l avea în mînă.

– Watson, rosti. Ticălosule!

Banish își scoase legitimația, deși se afla la vreo zece metri distanță de Ables.

– Banish, rosti. Biroul Federal de Investigații. Ești arestat.

Expresia lui Ables se schimbă o clipă, apoi își recăpătă stăpînirea de sine nefirească.

– Ticălosule. repetă, aruncînd priviri în stînga și în dreapta. Dacă faceți vreo mișcare, îl omor, îi avertiză pe agenți, apoi își ațintì din nou ochii asupra lui Banish. Mă urc în elicopter!

Banish se mărgini să scuture din cap.

Îl văzu pe Fagin, îndreptîndu-se către botul elicopterului, în dreapta lui. Șeriful ciocăni în parbrizul rotund și îi făcu un semn expeditiv cu degetul mare în sus pilotului. Acesta nu avu nevoie de mai mult. Trase repede de o manetă și ridică aparatul.

Curentul de aer al rotoarelor îl biciui pe Ables cînd elicopterul se răsuci deasupra capetelor tuturor, apoi aparatul se cufundă brusc în spatele copacilor și dispăru. Nu se mai auzea nimic, acum, cu excepția pîrîitului flăcărilor. Ables privi în jur, disperat. Alți șerifi și agenți ieșeau din pădure și din spatele cabanei. Cu toții aveau cîte un pistol sau o pușcă, îndreptate spre el. Ables îi văzu pe toți și își ridică puțin brațul, reafirmîndu-și hotărîrea, luînd linia de ochire ca și cînd era pe punctul de a trage în Banish.

– Mi-ați ucis fiica și soția, spuse, tare.

– Ai tras într-un polițist, răspunse Banish. Ai omorît un șerif al Statelor Unite.

– S-a conspirat împotriva mea.

– Tu ai vrut-o, rosti Banish, scuturînd din cap. Stăteau acolo, cu pistoalele îndreptate unul asupra celuilalt. Tu ai vrut-o, repetă Banish.

În spatele lui Ables, pămîntul vuia. Strigătele și pașii tropăitori se apropiau cu repeziciune. Banish văzu mai întîi capetele, apoi trupurile manifestanților apărînd între vehicule, apropiindu-se. Mulțimea reușise să pătrundă cumva pe munte. Alergaseră pe drumul proaspăt amenajat și se repezeau acum

către vîrf cu sutele. Dacă ajungeau la cabană, Ables putea să se piardă uşor printre ei. Cîţiva dintre agenţii din apropiere făcură un pas înapoi, copleşiţi numeric, cu armele ridicate. Erau pe punctul de a trage. Pe faţa lui Ables se vedea că ştie exact ce se întîmplă în spatele lui. Rînjea satisfăcut. Visul i se împlinise.

Cineva se ivi în capul drumului, înfruntînd mulţimea cuprinsă de streche. Era Blood. Acesta se opri dinaintea manifestanţilor şi trase un singur foc de puşcă în aer, apoi armă şi aţinti arma asupra gloatei, oprind-o în loc. Protestatarii din faţă încremeniră, iar ceilalţi se îngrămădiră în spatele lor.

– Nici un pas mai departe, îi avertiză Blood.

Rămaseră cu toţii acolo, respirînd greu, împingîndu-se unii în alţii, buimaci, privindu-l pe şeriful ţinutului, aflat în drumul lor, şi, în spatele lui, pe toţi agenţii cu arme, pe Banish şi silueta în fustă şi perucă.

Ables îşi dădea seama ce se întîmplă şi îşi pierdu încrederea în sine.

– Înapoi, toată lumea, strigă la agenţi. Îl împuşc! Nimeni nu se mişcă. Înapoi, strigă Ables din nou. Nu glumesc!

Rămaseră cu toţii pe locuri. De-abia se clintiră cîţiva dintre agenţi. Doar Fagin se mişcă din loc. O porni către Ables, în cîmpul vizual al acestuia, apropiindu-se din dreapta. Avea pistolul la vedere, îndreptat către el.

Ables îl văzu cu coada ochiului că se apropie. Fără îndoială, îi remarcă culoarea neagră a pielii.

– Îl împuşc! strigă, cu ochii pe Banish. Nu mi-e frică de moarte.

Fagin nu se opri. Ochii lui Ables se mutau de la Fagin la Banish şi apoi, cu repeziciune, înapoi. Fagin se apropia însă neabătut. Lui Ables îi tremura mîna în care ţinea arma. Îşi făcu roată ochii şi văzu că pistolul lui Fagin îi ajunsese lîngă cap.

– Nu mi-e frică de moarte, repetă.

Fagin se opri lîngă el, cu mîna întinsă. Ţeava pistolului se afla la mai puţin de zece centimetri de urechea stîngă a lui Ables.

– Asta-i marea ta şansă.

Pe faţa lui Ables se citea disperarea. Sprîncenele i se ridicară de parcă ar fi încercat să-şi ferească capul de ţeava armei. Pistolul îi tremura în mînă, dar rămînea ridicat.

Banish își coborî arma și și-o înfipse neglijent la centură, apoi o porni către el.

Capul lui Ables se întoarse, dar foarte puțin. Nu putea înțelege de ce Banish vine către el neînarmat. Pistolul rămase în poziție de tragere.

– După tot ce-ai spus, rosti Banish, ajuns la jumătatea distanței.

Fața lui Ables se întunecă de mînie.

– Ticălosule, rosti, țintind din nou.

Banish continuă să se apropie pînă ce ajunse chiar în fața lui Ables, cu țeava pistolului acestuia îndreptată exact către inimă. Îi cercetă chipul sub peruca neagră, umbrit de funingine, mic, cu trăsături indecise, căutînd o ieșire, agitat, înduioșător. Văzu flăcările reflectate în ochii minusculi, negri. Îl văzu pe omul care stătea acolo, în spatele pistolului. În spatele întregii retorici și al întregului conflict, un om mic, demn de milă. Luat de val și incapabil să-și dea seama că e luat de val pînă în ultimul moment. Făcuse atîtea probleme, îl costase atît.

Banish întinse mîna și dădu la o parte țeava armei privindu-l de sus pe Ables. Acesta respira repede. Se holba la Banish. Banish nu simțea nimic pentru el. Tot timpul irosit, toți banii cheltuiți, oamenii, echipamentul. Toate lucrurile prin care trecuseră el și oamenii lui pentru a ajunge la acest moment de triumf, pentru a-l ridica pe omul din fața lui.

– Asta-i, rosti.

Fagin îl ocoli pe Ables și îi luă pistolul, smulgîndu-i banduliera și ducîndu-i amîndouă brațele în spate. Ables gemu de durere. Întoarse capul, pentru a-l vedea pe negru cum îl ia în primire.

Banish îl răsuci pe Ables cu fața spre mulțime. Îl văzu pe Deke Belcher făcîndu-și loc pentru a ajunge în frunte. Kearney stătea alături de Blood.

Apucă peruca lui Ables și o trînti pe pămînt. Simțea exact starea de spirit a gloatei, vedea cum sentimentul culminant de triumf îi moare brusc, acolo, dinaintea lui, așa cum se ridică sufletul dintr-un trup. În fața lor stătea salvatorul. Multpreadefăimatul.

Șeriful Blood se întoarse cu spatele la mulțimea rămasă nemișcată. Manifestanții deveniseră simpli privitori, ieșind brusc

din transă şi părînd că vedeau pentru prima oară actorii ciudatei scene ce se desfăşura dinaintea lor. Blood se apropie de Ables şi scoase o bucată de hîrtie din buzunarul hainei. I-o lipi de pieptul costeliv.

– Poftim, rosti. Ordin de evacuare.

Fagin avea cătuşele în mînă. Le închise cu un pocnet în jurul încheieturilor lui Ables.

– Tot ce spui poate fi folosit împotriva ta, începu, cu voce tare, adăugînd printre dinţi: *idiotule*!

Banish făcu un pas înainte. Era cuprins de un sentiment de milă privind gloata. Nu era nimic eroic. Măsură din ochi coloana groasă de trupuri ce se înghesuiau unele în altele pe drumul proaspăt amenajat.

– Duceţi-vă acasă, le zise. Acasă. S-a terminat.

Urmă o tăcere ciudată. Înfrîngerea adusese gloatei o clipă de pace adevărată. Apoi, oamenii din frunte se cutremurară, reacţionînd brusc la ceva anume, începînd să murmure din nou şi privind în stînga lor – deci în dreapta lui Banish. Acesta se răsuci în loc. Din pădure ieşea o siluetă. Era Rebeca, fata de paisprezece ani. Îl ţinea în braţe pe bebeluşul Amos, cu o mînă, iar în cealaltă avea un pistol calibru 38. Şerifii şi agenţii începură să se dea la o parte circumspect din drumul ei. Rebeca îşi văzu tatăl stînd acolo, în fustă şi cu cătuşe, şi o porni către el, aţintindu-şi arma aproximativ în direcţia lui Banish.

Banish întinse mîinile către ea.

– Nu, rosti pur şi simplu, cu braţele îndreptate spre ea, încercînd s-o oprească numai prin puterea voinţei. Nu. Nu face asta!

Şerifii se dădeau în lături, lăsîndu-i Rebecăi cale liberă, iar aceasta se apropie, cu copilul şi cu pistolul, dinspre copaci, de cabana în flăcări. Plîngea. Lacrimile i se scurgeau în două pîrîiaşe net delimitate pe faţă. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, din bumbac destrămat, şi purta sandale cu baretele rupte.

– Dă-i drumul, rosti.

Banish se interpuse între ea şi tatăl ei. Avea braţele întinse.

– Nu-mi face asta, spuse.

– Becca... începu Ables în spatele lui, după care scoase un mormăit. Fagin îl înghiontea să tacă.

Lacrimile curgeau în voie pe fața fetei.

– Dă-i drumul lui tata, repetă, cu pistolul tremurîndu-i în mînă.

Se opri la cîțiva metri distanță de Banish. În brațele ei, copilul se trezea. Șerifii începură să se strîngă în jurul ei.

– Nu, nu, nu, rosti Banish, cu brațele întinse, oprindu-i pe șerifi și, în același timp, implorîndu-o pe fată. Nu, repetă, vrînd să țină timpul în loc, să țină totul în loc.

Șerifii își încetiniră mișcarea, dar nu se opriră. Banish își scoase arma de la centură și o aruncă. Porni către Rebeca. Dădea din cap. Dacă nu reușea s-o convingă cu vorba bună, avea să se arunce asupra ei. Acum, fata își îndreptase arma chiar către el.

– Dă-mi pistolul. Întinse palma deschisă către ea. Dă-mi pistolul. S-a terminat.

Fata scutură necontrolat din cap.

– Dă-i drumul.

Banish mai făcu un pas către ea. Cu mîinile întinse. Implorîndu-o.

– Nu vreau să pățești ceva.

– Nu mă atinge!

– Dă-mi-l.

Se apropie de ea, scuturînd trist din cap.

– S-a terminat, repetă. S-a terminat. S-a terminat.

Colțurile ochilor Rebecăi se încrețiră. Lacrimi proaspete se porniră să curgă. Fata scoase o buză în afară, pentru a o susține pe cealaltă. Asediul își făcea simțite urmările. Banish își dădu seama că se uita la tatăl ei, care era încadrat de oamenii legii. Se lupta cu propria-i rațiune. Sughiță de două ori, scoțînd două zgomote mici. Înlăuntrul ei se dădea o luptă. Bebelușul, Amos, așezat pe brațul ei, îl privea fix pe Banish.

– Gata, spuse Banish.

Aproape ajunsese la ea. Buza de jos a fetei tremura, iar trăsăturile feței erau descompuse. Copilul și pistolul cîntăreau greu. Rebecca se lupta din răsputeri să-și păstreze stăpînirea de sine. Banish era pe pucntul de a o face să renunțe. Iar ea nu avea decît paisprezece ani.

Banish scutură din nou din cap, gata să izbucnească în lacrimi el însuși. Se apropie de ea, aproape plîngînd.

– Nu-mi face asta, repetă.

Rebecca începuse să coboare arma. Aceasta era acum îndreptată în jos. Umerii fetei tremurau, lacrimile îi scăldau fața, iar arma era îndreptată în jos. De ambele părți, doi șerifi începură să se apropie de ea. Banish îi lăsă. Nu îndrăznea să se miște. Pistolul era ațintit cu aproximație către genunghii săi. Se decise să mai facă un pas și să-l ia.

Fata se mai uită o dată la tatăl ei. Umerii i se opriră din tremurat și rămaseră nemișcați, expresie parcă a cedării definitive. dar și pistolul încetă să mai coboare. Era ațintit către picioarele lui Banish, iar acum Rebecca îl privea intens pe tatăl ei. Numai Banish era destul de aproape de ea ca să-i vadă ochii arzători, să-și dea seama că expresia de pe față i se schimbă, concentrarea face să dispară orice altceva. Avea o privire sălbatică, ochii îi reflectau flăcările de la cabană, iar Banish își dădu seama, într-o străfulgerare, că nu se uita nicidecum la tatăl ei, se uita la omul aflat în spatele acestuia, cel care-i pusese cătușele și-l păzea, și vedea că are pielea neagră. Banish își dădu seama ce se întîmplă sau ce avea să se întîmple. În clipa imediat următoare, avu pur și simplu o viziune și se repezi la ea, în timp ce ea ridica din nou pistolul și trăgea pe lîngă el, înainte ca el să se arunce asupra ei și a copilului, lovindu-se de ei și trîntindu-i la pămînt.

Cabana

Totul s-a petrecut într-o clipă. Blood văzuse cum brațul fetei încetează să mai coboare, apoi expresia aceea de pe fața ei, care o înlocuise pe cealaltă, așa cum curăță vîntul nisipul de pe un cadran solar. Saltul lui Banish înainte, arma care se ridica, focul tras în Fagin. Acesta se împleticise de-a îndăratelea în spatele lui Ables, atins, zvîcnindu-și brusc capul în spate, luat de pe picioare de împușcătura care îl nimerise în piept. Trupul i se năruise la pămînt, arma săltase în mîna mică și albă a fetei, a cărei față era golită de orice expresie – o făcuse pur și simplu din instinct – iar pușțile celor doi șerifi care se apropiaseră de ea se ridicaseră. Banish sărise în sus cu brațele întinse, aterizase peste fată și

bebeluș, izbindu-i, ascunzîndu-i cu propriul trup și trîntindu-i pe pămînt. Pușțile șerifilor zvîcniseră, scoțînd puțin fum, Totul s-a întîmplat într-o clipă. Banish se prăbușise greu asupra fetei cu copilul și cu arma, iar Ables căzuse pe burtă, fiindcă Fagin fusese luat de pe picioare, căzuse pe jos și rămăsese nemișcat.

Cabana

Văzu din nou cerul serii. Amețit, încercă să se ridice în capul oaselor. Durerea îi sfredelea pieptul ca dracu'.

– Mama mă-sii de treabă, înjură cu răutate, privind în jos.

Văzu gaura din veston, pe care-l desfăcu brutal, pentru a descoperi că și țesătura de dedesubt era găurită. Și vesta de Kevlar avea un semn ca acela al unui parbriz lovit de o piatră. Iisuse, ce mai durea. Fix în stern, tu-i mama mă-sii. Își ridică repede ochii, în timp ce durerea îl cuprindea de la gît la mijloc. Îi luaseră arma? De ce mama mă-sii nu-l ajuta nimeni?

Se ridică în genunchi, apoi în picioare. Iisuse, durea ca dracu'. Ables era întins pe burtă în fața lui, cu mîinile prinse în cătușe la spate, incapabil să facă vreo mișcare. Fagin se împletici înainte. Trebuia să rămînă în picioare. Îl lăsaseră toți baltă. Își ridică din nou privirea și văzu că Banish o trîntise pe fată. Corpul lui îi acoperea pe Rebecca și pe copil, imobilizîndu-i la pămînt, iar pistolul era aruncat la o oarecare distanță. Șerifii și agenții se învîrteau cu toții în jurul lor. Primul care ajunse la Banish fusese Blood, care-l bătu pe umăr. Atunci văzu Fagin pentru prima oară cele două găuri din spatele lui Banish. Văzu cum sîngele îi pătează, ca o cerneală roșie, cămașa. Blood îl răsturnă cu fața-n sus, eliberînd copiii, care deveniseră isterici. Fața pe jumătate arsă a lui Banish era imobilă. Ochii îi erau ațintiți pe cerul serii, iar gura mormăia ceva.

Cabana

Blood fu primul care ajunse la el. Banish nu se mișca. Îl strigă pe nume și îl bătu pe umăr în timp ce fata și bebelușul urlau sub el. Apoi văzu găurile din spatele lui. Două, distincte,

care se înroșeau. Șeriful îl apucă de umăr, îl întoarse cu fața-n sus, apoi se ridică imediat în picioare. Banish privea fix în sus. Avea ochii sticloși și clipea, încercînd să înțeleagă. Pe fața pe jumătate arsă i se întipărise o expresie leneșă, iar buzele i se închideau și i se deschideau fără sens. Degetele îi zgîriau ușor țărîna, încercînd să apuce. Blood făcu un pas mare, îngrozit, înapoi, după care se lăsă grăbit pe vine. Sîngele mustea pe pămînt, în jurul lui Banish, răspîndindu-se. Capul îi atîrna într-o parte. Îi privea pe copii. Blood îi puse mîna pe cap și i-l întoarse spre el. Nu știa ce să spună. Încercă totuși să scoată un cuvînt. Apoi gîtul slab al lui Banish își pierdu din nou vlaga și capul îi căzu în partea cealaltă. Sîngele începu să-i curgă ca un sirop roșu din gură. Blood îi îndreptă capul, prinzîndu-i-l acum cu amîndouă mîinile. Banish mormăia ceva, ininteligibil în prima clipă. Apoi horcăi:

– Chemați-o pe nevastă-mea.

Blood îl auzi pe Fagin, în spatele lui:

– Aduceți dracului infirmierii ăia!

Își dădu seama că oamenii încep brusc să se agite în jurul lui, sub povara revelației colective pe care tocmai o aveau. Fata și bebelușul fură duși de-acolo, țipînd. Banish privea în sus, peste umărul lui Blood.

– Îmi pare rău, rosti. Îmi pare rău.

Își cerea întruna iertare. Blood țipa la el, ținîndu-i capul drept, privind cum viața roșie i se scurge din gură.

Cabana

Îl răsturnară cu fața-n sus, iar privirea îi urcă pe coloana de fum pînă în locul unde se vedea ultima lucire portocalie de flacără. Un elicopter îi traversă încet, bîzîind, cîmpul vizual. Ochii i se răsuciră spre stînga. O văzu pe Rebecca, îl văzu pe Amos, văzu sîngele lui pe hainele lor murdare, dar arma era azvîrlită la distanță și copiii plîngeau amîndoi și erau nevătămați. Erau nevătămați.

Îi mișcară din nou capul, iar el ceru să fie chemată nevastă-sa. Ceru ca Molly și Nicole să fie aduse la el imediat. Cînd reușea

să vorbească, asta spunea. Vroia să mai adauge ceva. Acum nu-şi simţea decît capul. Nimic în braţe, picioare sau piept, în afară de o greutate ciudată care-i dădea mai degrabă senzaţia de absenţă.

Îl văzu pe Blood, deasupra lui. Indianul nu mai avea pălărie, părul lung şi negru îi atîrna acum liber, şi ţipa ceva, cu o privire cruntă. Îi spuse să-i cheme soţia şi fiica, cît mai repede. Trebuia să le spună. Niciodată nu e prea tîrziu. Aşa se spune-n toate cîntecele. Niciodată nu-i prea tîrziu. Apoi îl văzu pe Fagin, nevătămat. Ceilalţi îl priveau cu expresii paralizate. Kearney, cu faţa deschisă. Coyle, în lacrimi. Perkins. Fumul, care se ridica într-o coloană, în spatele lor.

Văzu fumul, focul, elicopterele, noaptea. Apoi auzi bîzîitul, doar în capul lui. Bîzîitul. Molly era acolo, lîngă el.

– Îmi pare rău, rosti.

Repeta întruna. Acum, totul în el se relaxa.

– Îmi pare atît de rău. Fumul, focul, noaptea. Iartă-mă.

Pentru tot răul pe care-l făcuse vreodată cuiva.

Blood striga la el. Fagin se foia în preajmă. Infirmierii îl trăgeau, îl scuturau. Aprinseseră nişte lumini, îi ţipau ceva în faţă.

Există lucruri care nu se negociază. Lucruri bătute-n cuie, în schimbul cărora n-ai ce să dai. Pe care n-ai în schimbul a ce să le primeşti. Banish se relaxă total şi îşi lăsă ochii să se decontracteze, încet, aşa cum se desfăşoară o panglică de pe un mosor.

Butte, Montana

[PARASIEGE, pag. 83]

Agentul special Banish a încetat din viaţă la ora 22.47, ora Montanei, în ziua de 10 august 1993. Corpul lui a fost transportat cu vehicul utilitar, apoi cu un avion de la Paradise Ridge pînă la cartierul general al FBI din Washington, pentru autopsie. La scurt timp după deces, zona în care acesta s-a produs a fost izolată şi toate armele au fost predate pentru verificare. Ziariştii prezenţi au fost pentru scurtă vreme reţinuţi, iar filmele şi casetele video au fost confiscate pentru utilizarea ca probe.

Încadrarea inițială a morții agentului Banish ca accident s-a dovedit a fi justă, iar neînceperea urmăririi penale asupra celor doi membri ai Serviciului Șerifilor Federali a fost confirmată. Nimeni dintre autoritățile prezente pe teatrul evenimentelor nu a procedat în mod eronat și nici nu și-a depășit atribuțiunile în demersurile lor făcute cu scopul dejucării tentativei de crimă, săvîrșite asupra coordonatorului Grupului pentru Operațiuni Speciale al Serviciului Șerifilor Federali, Fagin, de către Rebecca Ables.

Cu referire la subiectul acestui raport, agentul special John Banish:

În conformitate cu instrucțiunile telefonice ale directorului adjunct Salvadore Richardsen din 4 august 1993, subsemnatul a stat cît mai mult posibil în preajma agentului Banish în cursul operațiunii PARASIEGE, supraveghindu-i activitatea și raportînd în fiecare seară cele observate directorului-adjunct. Subsemnata a luat totodată un număr de note în chestiunea menționată, note al căror cuprins este reflectat în documentul de față. Pe scurt, subsemnata consideră că nu se poate pronunța cu acuratețe în chestiunea sănătății mintale și a eventualelor predispoziții patologice ale agentului Banish, și nici asupra unor presupuse alterări ale facultăților raționale ale aceluiași, cu impact asupra capacității de luare a deciziilor în cursul asediului. Subsemnata poate, totuși, să ofere o comparație între performanțele profesionale ale subiectului documentului de față și acelea care încadrează generic activitatea unui agent federal.

Metodele agentului Banish nu au fost nicidecum ortodoxe. Acțiunile sale erau suspecte și adesea contradictorii, iar motivațiile lor obscure și chiar necunoscute oricui altcuiva în afara lui însuși. Acesta s-a dovedit inconsecvent în respectarea regulilor de bază privind negocierea de ostatici, ca și a Protocolului pentru Operațiuni Speciale al Biroului Federal. Cel puțin în

două prilejuri, asupra cărora s-a făcut referire în raportul de față, agentul Banish a încălcat în mod flagrant sau, în cel mai bun caz, a nesocotit neglijent ordinele Biroului Federal. Încrederea componenților diferitelor forțe aflate sub comanda agentului Banish în acesta a variat puternic pe parcursul asediului, dar în medie poate fi apreciată ca situîndu-se la o cotă mai joasă decît aceea caracteristică pentru orice agent însărcinat cu un caz. Aptitudinea pentru relații umane a agentului Banish era nulă, iar personalitatea sa – prin care se înțelege prezența sa pe teatrul evenimentelor, în calitate de conducător al operațiunilor – s-a dovedit a fi în cel mai bun caz distantă.

Acestea fiind zise, subsemnata consideră că nu se poate ralia corului care în ultima vreme consideră prestația agentului Banish la Paradise Ridge drept necorespunzătoare. În ciuda numeroaselor sale carențe, agentul Banish s-a dovedit în întregime concentrat asupra misiunii ce i-a fost încredințată și, fără încetare, dedicat reușitei operațiunii PARASIEGE. Totodată, subsemnata trebuie să contrazică evaluarea profesională a agentului Perkins și a altora în privința agentului Banish, în cei mai categorici termeni: niciodată, în timpul numeroaselor contacte zilnice, acesta nu s-a comportat, nu a mirosit și nu a acreditat în nici un alt fel presupunerea că ar fi consumat alcool. Acuzațiile nefondate nu fac decît să complice și-așa dificila examinare *post factum*. Agentul Banish a fost numit la comanda operațiunii PARASIEGE în circumstanțe aparte, cu ordinul de a pune capăt delicatei situații de asediu și de a evacua suspectul fără ca ostaticii din propria familie a acestuia să fie vătămați. Lăsînd la o parte, pentru moment, moartea lui Marjorie Ables, care este principala problemă cu care se confruntă raportul intern, și moartea lui Judith Ables, care a avut loc înaintea sosirii agentului Banish, agentul Banish a îndeplinit misiunea PARASIEGE cu succes și a plătit pentru aceasta un preț extrem de mare. Agentul Banish a reușit să scoată din cabană pe cei patru copii,

nevătămați, ceea ce include salvarea vieții fetei celei mai mari și a copilului cel mic cu prețul vieții proprii. Avînd în vedere cele de mai sus, consider campania de revizuire a reputației agentului Banish dusă în ultima vreme de către agentul Perkins și de către alții nu numai fără suport real, dar și, sincer vorbind, cît se poate de deplasată.

Subsemnata ar dori o audiență personală, domnule director, în sprijinul acestui raport.

Agent special Mary Grace Coyle
26 octombrie 1993
Butte, Montana
semnat: indescifrabil

Ştampilat: „TELEIMPRIMATOR" și „CONFIDENȚIAL"

1. – Dl.Richardsen
1. – Dl.Carlson
1. – Dl.Frankson
1. – Dl.Lewis
1. – Dl.Patrick

Imprimat în subsolul paginii:

Aceste asertiuni nu constituie nici recomandarea, nici concluzia Biroului Federal de Investigații. Prezentul raport nu va fi difuzat în afara agenției noastre.